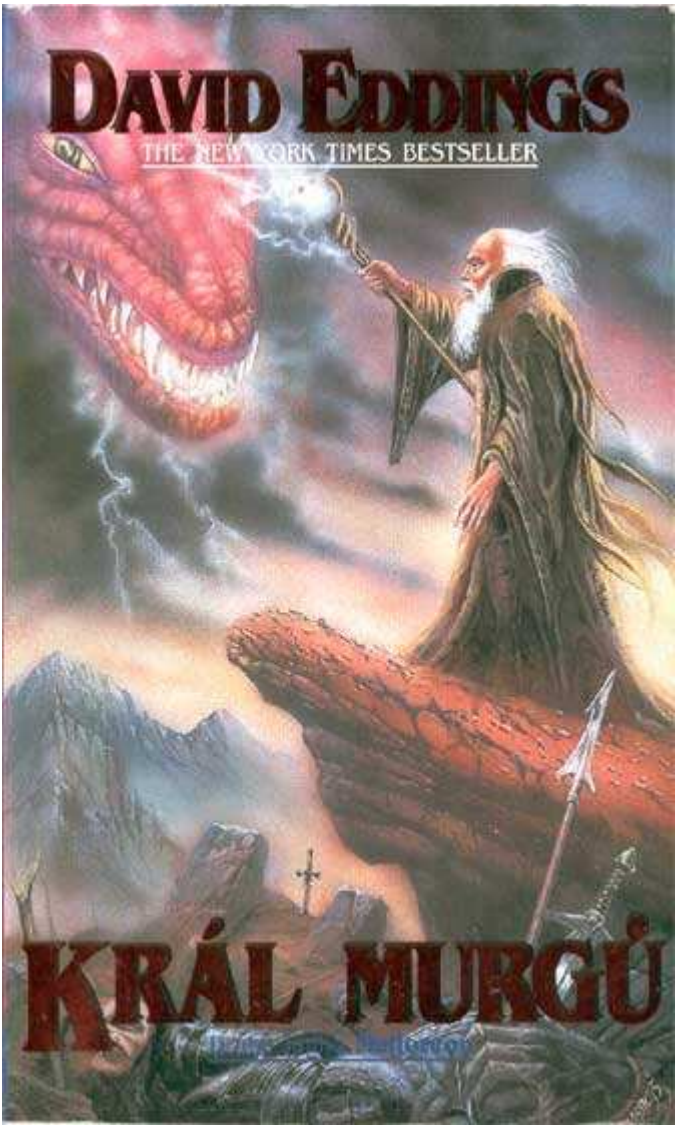
DAVID EDDINGS
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
KRÁL MURGŮ

KlNG OF THE MURGOS
Book Two of The Malloreon

Copyright© 1988 by David Eddings

AII rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1995
Translation © Martin Janda, 1995
Cover Art by Jan P. Krásný
ISBN 80-85782-45-6

Vytiskl Akcent, tiskárna Vimperk s.r.o.

David Eddings

Druhá kniha MALLOREON

KRÁL MURGŮ

VĚTRNÉ MOŘE
VĚTRNÝ OSTROV
ŠEREK
Šerecký záliv
Šerecká úžina
DRASNÍE
GAR OG NADRAK
Jezero Atan
ALGARIE
nížiny
MISRAK AK TKULL
MOŘE VÝCHODU
ZEMĚ ULGŮ
ARENDIE
VELKÉ ZÁPADNÍ MOŘE
TOLNEDRA
KRÁLOVSTVÍ ZÁPADU A KRÁLOVSTVÍ ANGARAKŮ
KTHOL MURGOS
Murgské močály

PROLOG

Hovoří o tom, jak došlo k únosu syna Belgarionova a jak jeho otec zjistil, že únoscem je Zandramas, před kterýmžto jménem varoval mocný Orb Aldurův!!!

(Úryvek z rukopisu Život Belgariona Velikého, Úvod, sv. IV.)

Jak již bylo řečeno, na počátku dní stvořili bohové svět a naplnili jej všemožnými druhy zvířat i ptactva a rostlin. I lidi stvořili, a každý z bohů si vyvolil z jejich ras tu, kterou hodlal vést a jíž hodlal vládnout. Bůh Aldur si však nezvolil žádnou a rozhodl se žít odloučen ve své věži a studovat stvoření, která učinili.

Přišel však čas, kdy k Aldurově věži přišlo hladové dítě a Aldur je vzal k sobě a učil je tajům Vůle a Slova, jejichž pomocí lze využít veškerou moc, již lidé Čarodějnou zovou. A když se pak hoch ukázal nadějným, nazval jej Aldur Belgaratem a učinil jej svým žákem. Za čas pak přišli i další a Aldur je učil a i z nich učinil své žáky. Bylo mezi nimi i znetvořené dítě, jemuž dal Aldur jméno Beldin.

A nadešel i den, kdy Aldur vzal kámen a dal mu tvar a nazval jej svým Orbem, neboť ten kámen sem spadl zpoza orbitů hvězd a sídlila v něm velká moc, ústřední bod jednoho ze dvou Osudů, jež se spolu svářily o vládu nad světem od počátku dní.

Avšak bůh Torak bažil po tom kamenu a ukradl jej, neboť za-

prodal svou duši Temnému Osudu. Nato se muži z Alorie, známí též jako Alorni, setkali s Belgaratem, a ten vedl Šereka Medvědí plec a jeho tři syny na dálný Východ, kde Torak vystavěl Kthol Mišrak, Město věčné noci. Nenápadně ukradli Orb a vrátili se zpátky.

Na radu bohů rozdělil Belgarat Alorii na království Šerek, Drasnii, Algarii a Rivu, přičemž jim dal jména po těch, již jej doprovázeli. Rivovi Železné ruce, který měl vládnout nad Větrným ostrovem, svěřil držení Orbu, a Riva jej umístil na jilec velkého meče a ten zavěsil na stěnu Sálu rivanského krále, za svůj trůn.

Poté se Belgarat navrátil domů, tam jej však čekala tragédie. Jeho milovaná choť Poledra opustila svět živých, když dala život dvěma děvčátkům. Za čas pak poslal Beldaran, světlejší z dvojčat, aby se stala ženou Rivy Železné ruky a založila tak rod rivanských králů. Svou druhou dceru, Polgaru, si nechal u sebe, neboť se v jejích temných vlasech nacházela bílá lokna, znak čarodějky.

Po tisíce let šel život na Západě hladce, zaštítěn mocí Orbu. Pak, jednoho zlého dne, padli ničemnou zradou král Gorek Rivanský, jeho synové i synové jeho synů. Jedno z dětí však uprchlo a žilo v úkrytu pod ochranou Belgarata a Polgary. Na Ostrově pak Brand, Správce rivanský, převzal s hlubokým zármutkem vládu svého zabitého pána a jeho synové pak dál strážili Orb Aldurův a všichni byli známi pod jménem Brand.

Nadešel však čas, kdy Zedar Odpadlík nalezl dítě tak nevinné, že se mohlo dotknout Orbu, aniž bylo zničeno jeho ohněm. Tak Zedar ukradl Orb a prchal s ním k místu, kde ležel ukryt jeho strašlivý pán, Torak

Když se o tom dozvěděl Belgarat, odebral se na tichý statek v Sendarii, kde Polgara vychovávala chlapce jménem Garion, posledního potomka rivanského rodu. Vzal chlapce s sebou a všichni vyrazili za Orbem. Po mnoha nebezpečných dobrodružstvích nalezli ono Zedarovo dítě, jež pojmenovali Dejruk. A s Dejrukem, nesoucím Orb, se navrátili, aby vložili kámen zpět na jilec meče.

Poté se Garion, nyní nazývaný Belgarion pro čarodějnou moc, kterou ovládl, dozvěděl obsah Proroctví, hlásající, že nastal čas, kdy se on, jako Dítě Světla, musí postavit zlému bohu Torakovi, aby jej

zabil, nebo byl zabit. S hrůzou v srdci odjel na východ do Města nekonečné noci, vstříc svému osudu. S pomocí velkého meče, nesoucího Orb Aldurův, pak přemohl a usmrtil zlého boha.

A tak byl Belgarion, potomek Rivy Železné ruky, korunován rivanským králem a Nejvyšším pánem Západu. Pojal za ženu tolnedianskou princeznu Se'Nedru, zatímco Polgara si vzala věrného kováře Durnika, neboť bohové jej vzkřísili z mrtvých a propůjčili mu čarodějnou moc, aby byl své ženě rovným. Spolu s Belgaratem a svým mužem odjela pak Polgara do algarského Údolí Aldurova, aby vychovávala to zvláštní, jemné dítě zvané Dejruk.

Roky ubíhaly a Belgarion se učil být manželem své choti a zvládat jak moc čarodějnou, tak i moc rivanského trůnu. Na Západě vládl mír, avšak neklid zmítal Jihem, kde Kal Zakat, císař mallorejský, vytrhl do války s králem Murgů. A také Belgarat, navracející se z cesty do Mallorey, se zmiňoval o podivných zvěstech o kameni, známém jako Sardion. Co je však ten kámen zač, nevěděl. Naháněl však děs jen svým jménem.

A pak, jedné noci, kdy dlel mladý Dejruk návštěvou v rivanské Citadele, byli on i Belgarion probuzeni hlasem Proroctví, který je vyzval, aby se odebrali do trůnního sálu. A tam změnil modrý Orb na jilci meče náhle barvu na hněvivě rudou a promluvil, řka: „Mějte se na pozoru, neboť se blíží Zandramas!“ Nikdo však nevěděl, kdo nebo co Zandramas je.

Po létech konečně čekala Se'Nedra dítě. Fanatičtí vyznavači Medvědího kultu však znovu ožili a křičeli, že žádná Tolnedřanka nesmí být královnou a že musí být sesazena ve prospěch nějaké ženy z pravé krve Alornů. Když se již mělo dítě téměř narodit, překvapila královnu v lázni vražedkyně a málem ji utopila. Útočnice pak prchla do věže Citadely a odtud se vrhla dolů, do náruče smrti. Avšak princ Kheldar, drasnijský dobrodruh, známý též jako Silk čili Hedvábný, usoudil z jejího oděvu, že by mohla být vyznavačkou kultu. Belgarion zaplanul velkým hněvem, avšak nevytrhl do boje.

Čas ubíhal a královna porodila zdravého mužského následníka rivanského trůnu. A velká nastala radost ve všech zemích alornských i mimo ně a urození velmoži se shromáždili v Rivě, aby jí vzdali hold a

náležitě tu událost oslavili.

Když hosté odjeli a mír opět zavládl na Citadele, pokračoval Belgarion ve svém studiu prastarého Proroctví, jež slulo jako Mrinský kodex. Dlouho jej trápilo podivné vymazané místo, ale nyní zjistil, že jej lze přečíst ve světle, které vrhá Orb. Tak zjistil, že Temné Proroctví a s ním i jeho závazky jako Dítěte Světla nekončí s Torakovou smrtí. Dítětem Temnoty se nyní stává Zandramas a oba se mají sejít, „až nadejde čas a na místě, jež již není".

S těžkým srdcem spěšně odjel na poradu za svým dědečkem Belgaratem do Údolí Aldurova. Ale i ve chvíli, kdy rozmlouval se starcem, donesl mu posel další neblahou zprávu. Do Citadely vnikli za noci vrahové a zavraždili věrného správce Branda.

Spolu s Belgaratem a svou tetou Polgarou pospíchal Belgarion do Rivy, kde jeden z vrahů dosud zápasil se smrtí. Dorazil i princ Kheldar a poznal v umírajícím muži člena Medvědího kultu. Nové důkazy odhalily, že kult shromažďuje armádu v Rheonu v Drasnii a buduje flotilu v Jarviksholmu na pobřeží Šereku.

Král Belgarion tedy vyhlásil válku Medvědímu kultu. Na radu ostatních monarchů Alorie vytáhl nejprve proti jarviksholmským loděnicím, aby zneškodnil hrozbu nepřátelské flotily. Jeho úder byl rychlý a zuřivý: Jarviksholm byl srovnán se zemí a zpola postavená flotila skončila v plamenech, než se mohla poprvé kýlem dotknout vody.

Jeho vítězství se však obrátilo vniveč, když k němu dorazila zlá zpráva z Rivy. Jeho následník byl unesen.

Belgarion, Belgarat a Polgara se kouzlem změnili v ptáky a za jediný den dolétli zpět do Rivy. Město Riva už bylo bezvýsledně prohledáno dům po domu, s pomocí Orbu však Belgarion dokázal sledovat stopu únosců až na západní pobřeží Ostrova. Tam také narazili na tlupu vyznavačů kultu a pobili je. Jen jediný přežil, a toho donutila Polgara hovořit. Přiznal, že dítě bylo uneseno na příkaz Ulfgara, vůdce Medvědího kultu, jehož hlavní stan se nachází v Rheonu ve východní Drasnii. Dříve, než z něj mohla Polgara vynutit další údaje, muž se vrhl dolů z útesu, na němž stáli, a nalezl smrt na skalách pod ním.

Válka se tedy přelila do Rheonu. Belgarion se se svými muži octl v pasti, obklíčen nedaleko města. Byl již blízko porážce, když se objevil princ Kheldar se šikem nadrackých žoldnérů, aby zvrátil průběh boje. Rivané, posíleni Nadraky, pak oblehli město Rheon.

Belgarion a Durnik spojili svou vůli k oslabení hradeb města a obléhací stroje barona Mandorallena pak jejich zkázu dokonaly. Rivané a Nadraci vtrhli do města s Belgarionem v čele. Bitva v městě byla zuřivá, avšak vyznavači kultu byli posléze zatlačeni zpět a mnoho jich bylo pobito. Záhy zajali Belgarion a Durnik jejich vůdce Ulfgara.

Přestože Belgarion již věděl, že jeho syn dlí mimo město, doufal, že vyslýcháním zajatého vůdce vyzví, kde je unesený následník držen. Ulfgar tvrdošíjně odmítal promluvit, ale Dejruk k úžasu všech získal tu informaci přímo z mužovy mysli.

Záhy vyšlo najevo, že Ulfgar stál za pokusem ohrozit život královny Se'Nedry, nemá však nic společného s uloupením Belgarionova syna. Jeho cílem bylo vskutku dítě usmrtit, pokud možno ještě před jeho narozením. O únosu, který křížil jeho plány, však očividně nic nevěděl.

Nato se k nim připojil čaroděj Beldin. Rychle v Ulfgarovi rozpoznal Harakana sluhu posledního živého Torakova žáka Urvona. Harakan pak náhle zmizel a Beldin se jej spěšně vydal pronásledovat.

Vtom dorazili poslové z Rivy. Pátrání, vedené i po Belgarionově odchodu, odhalilo pastýře v kopcích za městem, jenž spatřil postavu s dítětem, naloďující se na loď nyissijského vzhledu a vyrážející s ní na jih.

A potom jim seslala svůj živý obraz Cyradis, věštkyně z Kellu. Dítě, pravil obraz, unáší Zandramas - a Zandramas je také původcem sítě klamů, jež mají svést podezření na Harakana. Síť byla tak dokonalá, že dokonce i vyznavači kultu, zanechaní tak, aby je Belgarion odhalil, věřili tomu, co Polgara vyzískala z mysli zajatce na útesu Větrného ostrova

Dítě Temnoty, řekla věštkyně, uneslo následníka trůnu plánovitě a cílevědomě. Tento plán souvisel se Sardionem. Zandramas je tedy bytost, kterou musejí pronásledovat. Nic dalšího již neřekla, jen určila ty, kdo mají jít s Belgarionem. Nato zmizela, zanechávajíc jim

svého obrovitého, němého pomocníka jménem Toth, aby je na cestě doprovodil.

Belgarionovo srdce bylo těžké jako kámen, neboť si uvědomil, že únosce jeho syna má náskok několik měsíců a stezka, po níž se za ním mají ubírat, je velmi nejasná. Zasmušile však shromáždil své společníky a vydal se Dítě Temnoty pronásledovat, i kdyby to mělo být až na konec světa.

Část první

HADÍ KRÁLOVNA

VĚTRNÉ MOŘE
SENDARIE
Aldorův brod
ALGARIE
ARENDIE
ZEMĚ ULLŮ
Aldurova
Údolí
TOLNEDRA
VELKÉ ZÁPADNÍ MOŘE
NYISSA
KHÔL MURGOS
HADÍ KRÁLOVNA

Kapitola první

ODKUDSI Z TEMNOTY DOLÉHAL ke Garionovi krystalicky čistý zvuk pomalu a pravidelně dopadajících vodních kapek. Vzduch kolem byl chladný a páchl skálou a vlhkostí smíšenou se zatuchlým pachem mrtvolně bledých tvorů, kteří se rodí ve tmě a světlu se vyhýbají. Přistihl se, jak napíná sluch, aby zachytil všechny ty nesčíslné zvuky, které se nesou temnými jeskyněmi země Ulgů - zurčení vody, rachot oblázků, pomalu se valících dolů do mělkých prohlubní, a žalostné vzdychání vzduchu, jenž sem proniká skalními trhlinami.

Belgarat se zastavil a zdvihl čadící pochodeň, aby tak naplnil chodbu mihotavým oranžovým světlem a prchavými stíny. „Počkejte tu chvilku," požádal a vydal se dál černou chodbou, šouraje rozšmaťcha-nýma botama po nerovném terénu. Zbytek družiny čekal v temnotě, doléhající ze všech stran.

„Tohle nenávidím," zamumlal zpola pro sebe Silk. „Nenávidím to jako nic jiného."

Čekali.

Na vzdáleném konci chodby se opět vynořilo matné světlo Belgaratovy pochodně. „V pořádku," zavolal. „Jdeme dobře."

Garion objal paží útlá Se'Nedřina ramena. Byla nezvykle zamlklá po celou cestu od Rheonu na jih - a čím dál víc, jak začínalo být zřejmé, že jediným výsledkem mohutného tažení proti medvědímu kultu ve východní Drasnii je jen ještě větší a téměř nedohnatelný náskok pro Zandramase. Zklamání, které přimělo Gariona bušit pěstí do skály a řvát bezmocným vztekem, vehnalo Se'Nedru do hlubokého

mlčenlivého zoufalství. Klopýtala nyní zšeřelými jeskyněmi Ulga, aniž by ve svém trápení vnímala či chtěla vnímat, kam ji ostatní vedou. Garion se ohlédl se smutkem v tváři na Polgaru. Pohled, který mu poslala v odpověď, byl vážný, ale klidný a vyrovnaný. Rozevřela vpředu cípy svého modrého pláštč a pohnula rukama v několika prchavých gestech tajné řeči Drasnijců. - Dbej, ať je stále v teple, - signalizovala. - Právě nyní je velice citlivá na chlad.

V Garionově mysli se ihned vynořilo asi půltuctu zoufalých otázek, ale se Se'Nedrou po boku a s rukou na jejích ramenou neměl příležitost ty otázky položit.

- Musíš za každou cenu zůstal klidný, Garione, - pokračovaly Polgařiny prsty. - Nedávej jí najevo, jak se cítíš. Dávám na ni pozor a vím, co dělat, až to bude zapotřebí. -

Belgarat se znovu zastavil a zatahal se za ušní lalůček, nahlíže je pochybovačně do temné chodby a pak do jiné, která z ní odbočovala vlevo.

„Už ses zase ztratil, co?“ rýpl si Silk. Malý Drasnijec s lasiččí tváří odložil svůj přepychový kabátec, šperky a zlaté řetězy, aby po jejich boku kráčel v staré hnědé haleně, oblýskané častým používáním, kožešinovém plášti prožraném od molů a v beztvaré, otřískané hučce, krátce v jednom z bezpočtu svých převleků.

„Ovšemže jsem se neztratil,“ odsekl Belgarat. „Jen si nejsem úplně přesně jist, kde se momentálně nalézáme.“

„Belgarate, pravě jsi přesně popsal slovo ztratil.“ „Nesmysl. Myslím, že půjdeme tudy.“ Ukázal do odbočky vlevo.

„Ty myslíš?“

„Ehm - Silku,“ upozornil jej tiše kovář Durnik, „měl bys trochu krotit hlas. Ten strop nad námi mi nepřipadá moc pevný, a někdy stačí jedno hlasité slovo, aby se celý sesypal.“

Silk ztuhl, kouleje očima po okolí, zatímco na čele mu očividně perlil pot, „Polgaro,“ zašeptal přiškrceně, „ať toho nechá.“

„Nech ho na pokoji, Durniku,“ řekla Polgara klidně. „Víš, jak nemá rád jeskyně.“

„Já jsem si jen myslel, že by to měl vědět, Pol,“ vysvětloval kovář. „Takové věci se v jeskyních skutečně stávají.“

„Polgaro!“ Silkův hlas zněl vyloženě nešťastně. „Prosím!“

„Vrátím se a podívám se, jestli Toth a Dejruk nepotřebují pomoci s koňmi,“ prohodil Durnik. Věnoval poslední pohled zpocenému mužíkovi. „Stačí, když nebudeš křičet,“ poradil mu.

Zahnuli za roh stáčející se chodby a octli se v rozlehlém dómu, po jehož stropě se táhla žíla křemene. V jednom místě, vzdáleném od nich snad celé míle, žíla vycházela na povrch a lámala sluneční svit a celé spektrum barev pak propouštěla dovnitř, aby házelo pablesky, mísilo se a zanikalo na jiskřící hladině malého, mělkého jezírka ve středu sálu. Na protějším konci vodní plochy cinkal o kameny droboučký vodopád a plnil prostoru svým stříbrným hlasem.

„Se'Nedro, podívej!“ vybídl ji Garion.

„Cože?“ Zvedla hlavu. „Ach, ano,“ opáčila lhostejně, „moc pěkné.“ A uchýlila se opět ke svému zadumanému mlčení.

Garion se bezmocně podíval na tetu Pol.

„Otče,“ prohlásila teta vzápětí, „mám dojem, že je právě čas na oběd - a tohle mi připadá jako docela vhodné místo k odpočinku a pár soustům jídla“

„Pol, pokud budeme zastavovat každou míli, nikdy tam nedojdeme.“

„Proč se se mnou vždycky hádáš, otče? Máš k tomu snad nějaký tajný důvod?“

Okamžik se na ni kabonil, a pak se k ní obrátil zády a cosi si přitom bručel.

Dejruk a Toth vedli koně k břehu křišťálového jezírka, aby je napojili. Tvořili podivně nesourodý pár: Dejruk byl štíhlý mladík s vlnitými světlými vlasy, oděný v prostou hnědou kytlici, jakou nosili venkovani. Toth se nad ním tyčil jako věkovitý strom nad mladým stromkem. Ačkoli se do království Západu blížila již zima, chodil němý obr pouze v sandálech, krátké kytlici přepásané na bocích, a v přikrývce ze surové vlny, přehozené přes rameno. Holé paže a nohy připomínaly kmeny stromů, a kdykoli se pohnul, vlnily se na nich provazce svalů. Těžko popsatelné tmavé vlasy měl staženy dozadu a svázané na šíji krátkou koženou šňůrkou. Slepá Cyradis jim řekla, že ten tichý obr přispěje podstatnou měrou k nalezení Garionova unese-

ného syna, ale až dosud se Toth spokojil s pasivním následováním družiny a nezdálo se, že by se o dění kolem sebe nějak zajímal.

„Pomůžeš mi, Se'Nedro?“ požádala Polgara a rozepínala přezky na jednom ze zavazadel.

Se'Nedra, stále se strnulým výrazem v očích, přešla pomalu přes hladkou kamennou zem jeskyní a beze slova stanula vedle koně, na němž zavazadlo bylo.

„Budeme potřebovat chleba,“ prohodila Polgara, prohrabávajíc obsah zavazadla. Královnin nezájem jako by nevnímala. Vytáhla několik dlouhých, tmavohnědých bochníků venkovského chleba a jeden po druhém je skládala jako dříví do náruče své přítelkyně. „A samozřejmě i sýr,“ dodala, přihazujíc na pyramidu ještě voskem pokrytý pecen sendarského sýra. Našpulila rty. „*A* možná i kus šunky, co myslíš?“

„Asi ano,“ odtušila Se'Nedra bezvýrazně.

„Garione,“ pokračovala Polgara, „prostřel bys to plátno támhle na ten plochý balvan?“ Obrátila se zpět k Se'Nedře. „Hrozné nerada jím z neprostřeného stolu, a co ty?“

„Hmmm,“ odpověděla Se'Nedra.

Společně nesly bochníky chleba, kolo sýra a šunku k improvizované tabuli. Polgara spráskla ruce a zavrtěla hlavou. „Na nůž jsem zapomněla. Přinesla bys ho?“

Se'Nedra přikývla a vydala se zpět ke koni.

„Co je s ní, teto Pol?“ zašeptal Garion.

„Určitá forma melancholie, můj milý.“

„Je to nebezpečné?“

„Když to trvá příliš dlouho…“

„Můžeš s tím něco dělat? Myslím, jestli jí nemůžeš dát nějaký lék nebo něco takového?“

„Raději bych se tomu vyhla, pokud to nebude opravdu nutné, Garione. Občas se stane, že léky jen zakryjí projevy choroby, zatímco její příčiny bují dál. Většinou je lepší nechat podobné věci, aby odezněly přirozenou cestou.“

„Teto Pol, já se na ni nevydržím dívat.“

„Nějakou dobu budeš muset, Garione. Prostě se tvař, jako by

sis ničeho nevšiml. Ještě není připravena na návrat mezi nás.“ Obrátila se s vřelým úsměvem k mladé ženě. „Á, tady je to,“ zahlaholila a vzala si od ní nůž. „Děkuji ti, drahá.“

Všichni se shromáždili kolem Polgařina provizorního stolu, aby si vzali svou porci oběda. Kovář Durnik se mezi sousty zamyšleně díval na křišťálové jezírko. „To bych rád věděl, jestli tam jsou nějaké ryby,“ uvažoval nahlas.

„Nejsou, můj drahý,“ zavrtěla hlavou Polgara.

„Musí to být možné. Pól. Pokud je jezírko napájeno bystřinami z povrchu, mohl sem ryby odnést proud, ještě jako jikry, a -“

„Ne, Durniku“

Povzdechl si.

Po obědě se znovu vnořili do nekonečných, točitých chodeb a sledovali blikavé světlo Belgaratovy pochodně. Hodiny se vlekly a oni postupovali míli za mílí neustále dotírající tmou.

„Jak daleko ještě musíme jít, dědečku?“ otázal se Garion, když dostihl starce.

„Těžko říci. Zde v jeskyních vzdálenost hodně klame.“

„A máš vůbec nějaké ponětí, proč sem vlastně jdeme? Existuje v Mrinském nebo Darinském kodexu nějaká zmínka o něčem, co by se mělo odehrát v ulgských jeskyních?“

„Žádná, o které bych věděl,“

„Nemyslíš si, že jsme snad špatně rozuměli instrukcím, že ne?“

„Ty instrukce byly dost konkrétní, Garione. Říkaly, že se musíme cestou na jih zastavit v Prolgu, protože se zde má cosi stát.“

„A nemůže se to stát bez nás?“ naléhal Garion. „Zatím se pořád jen motáme v jeskyních, zatímco ten bídák Zandramas uniká s mým synem dál a dál.“

„Co je to?“ ozval se za nimi Dejruk. „Mám dojem, že něco slyším.“

Zastavili se a naslouchali. Sykot Belgaratovy pochodně zněl značně silně Garionovým uším, napínajícím se do temnoty. Měkká ozvěna padajících kapek se rozléhala prostorou a slabé sténání vzduchu, proudícího sem trhlinami ve skále, jí poskytovalo pochmurný

doprovod. Pak zaslechl Garion, velice slabě, sborový zpěv: podivně disharmonický, ale hluboce oddaný chorál na počest UL, který rezonoval těmito stěnami už přes pět tisíc let.

„Á, Ulgové," prohlásil se zadostiučiněním Belgarat. „Už jsme skoro v Prolgu. Teď možná zjistíme, co se tu má stát."

Ušli snad další míli chodbami, které byly stále příkřejší, zavádějíce je hloub a hloub do nitra země.

„Yakk!" vyštěkl odkudsi před nimi hluboký hlas. „Tacha velk?"

„Belgarat, lyunn hak," odpověděl starý čaroděj klidně.

„Belgarat?" Hlas zněl překvapeně. „Zajek kalig, Belgarat?"

„Marekeg Gorim, Iyunn zajek."

„Veed mo. Mar ishum Ulgo." Belgarat uhasil pochodeň. Ulgský strážce se nim blížil, v ruce dřevěnou mísu se světélkujícím obsahem.

„Yad ho, Belgarat. Groža UL."

„Yad ho," odpověděl stařec rituálním ozdravem. „Groža UL."

Malý rozložitý Ulg se krátce uklonil, načež se obrátil a vedl je zšeřelou chodbou. Zelenavá, neochabující záře, linoucí se z mísy, rozlévala své tajuplné světlo po úzké chodbě a dodávala jejich tvářím strašidelný odstín. Po další asi tak míli se chodba rozevřela do jednoho z těch obřích dómů, v jehož stěnách na ně ze stovek otvorů mrkala zelenavá světla Ulgů. Opatrně kráčeli po úzké římse k úpatí kamenného schodiště, vylámaného do skalní stěny. Jejich průvodce prohodil pár slov k Belgaratovi.

„Zde budeme muset nechat koně," oznámil stařec.

„Zůstanu s nimi." nabídl se Durnik.

„Ne. Ulgové se o ně postarají. Pojďme nahoru." A vydal se po příkrých stupních vzhůru.

Mlčky stoupali a zvuk jejich kroků se dutě rozléhal ozvěnou od vzdálené stěny sálu.

„Dejruku, nenakláněj se, prosím tě, přes ten okraj," napomenula Polgara mladíka, když byli asi v polovině.

„Jen jsem se chtěl podívat, jak hluboko to vede," hájil se provinilec. „Věděli jste, že je tam i voda?"

„To je jeden z důvodů, proč by ses neměl nahýbat přes okraj.“

Omluvně se na ni usmál a pokračoval v cestě.

Zdolali schody a šli několik set sáhů podél stěny dómu, než zabočili do jedné z chodeb, kde žili a pracovali Ulgové - v malých komůrkách, vytesaných ve skále. Za chodbou ležela Gorimova zpola osvětlená jeskyně s jezerem a ostrůvkem, nesoucím onen dům podivného, pyramidovitého tvaru, a kolem něj kruh bělostných pilířů. Na vzdáleném konci mramorového chodníčku, jenž se zde přes jezero klenul, stál Gorim Ulgů, oděný jako vždy ve své bílé říze, a díval se přes vodu k nim. „Belgarate?' otázal se svým třaslavým hlasem. „Jsi to ty?“

„Ano, jsem to já, svatý muži,“ odpověděl stařec. „Jistě jsi tušil, že se zas ukážu.“

„Vítej, starý příteli.“

Belgarat se vydal k chodníku, ale Se'Nedra se prořítila kolem něj, jen jí měděné kadeře vlály, a hnala se s rozpřaženýma rukama do Gorimovy náruče.

„Se'Nedro?“ pronesl tázavě, mrkaje očima, když mu ovinula paže kolem krku.

„Ach, svatý Gorime,“ vzlykala a skryla mu tvář na rameni, „ukradli mi dítě.“

„To že učinili?“ vykřikl stařec.

Garion se takřka mimoděk chystal vyrazit za svou ženou, aby ji utěšil, ale Polgara mu položila ruku na rameno. „Ještě ne, můj drahý,“ šeptla.

„Ale -“

„Možná potřebuje právě tohle, Garione.“

„Ale vždyť pláče.“

„Ano, drahý. Na to jsem celou dobu čekala. Musíme ji dopřát, aby vyplakala svůj žal; možná je právě tohle ten způsob, jakým se jí uleví.“

Gorim sevřel vzlykající královnu v náručí a mumlal k ní tichá, konejšivá slova. Když se trochu utišila, zvedl k ní starou, vrásčitou tvář. „Kdy se to stalo?“ zeptal se.

„Koncem léta,“ odpověděl místo ní Belgarat. „Je to dost složi-

tá historie.“

„Pojďte tedy dál, všichni,“ vyzval je Gorim. „Mí služebníci vám přinesou jídlo a pití a přitom si můžeme promluvit.“

Jeden po druhém vstoupili do jehlanovitého domu a octli se ve velké centrální místnosti s kamenným stolem a lavicemi, osvětlenými žhnoucími křišťálovými lampami, visícími na řetězech u stropu. Jejich měkké světlo dopadalo na stěny, sbíhající se směrem nahoru, jak se na vnitřek pyramidy sluší. Gorim prohodil několik slov k jednomu z mlčenlivých sluhu, a pak se obrátil ke svým hostům, paži stále ovinutou kolem Se'Nedřiných ramen. „Posaďte se, přátelé,“ vybídl je.

Jakmile se uvelebili na kamenných lavicích, vstoupil jeden ze sluhů a přinášel podnos s poháry z leštěného křišťálu a několik lahviček známého ohnivého nápoje Ulgů.

„Tak,“ prohlásil muž v bílé říze, „co se tedy stalo?“

Belgarat si nalil pohár a rychle zrekapituloval události posledních několika měsíců. Vyprávěl o vraždě Branda, o pokusu zasít svár do řad Alornů a o tažení proti opěrnému bodu kultu v Jarviksholmu.

„A pak,“ pokračoval v řeči, zatímco Gorimovi sluhové přinášeli podnosy plné ovoce a zeleniny a ještě kouřící pečeni, „právě v době, kdy jsme dobyli Jarviksholm, se kdosi vkradl do dětské komnaty v Citadele v Rivě a vzal z kolébky prince Gerana. Když jsme se vrátili na Ostrov, zjistili jsme, že Orb dokáže sledovat únoscovu stopu - tedy dokud vede po souši. Směřovala na západní pobřeží Ostrova, a tam jsme narazili na nějaké Šerecké vyznavače Medvědího kultu. Při výslechu nám prozradili, že únos nařídil jejich nový vůdce, Ulfgar.“

„Ale nebyla to pravda?“ ujistil se Gorim.

„Ani za mák,“ odtušil Silk.

„Problém byl samozřejmá v tom, že oni nevěděli, že lžou,“ pokračoval Belgarat. „Byli na ten výslech pečlivě připraveni a jejich vysvětlení znělo docela věrohodně - vzhledem k tomu, že tou dobou už jsme byli s kultem ve válce. Takže jsme tedy vytáhli do boje proti poslednímu opěrnému bodu kultu ve Rheonu na severovýchodě Drasnie. A teprve poté, co jsme dobyli město a zajali Ulfgara, vyšla pravda najevo. Z Ulfgara se vyklubal malloreanský Grolim jménem Harakan, který s únosem neměl vůbec nic společného. Skutečným pachatelem

byl ten záhadný Zandramas, o němž jsem se ti zmínil již před několika lety. Nejsem si jistý, jakou úlohu v tom vlastně hraje Sardion; Zandramas se však z nějakého neznámého důvodu snaží dopravit dítě“ na místo zmíněné v Mrinském kodexu - na místo, které již není. Urvon tomu chce za každou cenu zabránit, poslal tedy svého pochopa sem na Západ, aby dítě zabil.“

„Máš alespoň nějakou představu, kde začít s pátráním?“ otázal se Gorim.

Belgarat pokrčil rameny. „Jen pár náznaků. Jsme si docela jisti, že Zandramas opustil Větrný ostrov na palubě nyissijské lodi - začít bychom tedy měli v Nyisse. Kodex říká, že mám najít cestu k Sardionu v záhadách světa, a já se domnívám, že pokud nalezneme Sardion, Zandramas s dítětem nebudou daleko. Možná bych mohl najít nějaký náznak v některém z proroctví - pokud se mi podaří nalézt nějaký nepříliš zkreslený opis.“

„Zdá se také, že má celý případ nějakou souvislost s věštci z Kellu,“ doplnila Polgara

„S věštci?“ podivil se Gorim. „Ti se nikdy nestarali o podobné záležitosti.“

„Já vím,“ odtušila. „Jedna z nich - dívka jménem Cyradis - se nám zjevila v Rheonu a poskytla nám několik dalších informací, jakož i jisté instrukce.“

„To se jim vůbec nepodobá.“

„Domnívám se, že se vývoj událostí blíží svému vyvrcholení, Svatý,“ potřásl hlavou Belgarat. „Tak jsme se soustředili na střet mezi Garionem a Torakem, až jsme zapomněli na fakt, že skutečný střet se odehraje mezi Dítětem Světla a Dítětem Temnoty. Cyradis nám řekla, že to bude ono poslední setkání, které rozhodne jednou provždy. A proto, jak se domnívám, také věštci začali jednat.“

Gorim se zachmuřil, „Nikdy by mne nebylo napadlo, že je spatřím zabývat se světskými záležitostmi,“ pronesl vážně.

„A kdo to jsou ti věštci, svatý Gorime?“ zeptala se Se'Nedra přiškrceným hlasem.

„Naši bratranci, dítě,“ odtušil prostě.

Její pohled prozrazoval úžas a zmatek.

„Poté, co bohové stvořili rasy člověka, nastal čas výběru," vysvětloval Ulgo. „Bylo zde sedm lidských ras - stejně jako sedm bohů. Aldur se však rozhodl jít svou vlastní cestou, takže jedna z lidských ras zůstala sama a bez boha"

„Ano," přitakala královna. „Tuhle část příběhu už znám."

„Všichni pocházíme z téhož lidu," pokračoval Gorim. „My, Morindim, Karandové, žijící na severu Mallorey, Melcenové daleko na východě a Dalové. Byli jsme nejbližšími příbuznými Dalů, ale když jsme se rozhodli pokračovat v cestě a pátrat dál po bohu UL, oni obrátili oči k nebesům a pokoušeli se vyčíst osud z hvězd. Naléhali jsme na ně, aby šli s námi, ale oni odmítli."

„A tehdy jste s nimi ztratili kontakt?" zeptala se Se'Nedra.

„Čas od času k nám dorazilo pár věštců, obvykle na nějaké pouti za cílem, o němž nechtěli hovořit. Věštci jsou velmi moudří, neboť vidění, která mívají, jim umožňují poznat minulost, přítomnost i budoucnost - a co je důležitější, i smysl všech tří období."

„Jsou všechny ženy jako Cyradis?"

„Ne. Mají mezi sebou muže. Když dostanou vidění, pokaždé si zavážou oči, aby vyloučili světlo obyčejného světa a mohli se soustředit na ten duchovní. Pokud se tedy objeví věštec, objeví se s ním i němý sluha, který ho vede a chrání. Chodí vždycky v páru - a nikdy tomu nebude jinak."

„Proč se jich Grolimové tak bojí?" ozval se náhle Silk. „Byl jsem párkrát v Mallorei a pokaždé, když se někdo jen zmínil o Kellu, mohli se mallorejští Grolimové zbláznit."

„Řekl bych, že Dalové podnikli určité kroky, které mají zamezit Grolimům do Kelu přístup. To místo je samým centrem jejich vědění a Grolimové jsou značně nesnášenliví vůči všemu, co není angarack é."

„Jaký je vlastně smysl těch věštců, Svatý?" zajímal se Garion.

„Nejsou to jen věštci, Belgarione," opáčil Gorim. „Dalové jsou zasvěceni i do ostatních disciplín magie - vyvolávání mrtvých, kouzelnictví, černé magie, čarodějnictví a do mnoha dalších. Nikdo - s výjimkou Dalů samotných - nezná jejich skutečný smysl a účel. Ale ať už je jakýkoli, jsou mu zcela oddáni - jak ti, kteří žijí v Mallorei, tak i

Dalové zde na Západě.“

„Na Západě?“ zamrkal Silk. „Netušil jsem, že tu nějací jsou.“

Gorim přisvědčil. „Byli od sebe odděleni Mořem východu, když Torak rozrazil svět pomocí Orbu. Západní Dalové pak byli během třetího tisíciletí zotročeni Murgy. Ale bez ohledu na místo, kde žiji - na Západě nebo na Východě - pracují celé věky na témže úkolu. Nevím, co je to za úkol, ale oni jsou přesvědčeni, že na něm závisí osud všeho stvoření.“

„A závisí?“ zajímal se Garion.

„Nevíme, Belgarione. Nevíme, co je to za úkol, nemůžeme tedy ani odhadnout jeho význam. Víme však, že se Dalové neřídí ani jedním z proroctví, která vládnou vesmíru. Věří, že jejich úkol na ně byl seslán čímsi ještě vyšším.“

„A to se právě týká nás,“ vložil se do hovoru Belgarat. „Cyradis námi manipuluje pomocí těch svých drobných, tajemných rad; a pokud je mi známo, činí totéž se Zandramasem. Nerad se nechávám vodit za nos - zvláště někým, jehož pohnutky mi nejsou známy. Ta věštkyně jen celou situaci komplikuje, a já nemám komplikace rád. Mám rád příjemné, jednoduché situace a příjemná, jednoduchá řešení.“

„Jako je Dobro a Zlo?“ navrhl Durnik.

„To je dost obtížná situace, Durniku. Mám radši rozdělení 'my a oni'. Tím se odstraní veškerý přebytečný balast a můžeš se věnovat přímo podstatě věci.“

Garion ten den spal velice neklidně a ráno vstával časně a s těžkou hlavou. Hodnou chvíli seděl na jedné z kamenných lavic Gorimova domu. Nato se zvedl, a hnán jakýmsi neklidem, vyšel ven, aby se rozhlédl po jezeře. Glóby, zavěšené u stropu dómu, vrhaly na hladinu jezera matnou záři a plnily jeskyni bledým svitem, který Garionovi připadal spíš jako sen než skutečnost. Jak tam tak stál na kraji ostrova, ponořen v úvahách, zachytil koutkem oka pohyb na protějším břehu. Přicházely jednotlivě, ale i ve skupinkách po dvou či třech: mladé ženy s velkýma, tmavýma očima a bezbarvými ulgskými vlasy. Oděny v prostých bílých řízách, shromáždily se plaše na druhém konci mramorového mostu a čekaly. Garion se na ně zadíval a po chvíli

zvolal: „Potřebujete něco?“

Několik vteřin si mezi sebou šeptaly, a pak se jedna z nich prodrala vpřed, aby odpověděla. „My - my bychom chtěly mluvit s princeznou Se'Nedrou,“ vyhrkla bázlivě a tvář jí zčervenala. „Tedy pokud nemá moc práce.“ Mluvila s odmlkami; očividně v řeči, na niž nebyla příliš zvyklá.

„Půjdu se podívat, jestli už je vzhůru,“ nabídl se Garion.

„Děkujeme ti, pane,“ odpověděla a stáhla se zpět pod ochranu houfku svých přítelkyň. Garion se vrátil dovnitř a nalezl Se'Nedru, jak sedí na posteli. Její tvář byla prosta té strnulé netečnosti, jež na ní sídlila v posledních týdnech, a oči si se zájmem prohlížely okolí. „Vstal jsi nějak brzy,“ poznamenala.

„Měl jsem trochu těžké sny. Už je ti dobře?“

„Naprosto, Garione. Proč se ptáš?“

„Jen tak -“ Dokončil větu pokrčením ramen. „Venku čekají nějaké mladé ulgské dívky. Chtějí s tebou mluvit.“

Zachmuřila se. „Co mohou být zač?“

„Připadalo mi, že tě znají. Říkaly, že se chtějí setkat s princeznou Se'Nedrou.“

„No ovšem!“ vykřikla a vyskočila z postele. „Málem bych na ně zapomněla.“ Navlékla si olivově zelený plášť a vyrazila z místnosti.

Garion se zvědavě vydal za ní, ale když procházel centrální místnosti, zastavil se. U kamenného stolu tiše seděli Polgara, Durnik a Gorim.

„Co se to děje?“ zeptala se Polgara, ohlížejíc se po spěchající královně.

„Venku jsou nějaké místní dívky,“ prozradil Garion. „Zřejmě její přítelkyně.“

„Po tu dobu, co u nás strávila, byla nesmírně oblíbená,“ vysvětloval Gorim. „Naše dívky jsou velice plaché, ale Se'Nedra si je získala všechny. Doslovaji zbožňovaly.“

„Odpusťte, Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Durnik, „ale není tu někde Relg? Napadlo mne, že bych se za ním mohl podívat.“

„Relg a Taiba se i s dětmi odstěhovali do Maragoru,“ odtušil

Gorim.

„Do Maragoru?“ vytřeštil oči Garion. „Vždyť tam přece straší?“

„Všichni jsou pod ochranou boha Mary,“ uklidňoval jej Gorim. „Zdá se, že mezi Marou a UL došlo k určitému porozumění. Nechápu je sice zcela, ale Mara prohlašuje, že Taibiny děti jsou Maragové, a přísahal, že nad nimi bude v Maragoru držet ochrannou ruku.“

Garion se zachmuřil. „Ale neměl být jejich prvorozený syn jednoho dne Gorimem?“

Stařec přisvědčil. „Ano. Jeho oči jsou stále modré jako safíry. I já sám jsem byl původně znepokojen, Belgarione, avšak jsem si jist, že UL navrátí Relgova syna do ulgských jeskyní, jakmile nadejde čas.“

„Jak se dnes daří Se'Nedře, Garione?“ starala se Polgara.

„Chová se téměř normálně. Znamená to, že už je v pořádku?“

„Je to dobré znamení, můj drahý, ale jistá si tím budu až za pár dní. Proč na ni nedáváš pozor?“

„Jdu právě za ní.“

„Snaž se ale nebýt moc nápadný. Prožívá kritické období a já nechci, aby měla pocit, že ji špehujeme.“

„Budu opatrný, teto Pol.“ Vyšel z domu a vydal se pomalým krokem kolem ostrova, jako by si chtěl jen protáhnout nohy. Čas od času vrhl nenápadný pohled na skupinu na břehu. Bledé ulgské dívky v bílých řízách Se'Nedru zcela obklopily, její zelený plášť a rudé vlasy však ostře kontrastovaly s okolím. Garionovi se v mysli vynořila téměř básnická metafora. Se'Nedra vyhlížela jako osamělá nachová růže kvetoucí v záhonu bílých lilií.

Asi tak za půl hodiny se z domu vynořila Polgara. „Garione,“ zavolala jej, „neviděl jsi dnes ráno Dejruka?“

„Ne, teto Pol.“

„Ve svém pokoji není.“ Maličko se zamračila. „Na co ten hoch jenom myslí? Běž se po něm podívat.“

„Ano, paní,“ odpověděl automaticky. Vykročil k mramorovému chodníčku a v duchu se usmál. Přes vše, co se za ta léta stalo, vrátili se s tetou Pol ke vztahu, jaký spolu měli v dobách jeho dětství. Byl

si téměř jistý, že teta zapomíná, že se stal králem, a tak jej často pověřuje drobnými pochůzkami, aniž si uvědomuje, co by mohly znamenat pro jeho důstojnost. Při hlubším zpytování vlastních pocitů však zjistil, že rnu to vůbec nevadí. Tím, že se jí jednoduše podřídí, se vyhne těžkému rozhodování sama za sebe a může se tak aspoň v duchu vrátit do oněch dní, kdy byl jen prostým venkovských chlapcem, bez starosti a odpovědnosti, které na jeho hlavu dopadly spolu s královskou korunou.

Se'Nedra a její přítelkyně seděly na kamenech nedaleko břehu jezera. Hovořily tiše a Se'Nedřina tvář byla opět posmutnělá.

„Je ti dobře?“ zeptal se jí, když se k nim přiblížil.

„Ano,“ ujistila jej. Jen si povídáme, nic víc.“

Přejel ji pohledem a rozhodl se zdržet se komentáře. „Neviděla jsi Dejruka?“ otázal se místo toho.

„Ne. Copak není v domě?“

Zavrtal hlavou. „Asi vyrazil na průzkum. Teta Pol mě poslala, abych ho našel.“

Jedna z dívek cosi Se'Nedře pošeptala.

„Saba říká, že ho cestou sem viděla v hlavní chodbě,“ hlásila Se'Nedra. „Mohlo to být tak před hodinou.“

„Kterým směrem to je?“

„Tam.“ Ukázala k otvoru vedoucímu kamsi do skály.

Přikývl. „Není ti zima?“ ujistil se.

„Je mi dobře, Garione.“

„Za chvíli jsme zpátky,“ slíbil a vydal se do chodby, kterou mu označila. Netěšilo jej, že ji tu má nechat bez dozoru, a nechtěl se ani příliš vyptávat, aby ji nevyvedl z křehké psychické rovnováhy. Předchozí fyzické strádání jeho choti mu tížilo srdce, ale stav její mysli jej přímo děsil.

Chodba, do níž vstoupil, byla stejné jako ostatní prostory, v nichž žili Ulgové, slabě ozářená fosforeskujícím světlem skal. Komůrky, vytesané bez dveří po stranách chodby, se před ním rozevíraly jako na dlani a on viděl celé rodiny, shromážděné u kamenných stolů u ranního pokrmu, očividně nevšímavé k taktu, že je jejich život k nahlédnutí každému z kolemjdoucích.

Protože jen málo Ulgů hovořilo jazykem okolního světa, nemohl se Garion ptát, zda někdo Dejruka nespatřil, a tak záhy zjistil, že bezcílně bloumá po chodbách v naději, že na svého přítele náhodou narazí. Došel na druhý konec chodby a vstoupil do obrovitého sálu před kamenné schodiště, vedoucí kamsi do zšeřelých hlubin.

Napadlo ho, že Dejruk možná šel dolů, aby se podíval na koně, ale cosi mu říkalo, že se mladík spíše vydal po široké římse, vedoucí kolem dokola propasti. Neušel víc než pár set sáhů, když zaslechl hlasy z temného tunelu, ústícího kousek před ním. Několikanásobná ozvěna znemožňovala rozeznat jednotlivá slova, ale Garionovi se zdálo, že jeden z hlasů patřil Dejrukovi. Vstoupil do tunelu a kráčel za hlasem.

V zřejmě nepoužívané chodbě vládla zprvu naprostá tma a on si musel hledat cestu tápáním rukama po stěnách; když však zahnul za roh, spatřil kdesi v dálce před sebou světlo - zvláštní, stále stejně zářící bod bílého světla, na první pohled odlišný od běžného zeleného světélkování stěn. Záhy se chodba ostře stočila doleva a za ohybem stál Dejruk a hovořil s kýmsi vysokým v bílém rouchu. Světlo, které spatřil, vyzařovalo z oné postavy, a Garion pocítil bázeň, neboť stál před bytostí, jež nepatřila do světa smrtelníků.

Zářící postava se k němu neotočila; promluvila však tichým, klidným hlasem. „Připoj se k nám, Belgarione, a buď vítán.“

Garion beze slova uposlechl a cítil přitom, jak se chvěje. Nato se postava v bílém obrátila a Garion hleděl přímo do věčné tváře samého UL.

„Zasvěcoval jsem zde mladého Erionda do úkolu, který jej čeká,“ řekl Otec bohů.

„Erionda?“

„Tak zní jeho pravé jméno, Belgarione. Nastal čas, aby odložil dětské jméno svého mládí a přijal to, jež mu patří. Tak jako tys byl skryt za jmenem mládí Garion, i on slul do dnešního dne jako Dejruk. V tom jméně jest velká moudrost, neboť má-li jej muž, jejž velký úkol čeká, často ho před nebezpečím dokáže uchránit.“

„Je to dobré jméno, co říkáš, Belgarione?“ prohlásil Eriond pyšně.

„Je skvělé, Erionde," souhlasil Garion.

Orb, trůnící na hrušce velkého meče na Garionových zádech, zaplanul modře v odpověď na neochabující bílou zář UL a bůh mu laskavě pokývl.

„Velké úkoly čekají na oba z vás," pokračoval UL, Jakož i na ty, kdož jdou s vámi. Všechny úkoly tyto musí být dokončeny dřív, než se Dítě Světla setká s Dítětem Temnoty."

„Svatý UL, prosím," požádal Garion, „můžeš mi říci, zda je můj syn v pořádku?"

„Jest mu dobře, Belgarione. Člověk, jenž jej drží, stará se o vše, co potřebuje k žití. Prozatím nehrozí mu ničeho zlého."

„Děkuji ti," řekl Garion vděčně. Napřímil ramena. „A jaký je můj úkol?" otázal se.

„Úkol tvůj již ti byl odhalen věštkyní z Kellu, Belgarione. Jest ti plány, jež Zandramas kuje, překazit. Zandramas míří k Sardionu - a pokud by Dítě Temnoty s tvým synem k tomu strašlivému kameni dorazilo, převládne Tma v onom konečném střetu nad Světlem."

Garion se vzchopil a vyhrkl další otázku, pln obav z odpovědi. „V Orákulu ašabském se praví, že Temný bůh přijde znovu. Znamená to snad, že se Torak znovu narodí a že s ním budu muset bojovat znovu?"

„Nikolivěk, Belgarione. Můj syn samotný se již nevrátí. Tvůj plamenný meč jej zbavil života a již ho není více. Duch, který se zmocnil Toraka, však již nalezl jiný nástroj. Torak byl zmrzačen pro svou pýchu. Ten, který povstane namísto něj - pokud bys nedokázal splnit úkol svůj - bude však nepřemožitelným - ni tvůj meč, ni žádná jiná zbraň tohoto světa nebude mocna se s ním vypořádat."

„Pak tedy budu se Zandramasem bojovat," pronesl Garion zachmuřeně. „Pádný důvod už k tomu mám, tolik je jisté,"

„Setkání Dítěte Světla a Dítěte Temnoty neznamená, že se ty a Zandramas střetnete," upozornil jej UL.

„Ale Kodex říká, že Zandramas je Dítětem Temnoty," protestoval Garion.

„V tuto chvíli ano - stejně jako jsi nyní i ty Dítětem Světla. To břímě však převezmou od obou z vás jiní, ještě než nadejde konečný

boj. Věz však ještě toto. Událost, jež započala zrodem syna tvého, musí být v jistém čase dokončena. Úkoly, jež leží před tebou i tvou družinou, jsou mnohé, a jeden každý z nich splněn býti musí, než dojde k onomu střetu. Pokud bys selhal ty či některý z tvých přátel, vyjde nazmar naše úsilí, jež po bezpočet věků trvá. To střetnutí musí být dokonáno, včetně všech náležitostí. Osud tohoto světa - i všech světů jiných - leží v tvých rukách, Belgarione - a výsledek nezávisí na hrotu tvého meče, nýbrž na rozhodnutí, jež musíš učinit“

Otec bohů je přelétl laskavým pohledem. „Nebojte, synové moji,“ pronesl, „neboť přestože jste v mnohém jiní, sdílíte téhož ducha. Pomáhejte sobě navzájem a mějte klid v srdcích, neb vězte, že jsem s vámi.“ Nato se zářící postava zavlnila a zmizela, zanechávajíc po sobě jen ozvěnu, zvučící v ulgských jeskyních jako hlahol nepředstavitelně obrovitého zvonu.

Kapitola druhá

GARIONA ZALIL JAKÝSI VZNEŠENÝ, jasný pocit klidu - klidné rozhodnosti, jakou cítil, když čelil Torakovi na druhém konci světa, v rozpadajících se ruinách Města nekonečné noci. Jak tak vzpomínal na tu děsivou noc, začal pozvolna chápat překvapivou pravdu. Zmrzačený bůh se nesnažil o čistě fyzické vítězství. Celou strašlivou silou své vůle se pokoušel podrobit si Garionovu mysl, a byl to právě její skálopevný odpor, spíše než planoucí meč, co vedlo ke konečnému vítězství. Pomalu, jako slunce stoupající nad obzor, se před Garionovým vnitřním zrakem objevovala celá a nahá pravda. Ač se zlo zdálo nepřemožitelné, jak se plížilo světem zahaleno Tmou, bažilo přesto po Světle, a pouze tím, že by se Světlo vzdalo, mohla by Temnota zvítězit. Dokud zůstane Dítě Světla pevné a silné, bude nepřemožitelný i Garion. Jak tak stál v temné sluji a naslouchal chvějivému tónu, oznamujícímu odchod UL, jako by viděl přímo do mysli nepřítele. Navzdory svému děsivému vzhledu i moci se bál i sám Torak, a tentýž strach nyní nahlodával srdce Zandramasovo.

A pak objevil Garion další pravdu, pravdu tak nebetyčně prostou a zároveň tak hlubokou, že rozechvěla každičkou částečku jeho bytosti. Žádná Tma není! To, co se zdálo být tak mocné a rozsáhlé, není nic jiného než nedostatek Světla. Dokud bude mít Dítě Světla toto na paměti, Dítě Temnoty nikdy nezvítězí. Torak to věděl, ví to i Zandramas a nyní konečně pochopil i Garion. Poznání doprovázela vlna jásavé a triumfující radosti.

„Jakmile člověk pochopí, hned je to snazší, co?“ pronesl tiše mladík, jemuž říkali Dejruk.

„Ty víš, na co myslím?“

„Ano. Vadí ti to?“

„Ne, asi ne.“ Garion se rozhlédl kolem. Chodba, v níž stáli, vyhlížela po odchodu UL náhle velice temná. Garion znal cestu zpátky, ale potřeboval nějak potvrdit myšlenku, kterou se právě zabýval. Obrátil se tedy přímo k Orbu, trůnícímu na hrušce jeho meče. „Můžeš nám trochu posvítit?“ zeptal se jej.

Orb odpověděl modrým ohněm ve svém srdci a současně zaplnil Garionovu mysl křišťálovou písní. Garion pohlédl na Erionda. Nepůjdeme zpátky? Teta Pol měla o tebe strach.“

Když se obrátili a vydali se opuštěným tunelem zpět, položil Garion láskyplně paži kolem ramen svého mladšího přítele. Připadal mu náhle hrozně blízký.

Vyšli z chodby na okraj zšeřelé propasti, jejíž holé stěny zdobily desítky světel, a zezdola zaslechli šepot vodopádu.

Garion si náhle vzpomněl na událost, k níž došlo o den dříve. „Co máš za problémy s vodou? Teta Pol se tvářila nějak ustaraně, když se zmiňovala o tom jezírku dole.“

Eriond se zasmál. „Ach, to. Když jsem byl malý - krátce poté, co jsme se přestěhovali do Poledřina domku v Údolí - dost často jsem padal do řeky.“

Garion se zazubil. „To mi připadá jako docela přiložené.“

„Už se mi to dlouho nestalo, ale Polgara si zřejmě myslí, že si to šetřím na nějakou speciální příležitost.“

Garion se rozesmál, a tak vstoupili do chodby, lemované komůrkami, jež vedla do Gorimovy jeskyně. Ulgové, kteří zde žili, je provázeli udivenými pohledy.

„Ehm - Belgarione,“ ozval se Eriond, „Orb pořád ještě září.“

„Ale,“ potřásl hlavou Garion, „já na to zapomněl.“ Ohlédl se přes rameno na vesele planoucí kámen. „To už stačí,“ řekl mu. „Můžeš přestat.“

Orb naposledy zablikal; téměř se zdálo, že zklamaně.

Jejich přátelé už mezitím seděli u snídaně v Gorimově domě.

Když oba vstoupili, Polgara k nim zvedla zrak. „Kde jsi -“ začala, ale pak se zarazila a podívala se Eriondovi pozorně do očí. „Něco se stalo, že?“

Eriond přisvědčil. „Chtěl s námi mluvit UL. Sdělil nám pár věcí.“

Belgarat odstrčil talíř a zpozorněl. „Možná byste nám o tom mohli říct něco bližšího,“ vybídl je. „Pěkně pomalu a na nic nezapomeňte.“

Garion obešel stůl a usedl vedle Se'Nedry. Pečlivě popsal setkání s Otcem bohů, pokoušeje se zopakovat slova UL co nejpřesněji. „A nakonec nám řekl, že Eriond a já sdílíme téhož ducha a že si máme pomáhat jeden druhému,“ uzavřel.

„Víc toho nebylo?“ nedůvěřoval Belgarat.

„Myslím, že ne.“

„Jenom ještě to, že je s námi,“ doplnil Eriond.

„Neupřesnil nějak ten čas, kdy má být vše dokonáno?“ naléhal mírně znepokojeně stařec.

Garion zavrtěl hlavou. „Ne. Je mi to líto, dědečku, ale neupřesnil.“

Belgaratův výraz se náhle změnil na podrážděný. „Nenávidím plány, podle nichž se musím řídit, a které jsem přitom neviděl,“ zabručel. „Nikdy nevím, jestli jsem proti nim pozadu nebo napřed.“

Se'Nedra se přitiskla ke Garionovi a její tvář zračila starost i úlevu zároveň. „Určitě říkal, že je naše dítě v pořádku?“ ujišťovala se.

„Říkal, že se mu daří dobře,“ chlácholil ji Eriond. „Povídal, že ten, kdo je drží, stará se o vše, co potřebuje k žití, a že mu prozatím nehrozí nic zlého.“

„Prozatím?“ vykřikla Se'Nedra. „Co tím myslel?“

„Nijak nám svá slova nevysvětloval, Se'Nedro,“ omlouval se Garion.

„A proč jste se UL nezeptali, kde je ukrytý?“

„Protože by nám to neřekl. Najít Gerana a Zandramase je můj úkol a pochybuji, že by mi dovolila tak snadno se mu vyhnout.“

„Dovolila? Kdo?“

„Proroctví - obě. Hrají spolu určitou hru a my všichni musíme

dodržovat její pravidla - i když je třeba neznáme.“

„To je nesmysl.“

„Běž jim to vysvětlit. Já si to nevymyslel.“

Teta Pol spočinula na Eriondovi zvláštním pohledem. „Ty jsi o tom věděl? Myslím o svém pravém jméně?“

„Věděl jsem, že mám ještě nějaké jméno. Když jsi mne volala Dejruku, vždycky jsem měl jakýsi pocit, že to není správné. Moc ti to vadí, Polgaro?“

S úsměvem vstala, obešla stůl a vřele jej objala. „Ne, Erionde,“ ujistila jej, „nevadí mi to ani trochu.“

„A co ti tedy konkrétně řekl UL o úkolu, který tě čeká?“ vyptával se znovu Belgarat.

„Prý jej poznám, až na něj narazím.“

„Nic víc?“

„Jen tolik, že je to velice důležitý úkol a že mne změní.“

Belgarat potřásl hlavou. „Proč musí všichni mluvit v hádankách?“ stěžoval si.

„To je jen jedno z pravidel, o nichž se zmínil Garion,“ odtušil Silk, dolévaje si pohár z jedné z lahvic. „Co tedy podnikneme dál, stařiku?“

Belgarat přemýšlel, tahaje se za ušní lalůček, pohled upřený k jedné z matně žhnoucích lamp. „Je téměř jisté, že tohle setkání bylo událostí, na niž jsme čekali,“ začal, „je tedy zřejmé čas, abychom šli dál. Asi nebude vadit, když k cíli naší cesty dorazíme o trochu dřív, ale jsem si jist, že přijít pozdě by znamenalo katastrofu.“ Vstal z lavice a položil dlaň na křehké Gorimovo rameno. „Pokusím se ti čas od času poslat vzkaz, co se děje,“ slíbil mu. „Mohl bys požádat některého ze svých lidí, aby nás dovedl jeskyněmi do Arendie? Rád bych se dostal ven, jak rychle to jen bude možné.“

„Ovšem, starý příteli,“ souhlasil Gorim, „a nechť UL vede vaše kroky.“

„Doufám, že je povede aspoň někdo,“ zamumlal Silk.

Belgarat se na něj ošklivě podíval.

„To nic, Belgarate,“ chlácholil jej naoko mužík. „Fakt, že ses za každým rohem ztratil, nijak nesnižuje úctu, které se u nás těšíš.

Jsem si jist, že je to, jen zlozvyk, kterému ses někde naučil - a upadáš do něj patrně jen proto, že se tvá mysl zaobírá podstatně závažnějšími věcmi.“

Belgarat se podíval na Gariona. „Opravdu ho musíme vláčet s sebou?“

„Ano, dědečku, musíme.“

Bylo krátce po rozbřesku, když dva dny nato dorazili k rozeklanému ústí jeskyně, za nímž se rozprostíral březový háj. Bílé stromy zvedaly holé paže k sytě modrému nebi a spadané listí pokrývalo zem zlatým kobercem. Ulgové, kteří jim ukazovali cestu, bolestivě mhouřili oči a stahovali se co nejdál od slunečních paprsků. Zamumlali několik slov k Belgaratovi, ten jim poděkoval a muži zmizeli zpět v ochranném šeru jeskyně.

„Nemáte ani ponětí, jak se mi ulevilo,“ vydechl s úlevou Silk, když se poprvé rozhlédl po chladném, slunném ránu. Tu a tam ležely mezi stromy kusy zmrzlého sněhu a jiskřily v šikmých paprscích ranního slunce. Odkudsi zleva sem zaléhalo šumění a bublání horského potoka, spěchajícího přes kameny.

„Máš alespoň nějakou představu, kde tak asi jsme?“ zeptal se Durnik Belgarata, když vjeli do lesa bříz.

Stařec zašilhal přes rameno, odhaduje úhel právě zrozeného slunce. „Odhadoval bych to na předhůří poblíž centrální Arendie,“ odtušil.

„Jižně od konce Arendského lesa?“ navrhl Silk.

„Těžko říci.“

Malý Drasnijec se podíval kolem dokola. „Raději se pojedu rozhlédnout pořádně,“ oznámil. Ukázal na kopec, zvedající se z lesního porostu. „Možná odtamtud uvidím víc.“

„A já myslím, že je čas na snídani,“ prohlásila Polgara. „Pojďte, najdeme nějaké rovné místo a rozděláme oheň.“

„Za chvíli jsem zpátky,“ slíbil Silk, obrátil koně a vyrazil pryč mezi bílými kmeny bříz.

Zbytek družiny pokračoval po svahu dolů a kopyta koní šustila ve vysoké vrstvě spadaného listí. Po několika stech metrech nalezli mýtinu na břehu potoka, který slyšeli už od jeskyně. Polgara přitáhla

uzdu koni. „Garione, co kdybyste s Eriondem došli pro nějaké dřevo? Kus opečené slaniny a chleba by určitě přišel vhod.“

„Ano, teto Pol,“ odpověděl oslovený automaticky a seskočil ze sedla. Eriond jej následoval a oba vzápětí zmizeli v lese.

„Je to krásné, být zase zpátky na slunci,“ poznamenal Eriond a ulomil z padlého stromu velkou větev. „Ty jeskyně jsou asi krásné, ale já mám přece jen radši oblohu.“

Garion jeho pocity sdílel a mladík mu byl velmi blízký. Zážitek, jehož se jim společně dostalo v jeskyni, je sblížil víc než cokoli jiného a připomněl Garionovi něco, co matně tušil už několik let. Stejná výchova, jíž se oběma od tety Pol dostalo, z nich v mnoha ohledech učinila téměř bratry. Přemítal o tom a svazoval přitom sebrané větve kusem provazu. Zároveň si však uvědomil, že o Eriondovi ví jen velmi málo - a o tom, co mladík prožil před jejich prvním setkáním v Rak Kthol, neví vůbec nic. „Erionde,“ zeptal se tedy zvědavě, „vzpomínáš si, kde jsi žil, než tě našel Zedar?“

Mladík se zahleděl k nebi a oči mu zmatněly usilovným přemýšlením. „Mám dojem, že jsem žil v nějakém městě,“ odpověděl.

„Pamatuješ se vůbec na svou matku?“

„Asi ne. Nevzpomínám si, že bych žil delší dobu na jednom místě - nebo s týmiž lidmi. Vždycky jsem prostě přišel k nějakým dveřím a lidé mě vzali dovnitř, dali mi najíst a nechali mne vyspat.“

Garion cítil vlnu sympatie. Eriond byl sirotek stejně jako on - nebo v určitém směru i víc. „Pamatuješ si den, kdy tě nalezl Zedar?“

Eriond přisvědčil. „Ano, docela jasně. Bylo pod mrakem a nikde tedy nebyly stíny - nevím tedy, jestli bylo ráno nebo večer. Setkali jsme se ve velice úzké uličce. Měl v očích bolest, jako by se mu přihodilo něco strašného.“ Povzdechl si. „Chudák Zedar.“

„Mluvil s tebou vůbec někdy?“

„Jen málo. Neřekl nikdy víc, než že má pro mne nějakou pochůzku. Jednou za čas ale mluvil ze spaní. Vzpomínám si, že přitom často používal slovo 'Pán'. Někdy jej pronášel s láskou, jindy se strachem. Skoro jako by mluvil o dvou zcela odlišných pánech.“

„To taky mluvil. Zprvu byl jedním z žáků Aldurových, a později se stal jeho pánem Torak.“

„Proč to udělal, Belgarione? Proč změnil svého pána?“

„Nevím, Erionde. Opravdu nemám tušení.“

Durnik rozdělal malý oheň uprostřed mýtiny a Polgara, tiše si cosi broukajíc, vedle něj rozložila své pánve a hrnce. Ve chvíli, kdy Garion s Eriondem začali lámat přinesené větve na rozumnou délku, přiklusal zpět Silk. „Z toho kopce je vidět pěkný kus okolí,“ hlásil záhy poté, co seskočil ze sedla. „Jsme asi tak deset leguí nad hlavní cestou z Murosu.“

„Viděl jsi i řeku Malerin?“ zajímal se Belgarat.

Silk zavrtěl hlavou. „Řeku samotnou ne,“ odtušil, „ale směrem na jih je poměrně veliké údolí. Řekl bych, že teče právě jím.“

„V tom případě jsem se ve svém odhadu moc nemýlil. Jak vypadá krajina odsud k cestě?“

„Bude to trochu drsná jízda,“ přiznal Silk. „Terén je příkrý a lesy pěkně husté.“

„Musíme ten úsek překonat co nejrychleji. Jak budeme na hlavní cestě, už to půjde hladce.“

Mužik protáhl obličej. „Ještě jeden problém,“ upozornil. „Od západu se sem blíží těžké mraky.“

Durnik zvedl hlavu, několikrát natáhl studený vzduch a přikývl. „Sníh,“ potvrdil. „Už visí ve vzduchu.“

Silk mu věnoval znechucený pohled. „Nemohls to neříci, viď, Durniku?“ Znělo to vyčítavě.

Durnik vykulil oči.

„Copak jsi nevěděl, že tím, že mluvíš o nepříjemných věcech, je přivoláš?“

„Silku, to je čirý nesmysl.“

Mužík popotáhl nosem. „Já vím - ale i tak je to pravda.“

Snídaně, skládající se z chleba, sušeného ovoce a slaniny, kterou jim teta Pol připravila, byla sice prostá, ale ke spokojenému pocitu v žaludku více než stačila. Když dojedli, sbalili znovu věci, zalili oheň ledovou vodou z potoka a pokračovali dál po příkrém svahu, sledujíce bystřinu bělostným březovým lesem.

Durnik dojel němého Totha. „Tothu,“ prohodil opatrně a přitom pokukoval po zpěněné bílé vodě, ženoucí se přes mechem obrost-

lé balvany, „už jsi někdy chytal ryby?“

Obr se plaše usmál.

„Víš, máme v jednom z vaků pár rybářských šňůr a háčků. Kdyby se naskytla příležitost…“ Durnik se významně odmlčel.

Tothův úsměv se znatelně rozšířil.

Silk se zvedl ve třmenech a rozhlédl se po obloze. „Ta vánice je tu nejpozději za půl hodiny,“ oznámil.

Belgarat zachrochtal. „Jakmile začne, už se moc daleko nedostanem. Měli bychom jet, dokud to půjde.“

„Nenávidím sníh.“ Mužík se otřásl.

„To je u Drasnijce dost neobvyklé.“

„A proč si myslíš, že jsem Drasnii opustil?“

Pokračovali dál v cestě dolů a záhy se před nimi rýsoval těžký val mraků. Svit ranního slunce pobledl a záhy zmizel, jak se nad jejich hlavy přihnalo čelo mračen a rychle vymazalo blankytnou modř podzimní oblohy. „Už je to tady,“ prohlásil Eriond vesele, když jim studený větřík přinesl několik prvních tančících vloček sněhu.

Silk věnoval mladíkovi kyselý pohled, narazil si svou hučku až na uši a přitáhl si děravý plášť. Obrátil se k Belgaratovi. „Nehodláš náhodou s tím počasím něco podniknout?“ nadhodil zkusmo.

„To by asi nebyl nejlepší nápad.“

„Někdy mne dokážeš opravdu ošklivě zklamat, Belgarate,“ postěžoval si mužík a zabalil se do pláště ještě těsněji.

Sněžení zhoustlo a stromy v okolí se rozostřily a zmizely v neustále se měnící bílé oponě, vlnící se lesem.

Asi tak o míli níž opustili břízy a vnořili se do temně zeleného hvozdu vysokých jedlí. Husté jehličnany ztlumily sílu větru, a sníh se tak lehce snášel mezi větvemi, aby posléze pocukroval jehličím posetou zem. Belgarat setřásl ze záhybů pláště sníh a rozhlédl se kolem, hledaje cestu.

„Už ses zase ztratil?“ neodpustil si Silk,

„Ne, ne tak docela.“ Stařec se ohlédl k Durnikovi. „Jak daleko dolů, myslíš, budeme muset sjet, abychom se dostali z toho sněžení?“

Durnik se poškrábal na bradě. „Opravdu těžko říci,“ přiznal. Obrátil se k němému obrovi po svém boku. „Co myslíš ty, Tothu?“

Tázaný zvedl hlavou, začichal a učinil rukou několik záhadných gest

„Asi máš pravdu," souhlasil Durnik. Otočil se zpět k Belgaratovi. „Pokud bude to klesaní i nadále takhle strmé, měli bychom se dostat pod pásmo sněhu někdy během odpoledne - pokud nebudeme zastavovat."

„V tom případě bychom měli opravdu jet dál," pokývl Belgarat a pobídl koně klusem dolů z kopce.

Sněžení pokračovalo. Bílý poprašek mezi jedlemi se změnil v bílou vrstvu a šero, vznášející se mezi temnými kmeny, zbledlo v onom zvláštním, kouzelném světle čerstvého sněhu.

Kolem poledne se zastavili, aby zhltli kus chleba a sýra, a pokračovali dál v sestupu lesem, blíž a blíž k Arendii. Když odpoledne pokročilo, vmísil se do sněhu, přesně podle Durnikovy a Tothovy předpovědi, studený déšť. Zakrátko mokré a velké vločky vymizely docela a družina jela dál ve vytrvalém, studeném mrholení, snášejícím se nejprve jen z oblohy a pak i z větví stromů.

K večeru se zvedl vítr a změnil tak studený déšť v utrpení. Durnik se rozhlédl. „Řekl bych, že je čas najít nějaké místo na přenocování," navrhl. „Potřebujeme nějakou ochranu před tím větrem, a najít suché dřevo na oheň dá asi taky dost prače."

Obří Toth, který, ač v sedle, nohy takřka táhl po zemi, se podíval kolem sebe a ukázal k hustému mlází mladých jedlí na opačné straně mýtiny, na niž se právě nalézali. Opět začal rozkládat rukama v podivných gestech. Durnik ho chvilku pozorně sledoval, pak přikývl a oba odjeli k mlázi, tam seskočili z koní a pustili se do díla.

Tábořiště, které zhotovili, se nacházelo hluboko mezi štíhlými stromky, kde vítr již téměř nefoukal a kde husté větve nad hlavou sloužily jako částečná ochrana proti dešti. Postupně ohnuli půlkruh mladých stromků a svázali jejich vrcholky k sobě, takže vznikla kupolovitá struktura poměrně slušné velikosti. Nato přehodili přes svázané špičky plachtu a pevně jí přivázali. Výsledkem byl okrouhlý, vpředu otevřený altán ne menší než slušná komnata. Vpředu pak vyhloubili ohniště a obložili je kameny.

Déšť už promočil celý les a najít suché dříví byl úkol nad jiné

obtížný, Garion však už měl zkušenosti z cesty za Orbem, a tak pátral po suchých místech, chráněných padlými stromy, pláccích na závětrné straně nejmohutnějších kmenů a okrscích hustě zarostlých křovím a chráněných převislými skalami. K večeru už s Eriondem nashromáždili slušnou zásobou dřeva a připravili ji kousek od dolíku s ohněm, kde Polgara se Se'Nedrou chystaly večeři.

Několik set sáhů po svahu prýštil malý pramen a Garion, klouzaje a padaje na blátivém terénu, od něj nesl dva plné měchy vody. Světla pod hustými, větrem zmítanými stromy rychle ubývalo, a jak se Garion vracel s plnými měchy, vítala ho veselá rudá záře ohně.

Polgara pověsila svůj promočený plášť na blízkou větev a s tichým broukáním a Se'Nedřinou pomocí připravovala večeři.

„Děkuji vám, Vaše Veličenstvo," uklonila se Se'Nedra, když jí Garion podával měchy. Její úsměv byl však trochu nucený, jako by jí činil značné úsilí.

„Bylo mi potěšením, Vaše Výsosti," opáčil se stejným gestem. „Dobrý umývač nádobí vždycky dokáže najít vodu, pokud ji kuchtík potřebuje."

Kratičce se usmála, políbila ho na tvář a s povzdechem se vrátila ke krájení zeleniny k omáčce, kterou míchala Polgara.

Když se najedli, seděli líně kolem ohně a naslouchali vytí větru a šumění deště v korunách stromů.

„Kolik jsme to dnes urazili?" otázala se Se'Nedra ospalým hlasem, pokládajíc si pohodlně hlavu na Garionovo rameno.

„Asi tak sedm osm leguí," odpověděl Durnik. Jde to pomalu, když člověk musí terénem."

„Jakmile se dostaneme na cestu od Murosu k Velkému tržišti, pojedeme hned rychleji," dodal Silk. Oči se mu při té myšlence rozjasnily a dlouhý, špičatý nos se nakrčil.

„Tam nepojedem," upozornil ho Belgarat.

„Potřebujeme zásoby, Belgarate," namítl mužik, stále ještě dobře naladěn.

„O ty se nám postará Durnik. Kam strčíš hlavu ty, odtamtud nás většinou rychle vyženou."

„Já myslel, že spěcháš, Belgarate."

„Nechápu souvislost.“

„Lidé jedou vždycky rychleji, když je někdo pronásleduje - toho sis ještě nevšiml?“

Stařec se na něj dlouze a zle podíval. „Necháme toho, Silku,“ ukončil rozhovor. „Co kdybychom se šli trochu vyspat? Zítra nás čeká dlouhý a úmorný den.“

Bylo hodně po půlnoci, když se Garion zčistajasna probudil k plnému vědomí. Ležel zabalen do pokrývek po boku Se'Nedry a naslouchal jejímu pravidelnému dechu a tichému bubnování kapek. Vítr ustal a oheň u vchodu do altánu vyhořel až na pár posledních uhlíků. Vytřásl z mysli poslední zbytky spánku a vzpomínal, co ho to vlastně vzbudilo.

„Nedělej žádný hluk,“ zašeptal Belgarat z druhé strany nocležiště.

„Tebe taky něco probudilo, dědečku?“

„Pomaloučku vylez z přikrývek,“ pokračoval stařec tak tiše, že mu Garion stěží rozuměl, „a připrav si meč.“

„Co je to, dědečku?“

„Poslouchej!“ zněla odpověď.

Odkudsi z výšky deštivé temnoty zaznělo dunivé plesknutí obrovitých křídel a na okamžik zazářilo temné rudé světlo. Křídla zapleskala znovu a nastalo ticho.

„Pohni sebou, Garione,“ šeptal chvatně Belgarat. „Popadni meč a přikryj něčím Orb, aby neviděla jeho záři.“

Garion vymotal nohy z pokrývek a zatápal ve tmě po meči Železné ruky.

Nad nimi opět pleskla křídla a zaznělo podivné, syčivé zavřeštění, doprovázené dalším zaplanutím temně rudého světla.

„Co to bylo?“ vyjekla Se'Nedra.

„Buď tiše, děvče,“ sykl Belgarat.

Napjatě leželi ve tmě a čekali, až se pleskavé zvuky vzdálily kamsi do deštivé noci.

„Co je to tam venku, Belgarate?“ ozval se stísněným hlasem Silk.

„Obrovitá bytost,“ odpověděl stařec tiše. „Je to samice. Nemá

moc dobré oči a je hloupá jako necky. Je na lovu. Možná cítí koně - nebo nás.“

„Jak víš, že je to samice,“ podivil se Durnik.

„Protože je poslední svého druhu, která na světě zbyla. Nevylézá ze své jeskyně příliš často, ale tu a tam ji lidé mohou zahlédnout už po celá staletí - a tak se zrodily všechny ty legendy o dracích.“

„Začínám z toho mít dost nepříjemný pocit,“ zamumlal Silk.

„Nevypadá tak, jak se obvykle kreslí draci,“ pokračoval Belgarat, „ale velká je a létat taky umí.“

„Ale nech už toho, Belgarate,“ zahartusil Durnik. „Nic takového jako drak přece neexistuje.“

„To rád slyším. Ale co kdybys vylezl ven a vysvětlil to jí?“

„Je to tentýž tvor, kterého jsme slyšeli tu noc v horách nad Maragorem?“ napadlo Gariona.

„Ano. Máš ten meč?“

„Tady je, dědečku.“

„Dobrá. Teď se pomaloučku vykraď ven a zaházej poslední uhlíky hlínou. Oheň by ji přilákal, neriskujme tedy, že některý z uhlíků náhle vzplane.“

Garion se pomaličku vyplížil z přístřešku a rukama spěšně nahrnul na ohniště hlínu.

„Je to opravdu létající ještěr?“ zachraptěl Silk.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Belgarat. „Vlastně patří k ptákům. Má však dlouhý, hadí ocas, a také pokryv jejího těla připomíná spíš šupiny nežli peří. Má také zuby - spousty zubů, dlouhých a ostrých.“

„Jak je tedy vlastně veliká?“ zajímal se Durnik.

„Pamatuješ si Faldorovu stodolu?“

„Ano.“

„Tak asi tolik.“

Z dálky se k nim doneslo další zaskřehotání a rudé zábliknutí.

„Oheň, který chrlí, není velký problém,“ vyprávěl dál Belgarat tímtéž tichým hlasem, „zvlášť když je les takhle mokrý. Horší je to, když vás nachytá v suché trávě. Je veliká, ale nepříliš udatná - a na zemi není o nic obratnější než prase na zamrzlém rybníku. Pokud by došlo k boji, moc ublížit bychom jí asi nedokázali. Mohli bychom

nanejvýš doufat, že ji zastrašíme.“

„K boji?“ užasl Silk, „To nemyslíš vážně.“

„Může se stát, že nebudeme mít na vybranou. Pokud je hladová a zachytí náš pach nebo pach koní, obrátí tyhle lesy vzhůru nohama, jen aby nás našla. Pár citlivých míst však přece jen má. Nejlepším z nich je patrně ocas. Překáží jí křídla, a tak za sebe příliš nevidí; navíc jakmile je na zemi, nedokáže se příliš rychle obrátit.“

„Jestli jsem to dobře pochopil,“ ozval se Silk, „ty po nás chceš, abychom se k tomuhle drakovi připlížili zezadu a trefili ho do ocasu, je to tak?“

„Zhruba ano.“

„Belgarate, copak ses pominul? Proč ji prostě nezaženeš nějakým kouzlem?“

„Protože je vůči kouzlům imunní,“ vysvětlila Polgara klidně. „To bylo jedno z drobných vylepšení, které jí přidal Torak, když spolu s ostatními bohy tvořil svět. Představa draka na něj udělala takový dojem, že si ho vybral do znaku. Proto se snažil, jak jen mohl, aby byli příslušníci jejího druhu nepřemožitelní.“

„To byl jeden z jeho zlozvyků, dělat nepřemožitelné potvory,“ dodal kysele Belgarat. „Takže to ještě jednou shrnu: dračice - když se vám to označení tak líbí - je neohrabaná, hloupá a není zvyklá na bolest. Pokud budeme opatrní, pravděpodobně se nám ji podaří zahnat, aniž by někdo z nás utrpěl vážnější újmu na zdraví.“

„Už se vrací,“ ozval se Eriond.

Naslouchali, jak tlukot mohutných křídel opět rozechvívá vodou nasáklý les.

„Pojďme ven,“ vyzval je Belgarat sevřeným hlasem.

„To je dobrý nápad,“ podpořil ho Silk. „Pokud už musíme dělat něco takového, potřebujeme kolem dost volného místa.“

„Se'Nedro,“ řekla Polgara, „chci, aby ses stáhla co nejhlouběji do toho mlází, jak jen dokážeš. Najdi si nějaký úkryt.“

„Ano, paní Polgaro,“ špitla vyděšeně Se'Nedra.

Vyplížili se ven z přístřešku. Stále byla tma a déšť zeslábl dojemného mrholení. Mezi stromy se vinul slabý opar. Koně, přivázaní nedaleko odsud, neklidně frkali a Garion cítil, jak se do pryskyřičné

vůně mokrého lesa mísí ostrý pach jejich strachu.

„Tak," zašeptal Belgarat, „teď se rozptylte po okolí - a buďte opatrní. Neútočte, dokud si nebudete jisti, že je zaujatá něčím jiným."

Potichu vyšli z mlází na mýtinu a vydali se přes ni. Garion s mečem v dlani opatrně našlapoval, vyhledávaje chodidly překážky. Když dosáhl konce mýtiny, našel si mohutný kmen a usadil se za ním.

Napjatě čekali, usilovně se rozhlížejíce po noční obloze.

Těžké pleskání křídel se přiblížilo a znovu zaslechli vřeštivý ryk. Ve chvíli, kdy zvuk rozechvěl stromy, spatřil Garion na obloze před sebou mohutný oblak čadivého plamene a v jeho světle i obrys dračice samotné. Byla ještě větší, než si dokázal představit. Dlouhá křídla mohla zastínit klidně akr půdy. Ostrý zobák byl rozevřený a kolem šlehajících plamenů zasvítily řady špičatých zubů. Měla velice dlouhý, hadovitý krk, mohutné spáry a plazí ocas, který za ní povlával, když plachtila dolů k mýtině.

Vtom vystoupil zpoza svého stromu Eriond a kráčel do středu mýtiny tak klidně, jako by šel na ranní procházku.

„Erionde!" Polgařin výkřik se smísil s vítězným skřekem tvora, který se střemhlav vrhl na kořist. Napřažené paráty mířily přímo na nijak nechráněného mladíka. Zobák se rozevřel ještě víc a čadivý oranžový plamen vyšlehl, aby hocha pohltil. Garionovi sevřela srdce ledová ruka. Vyrazil vpřed s pozdviženým mečem, ale už při prvních krocích pocítil náhle důvěrně známou vlnu vůle tety Pol. Vzápětí Eriond zmizel, přesunut kouzlem do bezpečí.

Zem se otřásla, jak do ní dračice narazila, a spolu s rudým světlem ohně zaplavil mýtinu i její zklamaný ryk. Byla skutečně obrovská. Napolo složená šupinatá křidla se zvedala do výše větší, než měl jakýkoli dům. Šlehající ocas byl zblízka silnější než tělo koně a zahnutý zoban plný zubů budil hrůzu. Odporný puch zaplavil místo pokaždé, když nestvůra vyříhla sloup ohně. V jeho záři viděl Garion zcela jasně žluté štěrbiny jejich očí. Podle toho, co slyšel od Belgarata, by čekal tupý pohled kalných zřítelnic, ale planoucí zrak, prohledávající mýtinu, byl bdělý a plný zuřivé chtivosti, jež naháněla strach.

V tu chvíli se na ni vrhli Toth a Durnik. Bleskově vyrazili zpod příkrovu stromů, Durnik se sekerou a Toth s kovářovým ostrým

rýčem, aby začali systematicky sekat do nestvůmého ocasu. Nestvůra zavřeštěla, vyplivla stoup plamene a začala drásat spáry promočenou lesní půdu.

„Pozor!“ zařval Silk. „Otáčí se!“

Drak se obracel neohrabaně; křídla bičovala vzduch a zpod pařátů létaly veliké kusy hlíny. Než se otočil k útočníkům, Durnik i Toth už byli zase zpět pod příkrovem lesa. Zatímco samice pročesávala planoucím zrakem mýtinu, vystartoval za ní Silk, se širokým drasnijským mečem v ruce. Znovu a znovu bil do kořene ocasu. Jakmile se nestvůrné tělo pohnulo, aby se obrátilo a čelilo jeho útoku, odtančil zpět do bezpečí temného hvozdu.

A pak vykráčel znovu na palouk Eriond. Bez jakékoli známky strachu vyšel z hradby stromů a s vážným výrazem kráčel přímo k zuřícímu tvoru. „Proč to děláš?“ zeptal se jej klidně. „Víš přece, že toto není správné místo - a ještě nenastal čas.“

Dračice při zvuku jeho hlasu jako by couvla a planoucí oči zostražitěly.

„Nemůžeš tomu zabránit,“ pokračoval klidně. „Nikdo z nás tomu nezabrání - a už vůbec ne takhle hloupě. Raději běž. Opravdu ti nechceme ublížit.“

Nestvůra zaváhala a Garion náhle pocítil, že není jen zmatená, ale že má i strach. Pak se však zřejmě vzchopila. S rozzuřeným rykem vyslala mohutný sloup plamene přímo na Erionda, který se ani nepokoušel utéci.

Každičký sval v Garionově těle se napínal v touze jít příteli na pomoc, Garion sám však shledal, že se nedokáže pohnout. Stál tam s mečem v dlani a strnule přihlížel.

Když vlna ohně opadla, vynořil se z ní Eriond nedotčen a s neoblomnou lítostí v tváři. „Doufal jsem, že to nebude nutné,“ oznámil dračici, „ale nedalas nám na vybranou.“ Povzdechl si. „Tak dobrá, Belgarione, zažeň ji - ale snaž se jí pokud možno moc neublížit.“

Garionem projela vlna euforie, a jako by jej ta slova uvolnila z nějakých neviditelných pout, vyběhl přímo za drakova záda a zasypal ranami jeho nechráněný ocas a záda. Mýtinu naplnil odporný pach spáleného masa a dračice zavřeštěla bolestí. V bolestivé křeči mrskla

ocasem a Garion, spíše aby ochránil sám sebe, než aby zvířeti ublížil, zasadil mu mečem Rivy Železné ruky mohutný úder. Ostří projelo lehce šupinami, masem a kostmi a hladce oddělilo asi čtyři stopy dlouhou, kroutící se špičku ocasu.

Skřek, který zazněl z obludného zobáku, drásal uši a k nebi vyšlehl obrovitý sloup ohně. Z rány, kterou po sobě meč zanechal, vytryskl velký proud krve, zasáhl Gariona do obličeje a na okamžik jej oslepil.

„Garione!“ vykřikla Polgara „Pozor!“

Horečnatě si vytíral z očí horkou tekutinu. Dračice se obrátila, tentokrát s děsivou obratností. Její paráty rvaly zem a křídla bila vzduch. Orb vybuchl do oslňující záře a jeho plamen se syčením a kouřem stravovat hustou kapalinu, jež pokrývala meč. Dračice, jejíž zobák se užuž rozevíral, aby jej udeřil, se zarazila a ucouvla před intenzivní září meče. Garion zbraň pozvedl a nestvůra ustoupila znovu, stahujíc se krok za krokem na opačný konec mýtiny.

Bojí se! Modrý plamen ohně ji zjevně děsí! Dračice couvala - s vřeštěním a jednotlivými zášlehy plamene, jimiž se zoufale snažila bránit; couvala přes mýtinu a pahýl ocasu se mrskal a rozstřikoval krev po okolí. Očividně nemohla snést pohled na plamen Orbu. Garionem projela znovu ona divoká vlna vzrušení; pozvedl meč a z jeho hrotu vytryskl proud ohně. Muž se jal dračici šlehat ohnivým bičem a záhy slyšel praskání a syčení, jak plamen ožehával křídla a záda nestvůry. Nepřestával se svými výpady, dokud se obluda s bolestným zavytím neobrátila a neuprchla, rozrývajíc zem spáry a zoufale pleskajíc obrovitými plachtami.

S dunivým tlukotem se vymrštila do vzduchu a rozrazila noční tmu svými křídly, pokoušejíc se za nimi zvednout i obludné tělo. Klestila si cestu mezi horními větvemi jedlí na okraji mýtiny a zoufale máchala mocnými perutěmi, až se jí podařilo zvednout se nad les. S vřeštivým rykem prchala k jihozápadu, plníc temný prostor zášlehy plamene a tryskající krví.

Na družinu, hledící za prchajícím netvorem, padlo hrobové ticho.

Polgara, bledá jako smrt, vyšla z okraje lesa a kráčela k Erion-

dovi. „Na cos to proboha myslel?“ zeptala se ho děsivě tiše.

„Moc ti nerozumím, Polgaro,“ zatvářil se mladík udiveně.

Ovládla se s očividným úsilím. „Slyšel jsi někdy slovo 'nebezpečí'?“

„Ty myslíš tu dračici? Ale vždyť ta vůbec nebyla nebezpečná.“

„Byl jsi celý v ohni, Erionde,“ otřásl se Silk.

„Ach to,“ usmál se Eriond. „Ale ten oheň nebyl skutečný.“ Rozhlédl se po ostatních. „To jste nevěděli?“ podivil se. „Byl to jenom přelud. Stejně jako všechno ostatní zlo - to jsou taky přeludy. Mrzí mne, jestli jste se o mne báli, ale neměl jsem čas na vysvětlování.“

Teta Pol se okamžik vytřeštěně dívala na mladíka a pak obrátila oči ke Garionovi, který stál opodál a stále svíral planoucí meč. „A ty -ty -“ Selhal jí hlas. Pomalu skryla obličej do dlaní. „Oba dva,“ zašeptala. „Oba dva! Já to nevydržím - oba dva ne!“

Durnik vážně přihlížel a pak podal svou sekeru Tothovi. Přistoupil k ní a vzal jí kolem ramen. „No tak, no tak,“ chlácholil ji. Okamžik se zdálo, že se mu vytrhne, ale pak mu zabořila tvář do ramene a prudce se k němu přitiskla. „Neboj se, Pol,“ konejšil ji a jemně ji odváděl k přístřešku. „Nic není tak zlé, jak to vypadá.“

Kapitola třetí

PO ZBYTEK ONÉ DEŠTIVÉ NOCI toho Garion moc nenaspal. Srdce mu stále pádilo jak o závod, jak znovu prožíval ten boj, přestože už dávno ležel v přikrývkách vedle Se'Nedry. Teprve až k ránu se uklidnil natolik, že si mohl v klidu promyslet věc, která ho napadla uprostřed toho střetu. Ten zápas se mu líbil. Opravdu se radoval z boje, který jej měl děsit; a čím více o tom přemítal, tím více si byl jist, že to zdaleka nebylo poprvé. Už dávno v dětství jej nebezpečí naplňovalo vzrušením.

Jeho poctivé sendarské vychování mu říkalo, že je ten rys patrně neblahým důsledkem alornské krve, která v jeho žilách koluje, a že by se měl snažit jej držet za každou cenu pod kontrolou; hluboko uvnitř však věděl, že to dělat nebude. Konečně nalezl odpověď na to sebelítostivé Proč já?, které si dříve tak často opakoval. Zjevně byl k řešení těch děsivých úkolů vybrán právě proto, že se s nimi dokáže skvěle vypořádat.

„Přesně to dělám celý život," bručel si sám pro sebe. „Kdykoli bylo něco lak bláznivě nebezpečného, že by rozumného člověka ani nenapadlo se o to pokoušet, poslali pro mne."

„Co jsi říkal, Garione?" zamumlala Se'Nedra ospale.

„Nic, drahá," odpověděl. „Jen jsem přemýšlel nahlas. Spi dál."

„Hmmm," zabroukla a přitiskla se k němu, takže mu obličej zaplnila vůně jejích vlasů.

Úsvit se pod střechu z plátna a vodou nasáklých větví vkrádal jen pomalu, jako bledé a stále víc blednoucí šero. Neúnavné mrholení se spojilo s ranním oparem stoupajícím z lesa v mokrý, šedý mrak, který zahalil vše od země až po špičky smrků a jedlí.

Garion se probral z polospánku a spatřil stíny Durnika a Totha, jak stojí tiše u jámy s vyhaslým ohněm. Opatrně vyklouzl z přikrývek, aby neprobudil svou ženu, a nasoukal se do vlhkých a studených bot. Nato se zvedl, přehodil přes sebe plášť a vykoukl zpod plachty, aby se připojil ke stojící dvojici.

Bleskl pohledem k zachmuřené ranní obloze. „Koukám, že ještě prší," poznamenal tichým hlasem, který lidé používají, když vstávají ještě před východem slunce.

Durnik přisvědčil. „V tuhle roční dobu bude možná trvat i týden, než se to rozežene." Otevřel kožený váček, jenž mu visel u pasu, a vytáhl odtud špetku troudu. „Asi bychom měli rozdělat oheň." Klekl si k ohništi a pečlivě do jeho středu navršil suché větvičky. Nato pod ně vložil trochu troudu a vytáhl ocílku a křesadlo. „Teta Pol ještě spí?" zeptal se ho Garion.

„Podřimuje. Říká, že je moc příjemné ležet si v teplé posteli, když rozdělává oheň někdo jiný." Durnik se shovívavě usmál.

Garion úsměv opětoval. „To asi proto, že po celá léta musela vstávat první ona." Odmlčel se. „Pořad se ještě zlobí kvůli tomu včerejšku?"

„Hm," zauvažoval Durnik, aniž zvedl hlavu od ohniště, kde právě vykřesával jiskru, „mám dojem, že už se trochu uklidnila." Při každém křísnutí ocílky a křemene vylétl proud jasných, zářících jisker a dopadl do ohniště. Jedna z nich žhnula i v troudu a Durnik do ní jemně foukal, až se rozšířila v oranžový plamen. Potom troud opatrně posunul ještě blíž pod větve a ty s veselým praskáním vzplanuly. „Hotovo," prohlásil a schoval si troud i křesadlo zpět do váčku. Garion si klekl vedle něj a začal lámat dlouhé větve. „Zachoval ses včera velmi statečně, Garione," prohodil Durnik, zatímco pilně přikládal.

„Já bych spíš řekl bláznivě," opáčil Garion suše. „Copak by něco podobného udělal někdo se zdravým rozumem? Můj problém je v tom, že než mi dojde, do jak nebezpečných věcí se pouštím, větši-

nou už jsem v tom až po uši. Někdy si říkám, jestli dědeček neměl pravdu, Možná mne teta Pol opravdu jako nemluvně nechala spadnout na hlavu.“

Durnik se tiše uchechtl. „Dost bych o tom pochyboval,“ opáčil, „Na děti a jiné rozbitné předměty si dává dost velký pozor.“

Přihazovali další klacky, až se plamen pořádně rozhořel, a potom Garion vstal. Záře ohně se odrážela do mlhy jakýmsi narudlým, kouzelným svitem, jako by někdy v noci nevědomky překročili hranice reálného světa a vstoupili do říše pohádek a kouzel.

Když se Toth vracel od studánky se dvěma kapajícími měchy vody, vynořila se z přístřešku Polgara, a rozčesávala si dlouhé, tmavé vlasy. Bílá kadeř nad levým obočím jí dnes zářila víc než dřív. „Moc krásný oheň, drahý,“ pochválila svého chotě a dala mu polibek. Obrátila se ke Garionovi. „Jsi v pořádku?“ zeptala se ho. „Cože? Ale jistě. Je mi skvěle.“

„Žádné šrámy, popáleniny či pohmožděniny, které bys třeba v noci přehlédl?“

„Ne. Zřejmě jsem vyvázl bez škrábnutí.“ Zaváhal. „Opravdu ses včera zlobila, teto - myslím na mne a na Erionda?“

„Ano, Garione, opravdu - ale to bylo včera. Na co máš chuť k snídani dnes ráno?“ O něco později, když už bledý úsvit upevnil svou vládu, hřál si Silk, třesoucí se zimou, ruce nad plamenem a nedůvěřivé pokukoval po bublajícím hrnci tety Pol. „Ovesná polévka? Už zase?“

„Ovesná kaše,“ upřesnila teta Pol, aniž přestala míchat obsah hrnce dlouhou dřevěnou lžící.

„To je totéž.Polgaro.“

„Ne tak docela. Polévka je řidší.“

„Řidší nebo hustší, materiál je tentýž.“

Upřela na něj pohled s jedním zvednutým obočím. „Pověz mi, princi Kheldare, proč jsi vždycky po ránu tak nesnesitelný?“

„Protože nenávidím rána. Jediným důvodem, proč ta ohavná věc existuje, je, že odděluje od sebe noc a odpoledne, aby do sebe nevrážely.“

„Možná by ti zpříjemnil náladu jeden z mých lektvarů.“

Jeho oči zostražitěly. „Ehm - ne. Ale i tak díky, Polgaro. Když

jsem se teď pořádně probral, už se cítím mnohem líp.“

„To jsem ráda. Ale mohl bys kousíček uhnout? Budu tuhle stranu ohně potřebovat na slaninu.“

„Udělám, co ti na očích vidím.“ Obrátil se a rychle zmizel v přístřešku.

Belgarat, povalující se dosud na hromadě pokrývek, upřel na mužíka pobavený pohled. „Na tak údajně inteligentního muže se občas chováš dost hloupě, nemyslíš?“ zašpičkoval. „Už dávno jsi mohl pochopit, že se nevyplatí obtěžovat Polgaru při vaření.“

Silk zachrochtal a zvedl z deky svůj od molů prožraný kožešinový plášť. „Asi se půjdu podívat na koně,“ oznámil. „Nechceš jít se mnou?“

Belgarat si zkoumavě změřil rychle tající zásobu dřeva u Polgařina kuchyňského zákoutí. „Možná to není špatný nápad,“ souhlasil a zvedl se.

„Půjdu s vámi,“ hlásil se Garion. „Potřebuji si trochu protáhnout záda. Mám dojem, jako bych spal na štěrku.“ Zavěsil si pás s mečem přes záda a následoval odcházející dvojici.

„Skoro se nechce věřit, že se tu něco takového odehrálo, co?“ zabručel Silk, když vstoupili na mýtinu. „Myslím toho draka. Teď za světla to tu vypadá tak normálně.“

„Ne tak docela,“ namítl Garion a ukázal na šupinatý špalík dračího ocasu, který ležel na opačném konci palouku. Jeho špička se ještě chvěla.

Silk pokývl. „To opravdu není věc, na kterou na ranní procházce běžně narazíš.“ Obrátil se na Belgarata. „Myslíš, že nás ta potvora bude ještě obtěžovat? Bude to hodně nervózní cesta, jestli se budeme muset na každém kroku ohlížet přes rameno. Je mstivá?“

„Jak to myslíš?“ zeptal se stařec.

„Garion ji přece usekl kus ocasu. Myslíš, že si to vzala osobně?“

„Obvykle to nedělává,“ uklidnil ho Belgarat. „Tak složité myšlení zase nemá.“ Zamyšleně se zachmuřil. „Co dělá hlavu mně, je tohle střetnutí. Něco na něm bylo v nepořádku.“

„V nepořádku bylo celé to střetnutí,“ otřásl se Silk.

Belgarat potřásl hlavou. „To jsem na mysli neměl. Nejsem si jist, zda se mi to jen nezdálo, ale ta dračice jako by cíleně šla po jednom z nás.“

„Po Eriondovi?“ navrhl Garion.

„Vypadalo to tak, že ano? Ale když jej konečně našla, jako by se ho bála. A co myslel tím divným varováním, které jí řekl?“

„Kdo ví?“ pokrčil rameny Silk. „Vždycky byl podivín. Pochybuji, že by žil ve světě nás obyčejných smrtelníků.“

„Ale proč se ta dračice tolik bála Garionova meče?“

„Ta zbraň dokáže vyděsit celé armády, Belgarate. Už jenom ten oheň je dost působivý.“

„Ona má oheň ráda, Silku. Jednou jsem jí viděl, jak se pokouší svádět hořící stodolu, a jindy zase celý týden létala kolem lesního požáru a dělala na něj oči. Na tom včerejšku je něco podivného.“

Z mlází, kde byli uvázaní koně, se vynořil Eriond, pečlivě se vyhýbaje vodou nasátým keřům.

„Jsou v pořádku?“ ptal se Garion.

„Koně? V naprostém, Belgarione. A co snídaně? Už je hotová?“

„Pokud tomu chceš říkat snídaně,“ opáčil Silk kysele.

„Polgara je opravdu moc dobrá kuchařka, Kheldare,“ ujišťoval jej upřímně Eriond.

„Ani nejlepší kuchař na světě toho z ovesné kaše moc nevytříská.“

Eriondovy oči se rozjasnily. „Ona dělá ovesnou kaši? Ovesnou kaši miluju.“

Silk mu věnoval dlouhý, zkormoucený pohled a nato se smutně otočil ke Garionovi. „Vidíš, jak snadno se ti mladí nechají podplatit?“ stěžoval si. „Stačí jim podstrčit kus žvance a jsou tvoji navěky.“ Narovnal záda. „No tak dobrá,“ povzdechl si rezignovaně. Jdeme na to.“

Po snídani sbalili ležení a vyrazili dál, v jemném mrholení a pod zamračenou oblohou. Mohlo být kolem poledne, když dojeli k rozlehlému pásu vykáceného lesa. Na čtvrt míle kolem byla zem posetá jen křovinami a pařezy, jejichž středem se táhla široká, blátivá ces-

ta.

„Hlavní cesta z Murosu," konstatoval s jistým zadostiučiněním Silk.

„Proč vykáceli všechny ty stromy?" divil se Eriond.

„Mívali tady problémy s lapky; často číhali za stromy přímo u cesty. Vyklučený pás poskytuje pocestným přece aspoň chvíli času a férový náskok."

Vyjeli zpod kapajících stromů na plevelem zarostlou mýtinu a po ní až na rozblácenou cestu. „Teď už by to mělo jít rychleji," pochválil si Belgarat a pobídl koně.

Jeli po cestě několik hodin, stále mírným klusem. Jakmile opustili pahorkatinu, ustoupily lesy lehce zvlněným travnatým pláním. Zdolali mírné návrší a zastavili, aby dopřáli trochu odpočinku zpoceným koním. O kus dál na severozápad viděli temnou, dlouhou hranici Arendského lesa, zahalenou oparem, a nepříliš daleko před sebou ponurou, šedou homoli nějakého mimbratského hradu, dřepícího na svažité pláni.

Se'Nedra si povzdechla při pohledu na rozmoklou krajinu a pevnost, která jako by obsahovala už v samotných stavebních kamenech zarytost a podezíravost, jež byly základními vlastnostmi arendské společnosti.

„Není ti něco?" zeptal se znepokojeně Garion v obavě, že by ten povzdech mohl znamenat návrat černé melancholie, z níž se nedávno vymanila.

„Na té Arendii je něco tak pochmurného," odtušila. „Tolik tisíciletí nenávisti a hoře, a k čemu to bylo? Dokonce i ten hrad jako by plakal."

„To je jenom déšť, Se'Nedro," konejšil ji.

„Ne," Vzdychla znovu. „Není."

Cesta z Murosu byla blátivě žlutou jizvou, jež se táhla mezi lány hnědnoucích trav dál nížinami Arendie. Během několika následujících dní nechali za sebou hrad a mnoho vesniček z došků a vepřovic, kde ve studeném vzduchu visel kyselý kouř jako těžká melancholie a doplňoval se tak s beznadějí na tvářích otrhaných nevolníků, již zde žili své ubohé životy. Na noc se zastavovali ve zchátralých krčmách u

cesty, kde páchlo zkažené jídlo a pot dlouho nemytých těl.

Čtvrtého dne vystoupili na jeden z malých kopečků a spatřili pod sebou čilý ruch Velkého arendského tržiště, rozkládajícího se na místě, kde se spojovala cesta od Murosu s Velkou západní cestou. Stany se pod plačtivě šedou oblohou táhly každým směrem nejméně míli v pestré směsici modré, červené a žluté a karavany s nákladem se velkým obchodním střediskem proplétaly sem a tam jako proudy mravenců,

Silk si posunul otřískaný klobouk víc do týla. „Možná bych se tam měl trochu porozhlédnout, než se tam vydáme všichni," navrhl. „Jsme nějaký čas mimo dění a nemusí být na škodu, když se napřed trochu informujeme."

„Tak dobrá," souhlasil Belgarat, „ale žádné hlouposti."

„Hlouposti?"

„Víš, co tím myslím, Silku. Drž svou fantazii na uzdě."

„Důvěřuj mi, Belgarate."

„A zbývá mi něco jiného?"

Silk se zasmál a vrazil paty koni do slabin.

Zbytek družiny pokračoval krokem dolů po dlouhém svahu a Silk cválal napřed, vstříc onomu věčnému městu krátkodobých příbytků, obklopenému mořem bláta. Když přijeli o něco blíž, naplnil se vzduch bláznivou směsicí nejrůznějších zvuků - tisíců hlasů, vyvolávajících, křičících či hádajících se najednou. Do nosu je udeřila také směsice nejrůznějších pachů - koření, připravovaného jídla, vzácných parfémů či koní.

Belgarat přitáhl koni uzdu. „Počkáme tady na Silka," oznámil. „Nechci do něčeho vletět."

Seřadili koně u kraje cesty a v studícím dešti sledovali, jak směrem k nim a od nich blátem kloužou naložené karavany.

Asi o tři čtvrti hodiny později přicválal Silk. „Doporučuji nanejvýš obezřetný postup," nabádal s vážným výrazem ve špičaté tváři.

„Co se děje?" ptal se Belgarat.

„Narazil jsem na Delvora," vysvětloval Silk, „a prý je tu nějaký angarackÝ kupec, který se vyptává na nás."

„Možná bychom se tedy měli tržišti rovnou vyhnout," navrhl

Durnik.

Silk potřásl hlavou. „Já myslím, že bychom se měli dozvědět něco bližšího o tom zvědavém Angarakovi. Delvor mi nabídl, že můžeme zůstat den či dva v jeho stanech, ale nebylo by od věci trh obejít a přijít od jihu. Můžeme se připojit k jedné z karavan přicházejících zezdola, od Tol Honetu. Nebudeme tolik nápadní."

Belgarat návrh uvážil, pošilhávaje přitom vzhůru k deštivé obloze. „Dobrá," rozhodl. „Nechci ztrácet čas, ale nemám chuť mít někoho za patami. Uvidíme, co nám poví Delvor."

Širokým obloukem objeli po promáčené trávě tržiště a asi míli jižně od něj vstoupili na Velkou západní cestu. V čele nedalekého průvodu skřípějících vozů jel asi půltucet tolnedřanských kupců v drahých kožiších. Když je kupci minuli, Garionovi přátelé se nenápadně připojili na konec útvaru a zamířili k tržišti pod tmavnoucím nebem, jež věštilo příchod pochmurného, deštivého večera.

Úzké uličky, oddělující stany, byly plné obchodníků z celého světa. Mazlavé bahno, hluboké až po kotníky, bylo neustále vířeno kopyty koní či botami křiklavě oděných kupců, kteří se handrkovali, hádali a překřikovali jeden druhého, nevšímaví k blátu a dešti. Šero prozařovaly lampy a pochodně, vetknuté do boků plátěných přístřešků, v nichž se mísily poklady nevýslovné ceny s lacinými tretkami.

„Tudy," ukázal Silk do jedné z bočních uliček. „Delvorovy stany jsou odtud jen pár set sáhů."

„Kdo je to Delvor?" zeptala se Se'Nedra Gariona, když míjeli hlučnou plátěnou krčmu.

„Silkův přítel. Setkali jsme se s ním, když jsme tudy jeli posledně. Mám dojem, že je členem drasnijské výzvědné služby."

Odfrkla si. „Nejsou snad všichni Drasnijci členy výzvědné služby?"

Její manžel se zazubil. „Pravděpodobně ano."

Delvor už na ně čekal před vchodem do svého velkého, modrobíle pruhovaného stanu. Za ta léta, co ho Garion neviděl, se změnil jen velmi málo. Hlavu měl holou jako vejce a tvářil se stejně protřele a cynicky jako tenkrát. Byl oblečen v plášť lemovaný kožešinou a jeho holá lebka se v dešti vlhce leskla „O koně se postarají moji sluhové,"

řekl jim, jakmile seskočili ze sedel. „Pojďte dovnitř, dřív než si vás všimne příliš mnoho lidí.“

Následovali jej do teplého, dobře osvětleného příbytku a jejich hostitel za nimi pečlivě stáhl cíp vchodu a zavázal jej. Vybavení plátěného obydlí si ničím nezadalo s domem boháče. Před nimi stály židle, lenošky a stůl s leštěnou deskou, plný bohaté večeře. Podlaha a stěny byly vystlány modrými koberci, od stropu visely olejové lampy a v každém rohu stála železná pánev s žhnoucími uhlíky. Delvorovi sluhové, odění v okázalou livrej, beze slova převzali od Gariona a jeho druhů promočené pláště a odnesli je plátěným tunelem do sousedního stanu.

„Posaďte se, prosím,“ vyzval je Delvor zdvořile. „Dovolil jsem si vám připravit malé občerstvení.“

Silk, trůnící už u tabule, se rozhlédl kolem. „Skutečně velkolepé,“ utrousil.

Jejich hostitel pokrčil rameny. „Stačí jen trocha vkusu - a nějaké ty peníze. Stan nemusí být nepohodlný.“

„Navíc je to všechno přenosné,“ doplnil Silk. „Když je člověk nucen spěšně změnit prostředí, může stan sbalit a vzít s sebou. S domem to nejde.“

„I to je pravda,“ připustil Delvor nedbale. „Prosím jezte, přátelé. Dobře znám ubytování a stravu, jež nabízejí arendské hostince.“

Pokrmy, které před nimi ležely, by klidně obstály i na tabuli velmože. Na stříbrném podnose vonělo nakrájené maso, obložené vařenými cibulkami, mrkví a hráškem a zalité jemnou sýrovou omáčkou. Chléb, ještě teplý z pece, byl upečen z nejjemnější bílé mouky a nechyběl ani široký výběr znamenitých vín.

„Tvůj kuchař má zřejmě talent, Delvore,“ pochválila Polgara.

„Děkuji ti, má paní,“ odpověděl hostitel. „Stojí mě pár tuctů korun ročně navíc a je poněkud mrzuté povahy, ale mám dojem, že stojí za ty výdaje a přemáhání.“

„A co je s tím zvědavým angarackým kupcem?“ zajímal se Belgarat, nabíraje si ještě pár kousků masa.

„Přijel sem na tržiště před pár dny s půltuctem sloužících, ale bez soumarů či vozů se zbožím. Jejich koně vyhlíželi dost zplaveně,

jako by on a jeho doprovod měli nějak naspěch. Od chvíle, kdy sem přijel, neuzavřel ještě žádný obchod. Namísto toho všichni tráví čas kladením otázek.“

„A ptají se přímo po nás?“

„Neuvádějí vaše jména, Pradávný, ale ten popis, který užívají, nenechává jakoukoli pochybnost. Ten muž za informace nabízí peníze -dost peněz.“

„Jaké národnosti je ten Angarak?“

„Tvrdí o sobě, že je Nadrak, ale jestli je on Nadrak, pak já jsem Thull. Odhadl bych ho na Malloreánce. Je střední váhy a vzrůstu, hladce oholen a dobře oblečen. Snad jedinou neobvyklou věci jsou na něm oči. Zdají se být dokonale bílé - až na zornice. Jako by jeho duhovka neměla vůbec žádnou barvu.“

Teta Pol zvedla rychle hlavu. „Je slepý?“ zeptala se.

„Slepý? Ne, to nemyslím. Řekl bych, že vidí, kam klade nohy. Proč se ptáš, má paní?“

„To, co jsi právě popsal, je velmi vzácný případ,“ odvětila. „Většina z lidí, kteří trpí něčím podobným, je slepá.“

„Pokud odtud chceme odjet, aniž bychom ho měli přímo za zády, budeme ho muset nějak zdržet,“ ozval se Silk, pohrávaje si s křišťálovým pohárem. Obrátil se ke svému příteli. „Nepředpokládám, že máš ještě pár olověných mincí, které jsi schovával v tom murgoském stanu při naší poslední návštěvě, že ne?“

„Obávám se, že ne, Silku. Musel jsem se před pár měsíci přizpůsobit podmínkám tolnedranských hranic. Nebylo by asi moudré nechat si od tamějších výběrčích cla najít v zavazadlech něco takového. Zakopal jsem je pod strom.“

„Olověné mince?“ vykulila oči Se'Nedra. „Co si člověk koupí za mince vyrobené z olova?“

„Jsou pozlacené, Vaše Výsosti,“ vysvětloval Delvor. „Vypadají přesně stejně jako tolnedranské zlaté koruny.“

Se'Nedřina tvář zbělela. „To je strašné,“ zasípěla.

Delvorova tvář vyjadřovala podiv nad tak nepřiměřenou reakcí.

„Její Výsost je Tolnedřanka, Delvore,“ připomněl mu Silk, „a

falešné peníze jsou ranou přímo do srdce pro každého Tolnedřana. Domnívám se, že to nějak souvisí s jejich náboženstvím.“

„Nepřipadá mi to nijak zábavné, princi Kheldare.“ pronesla Se'Nedra upjatě.

Po večeři ještě chvíli rozmlouvali příjemným lehkým hovorem lidí, kteří jsou v teple a mají plný žaludek, a pak je Delvor odvedl do sousedního stanu, jenž byl rozdělen přepážkami na ložnice. Garion usnul v okamžiku, kdy se jeho hlava dotkla polštáře, a probudil se až ráno, čilý a svěží, jak už nebyl celé týdny. Tiše, aby neprobudil Se'Nedru, se oblékl a vyšel ven do hlavního stanu.

U stolu seděli Silk a Delvor a tiše rozmlouvali. „Tady v Arendii je teď hodně velký rozruch,“ říkal právě Delvor. „Zpráva o tom tažení proti medvědímu kultu rozbouřila krev mnoha mladých ztřeštěnců -jak Mimbratů, tak i Astuřanů. Rozzuřilo je, že se někde v Arendii bojuje, aniž by byli přizváni.“

„Na tom není nic překvapivého ani nového,“ pokrčil rameny Silk. „Dobré jitro, Garione.“

„Dobré jitro, pánové,“ odpověděl Garion zdvořile a přisunul si k nim židli.

„Buďte vítán, Vaše Veličenstvo,“ uklonil se Delvor a pokračoval v hovoru se Silkem. „Co však zde lidi zneklidňuje víc než výstřelky mladých aristokratů, je neklid mezi nevolníky.“

Garion si vzpomněl na zubožené příbytky ve vesnicích, kterými v posledních dnech projeli, a na odevzdané tváře jejich obyvatel. „Mají k nespokojenosti důvod, nemyslíš?“

„Já jsem ten první, který s vámi bude souhlasit, Vaše Výsosti,“ odvětil Delvor, „a není to zdaleka poprvé, co k něčemu takovému došlo. Tentokrát je to však zřejmě trochu vážnější. Místní úřady objevily ukryté zbraně - a to dost slušné zbraně. Nevolník s vidlemi není ozbrojenému mimbratskému rytíři rovnocenným soupeřem. Nevolník s kuší, to je ovšem jiná. Došlo už k několika střetům - a ztrátám na životech.

„Jak se mohli poddaní dostat k takovým zbraním?“ podivil se Garion. „Většina z nich nemá ani co do úst. Jak by si mohli dovolit koupit si kuši?“

„Ty zbraně sem přišly přes hranice," prozradil Delvor. „Ještě jsme nezjistili odkud, ale je zcela zřejmé, že někomu velice záleží na tom, aby měla arendská šlechta plné ruce práce doma a neměla čas zasahovat jinde."

„Že by Kal Zakat?" nadhodil Silk.

„Je to dost možné," souhlasil Delvor. „Není pochyb o tom, že má mallorejský císař světovládné ambice, a zmatek v královstvích Západu by mu jistě vyhovoval, až se po likvidaci krále Urgita obrátí se svými armádami na sever."

Garion zasténal. „To mi ještě scházelo," řekl. „Další věc, se kterou si musím lámat hlavu."

Jakmile do místnosti dorazili i ostatní, přinesli sluhové opulentní snídani. Před družinou se objevily celé mísy vajec, hromady slaniny a uzenek a řada podnosů s ovocem a sladkostmi.

„Tak tomuhle já říkám snídaně," liboval si Silk.

Polgara si jej změřila chladným pohledem. „Tak jen to řekni nahlas, princi Kheldare," vyzvala ho. „Jsem si jista, že máš na jazyku ještě spoustu zajímavých připomínek."

„Copak bych mohl říci byť i jen slůvko špatného o té skvělé polévce, kterou nás, paní, každého rána častuješ?" zeptal se nevinně.

„To je pravda. Zvlášť když se tak bojíš o své zdraví, princi," doplnila Se'Nedra líbezně.

Do stanu vstoupil s dotčeným výrazem jeden ze sloužících. „Venku je nějaký dotěrný a špinavý hrbáč, Delvore," hlásil, „tak prořízntutou hubu, jako má on, jsem ještě neviděl. Dožaduje se, aby byl vpuštěn dovnitř. Máme ho odehnat?"

„Á, to bude strýček Beldin," usmála se Polgara.

„Vy ho znáte?" užasl Delvor.

„Znám ho už odmalička," zněla její odpověď. „Není tak příšerný, jak vypadá - jakmile si na něj člověk zvykne." Lehce svraštila čelo. „Radši ho pusťte dovnitř. Dokáže být strašné nepříjemný, když ho někdo podráždí."

„Belgarat," zavrčel Beldin, který se mezitím dost hrubě prodral přes protestujícího sluhu. „To jste teprv tady? Já myslel, že už touhle dobou budete v Tol Honetu."

„Museli jsme se stavit v Prolgu za Gorimem," vysvětlil mírně Belgarat.

„Tohle není okružní jízda po kontinentu, ty troubo," utrhl se Beldin podrážděně. Hrbatý mužík byl špinavý a páchl jako vždycky. Cáry, které mu nahrazovaly oblečení, byly staženy kusy plesnivého provazu. Ze zcuchaných vlasů mu trčely větvičky a tu a tam čouhala sláma a listí. Jeho ohyzdná tvář byla zamračená jako bouřkový mrak. Dokulhal se na svých krátkých, znetvořených nohou ke stolu a posloužil si kusem uzenky.

„Strýčku, snaž se chovat aspoň trochu slušně," prosila ho teta Pol.

„Proč?" Ukázal na malý hrnek, stojící na stole. „Co v tom je?"

„Zavařenina," odpověděl trochu zaraženě Delvor.

„Zajímavé," opáčil Beldin. Namočil do hrnku jednu ze špinavých rukou a jal se cpát sousta zavařeniny přímo do úst. „Není to špatné," usoudil, olizuje si prsty.

„Támhle je chleba, strýčku," řekla teta Pol významně.

„Chleba nerad," zachrochtal a otřel si dlaň o oděv.

„Nenarazil jsi na Harakana?" zajímal se Belgarat.

Beldinova odpověď obsahovala tolik šťavnatých výrazů, že Se'Nedřina tvář pobledla. „Už mi zase upláchl. Nemám čas ho honit, takže si to potěšení přetrhnout ho vpůli budu muset odepřít."

„Pokud ho potkáme, uděláme to za tebe," nabídl se Silk.

„Je to čaroděj, Kheldare. Jestli mu vlezeš do cesty, rozvěsí ti střeva po nejbližším plotě."

„Já jsem to chtěl přenechat Garionovi."

Beldin postavil prázdný hrnek od zavařeniny na stůl a krkl.

„Mohu vám nabídnout ještě něco?" otázal se Delvor.

„Ne, díky, už nemůžu." Obrátil se zpět k Belgaratovi. „Hodláte dorazit do Tol Honetu aspoň do léta?"

„Takovou ztrátu zase nemáme," protestoval Belgarat.

Beldin vydal další ze svých nepříliš vychovaných zvuků. „Mějte se cestou na jih na pozoru," varoval. „Je tu Malloreánec, který se vyptává na tebe a na ostatní. Vyzpovídal už lidi po celé Velké západní cestě."

Belgarat zbystřil pozornost. „Nevíš, jak se jmenuje?“

„Má těch jmen několik. To, které používá nejčastěji, zní Naradas.“

„Nemáš představu o tom, jak vypadá?“ vyzvídal Silk.

„Jediné, co jsem zjistil, jsou nějaké legrační oči. Tvrdí se, že je má celé bílé.“

„Správně,“ přikývl Delvor. „Přesně tak -“

„Co to mělo znamenat?“ houkl Beldin.

„Že je ten chlapík zde na trhu. A i tady klade otázky.“

„Pak je to docela prosté. Pošlete někoho, ať mu vrazí kudlu do zad.“

Belgarat potřásl hlavou. „Legionáře, kteří zde udržují pořádek, by asi rozrušilo, kdyby se tu zničehonic začala objevovat nějaká mrtva těla,“ opáčil.

Beldin pokrčil rameny. „Vem ho něčím po hlavě a odtáhni ho o pár mil dál na pláň. Tam mu podřízni krk a hoď ho do nějaké jámy. Nejspíš ho tam najdou až na jaře.“ Podíval se na Polgaru a po ošklivé tváři se mu rozšířil škleb. „Jestli se budeš takhle cpát sladkým, děvče, tak pěkně nakyneš. Už tak jsi jak koule.“

„Koule?“

„Jo. Ale to nevadí, Pol. Někteří muži mají rádi ženské s tlustým zadkem.“

„Proč si neutřeš tu marmeládu z brady, strýčku?“

„Schovávám si ji na oběd.“ Poškrábal se v podpaží.

„Už máš zase vši?“ zeptala se chladně.

„Je to klidně možné. Proti pár vším nic nemám. Jsou to příjemnější společníci než většina mých známých.“

„Kam máš namířeno teď?“ vyzvídal Belgarat.

„Zpátky do Mallorey. Chci se nějakou dobu potloukat po Daršivě, jestli nevyčenichám něco o Zandramasovi.“

Delvor si nevrlého mužíka zamyšleně prohlížel. „Hodláte odejet ihned, mistře Beldine?“ otázal se.

„Proč?“

„Rád bych si s vámi na chvilku promluvil o samotě, jestli máte čas.“

„Zase nějaké tajemství, Delvore?“ zatvářil se Silk vyčítavě.

„Ani ne, starý brachu. Dostal jsem takový nápad, ale musím ho kapku rozvinout, než ti o něm řeknu.“ Obrátil se zpět k hrbáčovi. „Co kdybychom se kousek prošli, mistře Beldine? Mám takový návrh, který by se vám mohl líbit, a nebude to trvat dlouho.“

Beldina to zjevně zaujalo. „Dobrá,“ souhlasil a oba vyšli do kalného, mokrého rána.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se Garion Silka

„Tenhle protivný zvyk si Delvor osvojil už na Akademii. Hrozně rád vymýšlí chytré plány, aniž by nějak varoval ostatní. Když je zrealizuje, tváří se pak jako pán světa a nechá se obdivovat.“ Mužík zaměřil pohled na stůl s jídlem. „Možná bych si mohl dát ještě kousek klobásy,“ oznámil zamyšleně. „A taky pár vajec. Do Tol Honetu je daleko a já se potřebuji nějak obrnit proti ovesné polévce, která mne ještě mnohokrát čeká,“

Polgara zašilhala na Se'Nedru: „Už sis taky všimla, že když někteří lidé přijdou s poznámkou, kterou pokládají za humornou, opakují ji kolem dokola ještě dlouho poté, co už ji ostatní znají nazpaměť?“

Se'Nedra pohled opětovala se šibalským zajiskřením v oku. „Všimla, paní Polgaro. Není to důsledek nedostatečné fantazie?“

„Určitě to spolu nějak souvisí, má drahá.“ Teta Pol se přátelsky usmála na Silka. „Povíš nám to ještě jednou, Kheldare?“

„Ehm - ne, Polgaro. Asi ne.“

Mohlo být krátce před polednem, když se Delvor s Beldinem navrátili, oba se spokojeným úsměvem na rtech, „To byl skutečně mistrovský výkon, mistře Beldine,“ blahopřál Delvor malému hrbáči ještě ve vchodu.

„Směšně jednoduché,“ pokrčil rameny Beldin. „Lidé si vždycky myslí, že zmrzačené tělo hostí i zmrzačený mozek. Mnohokrát už jsem toho využil ke svému prospěchu.“

„Stejně nám to nakonec řeknou,“ utěšoval své přátele Silk.

„Není to nic složitého, Silku,“ opáčil Delvor. „Budete moci klidně odjet bez jakýchkoli obav z toho zvědavého Malloreánce.“

„„Ano?“

„Pokouší se kupovat informace," pokrčil rameny Delvor, „tak jsme mu nějaké prodali a on odjel - tryskem."

„Jaké informace jste mu prodali?"

„Proběhlo to asi nějak takhle." Beldin udělal několik vratkých kroků, záměrně přeháněje své postižení, a vypoulil tupě a strnule oči. „Esli se vašnosta neurazí," pronesl skřípavým hlasem, plným hloupé podlézavosti, „slyšel sem, že schánějí nějaký lidi a že dobře zaplatěj, dyš vám vo nich někdo řekne. Náhodou sem ty lidi viděl a povím jim, kde byli - dyš mi daj dost prachů. Kolik by mi byli ochotny dát?"

Delvor se potěšeně rozesmál. „Naradas to spolknul i s navijákem. Vzal jsem k němu mistra Beldina a řekl mu, že jsem našel někoho, kdo o těch hledaných lidech ví. Dohodli jsme se na ceně a pak ho tady váš přítel opil rohlíkem."

„Kam jsi ho poslal?" vyzvídal Belgarat.

„Na sever." Beldin se zašklebil. „Pověděl jsem mu, že jsem vás viděl tábořit u cesty v Arendském lese. Jeden z členů výpravy onemocněl, tak jste zastavili, abyste ho mohli ošetřovat."

„Nepojal nějaké podezření?"

Delvor zavrtěl hlavou. „Lidé začínají něco tušit, když jim někdo nabídne pomoc bez podstatného důvodu. Já Naradasovi předvedl důvod víc než pádný. Podvedl jsem mistra Beldina - přímo nehorázně. Naradas mu za tu informaci dal několik stříbrných mincí. Moje cena však byla mnohem vyšší."

„Skvělé," zamumlal Silk obdivně.

„Jednu věc byste ale o panu Bělookém vědět měli," varoval Beldin. „Je to malloreánsky Grolim. Nezkoumal jsem ho příliš usilovně, aby mě neprokoukl, ale tolik jsem pochopil. Má poměrně slušnou moc, tak pozor na něj."

„Nezjistil jsi, pro koho pracuje?"

Beldin potřásl hlavou. „Stáhl jsem se zpět, hned jak jsem zjistil, co je zač." Hrbáčův obličej potemněl. „Dávejte si na něj opravdu pozor, Belgarate. Je velice nebezpečný."

Belgarat jeho výraz napodobil. „Já taky, Beldine."

„Já vím, ale jsou věci, které prostě neuděláš. Naradas takové zábrany nemá."

Kapitola čtvrtá

NÁSLEDUJÍCÍCH ŠEST DNÍ POKRAČOVALI pod jasnícím se nebem na jih. Chladný vítr ohýbal stébla zimou zahnědlých trav a zvlněná, pustá pláň jižní Arendie se ostře odrážela od studené modři oblohy. Občas minuli nějakou vesnici z bláta a vepřovic, kde se otrhaní poddaní ze všech sil snažili přežít další zimu, a tu a tam i strohou kamennou pevnost, kde žil nějaký pyšný mimbratský baron a bedlivým okem sledoval své sousedy.

Velká západní cesta, stejně jako všechny cesty patřící mezi hlavní spojnice tolnedranské sítě, byla pod dohledem hlídek v šarlatových pláštích císařských legionářů. Garion a jeho přátelé občas potkali i nějakého kupce, mířícího na sever, jenž ostražitýma očima přejížděl okolní krajinu a jehož ramenatí sloužící neodkládali zbraně ani na okamžik.

Jednoho mrazivého dopoledne dosáhli řeky Arendy a záhy už hleděli přes jiskřící brod k Vordujskému lesu v severní Tolnedře. „Chtěl jsi se zastavit ve Vo Mimbre?“ otázal se Silk Belgarata.

Stařec zavrtěl hlavou. „Mandorallen a Lelldorin už patrně prozradili Korodullinovi, co se stalo v Drasnii, a já nemám náladu poslouchat tři čtyři dny sáhodlouhé proslovy s achich a kterakž a podobnými hloupostmi. Navíc bych se chtěl dostar co nejdřív do Tol Honetu.“

Když se s cákáním brodili na druhou stranu řeky, Garion si na něco vzpomněl. „Pojedeme přes celnici?“ zeptal se.

„Přirozeně," odtušil Silk. „Každý tudy musí - samozřejmě až na pašeráky s povolením k živnosti." Zašilhal na Belgarata. „Až se tam dostaneme, necháš to na mně?"

„Ale moc si nevymýšlej."

„Nic mi není tolik cizího jako vymýšlení, Belgarate. Prodám jim jen to, co jsem." Dloubl se palcem do rozedraných cárů, jež měl na sobě.

„Já jsem se divil, proč sis vybral právě tuhle garderóbu," poznamenal Durnik.

Silk se na něj spiklenecky ušklíbl.

Přejeli brod a vnořili se do Vordujského lesa s jeho vysokými, kus od sebe rostoucími stromy a nízkým křovím. Neujeli ani míli, když se před nimi vylouplo bílé stavení, skrývající celnici. Jeden roh dlouhé, chlévu podobné budovy nesl známky nedávného požáru, a také střecha z červených tašek byla na jednom konci očazená. Půltuctu vojáků finanční straže se choulilo na zabláceném dvoře kolem malého ohníčku a popíjelo laciné víno, aby zahnalo zimu. Jeden z nich, neoholený muž v záplatovaném plášti a zrezivělém prsním pancíři, neochotně vstal, postavil se doprostřed cesty a zvedl masitou ruku. „Dál už ani krok," nařídil. „Odveďte koně támhle za dům a otevřete zavazadla k celní prohlídce."

Silk se prodral do popředí. „Ovšem, pane důstojníku," odpověděl uctivým, až podlézavým tónem. „Nemáme co skrývat"

„To se ještě uvidí," oznámil nekompromisně muž se strništěm na bradě a lehce se zakymácel.

Výběrčí cla vyšel ze stanice, s dekou přehozenou přes ramena. Byl to tentýž podsaditý muž, s nímž se setkali před lety, když tudy projížděli v honbě za Zedarem a ukradeným Orbem. Posledně však měl v široké tváři jisté sebeuspokojení. Dnes nesl vzezření nespokojeného člověka, žijícího s pocitem, že jej život podvedl. „Co máte k proclení?" houkl na ně příkře.

„Tentokrát asi bohužel nic, Vaše Excelence," odpověděl Silk kňučivým hlasem. „Jsme jen chudí pocestní, mířící do Tol Honetu."

Břichatý výběrčí si mužíka změřil přísným pohledem. „Neviděli jsme se už? Nejsi ty Radek z Boktoru?"

„Jsem, Vaše Excelence. Máte opravdu skvělou paměť.“

„Při mé práci to jinak nejde. Jak jsi tenkrát dopadl s tou sendarskou vlnou?“

Silková tvář vyjadřovala žal. „Rozhodně hůř, než jsem doufal. Než jsem dojel do Tol Honetu, počasí se změnilo. Nedostal jsem ani polovinu peněz, které mi právem náležely.“

„To je mi líto,“ opáčil výběrčí lhostejně. „Co kdybys teď otevřel ta svá zavazadla?“

„Nemáme nic než jídlo a náhradní oblečení.“ Zdálo se, že se malý Drasnijec dá co nevidět do pláče.

„Stává se mi tu často, že lidi občas zapomínají na cennosti, které vezou. Otevři ta zavazadla, Radku.“

„Jak si přejete, Excelence.“ Silk se seškrábal z koně a jal se rozepínat přezky na brašnách. „Kéž bych tak něco cenného vezl,“ povzdechl si žalostně, „ale ten nešťastný nápad obchodovat s vlnou byl počátek mého konce. Jsem skutečně na mizině.“

Výběrčí zachrochtal a několik minut se hrabal v zavazadlech, přičemž se chvěl zimou. Nakonec se kysele obrátil zpět k Silkovi. „Vypadá to, že nelžeš, Radku. Promiň, že jsem o tobě pochyboval.“ Dýchl si do dlaní, aby si je zahřál. „Poslední dobou nastaly krušné časy. Za tenhle půlrok přes hranici neprošlo nic, co by stálo aspoň za slušný úplatek.“

„Slyšel jsem, že ve Vordue bylo nějak neklidno,“ zakničel Silk, za tímco opět zapínal přezky. „Prý se Vordue chystalo odtrhnout od zbytku Tolnedry.“

„To byla největší pitomost v dějinách Impéria!“ vybuchl výběrčí. „Když umřel velkovévoda Kador, všichni tam přišli o rozum. Mohlo je napadnout, že ten chlapík je agentem nějaké cizí moci.“

„Co to bylo za chlapíka?“

„Tvářil se jako východní kupec. Vetřel se do přízně Vorduů a zmátl jim hlavu lichotkami. Za nějaký čas, co u dvora strávil, už všichni skálopevně věřili, že jsou schopni spravovat své vlastní království, nezávislé na zbytku Tolnedry. Jenže ten Varana je mazaný chlapík, to vám teda řeknu. Potajmu se dohodl s králem Korodullinem a zanedlouho se celé Vordue hemžilo mimbratskými rytíři, kteří kradli

vše, co jen našli.“ Ukázal na ohořelý roh stanice. „Vidíte to? Četa jich přišla až sem a vyrabovala celý dům. Pak se ho pokusili zapálit.“

„To je tragédie,“ soucítil s ním Silk. „A zjistil už někdo, pro koho ten takzvaný kupec pracoval?“

„Ti idioti v Tol Vordue to nezjistili, to je jasné, ale já věděl, co je zač, jen jsem se na něj podíval.“

„Tak?“

„Ten chlap byl Rivan, a to jasně ukazuje na krále Belgariona. Odjakživa neměl rád Vorduviánce, tak vymyslel tenhle plán, aby zlomil jejich moc v severní Tolnedře.“ Pochmurně se usmál. „Ale dostává to zpátky. Donutili ho si vzít princeznu Se'Nedru, a ta mu dělá ze života peklo.“

„Jak jste na to přisel, že ten agent byl Rivan?“ zeptal se Silk zvědavě.

„To je snadné, Radku. Rivané žijí izolováni na tom svém ostrově po tisíce let. Jsou mezi sebou tak pokříženi, že se tam různá znetvoření a vady jen hemží.“

„A on byl nějak znetvořený?“

Výběrčí zavrtěl hlavou. „Měl nenormální oči,“ vysvětlil. „Neměly vůbec žádnou barvu - byly úplně bílé.“ Otřásl se. „Člověku běhal mráz po zádech, jen se do nich podíval.“ Přitáhl si deku blíže k tělu. „Promiň, Radku, ale já tady mrznu. Půjdu dovnitř do tepla Můžeš jít - ty i tvoji přátelé.“ A s těmito slovy odspěchal zpět k roztopenému krbu stanice.

„Není to zajímavé?“ protáhl Silk, jakmile odjeli z doslechu.

Belgarat se mračil. „Další otázkou je, pro koho muž s bílýma očima pracuje,“ usoudil.

„Pro Urvona?“ navrhl Durnik. „Možná poslal Harakana na sever a Naradase sem na jih - a oba mají za úkol natropit tolik zmatku, kolik jen bude možné.“

„Možná,“ zavrčel Belgarat, „ale možná taky ne.“

„Můj drahý princi Kheldare,“ ozvala se Se'Nedra a odhodila si prokřehlou rukou z hlavy kápi, „jaký smysl mělo to lichocení a kňourání?“

„Byla to role, Se'Nedro,“ odpověděl nonšalantně. „Radek z

Boktoru byl arogantní nafoukaný darebák - dokud byl bohatý. Když je teď chudý, musí se chovat podlézavě. Taková už je Radkova povaha.“

„Ale vždyť žádný Radek z Boktoru neexistuje.“

„Ovšemže existuje. Právě jsi ho viděla. Radek z Boktoru existuje ve vzpomínkách lidí po celé téhle části světa. V mnoha směrech je dokonce reálnější, než ten zahořklý výběrčí cla“

„Ale vždyť jsi to přece ty. Ty sis ho jenom vymyslel.“

„Jistěže jsem si ho vymyslel, a také na něj jsem docela pyšný. Jeho existence, zázemí, v němž žije, a celý jeho život jsou zdokumentovány v úředních záznamech. Je právě tak reálný jako ty.“

„To je přece nesmysl, Silku,“ protestovala.

„To se ti zdá, protože nejsi Drasnijec, Se'Nedro.“

O několik dní později dorazili do Tol Honetu. Císařské město, vystavěné z bílého mramoru, zářilo v mrazivém zimním slunci a legionáři, stojící na stráži u tepaných bronzových dveří, byli stejně strozí a naleštění jako vždycky. Když Garion a jeho přátelé přejeli mramorem dlážděný most až k bráně, stačil veliteli stráže jediný pohled na Se'Nedru, aby v obřadném pozdravu udeřil pěstí do prsního pancíře. „Vaše císařská Výsosti,“ přivítal ji. Opakoval vojenský pozdrav ještě jednou a ustoupil stranou, aby mohli projet.

„Docela by mě těšilo, kdyby si aspoň jednou někdo v Tolnedře vzpomněl, že jsi vdaná,“ zabručel Garion rozmrzele.

„Co jsi říkal, můj milý?“ ozvala se Se'Nedra

„Copak jim nikdy nedojde, že jsi teď královnou Rivy? Pokaždé, když tě některý z nich osloví Vaše císařská Výsostí, připadám si jako nějaký přívěšek - sloužící nebo štolba.“

„Nejsi tak trochu přecitlivělý, Garione?“

Cosi zavrčel; ukřivděný pocit v něm stále přetrvával.

Široké ulice Tol Honetu byly světlé a lemované pyšnými, zdobnými domy tolnedranské elity. Zdobené štíly a vysoké sloupy domů předváděly bohatství a moc svých majitelů a přepychově odění měšťané a obchodníci v ulicích se blýskali klenoty nedozírné ceny. Jak tak jeli kolem nich, Silk je chvíli sledoval a pak žalostně přejel pohledem své vlastní ošuntělé svršky.

„Už zase hraješ roli, Radku?“ zeptala se teta Pol.

„Jen částečně," přiznal mužík. „Radek samozřejmě musí být závistivý, ale musím přiznat, že i já začínám postrádat své elegantní odění."

„Jak se proboha dokážeš v těch svých fiktivních postavách vyznat?"

„Chce to dokonalé soustředění, Polgaro. Bez soustředění nejde nic - a už vůbec ne vyhrát takovouhle hru."

Císařská rezidence byla shluk mramorových, sochami zdobených budov, obehnaný vysokou zdí a situovaný na kopci v západní části města. Legionáři u vrat, již zpravení o jejich příjezdu, okamžitě ustoupili a vzdali jim hold různým vojenským pozdravem. Za bránou se nacházelo dlážděné nádvoří a u paty mramorového schodiště, vedoucího do budovy se sloupovým průčelím, stál císař Varana. „Vítejte v Tol Honetu," pozdravil je, jakmile sesedli. Se'Nedra se rozeběhla k němu, ale v poslední chvíli se zarazila a udělala obřadnou úklonu. „Vaše císařské Veličenstvo," odpověděla.

„Proč tak ceremoniálně, Se'Nedro?" zeptal se a napřáhl k ní paže.

„Strýčku, prosím tě," vyhrkla, přejíždějíc letmým pohledem dvorní hodnostáře, seřazené nahoře na schodišti. Tady ne. Pokud mi dáš pusu, nevydržím to a rozpláču se - a Borunové přece na veřejnosti nepláčou."

„Ach tak," usmál se chápavě a obrátil se k ostatním. „Pojďte dál, ať tu nestojíme v tom chladu." Nabídl Se'Nedře rámě a kulhal vzhůru k budově.

Těsně za dveřmi se nacházel rozlehlý okrouhlý sál s klenutým stropem, jehož stěny byly lemovány mramorovými bustami tolnedranských císařů, žijících v posledních zhruba tisící letech. „Vypadají jako banda kapsářů, co?" ušklíbl se Varana směrem ke Garionovi.

„Nikde nevidím tu tvou," rozhlížel se Garion.

„Královský sochař má potíže s mým nosem. Anadilové pocházejí z venkovského rodu a můj nos patrně není na jeho vkus dost patricijský." Vedl je dál, širokou chodbou do velké, svícemi ozářené místnosti s purpurovým kobercem a závěsy a měkce polstrovaným sedacím nábytkem v témže odstínu. V každém z rohů stála žhnoucí

železná pánev, vytvářející v pokoji příjemné teplo. „Prosím," vyzval je císař, „udělejte si pohodlí. Pošlu pro nějaké teplé pití a nechám připravit večeři." Zatímco Garion a jeho přátelé odkládali pláště a usedali do židlí a lenošek, prohodil císař několik slov k legionáři u dveří.

„Tak," prohlásil Varana a zavřel dveře. „Co vás přivádí do Tol Honetu?"

„Slyšel jsi o našem tažení proti Medvědímu kultu?" odpověděl otázkou Belgarat, „a o důvodu, který nás k němu vedl?"

Císař přikývl.

„Jak se ukázalo, mířili jsme vedle. Kult neměl s únosem prince Gerana nic společného - jen se někdo snažil na něj svalit vinu. Osoba, kterou hledáme nyní, se jmenuje Zandramas. Říká ti to jméno něco?"

Varana se zamračil. „Ne," opáčil po chvilce. „Obávám se, že nikoli."

Belgarat rychle nastínil situaci a vylíčil Varanovi, co se dozvěděli o Zandramasovi, Harakanovi a Sardionu. Když skončil, tvářil se císař trochu pochybovačně.

„Jsem ochoten připustit většinu z událostí, o nichž jsi mluvil, Belgarate," prohlásil, „ale některé věci -" Pokrčil rameny a rozhodil rukama.

„V čem je problém?"

„Varana je skeptik, otče," vysvětlila Polgara. „Jsou věci, o nichž radši nepřemýšlí."

„Dokonce i po tom všem, k čemu došlo ve Thull Mardu?" užasl stařec.

„To je otázka principu, Belgarate," rozesmál se Varana „Když jsi Tolnedřan a k tomu voják, nemůžeš takovým věcem prostě věřit."

Belgarat se na něj pobaveně podíval. „Tak dobrá. Jsi ale ochoten připustit, že únos mohl být motivován politicky?"

„Ovšem. Politika je přece normální věc."

„Výborně. V Mallorei byla odjakživa dvě velká centra moci - trůn a církev. Nyní se zdá, jako by Zandramas zakládal třetí. Nevíme, zda s tím nemá něco společného Kal Zakat, ale mezi Urvonem a Zandramasem bezpochyby zuří boj o moc. A z nějakého záhadného důvodu je ústředním bodem toho boje Garionův syn."

„Objevilo se i pár náznaků, že Malloránci nijak netouží, abychom do toho zasahovali,“ doplnil Silk. Jejich agenti rozviřují nepokoje v Arendii a jiný Malloreánec měl zřejmě prsty ve vordujském pokusu o odtržení.“

Varana sebou trhl.

„Jmenuje se Nadaras.“

„Tohle jméno jsem už slyšel,“ řekl císař. „Údajně je to angaracký kupec, který sem přijel dojednat nějaké rozsáhlé obchody. Hodně cestuje sem a tam a utrácí spoustu peněz. Mí rádcové, pečující o obchod, jej považují za agenta krále Urgita. Když teď Zakat ovládá doly ve východním Kthol Murgosu, Urgit zoufale potřebuje peníze na válku, kterou tam dole rozpoutal.“

Silk potřásl hlavou. „Nemyslím,“ namítl. „Nadaras je malloreanský Grolim. Není příliš pravděpodobné, že by pracoval pro krále Murgů.“

Kdosi uctivě zaťukal na dveře.

„Ano?“ zvolal Varana.

Dveře se otevřely a vstoupil lord Morin, císařský komoří. Byl to vychrtlý stařec; zbytky vlasů měl bílé jako sníh a kůži voskové průsvitnou. I jeho pohyby byly pomalé. „Drasnijský velvyslanec, Vaše Veličenstvo,“ oznámil třaslavým hlasem. „Říká, že má nějakou životně důležitou informaci pro vás - a vaše hosty.“

„V tom případě ho vpusť, Morine.“

„Je s ním nějaká mladá dáma, Vaše Veličenstvo,“ dodal lord. „Domnívám se, že je to drasnijská šlechtična.“

„Přijmeme je oba,“ rozhodl Varana

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo,“ odtušil s namáhavou úklonou Morin.

Jakmile stařičký komoří uvedl do komnaty velvyslance a jeho doprovod, vytřeštil Garion oči. „Jeho Excelence, princ Khaldon, velvyslanec drasnijského královského dvora,“ oznamoval Morin, „a Její Urozenost, markraběnka Líselle, ehm -“

„Vyzvědačka, Vaše Excelence,“ doplnila klidně Liselle.

„Je to vaše oficiální poslání, Vaše Urozenosti?“

„Ušetří to spoustu času, Excelence.“

„Bože," vzdychl Morin, „jak se ten svět mění. Mám tedy uvést Vaši Urozenost jako oficiální vyzvědačku?"

„Já myslím, že už to císař pochopil, lorde," odpověděla a dotkla se přátelsky jeho průsvitné ruky.

Morin se uklonil a pomalu se belhal ven z místnosti.

„Moc milý starý pán," zamumlala si pro sebe markraběnka.

„Zdravíčko, bratránku," prohodil Silk k velvyslanci.

„Dobrý den, bratranče," uklonil se chladně princ Khaldon.

„Vy jste nějak příbuzní?" zajímal se Varana,

„Vzdáleně, Vaše Veličenstvo," vysvětlil Silk. „Naše matky byly sestřenicemi ze druhého kolena - nebo ze třetího?"

„Mám dojem, že ze čtvrtého," opáčil Khaldon. Nespouštěl oči ze svého drobného bratrance. „Vypadáš nějak sešle, příteli," poznamenal. „Když jsem tě viděl naposled, cinkalo na tobě zlato a drahokamy."

„Jsem tu inkognito, bratránku," prozradil Silk. „Tys mě neměl ani poznat."

„Ach tak," protáhl Khaldon. Obrátil se k císaři. „Omluvte naši slovní přestřelku, Vaše Veličenstvo. Tady Kheldar a já se upřímně nenávidíme už od dětství."

Silk se zazubil. „Byla to nenávist na první pohled," potvrdil. „Prostě se nemůžeme vystát"

Khaldon se kratičce usmál. „Když jsme ještě byli děti, naši rodiče po dobu vzájemných návštěv pečlivě schovávali nože."

Silk upřel zvědavý pohled na Liselle. „Co děláš v Tol Honetu?" zajímal se.

„To je tajemství."

„Samet přivezla z Boktoru pár spěšných zásilek," vysvětloval Khaldon, „a také jisté instrukce."

„Samet?"

„Hloupé krycí jméno, což?" zasmála se Liselle. „Ale mohli mi vybrat i horší,"

„Rozhodně je lepší než to, které člověka napadne při pohledu na jeho majitelku," souhlasil Silk.

„Buď slušný, Kheldare."

„Chtěl jste nám něco sdělit, princi Khaldone?“ otázal se Varana.

Khaldon si povzdechl. „S politováním vám musím oznámit, že byla zavražděna kurtizána Bethra, Vaše Veličenstvo.“

„Cože?“

„Vrah ji překvapil, když se včerejšího večera vracela opuštěnou ulicí z obchodní schůzky. Zjevně ji považoval za mrtvou, a tak ji nechal být, oběť se však ještě dokázala dovléct k našim vratům a před svou smrtí nám sdělit jisté informace.“

Silková tvář zbělela. „Kdo je za to odpovědný?“ vykřikl.

„Na zodpovězení této otázky stále ještě pracujeme, Kheldare,“ odtušil jeho bratranec. „Máme samozřejmě nějaké podezření, ale nic konkrétního natolik, abychom to mohli předložit soudci.“

Císař se zachmuřenou tváří vstal ze židle. „Jsou lidé, které bychom o tom měli zpravit,“ řekl nevesele. „Půjdete se mnou, princi Khaldone?“

„Ovšem, Vaše Veličenstvo.“

„Omluvte nás, prosím,“ obrátil se císař k ostatním. „Tato záležitost nesnese odkladu.“ Odvedl drasnijského velvyslance z pokoje.

„Trpěla hodně?“ zeptal se Silk ženy, známé jako Samet hlasem prozrazujícím bolest

„Použili nože, Kheldare,“ odpověděla prostě. „To není nikdy příjemná smrt.“

„Chápu.“ Jeho špičatá tvář ztvrdla. „Nenaznačila vám, co za tou vraždou vězí?“

„Domnívám se, že to má co do činění hned s několika věcmi najednou. Zmínila se, že jednou zpravila císaře Varanu o spiknutí, jehož cílem bylo usmrtit jeho syna.“

„Honetové!“ zasípěla Se'Nedra.

„Máš ke svému tvrzení nějaký důvod?“ zeptal se okamžitě Silk.

„Garion a já jsme byli svědky, když Varanu varovala. Bylo to v době, kdy jsme chystali pohřeb mého otce. Bethra přišla tajně do paláce a řekla nám, že dva honetští šlechtici - hrabě Elgon a baron Kelbor - chystají plán na vraždu Varanova syna.“

Silkova tvář byla jak z kamene. „Děkuji ti, Se'Nedro," řekl zasmušile.

„Měl bys vědět ještě něco, Kheldare," ozvala se Samet tiše. Rozhlédla se po shromážděných. „Budeme o tom mlčet, že?"

„Ovšem," ujistil ji Belgarat.

Liselle se obrátila k Silkoví. „Bethra byla Lovec."

„Lovec? Bethra?"

„Vykonávala tu práci už několik let. Když zde v Tolnedře vypukly ty rozmíšky ohledně následnictví, král Rhodar dal pokyn Oštěpu, aby se postaral o takového nástupce na tolnedranském trůně, s nímž by mohli Alorni vyjít. Oštěp dorazil do Tol Honetu a získal pro tento úkol Bethru."

„Promiňte," vmísil se do hovoru Belgarat, s očima přetékajícíma zvědavostí, „ale co je to vlastně ten váš Lovec?"

„Náš nejtajnější vyzvědač," odtušila Liselle. „Identita Lovce je známa pouze Oštěpu a ten jej využívá pouze v nejožehavějších situacích - záležitostech, v nichž drasnijská koruna prostě nemůže figurovat. A tak, když se ukázalo, že se příštím císařem stane téměř jistě velkovévoda Noragon z rodu Honetu, král Rhodar poslal Oštěpovi jistý návrh, a o pár měsíců později snědl Noragon čirou náhodou nějakého zkaženého korýše - nějakého hodně zkaženého korýše."

„To udělala Bethra?" užasl Silk.

„Byla nám přitom nanejvýš nápomocna."

„Markraběnko Liselle?" ozvala se Se'Nedra, mhouříc zamyšleně oči.

„Ano, Vaše Veličenstvo?"

„Pokud je identita Lovce nejvyšším státním tajemstvím vaší země, jak to, že ji znáte vy?"

„Byla jsem poslána z Boktoru, abych Lovci doručila jisté instrukce. Můj strýc ví, že mi může věřit."

„Ale teď jste to tajemství prozradila, nebo ne?"

„Už je po všem. Vaše Veličenstvo. Bethra je mrtvá. Lovcem se stane někdo jiný. Ale abych neodbočovala, Bethra se nám před svým skonem svěřila, že se někdo dozvěděl o jejím podílu na smrti velkovévody Noragona a předal tu informaci dál. Ta ubohá žena byla pře-

svědčena, že právě tato informace se stala důvodem její zkázy.“

„V tom případě se podezření s jistotou zužuje na rod Honetů, že?“ uvažoval Silk.

„Není to ještě důkaz, Kheldare,“ varovala žena.

„Mně to rozhodně stačí.“

„Nebudeš se chovat nepředloženě, že ne?“ ujišťovala se. „Oštěpovi by se to vůbec nelíbilo.“

„To je jeho problém.“

„Nemáme čas se míchat do tolnedranské politiky, Silku,“ oznámil Belgarat neoblomně, „Tak dlouho se tu nezdržíme.“

„Mne to taky dlouho nezdrží.“

„Budu muset Oštěpu hlásit, co máš v úmyslu,“ upozornila Liselle.

„Ovšem. Jenže než se tvá zpráva dostane do Boktom, budu už hotov.“

„Nechceme, abys nás kompromitoval, Kheldare.“

„Důvěřuj mi,“ opáčil a tiše opustil místnost.

„Když tohle od něj slyším, vždycky hrozně znervózním,“ zabručel Durnik.

Časně zrána opustili Garion a Belgarat císařský palác a zamířili do univerzitní knihovny. Široké ulice Tol Honetů byly chladné a od řeky Nedrany vál mrazivý vítr. Těch pár obchodníků, které v tu časnou dobu potkali, kráčelo spěšně podél honosných fasád, zachumláno v kožešinách, a očividné pospíchalo někam do tepla. Houfce otrhaných nádeníků, opouštějících za prací své chudinské čtvrti, kráčely skloněny před větrem a hřály si ruce v záhybech halen a kytlic.

Garion se svým dědečkem prošli opuštěným tržištěm a zakrátko vstoupili bránou nesoucí císařský znak. Brána tvořila průchod ve vysoké mramorové zdi, oddělující od města velký shluk budov. Trávníky a keře uvnitř areálu byly sestříženy stejně úhledně jako vegetace kolem císařského paláce a přes trávu se od jedné budovy k druhé táhly mramorové chodníky. Když ušli několik kroků po jednom z nich, potkali sehnutého učence v černém hábitu, jak zamyšleně kráčí s rukama za zády.

„Promiň, učený muži,“ oslovil jej Belgarat, „mohl bys nám ří-

ci, kde je knihovna?“

„Cože?“ Muž vzhlédl a nechápavě zamrkal.

„Do knihovny, dobrý muži,“ opakoval stařec. „Kudy máme jít?“

„Aha,“ opáčil učenec. „To je někde támhle.“ Učinil neurčité gesto rukou.

„Mohl bys to maličko upřesnit, prosím?“

Muž počastoval ošumělého starce dotčeným pohledem. „Zeptejte se nějakého vrátného,“ opáčil příkře. „Já mám práci. Pracuji na svém problému už dvacet let a dnes jsem blízko k řešení.“

„Ale? A co je to za problém?“

„Pochybuji, že by mohl nějak zajímat nevzdělaného žebráka,“ zavrčel jejich nový známý, „ale pokud to opravdu musíš vědět, pokoušel jsem se vypočítat přesnou váhu našeho světa.“

„Jenom to? A to ti trvalo dvacet let?“ užasl Belgarat. Já už tenhle problém vyřešil dávno - a za pouhý týden.“

Učenec na něj vytřeštil oči a jeho tvář zbledla. „To je nemožné!“ vykřikl. Jsem jediný na světě, kdo se tou otázkou zabývá. Nikdo si dosud takovou otázku ani nepoložil.“

Belgarat se rozesmál. „je mi líto, ctihodný učence, ale ta otázka už padla mnohokrát. Nejlepší její řešení, které jsem dosud viděl, bylo dílem muže jménem Talgin - byl tuším z university v Melceně. Žil někdy ve druhém tisíciletí a kopie jeho výpočtů by měly být i ve vaší knihovně.“

Učenec se začal zuřivě třást a oči mu vylezly z důlků. Bez jediného slova se otočil na podpatku a pádil přes trávník, až mu roucho vlálo.

„Sleduj ho, Garione,“ řekl Betgarat klidně vnukovi. „Budova, do níž běží, by měla být knihovna.“

„A kolik tedy váží svět?“ zeptal se Garion zvědavě.

Jak to mám vědět?“ odtušil statý čaroděj. „Žádného duševně zdravého člověka by ani nenapadlo o tom přemýšlet byť jen na okamžik.“

„Ale co ten Talgin - ten, který zanechal své řešení?“

„Talgin? Nikdo takový není. Právě jsem si ho vymyslel.“

Garion na něj zůstal zírat. „To je ohavnost, dědečku," obvinil ho. „Právě jsi svou lží někomu zničil celý život."

„Ale přiměl jsem ho, aby nás zavedl do knihovny," usmál se stařec lišácky. „A kdoví, možná teď obrátí svou pozornost k něčemu smysluplnějšímu. Knihovna je v té budově s věží. Pádil přímo ke schodům. Jdeme?"

Hned za vchodem do budovy byla okrouhlá hala s klenutým stropem, v jejímž přesném středu stál dřevěný, složitě vyřezávaný psací stůl. U něj seděl vyzáblý, holohlavý muž a cosi pracně opisoval z jakési velké knihy. Z nějakého neznámého důvodu se zdál být Garionovi povědomý a mladík se zamračil v usilovné snaze si muže někam zařadit.

„Mohu vám nějak pomoci?" zeptal se muž a zvedl oči od své knihy k Belgaratovi, který stanul před stolem.

„Možná ano. Hledám opis Proroctví západních Grolimů."

Vyzáblý muž se zakabonil a podrbal se za uchem. „To by mělo být v sekci komparativní teologie," přemítal nahlas. „Nevíš alespoň přibližně dobu vzniku?"

Belgarat sejaké zakabonil a upřeně se díval ke stropu haly, namáhaje si paměť. „Řekl bych tak začátek třetího tisíciletí," oznámil konečně.

„To by odpovídalo době buď druhé honetské dynastie, nebo druhé vorduvianské," usoudil knihovník. „Neměl by být velký problém to najít. Tudy," ukázal na jednu z chodeb, rozbíhajících se vějířovitě z haly. „Pojďte, prosím, za mnou."

Garion stále cítil palčivou jistotu, že tohoto zdvořilého, ochotného učence už někde viděl. Ten muž má rozhodně lepší vychování, než ten nabubřelý, důležitý badatel, jehož potkali venku, a -" vtom mu to došlo, „Mistře Jeebersi?" hlesl nevěřícně. Jsi to ty?"

„My se známe, pane?" opáčil Jeebers zdvořile a věnoval Garionovi překvapený pohled.

Garion se zazubil od ucha k uchu. „Známe, mistře Jeebersi. Sám jsi mne představil mé ženě."

„Bohužel si nevzpomí -."

„Ale ano. Jednou v noci jsi se s ní vyplížil z paláce a odjel na

jih k Tol Borunu. Cestou jste se připojili ke skupině kupců. A když ti má žena prozradila, že odjezd z Tol Honetu byl její nápad, a ne přání Ran Boruna, kvapně jsi odjel.“

Jeebers zamrkal a oči se mu náhle rozšířily. „Vaše Veličenstvo,“ hlesl a hluboce se uklonil. „Odpusťte mi, že jsem vás hned nepoznal. Mé oči už nejsou to, co bývaly.“

Garion se rozesmál a přátelsky mu poklepal na rameno. „To je v naprostém pořádku, Jeebersi,“ ujistil ho. „Na téhle cestě o sobě nerozhlašuji na potkání, co jsem zač.“

„A jak se daří malé Se'Nedře - tedy Jejímu Veličenstvu?“

Garion se užuž chystal povědět bývalému vychovateli své ženy o únosu syna, ale Belgarat do něj nenápadné šťouchl. „Ehm - dobře, docela dobře,“ řekl tedy.

„To jsem moc rád,“ zaradoval se Jeebers. „Jako žák byla naprosto nemožná, ale od chvíle, kdy mi zmizela z očí, se stal můj život o mnoho smutnější. Měl jsem radost, když jsem slyšel o jejím sňatku, a na rozdíl od mých zdejších kolegů jsem se vůbec nedivil, že shromáždila armádu a pochodovala do Thull Mardu. Vždycky byla velice nezkrotná - a skvělá.“ Zatvářil se téměř omluvně. „Abych však byl upřímný, musím dodat, že byla nepořádným a neukázněným studentem.“

„Občas na ní tyhle vlastnosti dodnes pozoruji.“

Jeebers se rozesmál. „Tím jsem si jíst, Vaše Veličenstvo. Vyřiďte jí, prosím, mé pozdravy -“ zaváhal. „A pokud to nebudete považovat za příliš troufalé - ujistěte ji i mojí láskou.“

„Vyřídím jí to, Jeebersi,“ slíbil Garion. „Do posledního slova.“

„Toto je oddělení komparativní teologie,“ oznámil holohlavý učenec, otevíraje těžké dveře. „Všechny exempláře jsou seřazeny a uskladněny chronologicky podle tolnedranských dynastií. Starší spisy jsou tímto směrem.“ Vedl je úzkou uličkou mezi vysokými regály, plnými svazků, vázaných v kůži, a těsně srolovaných svitků. Náhle se jejich průvodce zastavil a přejel prstem po jedné z polic. „Prach,“ odfrkl si znechuceně. „Asi si budu muset pohovořit s kustodem.“

„Je přirozeností knih prach přitahovat,“ hájil kustoda Belgarat.

„A je přirozeností kustodů nijak v tom knihám nebránit,“

usmál se Jeebers šibalsky. „Á, tady je to.“ Stanul uprostřed trochu širší uličky, jejíž knihy vykazovaly známky zvlášť vysokého stáří. „Zacházejte s nimi, prosím, šetrně,“ požádal, dotýkaje se hřbetů knih s jakousi zvláštní láskou. „Jsou staré a křehké. Díla vytvořená v letech druhé honetské dynastie jsou na této straně, zatímco spisy z druhé vorduviánské zde. Všechny jsou dále rozděleny podle království, v němž vznikly, neměl by tedy být pro vás problém najít tu pravou. A nyní mne, prosím, omluvte. Nemohu nechat své stanoviště dlouho bez dozoru. Někteří z mých kolegů by mohli ztratit trpělivost a jít se přehrabovat ve spisech sami. Odstranit takové škody pak trvá někdy i pár týdnů.“

„Jsem si jist, že si poradíme, mistře Jeebersi,“ souhlasil Belgarat. „A díky za pomoc.“

„Bylo mi potěšením,“ opáčil Jeebers s lehkou úklonou. Ještě jednou se podíval na Gariona. „Nezapomenete předat mé pozdravy malé Se'Nedře, že ne?“

„Mé čestné slovo, mistře Jeebersi.“

„Děkuji vám. Vaše Veličenstvo.“ A hubený muž se obrátil a opustil místnost.

„Hodně se změnil,“ poznamenal Belgarat. „Zřejmě z něj ten strach z Ran Boruna vytěsnil veškerou nadutost.“ Stařec si pozorně prohlížel regály. „Musím připustit, že je to opravdu schopný učenec.“

„On není jen knihovník?“ podivil se Garion. „Já myslel, že se stará jenom o knížky?“

„V tom začíná veškerá věda, Garione. Ani všechny knihy světa ti nebudou nic platné, pokud budou ležet na jedné hromadě.“ Maličko se shýbl a vytáhl z dolního regálu svitek, zabalený v černém pouzdře. „A máme ho,“ oznámil vítězoslavně. „Jeebers nás dovedl přímo k němu.“ Odebral se se svitkem na konec uličky ke stolu a lavici, na něž dopadala úzkým, vysokým oknem zlatavá záře chudého zimního slunce. Posadil se a opatrně rozvázal šňůrky, uzavírající čemé hedvábné pouzdro. Když vytáhl svitek, zabručel si pod vousy řadu šťavnatých kleteb.

„Co se stalo?“ zeptal se Garion.

„Ti idiotští Grolimové,“ vrčel Belgarat. „Podívej.“ Strčil mu

pod nos svitek. „Prohlédni si dobře ten pergamen.“

Garion pokrčil rameny. „Mně připadá úplně stejný jako jiné pergameny.“

„Je to lidská kůže,“ odířkl si stařec znechuceně.

Garion s odporem couvl. „To je strašné.“

„O to nejde. Ať byl její dárce kdokoli, stejně už ji zřejmě nepotřeboval. Problém je v tom, že lidská kůže nesaje dobře inkoust.“ Rozbalil asi stopu pergamenu. „Podívej. Je to tak vybledlé, že nerozeznáš slova.“

„Dokážešje nějak vyvolat - jako jsi to tenkrát provedl s tím Anhegovým dopisem?“

„Garione, tenhle svitek je starý asi tři tisíce let. Roztok solí, které jsem onehdy použil, by ten pergamen nejspíš rozpustil.“

„Pak tedy kouzlo?“

Belgarat potřásl hlavou. „Je moc křehký.“ Pokračoval v opatrném rozbalování svitku a klel dál, pohybuje rukopisem tu a zase tam, aby zachytil sluneční světlo. „Tady něco je,“ zamručel překvapeně.

„Co se tam píše?“

„…vyhledat stezku Dítěte Temnot v zemi plazů…“ Stařec zvedl očí. „Přece něco.“

„Co to znamená?“

„Přesně to, co to říká. Zandramas jel do Nyissy. Pojedeme za ním.“

„Dědečku, to už přece dávno víme.“

„Domníváme se to, Garione. To je rozdíl. Zandramas už nás mnohokrát předtím svedl na falešnou stopu. Teď konečně s jistotou víme, že tahle stopa je správná.“

„Moc velký pokrok to není, dědečku.“

„Já vím, ale je to lepší než nic.“

Kapitola pátá

„MOHL BY SES NA TO ASPOŇ PODÍVAT?“ prohlásila Se'Nedra rozhořčeně následujícího rána. Právě vstala a stála u okna, zahalená v teplém rouchu.

„Hmmm?“ zabroukl Garion ospale. „Podívat na co, drahá?“ Ležel dosud zahrabán v hřejivých pokrývkách a vážně uvažoval o tom, že ještě usne.

„Odtamtud to neuvidíš, Garione. Pojď sem.“

Povzdechl si, vylezl z postele a bos doklopýtal k oknu.

„Není to nechutné?“ dožadovala se Se'Nedra jeho názoru.

Trávníky císařské čtvrti byly pokryty bílou vrstvou a mrtvým vzduchem se líně snášely velké bílé vločky.

„Není to trochu neobvyklé, že v Tol Honetu sněží?“ řekl.

„Garione, v Tol Honetu nikdy nesníží. Naposledy jsem zde viděla sníh, když mi bylo pět.“

„Byla dost neobvyklá zima.“

„Jdu zpátky do postele a nevstanu, dokud ta ohavnost neroztaje do poslední vločky.“

„Vždyť přece nemusíš jít ven. Můžeš zůstat v teple, v paláci.“

„Nechci se na to ani podívat.“ Vrhla se po hlavě do své postele s nebesy, odhodila šaty na podlahu a zavrtala se do přikrývek. Garion pokrčil rameny a vydal se zpět k lůžku. Další hodina či dvě spánku mu rozhodně nebyly proti mysli.

„Zatáhni, prosím, závěsy kolem postele,“ požádala ho Se'Ned-

ra, „a odejdi odtud tiše, ať můžu spát.“

Vytřeštil na ni oči a pak si rezignované povzdechl. Zatáhl těžké závěsy a ospale se začal oblékat.

„Buď ještě tak hodný, Garione,“ dodala ještě líbezně. „Zastav se v kuchyni a řekni jim, aby mi sem přinesli snídani.“

Tak tohle už bylo jednoznačně nespravedlivé. Navlékl se do zbytku šatů, už značně rozladěn.

„A Garione, -“

„Ano, drahá?“ Neutrální tón udržel jen se značnou námahou.

„Nezapomeň si učesat vlasy. Vždycky je máš po ránu jak vrabčí hnízdo.“ Hovořila ospale; očividně byla na pokraji spánku.

Belgarata nalezl v zšeřelé jídelně, jak zasmušile sedí u okna a dívá se ven. Přes časnou hodinu stál před starcem korbel s pivem. „Věřil bys tomu?“ zavrčel znechuceně a dál se díval na měkce se snášející sníh.

„Pochybuji, že to vydrží dlouho, dědečku.“

„V Tol Honetu nikdy nesnaží.“

„To říkala Se'Nedra taky.“ Garion zimomřivě natáhl ruce nad pánev se žhavým uhlím.

„Kde je?“

„Šla zpátky do postele.“

„To není tak špatný nápad. Proč jsi nešel za ní?“

„Usoudila, že bych měl vstávat.“

„To mi nepřipadá moc spravedlivé.“

„Taky mne to napadlo.“

Belgarat se nepřítomně poškrábal za uchem, aniž by odvrátil pohled od chumelenice venku. „Jsme příliš daleko na jih, než aby tohle počasí mohlo vydržet déle než den či dva. Navíc je zítra Slavnost Stvoření. Během svátků cestuje vždycky spousta lidí, takže nebudeme tak nápadní.“

„Myslíš, že bychom měli počkat?“

„Je to docela logické. Tak jako tak bychom v tomhle moc daleko nedojeli.“

„Co tedy budeme dělat dneska?“

Belgarat zvedl korbel. „Já osobně nejspíš dopiju a pak půjdu

zase spát.“

Garion si přitáhl jednu z rudé polstrovaných židlí a posadil se. Trápila ho už několik dní jedna myšlenka a nyní byla vhodná chvíle si o ní promluvit. „Dědečku?“

„Ano?“

„Proč se to všechno opakuje?“

„Co?“

„Všechno. Angaraci se pokoušejí zasít nepokoj v Arendii - stejně jako tenkrát, když jsme tudy jeli za Zedarem. V Tolnedře je to samé spiknutí a vražda - stejně jako posledně. Narazili jsme na nestvůru - tentokrát ne na algroty, ale na draka, ale zas tak velký rozdíl mezi tím není. Připadá mi to, jako by se opakovalo skoro všechno z naší cesty za Orbem. Potkáváme i tytéž lidi - Delvora, výběrčího daní, dokonce i Jeeberse.“

„To je velmi zajímavá otázka, Garione.“ Belgarat chvíli uvažoval a čas od času se mechanicky napil z korbele. „Ale když si to vezmeš z určitého úhlu, určitý smysl to dává.“

„Moc nechápu.“

„Blížíme se k dalšímu bodu, kde se setkají Dítě Světla a Dítě Temnoty. Tento střet bude jen opakováním události, k níž dochází znovu a znovu od počátku času. Protože se jedná o tutéž událost, je logické, že i její okolnosti budou podobné.“ Odmlčel se. „Vlastně,“ dodal po chvilce, „skoro musejí být podobné, nebo ne?“

„Obávám se, že je to na mne trochu moc složité.“

„Existuji dvě proroctví - dvě strany téže věci. Před nepředstavitelně dávnou dobou se přihodilo cosi, co je rozdělilo.“

„Ano. Tomu rozumím.“

„A jakmile se rozdělila, všechno se tak trochu zastavilo.“

„Co se zastavilo?'

„Dost špatně se to vysvětluje. Nazvěme to průběh události, k nimž mělo dojít - prostě vývoj nebo budoucnost. Dokud jsou tyto dvě síly oddělené a stejně silné, budoucnost prostě nemůže nastat. Budou se jen prostě znovu a znovu opakovat tytéž série událostí.“

„A kdy to skončí?“

„Až jedno z proroctví definitivně překoná to druhé. Až Dítě

Světla definitivně překoná Dítě Temnoty, nebo naopak.“

„Já myslel, že to už jsem vykonal.“

„Obávám se, že to nebylo dostatečné vítězství, Garione.“

„Zabil jsem Toraka, dědečku. Nic víc už snad udělat nelze, nebo ano?“

„Zabil jsi Toraka, Garione. Nezabil jsi temné proroctví. Domnívám se, že k tomu bude zapotřebí víc než jen jeden souboj meči v Městě noci.“

„A co tedy?“

Belgarat rozhodil rukama. „Nevím. Opravdu nevím. Ale ten tvůj nápad může být velice užitečný.“

„K čemu?“

„Pokud máme prožívat stále tytéž série událostí, víme alespoň, co lze očekávat příště. Možná by sis to mohl nechat projít hlavou - a vzpomenout si do detailu, co se nám tu přihodilo posledně.“

„A co budeš dělat ty?“

Belgarat vyprázdnil korbel a vstal. „Jak jsem říkal - půjdu zpátky do postele.“

Odpoledne zaklepal na dveře Garionova pokoje uhlazený dvořan v hnědém kabátci a uctivě mu sdělil, že s ním chce mluvit císař Varana. Garion odložil knihu a následoval dvořana vysokou mramorovou chodbou do Varanovy pracovny.

„Á Belgarion,“ uvítal ho císař. „Právě jsem se dozvěděl pár věcí, které by tě mohly zajímat. Posaď se, prosím.“

„.Jakých věcí?“ zeptal se Garion a dosedl do kožených polštářů u Varanova psacího stolu.

„Ten muž, o němž jste se zmínili - Naradas - byl spatřen v Tol Honetu.“

„Naradas? Jak se sem dostal tak rychle? Když jsme o něm slyšeli naposled, opouštěl právě Velké tržiště v Arendii a mířil na sever.“

„Pronásledoval vás?“

„Kladl spousty otázek a rozhazoval spousty peněz.“

„Mohu ho dát zadržet, pokud chceš. Sám bych mu rád položil pár otázek, a když to bude zapotřebí, mohu ho tu držet i pár měsíců.“

Garion uvažoval. Nakonec trochu lítostivě zavrtěl hlavou. „Je

to mallorejský Grolim a z jakékoli cely, do níž ho zavřeš, se dostane za pár minut.“

„Císařský žalář je dost bezpečné místo, Belgarione,“ opáčil císař trochu dotčeně.

„Tak bezpečné není, Varano,“ pousmál se Garion, vzpomínaje na císařovu tvrdohlavost, s jakou odmítal věřit některým věcem. „Řekněme prostě, že Naradas vládne některými mimořádnými schopnostmi. Je to právě ten typ schopností, o kterých nerad mluvíš.“

„Ach,“ svraštil Varana čelo. „Tohle.“

Garion přikývl. „V dlouhodobé perspektivě bude možná lepší, když ho tvoji lidé budou jenom hlídat. Pokud o tom nebude vědět, možná nás dovede k ostatním - nebo alespoň k nějakým novým informacím. Jak jsem slyšel, byl zde v Tolnedře viděn i Harakan, a já bych rád věděl, zda mezi nimi není nějaká spojitost.“

Varana se usmál. „Tvůj život je mnohem složitější než můj, Belgarione,“ prohlásil. „Já se musím vypořádávat jen s jednou realitou.“

Garion se zašklebil. „Aspoň si tak užitečně vyplním dlouhé chvíle,“ opáčil.“

Ozvalo se lehké zaklepání na dveře a do komnaty se všoural lord Morin. „Omlouvám se, že ruším Vaše Veličenstva, ale z města sem dorazila jakási nová, znepokojivá zpráva.“

„Ale?“ podivil se Varana. „A co se stalo, Morine?“

„Kdosi vraždí členy rodu Honetů - velmi tiše, avšak důkladně. Za poslední dvě noci jich zemřelo hezkých pár.“

„Jedem?“

„Nikoli, Vaše Veličenstvo. Vrah pracuje přímo. Několik jich předminulé noci zadusil vlastními polštáři a došlo i k jednomu ošklivému pádu z okna. Zprvu se jejich smrti zdály být z přirozených příčin. Minulé noci však začal užívat nože.“ Morin zavrtěl odmítavě hlavou. „Nečisté,“ ohrnul ret „Velmi nečisté.“

Varana se zachmuřil. „Já myslel, že už se všichni ti feudálové usmířili. Mohli by to být Horbitové? Ti pořád chovají nějakou zášť.“

„To nikdo neví, Vaše Veličenstvo. Honetové jsou k smrti vyděšeni. Část jich prchá z města a zbytek se opevňuje ve svých příbyt-

cích.“

Varana se usmál. „Myslím, že bych klidně vydržel žít v nepohodlí, jaké skýtají domy Honetů. Nechává po sobě ten chlapík nějakou stopu či podpis? Lze ho identifikovat jako již známého vraha?“

„Dosud žádná stopa, Vaše Veličenstvo. Mám postavit stráže kolem domů Honetů - kolem domů těch, kteří již opustili město?“

Varana pokrčil rameny. „Ti mají své vlastní stráže. Ale začněte po něm trochu pátrat a dejte mu vědět, že bych si s ním rád promluvil.“

„Hodláš ho uvěznit?“ zeptal se Garion.

„Nevím, jestli bych zašel až tak daleko. Jen jsem chtěl zjistit, kdo to je, a požádat ho, aby pracoval o trošičku důkladněji, nic víc, Opravdu bych rád věděl, kdo to může být.“

Garion měl však ohledně totožnosti pachatele jisté soukromé podezření.

Slavnost Stvoření byla v Tol Honetu v plném proudu a hluční účastníci oslav, mnozí už v dost podroušeném stavu, se potáceli od jedné hostiny k druhé, jak se rodiny městských boháčů předháněly v okázalých a velkolepých hodovních tabulích. Velkolepé paláce mocných a bohatých byly ověnčeny pestrými vlajkami a lampióny. Na opulentní hody padlo nezřídka celé jmění a radovánky, jež se při nich děly, nezřídka překračovaly hranice dobrého vkusu. Přestože oslavy v císařském paláci byly mnohem umírněnější, cítil se Varana povinen rozšířit svou pohostinnost i na lidi, které si soukromě hnusil.

Událost, která byla na tento večer již dlouho plánována, byla oficiální státní hostina, následovaná velkým plesem. „A vy dva budete mými čestnými hosty,“ oznámil Varana neoblomně Garionovi a Se'Nedře. „Pokud to musím vydržet já, tak vy taky.“

„Já bych se bez toho radši obešla, strýčku,“ usmála se smutně Se'Nedra. „Nejsme teď zrovna v rozpoložení vhodném pro radovánky.“

„Nemůžeš se úplně odříznout od života, Se'Nedro,“ nabádal ji císař laskavě. „Taková společnost - i když je tak strojená jako tady v paláci - tě rozptýlí a pomůže ti zapomenout na to, co tě trápí.“ Lišácky se na ni podíval. „A navíc: když nepřijdeš, budou se Honetové, Horbi-

tové a Vorduové šklebit a klevetit o tom, že asi nemáš co na sebe.“

Se'Nedra rychle zvedla hlavu a v očích se jí zajiskřilo, „Vždyť je to pravda, nebo ne?“ odsekla. „Samozřejmě že nemám co na sebe.“

„Tvých šatů jsou tu stále plné skříně, Se'Nedro,“ připomněl jí.

„Ach, ano. Na ty jsem zapomněla Tak dobrá, strýčku. Přijdu s radostí,“

A tak tedy Se'Nedra, oděná v krémově bílých sametových šatech a s drahokamy posázeným diadémem v ohnivých kadeřích, vstoupila toho večera do tanečního sálu, zavěšena do svého manžela, rivanského krále. Garion, oblečený ve vypůjčeném modrém kabátci, jenž mu byl znatelně těsný v ramenou, také žádným nadšením z té akce nesršel. Jako cizí monarcha na návštěvě byl nucen hodinu stát v hlavním sále při audienci a mumlat prázdné odpovědi na lichotky shromážděných Horbitů, Vorduů, Ranitů a Borunů - a jejich hihňavých manželek. Honetové však - jak se dalo očekávat - zcela chyběli.

Když už byla úmomá ceremonie téměř u konce, prošla kolem, zavěšena do prince Khaldona, Oštěpova krásná neteř, markraběnka Liselle ve velkolepých šatech z brokátu levandulové barvy. „Vydržte, Vaše Veličenstvo,“ šeptla, když Garionovi vysekávala úklonu. „Ani tohle nebude trvat věčně - i když to tak možná vypadá.“

„Díky, Liselle,“ opáčil suše.

Když audience skončila, procházel se Garion zdvořile mezi ostatními hosty a trpělivě snášel donekonečna opakovanou poznámku. „V Tol Honetu nikdy nesněží.“

Na vzdáleném konci svícemi osvětleného tanečního sálu se skupina arendských hudebníků úporně prodírala repertoárem svátečních písní, jenž byl ve všech královstvích Západu stejný. Jejich loutny, violy, harfy, flétny a hoboje však vesměs jen sloužily jako nevnímané pozadí pro klábosení císařových hostí.

„Pozval jsem madame Aldimu, aby nám zpříjemnila dnešní večer zpěvem,“ vysvětloval Varana malému hloučku Horbitů. „Její vystoupení mělo být zlatým hřebem večera. Naneštěstí ji náhlá změna počasí zabránila opustit dům. Domnívám se, že je nanejvýš opatrná na svůj hlas.“

„A má zatraceně proč,“ zašeptala dáma z ranitské rodiny své

přítelkyni přímo za Garionovými zady. „Když začínala, moc valný hlas to nebyl, a čas mu na kvalitě také nepřidal - ten čas, co Aldima strávila zpíváním po hospodách.“

„Jen těžko si lze představit Slavnost Stvoření beze zpěvu,“ pokračoval Varana. „Snad bychom tedy mohli přesvědčit některé z okouzlujících přítomných dam, aby nás oblažily jednou či dvěma písněmi.“

Podsaditá Borunka středního věku rychle zareagovala na císařovu výzvu a připojila se k orchestru, aby zapěla starou oblíbenou píseň nejistým sopránem, jenž se jen s námahou šplhal do vyšších tónin. Když skončila a rudá v tváři lapala po dechu, odměnili císařovi hosté její nepříliš uchu lahodící výstup zdvořilým potleskem, trvajícím téměř pět vteřin. Nato se vrátili k bezuzdnému klábosení.

A potom vyrukovali hudebníci s arendským nápěvem tak starým, že se jeho kořeny ztrácely v mlhách pradávných věků. Stejně jako většina arendských písní měla i tato melancholickou melodii a začínala v molové tónině složitým vodopádem tónů loutny. Jakmile vstoupila svým hlubokým hlasem viola, hrající hlavní melodii, připojil se čísi sytý kontraalt. Konverzace postupné umlkala, jak stále víc a víc hostí naslouchalo tomu koncertu. Garion strnul. Nedaleko od orchestru stála markraběnka Liselle se zvednutou hlavou a zpívala. Měla dokonalý hlas: hladký jako samet, s témbrem tak temným, až běhal mráz po zádech. Ostatní hosté couvli v úctě před tím nádherným hlasem a vytvořili tak kolem ní kruh, prozářený zlatým světlem svíček. A nato učinila ke Garionové úžasu Se'Nedra několik kroků a stanula po boku levandulové Drasnijky. Když spustila flétna druhý hlas, zvedla drobná rivanská královna svou smutnou tvář a připojila se k markraběnce. Její čistý hlas stoupal lehce se zvukem flétny a tak dokonale se s ním proplétal, že by je nikdo od sebe nedokázal odlišit. A přece: flétna v sobě nenesla smutek, nad nímž pukalo srdce, žal, který se zadrhl Garionovi v hrdle jako kámen a vehnal mu slzy do očí. Bylo zřejmé, že Se'Nedra i přes své již normální chování stále chová v hloubi duše zármutek a hořkost a žádné radovánky ji jich nedokážou zbavit.

S posledními tóny zahřměl bouřlivý potlesk. „Ještě!“ křičeli hosté. „Ještě!“

Hudebníci, povzbuzeni ovacemi, začali hrát píseň znovu. A znovu vydechla loutna celé své srdce kaskádou tónů - ale tentokrát se k viole, provádějící Liselle hlavní melodií, připojil další hlas - hlas, který znal Garion tak dobře, že se ani nemusel po zpěvákovi ohlédnout.

Polgara, oděná v temně modrý samet lemovaný stříbrem, posílila dvojici ve světle svící. Její hlas byl stejně sytý a hebký jako markraběnčin, dýchal z něj však i žal, jenž šel dokonce i za smutek malé královny - žal po místě, které bylo ztraceno a jež se už nikdy nevrátí. Když pak flétna vybídla Se'Nedřu opět k doplňující melodii, pozvedla Polgara hlas a zpívala třetí nápěv. Harmonie, která tak vznikla, nebyla již tou, která se běžně hrála v královstvích Západu. Arendští hudebníci - slzy v očích - doplnili ten podivný prastarý nápěv melodií, která již tisíce let nezazněla.

Když utichly závěrečné akordy, nastalo jen ohromené ticho. A pak, po malé chvilce, se dojatí hosté roztleskali jako o život; to už ale Polgara tiše odváděla obě dívky ze zlatavého kruhu.

Belgarat, vyhlížející nezvykle velebně v sněhobílém tolnedranském plášti a s plným stříbrným pohárem, jim stál v cestě a sledoval je nevyzpytatelným pohledem.

„Tak co, otče?“ otázala se.

Beze slova ji políbil na čelo a podal jí pohár. „Bylo to nádherné, Pol, ale proč křísíš něco, co je mrtvé a ztracené už po celá staletí?“

Vysunula hrdě bradu. „Památka na Vo Wacune nezemře, dokud budu žít já, otče. Navždy ji ponesu v srdci a stále budu připomínat lidem, že tu kdysi existovalo zářící město plné velkorysosti, krásy a odvahy a že je tento šedivý svět, v němž žijeme, nechal zahynout.“

„Bolí tě to hodně, Polgaro, viď?“ zeptal se vážně.

„Ano, otče, bolí - víc, než dokážu vyjádřit slovy. Ale snášela jsem tu bolest tak dlouho…“ Lehce pokrčila rameny a majestátním krokem opustila sál.

Po skončení hostiny se Garion a Se'Nedra několikrát otočili na parketu, spíš z povinnosti než ze skutečné chuti do tance.

„Proč leží paní Polgaře tak silně na srdci wacitští Arenďané?“ otázala se Se'Nedra při tanci.

„Žila v mládí dost dlouho ve Vo Wacune," odtušil Garion. „Milovala to město a lidi, kteří v něm žili."

„Myslela jsem, že mi ta píseň utrhne srdce."

„Já taky," přisvědčil Garion tiše. „Sama trpěla víc než dost, ale řekl bych, že zkáza města ji ranila víc než cokoli jiného. Nikdy dědečkovi neodpustila, že městu nepřišel na pomoc, když jej Astuřané plenili."

Se'Nedra vzdychla. „Tolik žalu je v tomto světě."

„Ale i naděje," utěšoval ji.

„Té je tak strašně málo." Znovu si povzdechla. Záhy jí však přes rty přelétl rozpustilý úsměv. „Ta píseň naprosto zničila přítomné dámy," uchichtla se.

„Snaž se omezovat svou vrozenou škodolibost na veřejnosti, lásko," rýpl si. „Pošklebovat se urozeným dámám nepatří k dobrému vychování."

„Neříkal strýček Varana, že jsem jeden z jeho čestných hostů?"

„No, to — ano."

„V tom případě je to večer na mou počest," pohodila hlavou Se'Nedra. „A můžu se tedy pošklebovat, jak chci."

Když se vrátili do pokojů, které jim Varana vyhradil, čekal tam už na ně Silk. Stál u krbu a nahříval si ruce, na tváři maličko nespokojený výraz a po celém těle vrstvu ohavně páchnoucího smetí. „Kde je Varana?" zeptal se napjatě, jakmile vstoupil do pokoje.

„Co jsi to dělal, princi Kheldare?" otázala se Se'Nedra, vraštíc nos, jak jej zasáhl mužíkův zápach.

„Schovával jsem se," odtušil, „pod hromadou odpadků. Myslím, že bychom mohli opustit Tol Honetu - a to docela rychle."

Belgaratovy oči se zúžily. „A co jsi to vlastně tropil, Silku," zajímal se, „a kde jsi strávil poslední dva dny?"

„Chvíli jsem byl tu, chvíli zase tam," řekl mužík vyhýbavě. „Asi bych se měl jít opravdu umýt."

„Nevíš čirou náhodou nic o tom, co se to děje v rodině Honetů, že ne?" nadhodil Garion.

„A o co tam jde?" ozval se Belgarat.

„Byl jsem dnes odpoledne u Varany, když přišel lord Morin se zprávou. Honetové vymírají překvapivě vysokou rychlostí. Při posledním počítaní jich bylo o osm či deset míň než předevčírem.“

„Už o dvanáct,“ upřesnil mužík pedantsky.

Belgarat se obrátil k páchnoucímu princi. „Docela by mne zajímalo nějaké vysvětlení.“

„Lidé umírají,“ pokrčil rameny Silk. „Na tom přece není nic divného.“

„A nepomohl jim přitom někdo?“

„Možná - tak trochu.“

„A nepomáhal jsi jim ty?“

„Myslíš, že bych byl něčeho takového schopen?“

Belgaratova tvář potemněla. „Chci pravdu, princi Kheldare.“

Silk rozhodil velkoryse rukama. „Co je to pravda, můj starý příteli? Copak už někdo někdy přišel na její definici?"

„Silku, tohle není filosofická diskuse. Podřezával jsi Honety, nebo ne?“

„Nevím, jestli bych zrovna použil slovo 'podřezával'. Naznačuje to primitivní surovost. Já si zakládám na své jemnosti a eleganci.“

„Zabíjel jsi lidi?“

„Dovol,“ Silková tvář nabyla trochu dotčeného výrazu, „jestli to bereš takhle -“

„Dvanáct lidí?“ Durnikův hlas vyjadřoval nevěřícný úžas.

„A ještě jeden, který dost možná taky nepřežije,“ podotkl mužík. „Vyrušili mě dřív, než jsem s ním byl hotov, ale myslím, že mu to bude i tak stačit.“

„Stále čekám na odpověď, Silku,“ pronesl temně Belgarat.

Silk kýchl do jednoho z páchnoucích rukávů a udělal smutný obličej. „Byli jsme s Bethrou velmi dobří přátelé.“ Pokrčil rameny, jako by se tím vysvětlovalo vše.

„Ale -“ namítl Durnik. „Copak se tě nepokoušela svého času zabít?“

„Ach, to. To nebylo nic podstatného. Obchodní záležitost - nic osobního.“

„A není pokus o vraždu to nejosobnější, co vůbec může být?“

„Ovšemže ne. Zamíchal jsem se do něčeho, na čem pravé pracovala. Pochop, měla smlouvu s thulským velvyslancem, a -“

„Přestaň uhýbat, Silku,“ vyzval ho Belgarat.

Silkový oči ztvrdly. „Bethra byla mimořádná žena,“ odpověděl. „Krásná, talentovaná a naprosto čestná. Obdivoval jsem ji. Skoro by se dalo říct, že i miloval - svým způsobem. Fakt, že si ji někdo dovolil podříznout jen tak na ulici, se mne dotkl. Učinil jsem tedy, co jsem považoval za vhodné a přiměřené.“

„Přes naléhavost úkolu, který nás čeká?“ Belgarat se mračil jako bouřkový mrak. „Prostě jsi všeho nechal a odběhl sis do města, aby sis trochu soukromě zavraždil?“

„Jsou jisté věci, které prostě nemůžeš nechat být, Belgarate. Jde o určitý princip. Nemůžeme dopustit, aby někdo beztrestně zabíjel členy drasnijské zpravodajské služby. Pro naši práci je hodně zlé, když si lidé začnou myslet, že jim něco takového projde. Ale v každém případě jsem si aspoň první noc dal tu práci, aby výsledky vypadaly trochu přirozeně.“

„Přirozeně?“ vyjekl Durnik. „Jak může vražda vypadat přirozeně?“

„Durniku, prosím tě. Vražda je tak ošklivé slovo.“

„Zadusil je v postelích jejich vlastními polštáři,“ vysvětloval Garion.

„A jeden chlapík náhodou vypadl z okna,“ dodal Silk. „Mám dojem, že z dost velké výšky. A zrovna dopadl na železný plot.“

Durnik se otřásl.

„Předevčírem v noci jsem stihl jich navštívit pět, ale tyhle elegantní metody jsou strašně zdlouhavé, takže jsem včera použil trochu přímější postup. Na barona Kelbora jsem si ale nechal času dost. To on dal přímý rozkaz k zabití Bethry. Moc pěkně jsme si popovídali, než nás baron opustil.“

„Kelborův dům je nejhlídanějším objektem v Tol Honetu,“ užasla Se'Nedra. „Jak ses dostal dovnitř?“

„Lidé jen zřídka zvedají hlavu, zvlášť když sněží. Šel jsem přes střechy. Mimochodem, dozvěděl jsem se od Kelbora jednu zajímavou informaci. Zdá se, že muž, který vyzradil Honetům Bethřiny

aktivity, byl Malloreánec.“

„Naradas?“ zeptal se rychle Garion.

„Ne. Tenhle má černý vous.“

„Tak tedy Harakan?“

„Spousta lidí nosí vousy, Garione. Rád bych si tu domněnku potvrdil i z jiných zdrojů - tedy ne že bych něco namítal proti rozřezání Harakana na kousky, ale nerad bych nechal utéct skutečného viníka jen proto, že se soustředíme na našeho starého známého.“ Zachmuřil se.

„Tím spíš, že jsem se od pana barona dozvěděl ještě jeden detail: ten úslužný Malloreánec Bethřinu vraždu zařídil a aktivně se na ní podílel - jako jakousi laskavost pro rodinu Honetů.“

„Opravdu bych byla ráda, kdyby ses šel vykoupat, princi Kheldare,“ ozvala se Se'Nedra. „Co tě to proboha popadlo usídlit se v hromadě odpadků?“

Silk pokrčil rameny. „Při své poslední návštěvě jsem byl vyrušen a honila mne spousta lidí. Navíc mi komplikoval situaci ten sníh. Všude za mnou zůstávaly stopy. Potřeboval jsem nějaký úkryt a hromada odpadků byla zrovna po ruce.“ Jeho špičatý obličej zračil nejvyšší míru znechucení. „V Tol Monetu nikdy nesněží.“

„Divil by ses, kolik lidi mi dneska řeklo totéž,“ zabručel si Garion tiše.

„Domnívám se, že bychom měli ihned odjet,“ uzavřel Silk.

„A proč?“ podivil se Durnik. „Vždyť jsi přece utekl, nebo ne?“

„Zapomínáš na stopy, Dumiku.“ Silk zvedl nohu. „Rivanské boty - možná to byla chyba. Jsou pohodlné, ale nechávají za sebou snadno identifikovatelné stopy. Řekl bych, že je jen otázkou času, než si dá někdo dvě a dvě dohromady, a já nemám náladu uhýbat před najatými vrahy, které na mne Honetové pošlou. Jsou celkem neškodní, ale je to přece jen nepohodlné.“

Dveře se tiše otevřely a Silk se ihned přikrčil a rukama zajel do svého špinavého kabátce pro dýky.

„Svatá dobroto,“ pronesla přátelsky Liselle a zavřela za sebou, „tohle je ale bláznivý večer.“

„Co tu děláš?“ houkl na ni Silk.

„Účastnila jsem se císařského plesu. Ani nemáš ponětí, kolik člověk při takových příležitostech nasbírá zajímavých klepů. Celý sál jen hučí nehodami, které se v poslední době staly Honetům. Za těchto okolností jsem usoudila, že asi budeme chtít urychleně odjet.“

„Budeme?“

„Ale, já jsem ti to neřekla? Ta moje hlava. Jedu s vámi.“

„To tedy rozhodně nepojedete!“ ujistil ji Belgarat.

„Velice nerada vám odporuji, Pradávný,“ opáčila lítostivě, „ale mám své příkazy.“ Obrátila se k Silkovi. „Strýček začíná být poněkud nervózní z aktivit, které v posledních pár letech provozuješ. On ti věří, můj milý Kheldare, ale přesto by byl rád, kdyby na tebe někdo dohlížel.“ Svraštila čelo. „Myslím, že až se dozví o tvých návštěvách honetských rezidencí, dostane přinejmenším záchvat.“

„Znáš pravidla, Liselle,“ odsekl Silk. „Bethra byla jedním z našich lidí. Takové věci přece nenecháváme jen tak.“

„Přirozeně ne. Ale Oštěp raději odvetu řídí osobně a tvá poněkud ukvapená msta ho o tu možnost připravila. Jsi prostě až moc nezávislý, Silku. Upřímně řečeno, strýček má pravdu. Opravdu potřebuješ dohled.“ Maličko našpulila rty. „Musím ovšem přiznat, že to byla pěkně odvedená práce.“

„A teď poslouchejte vy mne, mladá dámo,“ vyjel Belgarat rozčileně. „Nevydal jsem se na výlet v žoldu drasnijské špionážní sítě.“

Obdařila jej odzbrojujícím úsměvem a přátelsky jej pohladila po zarostlé tváři. „Ale no tak, Belgarate,“ zapředla a její hnědé oči jen jiskřily, „buďte rozumný. Nebude přece jen slušnější - a pohodlnější - když mne vezmete s sebou, namísto abych se vám plížila v patách? Já se budu řídit podle svých příkazů, Úctyhodný, ať se vám to líbí, nebo ne.“

„Proč musím být pořád obklopen ženami, které nikdy nedělají to, co se jim řekne?'

Panenky se jí rozšířily. „Protože tě milujeme, ó Nesmrtelný,“ zašeptala smyslně. „Tys tím z našich dívčích snů, a my tě následujeme, kamkoli kráčíš - třeba na pokraj záhuby.“

„To by snad stačilo, slečno,“ opáčil temně. „Prostě s námi nejedete a tím to končí.“

„Víš," uvažoval ten známý hlas v Garionové mysli, „mám dojem, že už jsem přišel na tu potíž, která odjakživa s Belgaratem byla. On je vždycky a za každou cenu v opozici. Přitom pro ta svá svévolná rozhodnutí nemá vůbec žádný důvod. Dělá to prostě, jen aby mne dráždil."

„To chceš říct, že s námi má zůstat?" Garion byl tak vyveden z míry, že to vyhrkl nahlas.

„Ovšemže má. Proč si myslíš, že jsem si dal tu námahu, abych ji dopravil do Tol Honetu ještě před vaším odjezdem? Tak jdi a přesvědči ho."

Belgaratův výraz však jasně oznamoval, že si Garionova vyjeknutí všiml a že pochopil. „Další zjevení, co?" řekl rezignovaně.

„Ano dědečku," přisvědčil Garion. „Bohužel."

„Má jet tedy s námi?"

Garion přisvědčil.

„Moc se mi líbí, jak se tváří, když jednu z těchhle hádek prohraje," konstatoval hlas nevzrušeně.

Polgara se dala do smíchu.

„Co je tu tak směšného, Pol?" houkl Belgarat.

„Nic, otče, nic," odtušila nevinně.

Starec rozhodil rozladěně rukama. „Tak jen do toho," vykřikl. „Pozvi si s sebou třeba celý Tol Honetu, mně už je to jedno."

„Ale otče," chlácholila ho Polgara, „přestaň se chovat jako starý bručoun. Dávej si na to pozor."

„Bručoun? Pol, ty si dávej si pozor na sebe a na svůj jazyk."

„Opravdu to nemá smysl, otče. Ale teď bychom měli naplánovat pár věcí. Co kdybyste s Garionem zašli za Varanou a omluvili se, že odjíždíme, než se my ostatní převlékneme a zabalíme? Určitě si dokážete vymyslet nějakou šikovnou výmluvu. Asi bychom se mu nemuseli svěřovat s tím, co tu Silk po nocích prováděl." Zamyšleně se podívala ke stropu. „Durnik, Eriond a Toth se samozřejmě postarají o koně," pokračovala, „a pro tebe, princi Kheldare, mám speciální úkol."

„Ano?"

„Běž se umýt - a to důkladně."

„Asi bych si měl taky dát pořádně vyprat šaty," usoudil, přejížděje pohledem páchnoucími splašky napuštěný kabátec a nohavice.

„Ne, Silku. Ne vyprat - spálit."

„Dnes v noci odjet nemůžeme, paní Potgaro," ozvala se Se'-Nedra. „Brány města jsou zamčené a legionáři nikomu neotevřou - leda na přímý rozkaz císaře."

„Z města nás dostanu," nabídla se sebejistě Liselle.

„Jak to chceš udělat?" zajímal se Belgarat.

„Důvěřujte mi."

„Byl bych moc rád, kdyby lidé kolem mne přestali používat tuhle větu."

„A jen tak mimochodem," pokračovala Drasnijka, „potkala jsem dnes jednoho našeho starého přítele. Velká skupina Honetů jela k jižní bráně." Upřela pohled na Silka. „Musel jsi je vystrašit opravdu pořádně, Kheldare. Byli obklopeni celým šikem vojáků, jen abys jim neublížil. A mezi nimi, přímo uprostřed houfu, jel muž, co vypadal každým coulem jako tolnedranský gentleman - ale byl to ten Mallreánec Harakan."

„Vida, vida," liboval si Silk. „Není to zajímavé?"

„Princi Kheldare," pravila dívka mile, „prosím tě, jdi už do té lázně - nebo aspoň nestůj tak blízko mého nosu."

Kapitola šestá

Z ŘEKY SE ZVEDLA CHLADNÁ ŠEDÁ mlha a zahalila široké ulice Tol Honetu. Sníh se změnil v déšť - studené mrholení, prodírající se mlhou, a přestože se na střechách a dvorcích stále ještě držel bílý příkrov, ulice a náměstí už pobývala hnědá břečka, rozježděná křížem krážem koly kočárů a nákladních vozů. Bylo už k půlnoci, když Garion a jeho přátelé potichu opustili území císařské čtvrti a mezi posledními zbytky podroušených účastníků svátku zamířili k okraji města.

Samet, jedoucí na klisně kaštanové barvy a pečlivě zachumlaná do těžkého šedého pláště, je vedla kolem mramorových fasád domů tolhonetské elity a přes prázdné centrální tržiště do chudších čtvrtí, ležících na jihu. Když zahnuli dojedné z postranních ulic, ozval se z mlhy autoritativní hlas. „Stát!“

Liselle přitáhla koni uzdu a čekala, než jednotka legionářů v přilbách, rudých pláštích a s kopími na ramenou vypochoduje z deštivé tmy. „Kam jedete, prosím?“ otázal se úsečně muž s hodností desátníka, očividně velitel hlídky.

„My nikam ani tak nejedeme, příteli,“ odtušila Liselle přátelsky. „Vyrazili jsme si za zábavou. Hrabě Norain pořádá ve svém domě hostinu. Znáte přece hraběte, že ano?“

Část podezření z velitelovy tváře vyprchala. „Ne, urozená paní,“ přiznal. „Obávám se, že nikoli.“

„Vy neznáte Norryho?“ vykřikla Samet v údivu. „No to je mi novina! Já myslela, že ho v Tol Honetu zná úplně každý - on to alespoň pořád tvrdí. Chudák Norry, to ho zdrtí, až mu to řeknu. Ale víte co? Pojďte s námi - vy i vaši muži - ať se s ním seznámíte! Bude se vám moc líbit. Jeho večírky jsou moc zábavné.“ Věnovala veliteli zářivý úsměv.

„Omlouvám se, urozená paní, ale jsme ve službě. Jste si však jistá, že jedete správnou ulicí? Vstupujete do sprostých částí města a já si nevzpomínám, že bych tu viděl nějaký panský dům.“

„Jedeme zkratkou,“ ujistila jej Liselle. „Víte, jenom tudy projedeme a zase vyjedeme ven.“ Zaváhala. „Nebo snad ne? Už si to přesně nepamatuji, ale jeden z mých přátel zná cestu.“

„V téhle části města musíte dávat pozor, urozená paní. Číhají tu lupiči a vrazi.“

„Můj bože!“

„Měli byste také mít pochodně.“

„Pochodně? Velký Nedro, to ne! Pach z pochodní mi pokaždé zůstane ve vlasech celé týdny. Opravdu nechcete jet s námi? Norryho večírky jsou tak nádherné.“

„Vyřiďte naše pozdravení panu hraběti, urozená paní.“

„Tak tedy jedeme,“ obrátila se dívka k ostatním. „Musíme si pospíšit; I tak jedeme už strašně pozdě. Nashledanou, kapitáne.“

„Jsem desátník, urozená paní.“

„Oh? On je v tom nějaký rozdíl?“

„Na tom nezaleží, urozená paní. Jeďte rychle dál. Ať nepřijdete o zábavu.“

Samet se zvonivě rozesmála a pobídla koně do klusu.

„Kdo je to hrabě Norain?“ zeptal se Durnik udiveně, sotva se vzdálili mimo doslech hlídky.

„Výplod mé fantazie, pane Durniku,“ zasmála se Samet.

„Je to Drasnijka, všechna čest,“ zabručel Belgarat.

„Měl jste snad o tom nějaké pochybnosti, Pradávný?“

„A kam nás to vlastně vedeš, Liselle?“ otázala se Polgara, jak tak jeli mlžnou ulicí.

„Vím tu o jednom domě, paní Polgaro. Není to příliš pohledný

dům, ale má zeď nalepenou přímo na jižní hradbě a velice užitečný zadní východ.“

„Jak může mít zadní východ, když je nalepený na hradbě?“ podivila se Se'Nedra, stahujíc si zelenou kápi do tváře, aby ji aspoň trochu ochránila před nepříjemným deštěm.

Samet na ni zamrkala. „Uvidíte,“ slíbila.

Ulice, kterou se ubírali, byla čím dál chudší. Domy, vynořující se jeden po druhém z mlhy, už nebyly z mramoru, ale z obyčejného kamene a mnohé z nich byly jen sklady, vystavující do ulice slepou stěnu bez oken.

Minuli krčmu páchnoucí pivem z níž zaznával křik, smích a útržky hulákaných písní. Ze dveří vyběhlo několik mužů a začalo se prát holemi a pěstmi. Jeden špinavý, neoholený výtržník se vypotácel doprostřed ulice a teď jim stál nepříliš jistě v cestě.

„Ustup stranou,“ nařídila Samet chladně.

„Co ses zač?“

Toth klidně popojel Liselle po bok, napřáhl hůl, kterou s sebou nosil, a jejím koncem šťouchl jemně muže do prsou.

„Héj! Koukej, do koho strkáš!“ zahulákal opilec a srazil hůl stranou.

Aniž by Toth změnil výraz tváře, škubl zápěstím a konec hole ostře pleskl o chlapíkovu tvář. Muž se zapotácel a spadl do odpadní stružky, kde zůstal se svíjením ležet.

„Díky,“ řekla Samet přátelsky němému obrovi a Toth se zdvořile uklonil. Pokračovali v cestě.

„Proč se to, propána, prali?“ podivila se Se'Nedra.

„Člověk se líp zahřeje.“ vysvětlil Silk. „Dříví na otop je v Tol Honetu drahé a příjemná rvačka v přátelském duchu rozproudí krev. Já myslel, že to ví každý.“

„Děláš si ze mne legraci?“

„Copak bych mohl?“

„Vždycky byl kapánek prostořeký, Vaše Veličenstvo,“ vmísila se do hovoru Samet.

„Liselle,“ opáčila Se'Nedra, „když už pojedeme spolu, nechme těch formalit. Jmenuji se Se'Nedra“

„Pokud to Vašemu Veličenstvu tak vyhovuje -“

„Mému Veličenstvu to vyhovuje.“

„Tak tedy dobrá, Se'Nedro,“ usmála se drasnijská blondýnka.

Jeli dál neosvětlenými ulicemi císařského města, až dorazili k mohutné mase jižní hradby. „Tudy,“ ukázala Samet a obrátila koně do zablácené uličky mezi hradbou a dlouhou řadou skladišť. Dům, k němuž je vedla, byla bytelná, dvoupodlažní budova, jejíž kameny se černě leskly v deštivé mlze a jejíž stěny v sobě uzavíraly centrální dvůr, uzavřený masivními vraty. Visela nad nimi jediná malá lucerna, ozařující úzká okna, dobře uzavřená okenicemi.

Liselle opatrně sesedla, držíc okraj sukně co nejdál od bláta. Došla k vratům a zatáhla za visící šňůru. Uvnitř cinkl malý zvonec. Odkudsi zevnitř se ozval hlas a žena s ním chvíli tiše hovořila. Nato zarachotil řetěz a brána se rozevřela. Samet vedla koně do dvora a ostatní ji následovali. Když byli vevnitř, Garion se zvědavě rozhlédl. Sníh byl na dvoře odklizen a dlažební kostky se mokře leskly. Pod převislou střechou stálo několik osedlaných koní a u bytelných dveří čekaly dva elegantní kočáry.

„Nepůjdeme dovnitř?“ zeptala se Se'Nedra. Také ona se se zájmem rozhlížela.

Samet jí věnovala zahloubaný pohled a pak přejela očima na Erionda. „Snad ani ne,“ odtušila.

Z nitra domu k nim dolehl tlumený smích, následovaný vysokým ženským zavýsknutim.

Jedno z Polgařiných obočí vyjelo vzhůru. „Řekla bych, že má Liselle pravdu,“ oznámila pevně. „Počkáme venku.“

„Jsem dospělá žena, paní Polgaro,“ namítla Se'Nedra.

„Tak dospělá ne, má drahá.“

„Doprovodíš mne, princi Kheldare?“ zeptala se Liselle mužíka. „Přítomnost osamělé ženy je v tomto domě někdy mylně vykládána.“

„Ovšem,“ souhlasil Silk.

„Nebude nám to trvat dlouho,“ ujistila Samet zbytek družiny. Se Silkem po boku odkráčeli ke dveřím, zaklepali na ně a byli ihned vpuštěni dovnitř.

„Pořád nechápu, proč bychom nemohli počkat vevnitř, kde je teplo a sucho," stěžovala si Se'Nedra. Chvěla se zimou a marně se snažila přitáhnout plášť ještě víc k tělu.

„Pokud bys vstoupila dovnitř, jistě bys ten důvod pochopila," opáčila Polgara. „Trocha deště ti neuškodí."

„Co tam může být tak špatného?"

Zevnitř se ozvalo další zavýsknutí, následované ještě větším řehotem.

„Kupříkladu tohle," odtušila Polgara.

Se'Nedra vykulila oči. „Chceš říci, že je to jedno z těch míst?" Tvář se jí zbarvila do červena.

„Všechny známky tomu nasvědčují."

Asi za čtvrt hodiny se se skřípěním otevřely dveře do sklepa v zadní části zmáčeného dvora a zezdola vyšel Silk, nesoucí lampu. „Budeme muset vést koně do podzemí," informoval.

„Kam jdeme?" vyzvídal Garion.

„Dolů do sklepa. Je to dost neobvyklé místo."

Husím pochodem jej následovali po svažující se kamenné rampě, vedouce přitom za ohlávku vzpírající se koně. Odkudsi zezdola slyšel Garion šplouchání a šum tekoucí vody; dole u paty rampy zjistil, že se úzká chodba rozšiřuje ve velkou podzemní prostoru, zaklenutou masivními kamennými oblouky a ozařovanou matným svitem čadících pochodní. Střed prostory vyplňovala temná, olejovitě vyhlížející voda, již ze tří stran lemoval úzký chodníček. U něj kotvil na jezírku veliký černý člun, obsazený na obou stranách tuctem veslařů v tmavých pláštích.

Samet stanula na chodníčku vedle člunu. „Můžeme se plavit nejvýš po dvou," oznámila hlasem, který se v prostoře dutě rozléhal, „jinak se nám koně do člunu nevejdou."

„Plavit?" vyjekla Se'Nedra. „Kam?"

„Na jižní břeh Nedrany," odpověděla Samet.

„Ale vždyť jsme stále uvnitř městských hradeb."

„V tuto chvíli jsme spíš pod hradbami, Se'Nedro. Jediné, co nás od řeky ještě dělí, jsou dvě" mramorové desky, tvořící vnější obložení hradeb."

Ozvalo se skřípění neviditelného, těžkého rumpálu a protější stěna podzemního přístavu se pomalu otevřela, štěpíc se dlouhou štěrbinou uprostřed a otáčejíc se na velikých, dobře namazaných železných pantech. Otvorem mezi dvěma pomalu se sunoucími kamennými deskami spatřil Garion dolíčky deště posetý povrch řeky, za nímž se kdesi v mlze ztrácel protější břeh.

„Velice důmyslné," pochválil Belgarat. „Jak dlouho už tu ten dům stojí?"

„Po celá staletí," odtušila Samet. „Byl postaven, aby splnil vše, nač kdo jen pomyslí. A čas od času některý ze zákazníků zatouží opustit město - nebo do něj vstoupit - nepozorovaně. K tomu je tohle sklepní zařízení."

„Jak ses o tom dozvěděla?" vyzvídal Garion.

Pokrčila rameny. „Ten dům patřil Bethře. To ona prozradila Oštěpovi jeho tajemství."

Silk vzdychl. „Pomáhá nám dokonce i po smrti."

Po dvojicích překonávali mlžnou, deštěm skrápěnou pustinu Nedrany, aby přistáli na úzké, v oparu zahalené písčině, skryté před okolím vrbovým houštím. Když se k nim konečně připojila i Samet, mohlo být kolem tří hodin po půlnoci. „Veslaři zahladí naše stopy v písku," vysvětlila. „To je součást služeb."

„Stálo to hodně?" zeptal se Silk.

„Poměrně dost, ale šlo to na účet drasnijského velvyslanectví. Tvůj bratránek z toho velkou radost neměl, ale přesvědčila jsem ho, aby zaplatil - po delším úsilí."

Silk se ošklivě zašklebil.

„Do rozednění máme ještě pár hodin," pokračovala Liselle. „Na druhé straně těch vrb vede cesta pro povozy, která asi míli po proudu ústí na císařskou hlavní cestu. Měli bychom pokračovat krokem, než se dostaneme z doslechu od města. Legionáři u brány by se mohli začít zajímat, co se to děje, kdyby slyšeli cválající koně."

Nasedli a jeli pomalu vrbičkami do vlhké tmy, v níž se skrývala blátivá stezka. Garion pobídl koně a dohonil Silka. „Co se to dělo v tom domě?" vyptával se zvědavě.

„Téměř všechno, co si jen dovedeš představit," rozesmál se

Silk. „A pravděpodobně i spousta věcí, které si představit nedovedeš. Je to velmi zajímavý dům a nabízí všemožné kratochvíle pro lidi, kteří si je mohou dovolit zaplatit.“

„Poznal jsi některého z hostů?“

„Pár vlastně ano - vesměs vysoce vážených členů předních rodin císařství.“

Se'Nedra, která jela za nimi, si pohrdavě odfrkla. „Nedokážu pochopit, jak může nějaký muž dobrovolně vkročit na takové místo.“

„Návštěvnici nebyli jen muži, Se'Nedro.“ upozornil Silk.

„To nemyslíš vážně.“

„Docela slušné množství urozených dam v Tol Honetu hledá jakýkoli způsob rozptýlení z nudy, která v jejich domech vládne. Pochopitelně zakrývají tvář škraboškou - ačkoli jinak toho zakrývají jen velice málo. Poznal jsem však přinejmenším jednu hraběnku - jednu z opor rodu Horbitů.“

„Pokud měla škrabošku, jak jsi ji mohl poznat?“

„Má nápadné mateřské znamínko - na místě, které se jen zřídka odhaluje na veřejnosti. Před pár lety jsme byli v docela přátelských vztazích a tehdy mi je ukázala.“

Zavládlo dlouhé mlčení. „Opravdu nevím, zda ještě toužím pokračovat v tomhle rozhovoru,“ pronesla nakonec Se'Nedra upjatě a pobídla koně, aby dohnala vpředu jedoucí Polgaru.

„Vždyť se mne na to sama zeptala,“ hájil se nevinně se tvářící Silk. „Přece jsi ji slyšel, Garione, nebo ne?“

Po několik dní pokračovali na jih a počasí se začínalo zlepšovat. Zbytek Svátku Stvoření strávili bez oslav a v sedle a Garion nad tím cítil v duši zvláštní smutek. Od jeho útlého dětství byl tento svátek jednou z hlavních událostí roku. Nechat ho uplynout bez povšimnutí mu připadalo jako porušení toho nejposvátnějšího, co znal. Toužebně si přál, aby byl měl v Tol Honetu čas koupit Se'Nedře nějaký pěkný dárek, ale takto jí nemohl dát víc než jen vroucný polibek.

Několik leguí před Tol Borunem se setkali s bohatě oděnou dvojicí, mířící na sever k císařské metropoli s doprovodem asi tuctu olivrejovaných sluhů.

„Hej ty tam, člověče,“ zavolal v sametu oděný urozenec blaho-

sklonně na Silka, který jel náhodou v čele, „co je nového v Tol Honetu?“

„Všechno při starém, urozený pane,“ opáčit Silk úslužně. „Vraždy, intriky a spiknutí - obvyklá zábava šlechty.“

„Tvůj tón se mi příliš nelíbí, člověče,“ ohradil se šlechtic.

„A mně se nelíbí oslovení člověče.“

„Slyšeli jsme takové neuvěřitelné zvěsti,“ řekla nedočkavě naparáděná dáma v kožešinou lemovaném rudém pláštíku. „Je to pravda, že se někdo snaží vyhubit všechny Honety? Slyšeli jsme, že byla povražděna celá rodina - a prý v posteli.“

„Balero,“ napomenul ji manžel znechuceně, „opakuješ jen nějaké hloupé klepy. Co může ošumělý plebejec, jako je tento, vědět o tom, co se skutečně děje v hlavním městě? Jsem si jist, že pokud by na těch báchorkách byla jen špetka pravdy, byl by nám to Naradas řekl.“

„Naradas?“ Silkovy oči ožily náhlým zájmem. „Angarack kupec s bezbarvýma očima?“

„Ty ho znáš?“

„Něco o něm vím, urozený pane,“ opáčil Silk obezřetně. „Není příliš moudré se na veřejnosti vychloubat právě touto známostí. Víte přece, že císař vypsal odměnu na jeho hlavu, nebo ne?“

„Na hlavu Naradase? Nemožné!“

„Je mi líto, Vaše Ctihodnosti, ale to už ví celý Tol Honetu. Pokud tušíte, kde ho lze dopadnout, vyděláte si bez jakéhokoli námahy tisíc zlatých korun.“

„Tisíc korun!“

Silk se opatrně rozhlédl kolem sebe. „Byl bych nerad, abyste tohle říkali dál,“ řekl tlumeným hlasem, „ale po Tol Honetu se povídá, že ty zlaté mince, které tak štědře rozhazuje, jsou falešné.“

„Falešné?“ vyjekl velmož a vypoulil oči.

„Jsou to velmi kvalitní falzifikáty,“ pokračoval mužík. „V jejich slitině je právě tolik zlata, aby vypadaly věrohodné, ale nemají hodnotu ani desetiny toho, za co se vydávají.“

Šlechticova tvář zbělela a muž mimoděk zaťal křečovitě prsty do měšce u pasu.

„To vše je součást spiknutí, které má podlomit hospodářství

Tolnedry znehodnocením její měny," dodal Silk. „Byli v tom nějak zapojeni i Honetové, a proto také jeden po druhém zahynuli. Samozřejmě každý, kdo je s takovými mincemi přistižen, je okamžitě pověšen na šibenici."

„Cože?"

„Přirozeně." Silk pokrčil rameny. „Císař má v úmyslu vykořenit ten obludný komplot od základů a co nejrychleji. Přísná opatření jsou absolutně nezbytná,"

„Jsem zničen!" zasténal velmož. „Balero, honem!" vykřikl, otáčeje koně. „Musíme ihned zpátky do Tol Borunu!" A následován vyděšenou ženou, řítil se slepě zpět na jih.

„Nechcete se dozvědět, jaké království v tom má prsty?" volal za nimi Silk. Nato se zlomil v pase, zcela přemožen záchvatem smíchu.

„Znamenité, princi Kheldare," zamumlala Samet obdivně.

„Ten Naradas je docela rychlý, co?" poznamenal Durnik.

„Mám dojem, že jsem ho teď kapku zbrzdil," zašklebil se Silk. „Jakmile se tohle rozšíří, bude mít asi problémy s penězi, které tak štědře rozhazuje - nehledě na to, že i ta údajná odměna s některými kruhy společnosti leccos udělá."

„To, cos provedl tomu nebohému šlechtici, bylo ale ohavné," vyčetla mu Liselle. „Teď se žene zpět do Tol Borunu, aby vyprázdnil všechny svoje pokladnice a zakopal peníze co nejhloub pod zem."

Silk pokrčil rameny. „To má z toho, že se přáteli s Angaraky. Nepojedeme dál?"

Minuli Tol Borun, aniž v něm zastavili, a pokračovali dál na jih k Lesu dryád. Když se na jižním obzoru vynořil prastarý hvozd, dohonila Polgara Belgarata, který napůl dřímal v sedle. „Myslím, že bychom se tu měli zastavit a složit hold Xanthe, otče," upozornila jej.

Stařec se probral a zašilhal k Lesu. „Snad," zabručel pochybovačně.

„Jsme jí povinováni určitou zdvořilostí, otče, a není to příliš velká zajížďka."

„No dobrá, Pol," vzdal se Belgarat. „Stejně máme na Zandramase ztrátu několik měsíců. Ale nebudeme tam dlouho."

Překročili poslední zbývající úsek otevřené pláně a vjeli do stínu prastarých, mechem obrostlých dubů. Část listí před nadcházející zimou opadala a holé údy mohutných stromů se přísně rýsovaly proti podzimnímu nebi.

Se Se'Nedrou se stala podivná změna. Přestože v Lese nebylo o mnoho tepleji než mimo něj, stáhla kapuci svého pláště a odhodila nazad měděné kadeře, aby tak rozezněla naplno zlatá srdce zvonků ve svých uších. Její tvář na sebe vzala podivný klid, v němž nebylo ani stopy po žalu ze ztráty syna, dosud trvale usazeného v jejich rysech. Oči jí změkly a hleděly kamsi do dáli. „Vrátila jsem se," zamumlala do tichého vzduchu mezi rozložitými duby. Garion cítil, spíše než slyšel, tichou odpověď. Ze všech stran vnímal ze stromoví šustivé vzdechy, přestože po větru nebylo ani památky. Vzdechy tvořily cosi jako sbor a spojovaly se těsně pod prahem slyšení v tichou, truchlivou píseň, plnou jemné lítosti a zároveň i slabé naděje.

„Proč jsou ty stromy smutné?" zeptal se Eriond tiše Se'Nedry.

„Protože je zima," odtušila. „Oplakávají padající listí a litují, že ptáci odletěli na jih."

„Ale jaro se přece zase vrátí," namítl mladík.

„Ony to vědí, ale zima je stejně pokaždé rozesmutní."

Samet si zvědavě prohlížela malou královnu.

„Se'Nedřin původ ji činí zvláště citlivou vůči stromům," vysvětlovala Polgara.

„Nevěděla jsem, že se Tolnedřané tak zajímají o přírodu."

„Se'Nedra je jen poloviční Tolnedřanka, Liselle. Její láska ke stromům pochází z druhé poloviny její krve."

„Jsem dryáda," řekla Se'Nedra prostě a v očích stále měla zasněný lesk.

„To jsem nevěděla."

„Nijak moc jsme to nevykládali," vysvětlil Belgarat. „Měli jsme už tak dost problémů, aby se Alorni smířili s královnou z Tolnedry, než abychom jim mátli hlavu ještě ne zcela lidskými předky."

Rozbili malý tábor nedaleko místa, kde je před lety přepadli ohavní pochopové královny Salmissry. Ze živých stromů sekat větve v tomto posvátném lese nemohli, a tak se museli spokojit s tím, co leže-

lo na listím vydlážděné zemi; stejně však s ohledem na hvozd nemohli rozdělávat velký oheň. Jak se tak soumrak tiše snášel nad tichým Lesem, podíval se Silk pochybovačně na neduživé plamínky a potom na rozlehlou temnotu, která jako by se sem valila z prostorů mezi stromy. „Dneska si užijeme studenou noc," prorokoval.

Garion spal špatně. Přestože na improvizované lůžko, které se Se'Nedrou sdílel, nanosil celou náruč měkkého listí, vlhký chlad opadaného listoví mu pronikal snad až do morku kostí. Probudil se z dřímoty s prvním náznakem bledého, mlžného světla. Toporně se posadil a chystal se právě odhodit pokrývku, ale v tom se zarazil. Na druhé straně tábora seděl na kládě Eriond a vedle něj dryáda s medovými vlasy.

„Stromy povídají, že jsi přítel," říkala právě dryáda a její ruce si hrály s šípem, zakončeným ostrou špicí.

„Mám rád stromy," odpověděl Eriond.

„Tak to zrovna nemyslely."

„Já vím."

Garion opatrně odstrčil přikrývky a vstal.

Dryádina ruka hbitě sjela k luku, ležícímu jí po boku, ale záhy se zastavila. „Ach," šeptla bytost, „to jsi ty." Zkoumavě si jej změřila. Její oči byly šedé jako sklo. „Zestárlo jsi, co?"

„Taky je to pěkných pár let," odtušil, pokoušeje se rozpomenout, kde ji to vlastně tenkrát viděl.

Dryádiny rty rozvlnil slabý náznak úsměvu. „Nepamatuješ se na mne, že ne?"

„No, moc ne."

Rozesmála se a pak zvedla luk. Založila do tětivy šíp a namířila na něj. „Už si vzpomínáš?"

Zamrkal. „Ty jsi ta, co mě chtěla zabít?"

„Bylo by to jenom spravedlivé. Chytila jsem tě, a tak jsem tě měla právo i zabít."

„Zabíjíte každého člověka, kterého chytnete?" zeptal se Eriond. Sklonila luk. „Pravda, každého ne. Někdy pro ně najdeme i jiné využití."

Garion si ji prohlédl trochu pečlivěji. „Nezměnila ses ani za

mák. Jsi úplně stejná jako tenkrát.“

„Já vím.“ Pohled šedých očí se stal vyzývavým. „A jsem krásná?“ dožadovala se.

„Velice krásná.“

„To je od tebe moc hezké. Možná je přece jen dobře, že jsem tě nezabila. Co kdybychom šli spolu někam jinam? Mohlo bys mi tam povědět ještě víc hezkých věcí.“

„To stačí, Ixbel,“ ozvala se stroze Se'Nedra ze svého lože z listí. „Je můj, tak zanech těch hloupostí.“

„Nazdar, Se'Nedro,“ pozdravila medovlasá dryáda tak klidně, jako by se naposledy viděly minulý týden. „Copak ty by ses o ně nepodělila s jednou ze svých sester?“

„Ty mi taky nepůjčíš svůj hřeben, nebo snad ano?“

„Jistě že ne - ale tohle je něco jiného.“

„Ty tohle nikdy nepochopíš,“ opáčila Se'Nedra, odhodila deky a zvedla se.

„Vy lidé,“ vzdychla Ixbel. „Všichni máte takového komické názory.“ Zkoumavá se zahleděla na Erionda a útlou ručkou se dotkla jeho tváře. „A co tenhle kus? Ten ti patří taky?“

Z jednoho z provizorních přístřešků se vynořila Polgara. Měla klidnou tvář, ale jedno z obočí už stoupalo vzhůru. „Dobré jitro, Ixbel,“ prohodila. „Vstala jsi dost brzo.“

„Byla jsem na lovu,“ vysvětlila dryáda. „Tohle světlovlasé náleží tobě, Polgaro? To druhé mi Se'Nedra nechtěla půjčil, prý patří jí, ale snad tady to -“ Její dlaň lehce jako vánek olízla Eriondovy měkké kadeře.

„Ne, Ixbel,“ prohlásila Polgara neoblomně.

Ixbel si znovu povzdechla „S vámi není vůbec žádná legrace,“ stěžovala si. Vstala, Byla stejně droboučká jako Se'Nedra a útlá jako proutek vrby. „A,“ řekla, „málem bych zapomněla. Xantha povídala, že vás k ní mám odvést.“

„Ale trošku jsi se od svého úkolu odchýlila, že?“ utrousila Se'Nedra suše.

„Den přece ještě ani nezačal,“ pokrčila rameny dryáda.

Záhy dorazili k vyhaslému ohništi i Silk a Belgarat a o chvilku

později se připojil i Durnik s Tothem.

„Vy jich máte tolik," zavrněla měkce Ixbel. „Určitě můžete jedno z nich na chvíli postrádat."

„O co jde?" zeptal se Silk zvědavě.

„Na tom nesejde, Silku," vyhnula se Polgara odpovědi. „Xantha chce s námi mluvit. Hned po snídani nám k ní tady Ixbel ukáže cestu - že ano, Ixbel?"

„Nejspíš ano." Ixbel si mrzutě povzdechla.

Po prosté snídani je medovlasá dryáda vedla prastarým Lesem. Belgarat, držící koně za uzdu, jí šel po boku a oba se zdáli být zabráni do nějaké hluboké rozmluvy. Garion si všiml, že jeho dědeček čas od času sahá do kapsy a nabízí cosi štíhlé dryádě - a ta to pokaždé lačně popadne a strčí si to do úst.

„Co jí to dává?" zajímala se i Liselle.

„Sladkosti," prozradila Polgara znechuceným hlasem. „Nijak jí neprospívají, ale otec je nakoupí vždycky, když jedeme přes Les."

„Ach tak," pokývla Liselle. „Chápu." Našpulila rty. „Ale co se mužů týče - není trochu mladá, aby se chovala tak -"

Se'Nedra se rozesmála. „Vzhled často klame, Liselle. Ixbel je mnohem starší, než vypadá."

„A kolik jí tedy je?"

„Přinejmenším dvě stě tři sta let. Je stejně stará jako její dub - a ty se dožívají vysokého věku."

Z hloubi lesa slyšel Garion hihňání, šepot a občasné slaboučké cinknuti zlatých zvonečků. Jednou za čas zahlédl i záblesk jasné barvy, jak některá z dryád proběhla mezi stromy, doprovázena tichým zvoněním svých náušnic.

Strom královny Xanthy byl daleko mohutnější, než jak utkvěl v Garionově paměti; jeho větve byly širší než císařské cesty a dutiny v jeho kmeni zely jako ústí velkých jeskyní. Dryády ve svých jasně zbarvených tunikách zdobily jeho rozložité větve jako květy, a přitom se hihňaly, špitaly a ukazovaly si na návštěvníky prstem. Ixbel je odvedla na široké, mechem porostlé prostranství pod stromem, přiložila si prsty ke rtům a vydala podivné, jakoby ptačí hvízdnutí.

Královna Xantha se svou rudovlasou dcerou Xerou se záhy

vynořily z jedné z dutin v obrovitém kmeni, a jakmile členové družiny sesedli, přivítaly se s nimi. Se'Nedra a Xera si padly do náručí a také královna s Polgarou se objaly. Xanthiny zlaté vlasy byly na spáncích už trochu prošedivělé a v šedozelených očích se zračila únava.

„Není ti něco, Xantho?“ vyptávala se Polgara.

Královna si povzdechla. „Můj čas se blíží, to je vše.“ Pohlédla láskyplně na svůj obrovitý dub. „Už stárne a jeho váha jej tíží až do špiček kořenů. Každý rok je pro něj těžší a těžší povstat znovu k životu a vyhnat nové lístky.“

„Mohu ti nějak pomoci?“

„Ne, nejdražší Polgaro. Necítím žádnou bolest - jen nesmírnou slabost a únavu. Půjdu se potom trochu prospat, to nám pomůže. Ale co přivádí vás do našeho Lesa?“

„Někdo mi ukradl mé dítě,“ rozplakala se Se'Nedra a přitiskla se do náruče své tety.

„Co to říkáš, dítě?“

„Došlo k tomu minulého léta, Xantho,“ vysvětloval Belgarat. „Pokoušíme se právě najít stopu toho, kdo to učinil - je to Malloreánec jménem Zandramas. Domníváme se, že odplul na jih na palubě nyissijské lodi.“

Ixbel stála kousek od obrovitého Totha a zkoumavě si prohlížela jeho děsivé svaly. „Viděla jsem koncem léta jeden ze člunů hadích lidí,“ poznamenala, aniž by přitom spustila oči z němého obra, „tam dole, kde naše řeka ústí do velkého jezera.“

„O tom ses nikdy nezmínila, Ixbel,“ podivila se Xantha.

„Zapomněla jsem. Copak někoho zajímá, co dělají hadí lidé?“

„Velké jezero?“ opakoval užasle Durnik. „Na žádné velké jezero se zde v Lese nepamatuji.“

„Je to to, které chutná tak divně,“ vysvětlila Ixbel. „A na jehož druhý břeh nedohlédneš,“

„To máš určitě na mysli Velké západní moře.“

„Když tomu říkáš takhle,“ odtušila dryáda lhostejně a pokračovala v zevrubné prohlídce němého siláka.

„A to ta nyissijská loď jenom proplula?“ vyptával se Belgarat.

„Ne,“ potřásla hlavou. „Shořela. Ale nejdřív z ní někdo vy-

stoupil.“

„Ixbel,“ ozvala se Polgara a postavila se mezi medovlasou dryádu a objekt jejího zájmu, „určitě jsi viděla to, co říkáš?“

„Myslím, že ano. Ale moc toho k vidění nebylo. Byla jsem na lovu a zahlédla jsem člun, jak přistává na pláži na jižním břehu řeky. Vystoupilo nějaké lidské stvoření v černém plášti s nataženou kápí a něco neslo v rukou. Loď se nato vzdálila kus od břehu a člověk na břehu na ni mávlo jednou paží. Nato se loď vzňala v plamenech - celá. A v jednom okamžiku.“

„A co se stalo s posádkou?“ otázal se Durnik.

„Znáš ty velké zubaté ryby?“

„Žraloky?“

„Nejspíš ano. Tak těch byla voda kolem člunu plná. Když lidé vyskákala z lodi, aby unikla plamenům, ryby je všechny snědly.“ Vzdychla. „Takové plýtvání. Doufala jsem, že by možná jedno či dvě mohla uniknout - nebo dokonce tři.“ Znovu vzdychla.

„A co dělal potom ten člověk na pláži?“ pokračovala Polgara.

Ixbel pokrčil rameny. „Čekalo to, dokud loď docela neshořela, a pak to odešlo do lesů na jižní straně řeky.“ Obcházela Polgaru, oči stále upřeny na němého obra. „Jestli tohle momentálně nepoužíváš, Polgaro, nemohla bych si to na chvilku půjčit? Nikdy jsem tak velký kus ještě neviděla.“

Garion se obrátil na patě a rozeběhl se ke koni, ale Eriond už u něj stál a podával mu otěže svého vlastního hnědáka. „Je rychlejší, Belgarione,“ řekl. „Vezmi si ho.“

Garion krátce přikývl a vyhoupl se do sedla.

„Garione!“ vykřikla Se'Nedra. „Kam jedeš?“

Ale Garion už se tryskem hnal pryč. Svíral nohama boky hnědého hřebce a nepřemýšlel. Jediné, co stále viděl před sebou, byl obraz, který mu do mysli zasadila Ixbel. Temná postava na pláži, nesoucí cosi v rukou. Pomalu mu však docházelo ještě cosi - jakýsi podivný detail běhu koně. Každý čtvrtý nebo pátý krok sebou kůň podivně trhl a les kolem jako by se na okamžik rozmazal. Pak dusot kopyt opět pokračoval, až do dalšího trhnutí a rozmazaných stromů.

Vzdálenost, která dělila Xanthin strom od pláže, u níž se Lesní

řeka vlévá do Velkého západního moře, byla značná a on si to uvědomoval. I tím nejrychlejším cvalem se tam nemohl dostat dřív než za den a půl. Ale není támhleto před ním odraz bledého zimního slunce na rozlehlé vodní hladině?

Nové trhnutí a to podivné rozmazání. Náhle kůň zastavil, zarývaje kopyta do písku na samém okraji příboje.

„Jak jsi to dokázal?“

Kůň k němu tázavě obrátil hlavu.

Garion se rozhlédl a projel jím úlek a zlost. „Jsme na špatné straně řeky,“ vykřikl. „Musíme na druhý břeh.“ Soustředil vůli, aby se přenesl na onu jižní pláž, ale kůň se otočil, udělal dva kroky a znovu sebou trhl.

Zničehonic byli na oné pláži a Garion se křečovitě držel koně, aby nespadl ze sedla. V prvním iracionálním hnutí mysli chtěl vyplísnit zvíře, že ho nevarovalo, ale pak na to zapomněl. Má důležitější úkol. Seskočil s koně a rozeběhl se po okraji pláže, meč Železné ruky v dlaních. Jak po něm sáhl. Orb dychtivě zazářil. „Geran!“ vykřikl na kámen. „Najdi mi syna.“

Uprostřed kroku pocítil, jako jej Orb někam táhne; ten tah ho vyvedl z rovnováhy a málem upadl. Zastavil se na udusaném písku a vnímal mocný tah meče ve svých rukou. Hrot meče klesl a dotkl se písku, Orb vítězně zazářil a vzápětí ostrý konec neomylně ukázal vzhůru po pláži, plné naplaveného dříví, k místu, kde začínal neduživý les.

Byla to pravda! Přes tiché obavy, že náznaky, jichž se jim dostalo, mohou být zase jenom další falešnou stopou, je skutečně v patách únosci svého syna. Zaplavila ho vlna nadšení.

„Utíkej, Zandramasi!“ zařval. „Utíkej, jak nejrychleji můžeš! Už jsem ti na stopě a tento svět není dostatečně velký, abych tě na něm nenašel!“

Kapitola sedmá

VE VZDUCHU POD PŘEVISLÝMI, pokroucenými větvemi ležel vlhký chlad a jejich chřípí naplnil pach stojaté vody. Stromy se vinuly vzhůru od temného dna džungle, míříce za světlem. Šedozelené lišejníky visely z větví v celých kaskádách a popínavé rostliny a liány se po kmenech pnuly do výše jako hadi. Mezi stromy se vznášela bledá, těžká mlha a přinášela s sebou hnilobný pach černých tůní a líně tekoucích říček. Dlážděná cesta, po níž se ubírali, se tudy táhla už celé věky a byla zarostlá změtí křovin. Garion jel nyní v čele družiny, s mečem položeným na sedle, a vnímal, jak jej Orb dychtivě táhne vpřed. Bylo pozdní odpoledne a den, od samého rána šedivý a zamračený, se pomalu a smutně chýlil ke svému černému konci.

„Nevěděla jsem, že Nyissánci stavěli dlážděné cesty," prohodila Se'Nedra, rozhlížejíc se po plevelem zarostlém průseku před sebou.

„Upustili od toho na konci druhého tisíciletí, když sem vpadli Maragové," prozradil Belgarat. „Nyissánci zjistili, že systém silnic je příliš snadnou přístupovou cestou pro nepřátelské šiky, Salmissra tedy nařídila, aby se nechal opět zarůst džunglí."

Meč v Garionových rukou se lehce zhoupl a ukázal směrem k hustému podrostu u strany cesty. Garion svraštil čelo a přitáhl uzdu. „Dědečku," zavolal, „stopa opouští cestu."

Ostatní také zastavili a rozhlíželi se po temném a nepřehled-

ném porostu. „Půjdu se tam podívat," rozhodl Silk, sklouzl ze sedla a vydal se ke křovinám.

„Pozor na hady," varoval ho Durnik.

Silk se na okamžik zastavil. „Díky," opáčil hlasem sršícím sarkasmem. Nato zmizel v křovinách, s očima upřenýma na zem. Čekali, naslouchajíce šustění a praskání vracejícího se zvěda. „Je tam místo, kde tábořil," hlásil mužík. „Zůstalo po něm ohniště a pár přístřešků."

„Půjdeme se podívat," prohlásil Belgarat a seskočil z koně.

Zanechali u koní jen Totha a prodrali se vzdorujícím podrostem. Po několika sázích vyšli na mýtinu a spatřili Silka, jak si prohlíží vyhaslé ohniště s množstvím zčernalých oharků. „Byl to Zandramas?" zeptal se Gariona.

Tázaný učinil pár kroků vpřed a zvedl meč. Pohyboval se v jeho rukou dost chaoticky - nejprve ukázal jedním směrem, pak zase druhým. Nato zatáhl svého majitele směrem k jednomu z polorozpadlých přístřešků. Když k němu Garion došel, zbraň se hbitě obrátila hrotem k zemi, dotkla se jí a Orb na její rukojeti zaplál.

„Řekl bych, že je to dostatečná odpověď," přikývl Silk s jistým zadostiučiněním.

Durnik si klekl k ohništi a opatrně se v něm přehraboval. „Leží to tu už pár měsíců," oznámil.

Silk se rozhlédl. „Podle počtu přístřešků soudě tu museli tábořit přinejmenším čtyři lidé."

Belgarat zachrochtal. „Takže Zandramas už není sám."

Eriond zvědavě zkoumal primitivní příbytky; po chvíli se shýbl, cosi sebral ze země a vrátil se k ostatním. Beze slova předmět podal Se'Nedře.

Vykřikla, rychle věc popadla a přitiskla si ji k prsům.

„Co je to, Se'Nedro?" zeptala se Samet.

Malá královna měla oči plné slz a mlčky svírala předmět, který jí Eriond přinesl. Byla to malá, z vlny upletená čepička, mokrá a zplihlá. Jak visela Se'Nedře z dlaně, působila smutným a opuštěným dojmem. „Tu nosilo mé dítě," vypravila ze sebe zdušeným hlasem. „Mělo ji na sobě tu noc, kdy ho unesli."

Durnik si stísněně odkašlal. „Už se připozdívá," připomněl ti-

še. „Budeme se chtít utábořit tady?“

Garion vrhl pohled na bolestně staženou Se'Nedřinu tvář. „Nemyslím,“ odpověděl. „Popojedem radši o kousek dál.“

Asi půl míle odtud po cestě se nacházelo dávno opuštěné město, zpola zarostlé v bujné vegetaci džungle. V tom, co kdysi byly široké ulice, dnes rostly stromy a po zříceninách věží se šplhaly liány.

„Připadá mi to jako dobré místo pro město,“ usoudil Durnik. „Proč odsud lidé odešli?“

„Mohli k tomu mít půltucet nejrůznějších důvodů, Durniku,“ odtušila Polgara, „Mor, politické nepokoje, války - či dokonce něčí rozmar.“

„Rozmar?“ Kovář vytřeštil oči.

„Jsme v Nyisse,“ připomněla mu. „Tady vládne Salmissra, a ta má mezi svými poddanými větší autoritu než kterýkoli jiný vladař na světě. Pokud sem někdy přišla a řekla lidem, že mají odejít, odešli.“

Pohoršeně zakroutil hlavou. „To není správné.“

„Ano, drahý,“ souhlasila jeho žena. „Já to vím.“

Rozbili tábor v opuštěných troskách a následujícího rána pokračovali v cestě na jihovýchod. Jak pronikali hloub a hloub do nyissijské džungle, začínala se kolem nich vegetace postupně měnit. Stromy se vypínaly výš a jejich kmeny sílily. Podros houstl a všudypřítomný puch stojaté vody byl čím dál větší. Krátce před polednem pak slabý, vrtkavý vánek přinesl do Garionova chřipí ještě jiný pach. Byl tak silný a sladký, že se mu téměř zatočila hlava.

„Co je to za nádhernou vůni?“ zeptala se Samet a oči jí zjihly.

Projeli zatáčkou a před nimi, jen kousek od kraje cesty, rostl ten nejkrásnější strom, jaký kdy Garion viděl. Jeho listy se leskly zlatem a z větví visely dlouhé spleti šarlatových úponků. Byl doslova pokryt nádhernými, velkými květy červené, modré a levandulové barvy, mezi nimiž visely bohaté shluky zářivé purpurového ovoce, zralého a lákajícího k ochutnání. S pohledem na ten líbezný strom a s tou sladkou vůní v chřípí se jeho srdce dotkla téměř nesnesitelná touha jít blíž a ochutnat.

Samet jej však předběhla; protáhla se kolem něj a se zasněným úsměvem jela ke stromu.

„Liselle!“ Polgařin hlas práskl jako bič. „Stůj!“

„Ale -“ Lisellin hlas byl rozechvělý touhou.

„Nehýbej se!“ nařídila Polgara. „Jsi ve velkém nebezpečí.“

„Nebezpečí?“ podivil se Garion. „Vždyť je to jenom strom, teto Pol.“

„Jeďte za mnou, všichni,“ zavelela. „Držte koně pevně na uzdě a za žádnou cenu se nepřibližujte k tomu stromu.“ Pokračovala pomalým krokem dál, svírajíc uzdu pevně oběma rukama.

„Co se děje, Pol?“ zeptal se Durnik.

„Já myslela, že už byly všechny zničeny,“ zamumlala, blýskajíc po stromu ocelovým pohledem plným chladné zášti.

„Ale -“ namítla znovu Samet, „proč by měl někdo ničit něco tak líbezného?“

„Ovšemže je ten strom líbezný. Tak loví svou kořist“

„Kořist?“ podivil se Silk. „Polgaro, vždyť je to jenom strom. Stromy neloví.“

„Tento ano. Jediné ochutnání jeho ovoce znamená okamžitou smrt a dotek květů ochromí každičký sval v těle. Podívejte se támhle.“ Ukázala na cosi ve vysoké trávě pod stromem. Garion se tam podíval a spatřil kostru dost velkého zvířete. Asi půltucet šarlatových úponků, visících z jedné květy pokryté větve se proplétalo hrudním košem zvířete a ovíjelo kolem mechem porostlých kostí.

„Nedívejte se na ten strom,“ varovala je Polgara smrtelně vážným hlasem. „Nemyslete na to ovoce a snažte se nedýchat příliš zhluboka vůni květů. Jeďte dál a neohlížejte se.“ Přitáhla koni uzdu.

„Ty nepojedeš?“ ptal se Durnik ustaraně.

„Já vás dohoním,“ opáčila. „Musím se nejprve postarat o tuhle zrůdnost.“

„Dělejte, co vám říká,“ podpořil ji Belgarat. „Jedeme.“

Když míjeli ten nádherný, a přece smrtelně nebezpečný strom, pocítil Garion osten hořkého zklamání a po několika krocích zaslechl cosi jako tiché zklamané zaprskání. V úžasu se ohlédl a spatřil, že šarlatové úponky se mrskají a bičují vzduch v záchvatu jakési rostlinné zuřivosti. Rychle se však obrátil zpět, protože Se'Nedra se chystala zvracet.

„Co je ti?“ zděsil se.

„Ten strom!“ zalykala se. „Je příšerný! Pase se nejen na mase svých obětí, ale i na jejich utrpení!“

Projeli další zákrutou cesty a Garion pocítil známou prudkou vlnu; vzápětí se za ním ozval mohutný výbuch, následovaný syčením a prskáním ohně, pohlcujícího živé dřevo. V jeho mysli zazněl ohavný skřek, plný bolesti, vzteku a zlé zášti. Po zemi se sem vinul pruh černého, mastného dýmu, přinášející odporný zápach. Asi tak za čtvrt hodiny se k nim opět připojila Polgara. „Už žádnou oběť neuloví,“ oznámila se zadostiučiněním v hlase. Usmála se. „Tohle je jedna z mála věcí, na níž se já a Salmissra shodneme. Na světě není pro tyhle zrůdy místo.“

Jeli dál Nyissou, sledujíce zarostlou, dávno opuštěnou hlavní cestu. Kolem poledního následujícího dne Eriondův hnědák nějak znervózněl a jeho jezdec dojel Gariona, který jel v čele, s mečem stále na sedle. „Pořád se chce dát do běhu,“ zasmál se mladík. „Nechce jet krokem.“

Garion jej přejel pohledem. „Erionde,“ pronesl, „chtěl jsem se tě na něco zeptat.“

„Ano?“

„Když jsem jel na tvém koni přes Les dryád, choval se trochu neobvykle.“

„Neobvykle? Co tím myslíš?“

„Cesta k moři mu měla trvat skoro dva dny, ale on ji zvládl za půl hodiny.“

„Ach,“ kývl Eriond. „Ty myslíš tohle.“

„Můžeš mi vysvětlit, jak to dělá?“

„Dělá to jen občas; když ví, že někam hodně spěchám. Připadá mi, že se přesune někam jinam, a když se opět vrátí, jsi mnohem dál než předtím.“

„Kam jinam?'

„Někam mimo tohle místo a tento čas. Dává to nějaký smysl?“

„Ne. Alespoň ne pro mne.“

Eriond se zakabonil, jak se snažil najít lepší formulaci. „Jednou jsi mi říkal, že se můžeš proměnit ve vlka - stejně, jako to dělá

Belgarat.“

„Ano.“

„A taky jsi povídal, že v tu chvíli máš u sebe stále svůj meč, ale přitom tam není.“

„Tak mi to řekl dědeček.“

„Já se domnívám, že tam, kam zmizí tvůj meč, se přesune i můj kůň. A vzdálenost tam zřejmě nemá ten význam jako zde. Stačí to jako vysvětlení?“

Garion se rozesmál. „Nerozumím tomu ani z poloviny, Eriande, ale věřím ti.“

Nazítří odpoledne dorazili k bažinatým břehům Hadí řeky. Cesta se tam stáčela na východ a kopírovala zákruty líně tekoucího proudu. Obloha se vyjasnila, bledé slunce však nemělo sílu hřát.

„Možná bych měl vyrazit dopředu na průzkum,“ usoudil Silk. „Tenhle úsek cesty vypadá, že je užíván častěji, a já jsem si tu poslední zrovna moc přátel neudělal,“ Zasadil koni ostruhy a přešel do cvalu, aby za pár minut zmizel kdesi za zatáčkou.

„Nemusíme jet přes Sthiss Tor, že ne?“ ujišťovala se Se'Nedra.

„Ne,“ odtušil Belgarat. „To leží na druhé straně řeky.“ Rozhlédl se po zástěně stromů a křovin, táhnoucí se mezi mechem zarostlým břehem a prastarou cestou. „Kolem města bychom měli proklouznout bez větších potíží,“

Asi za hodinu projeli zatáčkou a na okamžik zahlédli podivné, nezvykle vyhlížející věže hlavního města hadího národa, jak se zvedají do výše na protějším břehu. Nyissijská architektura zřejmě neměla nějaký ustálený styl. Některé z věží se vypínaly jako štíhlé, dlouhé prsty, jiné byly zase nízké a zavalité, ukončené cibulkami. Navíc pestře zářily všemi možnými barvami - zelenou, červenou, žlutou, a dokonce i fialovou. O několik set sáhů dál už na ně čekal Silk. „Myslím, že projedeme, aniž by si nás někdo na druhé straně všiml,“ hlásil, „ale tady kousek dál je člověk, který s námi chce mluvit.“

„Kdo je to?“ vyjel Belgarat ostře.

„To neřekl, ale zřejmé o nás ví.“

„To se mi moc nelíbí. Pověděl ti, co chce?“

„Jenom tolik, že má prý pro nás nějaký vzkaz.“

„Půjdeme to zjistit.“ Stařec se obrátil ke Garionovi. „Radši zakryj Orb,“ poradil mu. „Ať ho ten člověk nevidí. Jistota je jistota.“

Garion pokývl, vytáhl měkký a úzký kožený rukávec a přetáhl jej přes jilec meče Železné ruky.

Nyissánec s oholenou hlavou, který na ně čekal, byl oděn v ošumělý, skvrnami pokrytý šat a od čela dolů se mu táhla dlouhá jizva, která protínala prázdný oční důlek a končila až dole na bradě.

„Mysleli jsme, že dorazíte dřív,“ utrousil lakonicky, když družina zastavila před ním. „Kde jste se zdrželi?“

Garion si bedlivě prohlížel jednookého muže. „Neznáme se?“ zeptal se. „Nejmenuješ se náhodou Issus?“

Issus zachrochtal. „Divím se, že si mne ještě pamatuješ. Když jsme se viděli naposled, neměl jsi zrovna nejčistší hlavu.“

„Nebylo to setkání, na které se dá zapomenout,“

„Někdo v městě s vámi chce mluvit,“ oznámil Issus.

„Je mi líto, příteli,“ potřásl hlavou Belgarat, „ale pospícháme. Nemyslím, že bychom měli potřebu hovořit s kýmkoli ve Sthiss Toru.“

Issus pokrčil rameny. „To záleží na vás. Já dostal zaplaceno za to, že tu na vás počkám a předám vám ten vzkaz.“ Obrátil se a vydal se zpět k podrostu u řeky, pozlacenému šikmými paprsky odpoledního slunce. Pak se zastavil. „A, málem bych zapomněl. Muž, který mne poslal, má - jak mi uložil, abych vám řekl - nějaké informace o komsi jménem Zandramas, pokud vám to něco říká.“

„Zandramas?“ vyrazila Se'Nedra ostře.

„Tak to aspoň znělo,“ přisvědčil Issus. „Jestli vás to zajímá, mám tu člun. Pokud budete chtít, mohu několik z vás odvézt do města.“

„Dej nám chvilku času, ať se můžeme poradit,“ požádal Belgarat.

„Raďte se, jak dlouho je libo. Stejně nemůžeme na řeku před setměním. Než se rozhodnete, počkám ve člunu.“ Vydal se z kopce k říčnímu břehu.

„Kdo je to?“ otázal se Silk Gariona.

„Jmenuje se Issus. Nechává se najímat na různé úkoly. Když

jsem ho viděl naposledy, pracoval pro Sadiho - vrchního eunucha v Salmissřině paláci - ale mám dojem, že pro svého zaměstnavatele pracuje jen potud, dokud ho platí.“ Obrátil se na Belgarata. „Co myslíš ty, dědečku?“

Stařec se zatahal za lalůček. „Může to být nějaký úskok,“ uvažoval, „ale kdosi v městě o nás zřejmě ví dost natolik, aby věděl i o našem zájmu o Zandramase. Docela rád bych se dozvěděl, co je ten dobře informovaný občan zač.“

„Z Issuse nic nevytáhneš,“ ujistil jej Silk. „Už jsem to zkoušel.“

Belgarat okamžik přemýšlel. „Běžte se někdo podívat, jak je ten člun velký.“

Silk odešel za kraj cesty a vykoukl přes křoviska. „Všichni jet nemůžeme,“ hlásil. „Člun pobere nanejvýš tak čtyři.“

Belgarat se poškrábal na bradě. „Ty, já, Pol a Garion,“ rozhodl. Obrátil se k Durnikovi. „Vezmi ostatní - a taky koně - a vraťte se kus zpátky do džungle. Nám to nějakou dobu bude trvat. Nerozdělávejte žádný oheň, který by byl z města vidět.“ Postarám se o to, Belgarate.“

Člun, s kterým Issus přiveslovál z města, byl natřen matnou černí. Jeho majitel jej zanechal přivázaný ke kládě, vyčnívající z vody, ve skrytu za převislými větvemi. Jednooký muž si Gariona změřil kritickým pohledem. „Musíš s sebou nosit tak veliký meč?“

„Ano,“ řekl Garion.

Issus pokrčil rameny. „Jak je libo.“

S padajícím soumrakem se z okolních kravin vznesla mračna droboučkých komárů a hemžila se kolem pětice, čekající ve člunu na setmění. Silk se mechanicky plácl po krku.

„Nepřevrhni člun,“ varoval ho Issus. „Na plavání není vhodná doba - pijavice jsou v tomhle ročním období vyhladovělé.“

Seděli schouleni v člunu a statečně snášeli kousání komárů, až světlo konečně začalo slábnout. Po další půl hodině nepohodlí dřevěných laviček vykoukl Issus z listnatého úkrytu. „Už je dost tma,“ oznámil stručně. Odvázal člun a odstrčil jej veslem od břehu. Nato se usadil na lavičce a jal se veslovat směrem ke vzdáleným světlům

Sthiss Toru. Asi tak za dvacet minut zajel ladným obloukem do hlubokého stínu pod přistávací hrází, vybíhající do říčního proudu z drasnijské enklávy, obchodní zóny, kde směli kupci ze severu uzavírat své obchody. Z hráze visel dehtem potřísněný provaz a Issus jej uchopil a ručkováním přitáhl plavidlo až k hrázi, aby dosáhli na nedaleký žebřík.

„Vylezeme tudy," prohlásil, když přivazoval člun na sloupek vedle žebříku. „Snažte se nedělat zbytečný hluk."

„A kam nás to vlastně vedeš?" zajímala se Polgara.

„Není to daleko," odtušil a jal se neslyšně stoupat vzhůru.

„Mějte se na pozoru," zamumlal Belgarat. „Tomu chlapíkovi moc nevěřím."

Okna v přízemí domů byla pevně zabedněna okenicemi, a tak vládla v ulicích Sthiss Toru značná tma. Issus se pohyboval s kočičí obratností, od stínu ke stínu; Garion si však nebyl jist, zda se tak chová, protože je to zapotřebí, nebo jen ze zvyku. Když procházeli jednou z úzkých uliček, zaslechl odkudsi ze tmy škrábavý zvuk a ruka mu sjela k jilci meče. „Co je to?" zeptal se.

Issus pokrčil rameny. „Krysy. Vylézají v noci od řeky, aby se nažraly odpadků - a vzápětí po nich přicházejí z džungle hadi, aby se nasytili krysami." Zvedl paži. „Počkejte okamžik tady." Odkradl se kousek dopředu, aby opatrně vykoukl do široké ulice, k níž se blížili. „Vzduch je čistý," hlásil. „Pojďte. Dům, který hledáme, je přímo naproti přes ulici."

„To je Droblekův dům, ne?" ozvala se Polgara, jakmile dohonili tajnůstkářského Nyissánce. „Sídlo drasnijské správy přístavu."

„Vidím, že už jste tu byli. Ale už pojďme. Očekávají nás."

Na Issusovo lehké zaklepání otevřel dveře sám Droblek. Drasnijský přístavní úředník měl na sobě volné hnědé roucho, a pokud se od posledně vůbec změnil, tak tedy v množství sádla, které mu kolem pasu přibylo. Vykoukl nervózně na ulici, rozhlížeje se do šera na všechny strany. „Rychle," zašeptal. „Dovnitř - všichni." Jakmile za nimi zavřel dveře a zajistil je bytelným zámkem, napětí z něj trochu spadlo. „Má paní," uklonil se Polgaře, „můj dům je poctěn tvou návštěvou."

„Děkuji, Drobleku. To ty jsi pro nás poslal?“

„Ne, má paní. Ale tak trochu jsem se podílel na zařizovaní téhle schůzky.“

„Zdáš se být trochu nervózní, Drobleku,“ poznamenal Silk.

„Skrývám ve svém domě cosi, co bych tu radši neměl, princi Kheldare. Pokud by to někdo zjistil, mohl bych mít ošklivé nepříjemnosti. Tolnedranský velvyslanec neustále nechává hlídat můj dům a moc by ho těšilo, kdyby mne uvedl do trapné situace.“

„Kde je ten muž, s nímž se máme setkat?“ otázal se Belgarat stroze.

Droblekova tvář zračila téměř posvátnou úctu. „Mám vzadu v domě tajnou místnost. Pradávný. Čeká tam.“

„Pojďme tedy za ním,“

„Hned, Věčný Belgarate.“ Drasnijský úředník je s hekáním a námahou vedl dolů matně osvětlenou chodbou. Na jejím konci přejel rukou po stěně a dotkl se jednoho z kamenů. Ozvalo se hlasité klapnutí a nepravidelný kus zdi povyjel nad úroveň okolí.

„Exotické zařízení,“ zabručel Silk.

„Kdo je tam?“ ozval se vysoko posazený hlas zevnitř.

„To jsem já - Droblek,“ odpověděl tlustý úředník. „Dorazili lidé, s nimiž jsi chtěl mluvit.“ Strčil do kamenných dveří a otevřel je. „Budu tady hlídat,“ řekl.

Za tajným vchodem se nacházela malá, zatuchlá místnost, osvětlená jedinou svíčkou. U otřískaného dřevěného stolu stál vyděšeně eunuch Sadi. Na oholené lebce mu vyráželo strniště a z hedvábného červeného roucha byly cáry.

„Konečně,“ vzdychl s úlevou.

„Co tu, propána, děláš, Sadi?“ užasla Polgara.

„Skrývám se,“ zněla odpověď. „Pojďte dál, prosím, a zavřete dveře. Nechci, aby mne tu náhodou někdo našel.“

Vstoupili do pokojíku a Droblek za nimi zabouchl desku.

„Proč se vrchní eunuch Salmissřina paláce skrývá v domě drasnijské přístavní správy?“ potřásl hlavou Silk.

„V paláci došlo k malému nedorozumění, princi Kheldare,“ odtušil Sadi a dopadl do židle, stojící u stolu. „Už nejsem vrchním

eunuchem. Po pravdě řečeno, na mou hlavu je vypsána odměna - docela vysoká, jak jsem slyšel. Droblek mi dluží službu, poskytl mi tedy tento úkryt - dost nerad, ale -“ pokrčil rameny.

„Když už mluvíme o cenách, já si vezmu své peníze hned,“ připomněl se Issus.

„Mám pro tebe ještě jeden malý úkol, Issusi,“ řekl eunuch svým podivným kontraaltem. „Dokázal by ses dostat do paláce?“

„Pokud to bude zapotřebí -“

„V mé ložnici je pod postelí červené kožené pouzdro. Má mosazné panty. Potřebuji ho.“

„O ceně budeme smlouvat?“

„Zaplatím ti, co budeš považovat za přiměřené.“

„Dobrá. Řekněme tedy dvojnásobek toho, co už mi dlužíš.“

„Dvojnásobek?“

„V paláci je teď velmi horká půda.“

„Zneužíváš situace, Issusi.“

„Tak si to přines sám.“ Sadi se na něj bezmocně podíval. „No dobrá,“ rezignoval, „ dvojnásobek.

„S tebou se tak dobře uzavírají obchody, Sadi,“ poznamenal Issus neutrálním tónem. Nato šel ke vchodu a vyklouzl ven.

„Co se tu stalo?“ vyptával se Silk nervózního eunucha.

Sadi si povzdechl. „Byla proti mně vznesena jistá obvinění,“ odpověděl bolestně. „Nebyl jsem tak docela připraven jim čelit, usoudil jsem tedy, že bude možná moudřejší vzít si delší volno. Stejně jsem už začínal být poslední dobou nějak unavený.“

„Byla ta obvinění podložená?“

Sadi si přejel dlouhými prsty po strništi na hlavě. „Tedy - neříkám, že ne,“ přiznal, „ale celá záležitost byla nehorázně nafouknutá.“

„Kdo zaujal tvé místo v paláci?“

„Sariss.“ To jméno skoro vyplivl. „Je to třetiřadý intrikán, který nemá smysl pro styl. Jednoho dne si dopřeji tu rozkoš a vyříznu mu z těla pár věcí, které dost naléhavě potřebuje - a tupým nožem.“

„Issus se zmiňoval, že máš nějaké informace o člověku jménem Zandramas,“ připomněl Belgarat.

„To opravdu mám,“ souhlasil Sadi. Vstal ze židle a odkráčel k

úzké, hrubě zhotovené posteli u zdi. Okamžik se přehraboval pod špinavou hnědou dekou a pak vytáhl malou stříbrnou lahvičku. „Promiňte," řekl a usrkl si z jejího obsahu. Stáhl tvář. „Kdyby to aspoň nemělo tak ohavnou chuť."

Polgara jej přejela chladným pohledem. „Myslíš, že nám něco řekneš o Zandramasovi ještě dřív, než začneš vidět bílé myšky?"

Sadi její pohled nevinně opětoval. „Ach, to ne. Není to tekutina, kterou máš na mysli, paní Polgaro," ujistil jí, potřásaje lahvičkou. Je to jen utišující lék. Mám zcela zničené nervy. Po tom, co se v posledních měsících přihodilo."

„Co kdybychom přešli k věci?" navrhl Belgarat.

„Výborně. Já mám něco, co chcete vy, a vy zase cosi, oč mám zájem já. Domnívám se, že výměna bude vzájemně výhodná."

„Co kdybychom chvilku smlouvali o ceně?" Silkovi zajiskřily oči.

„Jsem si dobře vědom tvé reputace, princi Kheldare," usmál se Sadi. „Nejsem tak pošetilý, abych smlouval s tebou."

„No dobrá, tak co tedy vlastně po nás chceš?" zeptal se Belgarat eunucha.

„Míříte pryč z Nyissy. Chci, abyste mne vzali s sebou. Výměnou za to vám řeknu vše, co jsem se o Zandramasovi dozvěděl."

„Zhola vyloučeno."

„Myslím, že se trochu ukvapuješ, Pradávný. Nejdřív mne vyslechni."

„Nevěřím ti," opáčil Belgarat neomaleně.

„To je celkem pochopitelné. Nejsem typ člověka, kterému bys věřit měl."

„Tak proč bych se s tebou měl vláčet?"

„Protože vím, proč Zandramase pronásledujete - a také vím, kam Zandramas míří. Pro vás je to velice nebezpečné místo, ale dokážu to zařídit tak, abychom se po něm mohli pohybovat zcela nerušeně. Ale co kdybychom teď nechali těch dětinskostí o vzájemné důvěře a šli k věci?"

„Ztrácíme tu jenom čas," ucedil Belgarat k ostatním.

„Mohu vám být velice užitečný, Pradávný," přesvědčoval jej

Sadi.

„Nebo také někomu, kdo by rád věděl, kde se nalézáme," opáčil Silk.

„To by nebylo v mém vlastním zájmu, Kheldare."

„Což nás přivádí k jiné zajímavé možnosti," utrousil Silk. „Mám skvělou příležitost, jak rychle a snadno přijít k penězům. Zmínil ses, že je na tvou hlavu vypsána odměna. Pokud nebudeš mluvit otevřeně, možná se rozhodnu si tu odměnu zasloužit. Kolik jsi říkal, že činí?"

„To neuděláš, Kheldare," odtušil Sadi mírně. „Pospícháte za Zandramasem a při vybírání odměny by tě čekaly desítky byrokratických překážek a zdržení. Trvalo by nejméně měsíc, než bys ty peníze uviděl, a Zandramas by se vám za tu dobu dost vzdálil."

„To je patrně pravda," připustil Silk. S lítostivým výrazem sáhl po jedné ze svých dýk. „Je tu však ještě jedna alternativa - dost nečistá, ale docela efektivní."

Sadi couvl. „Belgarate," vyhrkl trochu poplašeně.

„To nebude nutné, Silku," potřásl hlavou stařec a obrátil se k Polgaře. „Zkus, co zmůžeš ty, Pol," vybídl ji.

„Dobrá, otče." Upřela oči na eunucha. „Sedni si, Sadi," požádala jej. „Chci, aby ses na něco podíval."

„Jistě, paní Polgaro," souhlasil přátelsky a usadil se na židli vedle stolu.

„Dívej se dobře," pokračovala a udělala mu před očima podivné gesto.

Eunuch se dál usmíval. „Jak okouzlující," zamumlal, upíraje zrak na cosi, co zřejmě viděl před sebou. „Umíš ještě nějaké jiné triky?"

Sklonila se k němu a podívala se mu zblízka do očí. „Chápu. Jsi chytřejší, než jsem si myslela, Sadi." Ohlédla se k napjatě čekající trojici. „Je pod vlivem nějakých omamných bylin," oznámila. „ Pravděpodobně díky tomu, co před chvíli vypil. V tuto chvíli s ním nemůžu dělat vůbec nic."

„Což nás přivádí zpět k té druhé možnosti, že?" protáhl Silk a sáhl znovu po dýce.

Polgara zavrtěla hlavou. „V tuto chvíli by to ani necítil.“

„Ale ne,“ ozval se Sadi zklamaně, „tys ji schoval - a já se na to skoro těšil.“

„To omámení mu nevydrží věčně,“ pokrčil rameny Silk. „A jakmile z něj vyprchá, budeme už od města dost daleko, abychom z něj tou dýkou dostali nějaké informace, aniž by jeho ječení budilo nežádoucí pozornost.“ Jeho ruka znovu sjela k jilci dýky.

„Ti Alorni,“ řekl znechuceně ten klidný hlas v Garionově mysli. „Proč musí každé řešení, na něž přijdou, vycházet z pochvy meče?“

„Cože?“

„Řekni tomu malému zlodějíčkovi, aby schoval ten nůž.“

„Ale -“

„Nehádej se se mnou, Garione. To, co ví o vašem protivníkovi Sadi, se bezpodmínečně musíš dozvědět i ty, a já ti to poradit nemohu.“

„Nenavrhuješ mi snad, že ho máme vzít s sebou?“ Garion byl takovou možností silně šokován.

„Nenavrhuji ti nic, Garione, Já ti to oznamuji. Sadi půjde s vámi. To, co máte před sebou, bez něj nedokážete. A teď to vysvětli svému dědečkovi.“

„Nebude se mu to líbit.“

„Snad se s jeho nevolí nějak vyrovnám,“ ušklíbl se hlas a byl pryč.

„Dědečku,“ hlesl Garion chabě.

„Copak?“ přišla nedůtklivá odpověď.

„Není to můj nápad, ale -“ Garion s nechutí pohlédl do zasněné tváře eunucha a rozhodil bezmocně rukama.

„To nemyslíš vážně!!“ vykřikl Belgarat vzápětí.

„Obávám se, že ano.“

„Stalo se něco?“ zeptal se Sadi zvědavě.

„Drž zobák!“ vyštěkl Belgarat. Nepřestával si měřit Gariona planoucím zrakem. „Jsi si tím zcela jistý?“

Garion, ač nerad, přikývl.

„To je čiré bláznovství!“ stařec se obrátil a probodl eunucha pohledem. Nato sáhl přes stůl a sevřel v pěsti roztrhané roucho, které

eunuchovi krylo hrudník. „Poslouchej mne dobře, Sadi,“ procedil skrz sevřené zuby. „Pojedeš s námi, ale té lahvičce se budeš vyhýbat obloukem. Rozuměls?“

„Ovšem, Pradávný,“ odtušil eunuch tímtéž zasněným hlasem.

„Asi si zcela neuvědomuješ, o čem mluvím,“ pokračoval Belgarat hrozivě tichým tónem. Jestli ti ještě jednou přistihnu, jak máš v hlavě výpary toho zatraceného dryáku, budeš ještě s dojetím vzpomínat na Silkův nůž. Pochopils to?“

Sadi otevřel doširoka oči a jeho tvář zbělela. „A - ano, Belgarate,“ zadrmolil bojácně.

„Dobrá. A teď mluv. Co vlastně“ víš o Zandramasovi?“

Kapitola osmá

„ZAČALO TO PŘED ROKEM," spustil Sadi, nespouštěje přitom jedno oko z Belgarata. „Do Sthiss Toru dorazil Malloreánec, prohlašující se za obchodníka s drahokamy a šperky, a vyhledal v paláci mého úhlavního nepřítele - hloupého pleticháře jménem Sariss. Bylo všeobecně známo, že Sariss již dlouho touží po mém úřadě, ale já se pořád nějak nemohl dostat k tomu, abych ho dal zabít." Zatvářil se trpce. „Což, jak jsem později zjistil, byla závažná chyba. Sariss a Malloreánec spolu chvíli vyjednávali, ale dohoda, k níž posléze dospěli, neměla s drahými kameny vůbec nic společného. Ten údajný klenotník potřeboval cosi, co mu mohl poskytnout jen vysoký hodnostář královnina dvora, a tak dodal Sarissovi jistou informaci, aby mne mohl zdiskreditovat a sám zaujmout mé místo."

„Já tak miluju politiku. Vy ne?" oslovil Silk zúčastněné.

Sadi se znovu zatvářil bolestně. „Podrobnosti mého pádu z výsluní královniny přízně jsou zdlouhavé a únavné," pokračoval, „a já vás s nimi nebudu nudit. Zkrátka a dobře, Sariss mne vystřídal ve funkci vrchního eunucha a já stěží stačil uprchnout z paláce, abych si zachránil holý život. Jakmile si ten darebák upevnil pozici, dokázal záhy splnit svou část dohody, kterou se svým malloreánským přítelem uzavřel."

„A co tedy chtěl ten Malloreánec?" vyptával se Silk.

„Tohle, princi Kheldare," opáčil Sadi, vstal a učinil pár kroků

ke svému ubohému lůžku. Vytáhl zpod matrace pečlivě složený pergamen a podal jej mužíkovi.

Silk jej rychle přečetl a hvízdl.

„Co je to?“ naléhal Belgarat nedočkavě.

„Jakýsi oficiální dokument,“ oznámil Silk. „Přinejmenším je opatřen královninou pečetí. Někdy začátkem jara vyslala Salmissra do Sendarie jistou diplomatickou misi,“

„To je zcela běžné, Silku.“

„Já vím, ale dokument obsahuje i tajné instrukce, které diplomaté obdrželi. Podle královniny vůle se měli setkat v ústí Hadí řeky s jakýmsi cizincem a tomu poskytnout veškerou potřebnou pomoc. Nejzajímavější na tom je, že se měli ti diplomaté postarat, aby cizinec bezpečně a nenápadně dorazil do halberského přístavu na západním pobřeží Šereku, a dále měli zajistit nyissijskou loď, která by se k jistému datu uprostřed léta zdržovala poblíž rivanských břehů.“

„Není to náhoda?“ zapochyboval Belgarat.

Silk potřásl hlavou. „Ten cizinec je tam uveden jménem. Diplomaté měli poznat svého pasažéra podle jména Zandramas.“

„Tím se pár věcí vysvětluje, což?“ nadhodil Garion.

„Mohu se na to podívat?“ požádala Polgara.

Silk jí podal pergamen.

Zběžně jej prohlédla a předala jej Sadimu. „Jsi si jistý, že je to pečeť královny Salmissry?“ ujistila se.

„O tom není pochyb, Polgaro,“ odtušil, „a její pečeti se bez jejího souhlasu nikdo neodváží ani dotknout.“

„Chápu.“

„Jak jsi k tomu dokumentu přišel, Sadi?“ zajímal se Silk.

„Od každého oficiálního dokumentu se pokaždé pořizují čtyři kopie, princi Kheldare. Přístup k nim je podmíněn přízní královny. Sem tam se ovšem nějaký dá získat i za rozumnou cenu.“

„Aha,“ podotkl Garion. „Takže Zandramas přijel do Nyissy v přestrojení za obchodníka, postaral se, aby tě Sariss vystřídal ve funkci vrchního eunucha, a nějak se mu podařilo přimět Salmissru, aby vydala ten příkaz. Je to tak?“

„Tak jednoduché to zase není, Belgarione,“ zavrtěl hlavou Sa-

di. „Ten mallorejský kupec nebyl Zandramas. Nikdo ve Sthiss Toru dosud Zandramase ani nespatřil. Cizinec, o němž se dokument zmiňuje, se k diplomatům měl připojit v Sendarii. Pokud jsem byl schopen zjistit, Zandramas nikdy Sthiss Torem neprojel. A nejen to; poté, co byla zařízena ona loď do Halbergu, všichni diplomaté jako na objednávku pomřeli. Cestou do hlavního města se stavěli v hostinci v Kamaaru a uprostřed noci vypukl požár. Nikdo nepřežil.“

„To mi zní nějak povědomě,“ utrousil Silk.

„Dobrá tedy.“ Garion se zatvářil zmateně. „Kdo tedy byl ten malloreánský klenotník?“

Sadi rozhodil bezmocně rukama. „To se mi nikdy nepodařilo zjistit,“ přiznal.

„A viděls ho vůbec?“

„Jednou. Byl to podivný chlapík. Jeho oči neměly vůbec žádnou barvu.“

Nastalo dlouhé ticho, které přerušil až Silk. „Tím se pár věcí vysvětluje, což?“

„Možná ano,“ našpulil rty Garion, „ale stále zbývá zodpovědět hlavní otázku. Víme teď, pro koho Naradas pracuje. Víme, jak se dostal Zandramas do Šereku a jak uprchl s mým synem z Větrného ostrova, ale to nejpodstatnější je stále záhadou: kam vede jeho stopa.“

Sadi pokrčil rameny. „Do Rak Verkatu.“

„Jak jsi k tomu závěru dospěl?“ zeptal se Silk.

„Sariss není u moci tak dlouho, aby se stačil zbavit těch svých podřízených, již nejsou hodni důvěry. Nalezl jsem jednoho, který byl za patřičnou cenu ochoten na věrnost svému pánu zapomenout. Zandramas musí do jara být v Mallorei a cesta, kterou má použít, musí vést přes Rak Verkat.“

„Nebylo by kratší plavit se z Rak Kthan?“ zapochyboval Silk.

Sadi si jej změřil mírně udiveným pohledem. „Já myslel, že to víte,“ opáčil. „Kal Zakat na Zandramasovu hlavu vypsal docela úhlednou sumičku a mallorejské záložní jednotky jsou soustředěny v Rak Hagze, Pokud by se Zandramas pokusil dostat přes Haggu do Kthan, všichni vojáci do posledního zahodí, co mají právě v rukách, a pustí se za nimi. Jediný bezpečný přístav, odkud Zandramas může vyrazit, je

Rak Verkat“

„Dá se tomu podplacenému sloužícímu věřit?“ zapochyboval Silk.

„Ovšemže ne. Jakmile mi to všechno řekl a zinkasoval odměnu, chystal se mne obratem vydat Sarissovi - samozřejmě mrtvého - a vyinkasovat další, takže neměl důvod mi lhát. Ostatně byl stejně tak hloupý, že by na nějakou věrohodnou lež nepřišel.“ Eunuch se pochmurně usmál. „A navíc - znám jistou bylinu. Je to velice spolehlivá bylina. Ten muž mi říkal čistou pravdu. Upřímně řečeno, říkal mi ji tak dlouho, až mne to přestalo bavit. Sariss poskytl Zandramasovi eskortu přes Nyissu a také podrobné mapy s vyznačenou nejkratší cestou na ostrov Verkat.“

„A víc ti toho ten chlapík neřekl?“ otázal se Garion.

„Ó, to ne,“ odtušil Sadi. „Právě se mi horečnatě svěřoval, že podváděl při zkouškách ve školním semináři, když konečně přišel Issus a podřízl mu krk. Tolik pravdy za jediný den se jinak řešit nedá.“

„Tak dobrá,“ přikývl Garion, přecházeje bez povšimnutí poslední poznámku, „Zandramas je na cestě na ostrov Verkat. K čemu je nám dobré, že to víme?“

„Trasa, kterou Zandramas zvolil, vede oklikou - s ohledem na odměnu, o niž jsem se zmínil. My, naproti tomu, můžeme jet k Verkatu přímo přes jižní Kthol Murgos. Tím ušetříme celé měsíce.“

„Jenže tahle zkratka vede přímo přes oblast v níž se válčí,“ zaprotestoval Silk.

„To zas tak nevadí. Dokážu vás dovést přímo na Verkat, aniž by nás někdo obtěžoval - Murgové či Malloreánci.“

„Jak to chceš udělat?“

„Když jsem byl mladší, zabýval jsem se tak trochu obchodem s otroky v Kthol Murgosu. Znám všechny tamější stezky a vím také, koho podplatit a komu se vyhnout. Otrokáři jsou užiteční oběma stranám, Malloreáncům i Murgům, mohou se tedy pohybovat svobodně, kam se jim zlíbí. Stačí se jen obléknout jako obchodníci s otroky a každý nás nechá na pokoji.“

„A co ti zabrání, abys nás, jakmile překročíme hranici, prodal Grolimům?“ zeptal se bez obalu Silk.

„Ve vlastním zájmu to neudělám.“ Sadi pokrčil rameny. „Grolimové jsou hrozně nevděční. Pokud jim vás prodám, je dost pravděpodobné, že se otočí na podpatku a prodají zase mne Salmissře. To by se mi vůbec nelíbilo.“

„To se na tebe tak zlobí?“ povytáhl obočí Garion. „Je podrážděná,“ vysvětlil Sadi. „Had se nedokáže opravdu rozzlobit. Slyšel jsem však, že má v úmyslu osobně mne uštknout. Je to pro mne pochopitelně velká čest, ale radši bych se bez ní obešel.“

Dveře tajné místnosti klaply a dovnitř nakoukl Droblek. „Issus se vrátil,“ oznamoval.

„To je dobře,“ pochválil si Belgarat. „Rád bych byl do svítání zpátky na druhém břehu.“

Jednooký muž přinášel pouzdro, jež mu Sadi popsal. Byla to plochá, čtvercová krabice asi dvě stopy dlouhá a široká a několik palců tlustá. „Co v tom je, Sadi?“ ptal se. „Něco v ní šplouchá.“ Zamával s krabicí.

„Opatrně, člověče!“ vyjekl Sadi. „Některé z lahví jsou křehké.“

„Co v tom je?“ houkl Belgarat přísně.

„Takové různé lahve,“ odpověděl eunuch vyhýbavě.

„Zase nějaké lektvary?“

„A taky jedy a protijedy - pár afrodisiak, něco na uspání, pak docela účinný nápoj pravdy - a taky Zith.“

„Co je to Zith?“

„Ne co, Pradávný, ale kdo. Bez ní nejdu nikdy ani na krok.“ Otevřel pouzdro a láskyplně z něj vytáhl malou hliněnou lahvičku, dobře uzavřenou korkem a s hrdlem proděravěným řadou otvorů. „Podržel bys to, prosím?“ požádal Silka, podávaje mu lahvičku. „Chci se ujistit, zda Issus nic nerozbil.“ Jal se pečlivě prohlížet jednu řadu malých flakónků po druhé, tak jak si hověly v sametem vyložených kapsách pouzdra.

Silk si zvědavě prohlížel lahvičku a pak uchopil korkovou zátku, aby ji vytáhl.

„Já bych to nedělal, princi Kheldare,“ varoval Sadi. „Mohl by ses dočkat ošklivého překvapení.“

„Co je v ní?“ vyzvídal Silk, potřásaje lahvičkou.

„Kheldare, prosím. Zith nemá vůbec ráda, když s ní lidé třepou.“ Sadi zavřel pouzdro a převzal od Silka nádobku. „No tak, no tak,“ chlácholil ji tichým hlasem. „Nemusíš se znepokojovat, má drahá. Jsem u tebe a nedovolím už nikomu, aby tě obtěžoval.“

Z nitra láhve se ozval podivný zvuk, připomínající předení.

„Jak se ti tam podařilo dostat kočku?“ užasl Garion.

„To ne, Zith není kočka,“ ujistil jej Sadi. „Počkej, ukážu ti ji.“ Opatrně vykroutil korek a položil láhev naležato na stůl. „Už můžeš ven, má drahá,“ pokračoval mazlivým tónem.

Nic se nedělo.

„Tak už pojď, Zith. Nestyď se.“

Z hrdla poslušně vyklouzl malý, jasně zelený hádek. Měl lesklé žluté oči a na zádech klikatý červený pruh, táhnoucí se od tlamičky až po špičku ocasu. Rozeklaný jazyk vystřelil ven a dotkl se Sadiho natažené dlaně.

Silk s ostrým syknutím ucouvl.

„Není krásná?“ řekl Sadi a jemně hladil hádka prstem po hlavičce. Zvíře začalo spokojeně příst. Nato zvedlo hlavu, změřilo si Silka studeným, plazím pohledem a nenávistně na něj zasyčelo.

„Jsem přesvědčen, že jsi se jí dotkl, princi Kheldare,“ prohlásil Sadi. „Možná by ses od ní měl nějakou dobu držet zpátky.“

„Neměj strach,“ ujišťoval jej Silk horlivě a couval. „Je jedovatá?“

„Je to ten nejjedovatější hádek na světě, viď, má milá?“ Sadi opět pohladil plaza po hlavičce. „A také nejvzácnější. Její druh je v Nyisse vysoce ceněn, protože je mezi plazy zdaleka nejinteligentnější. Jsou přátelští - svého pána mohou dokonce milovat - a ovšem, rozkošně předou.“

„Ale koušou,“ doplnil Silk.

„Pouze lidi, kteří je dráždí - a přítele nikdy. Stačí, když jí dáváš najíst a udržuješ ji v teple a občas ji dáš najevo lásku - a půjde za tebou jako štěně.“

„Za mnou určitě ne.“

„Sadi,“ vmísil se do hovoru Belgarat a ukázal na pouzdro, „ja-

ký to má smysl? Nemám zájem, aby za mnou pochodovala celá apatyka.“

Sadi zvedl dlaň. „Murgy peníze příliš nezajímají, Pradávný, ale přesto budeme muset v Kthol Murgosu sem tam někoho podplatit. Někteří z nich však rádi a pravidelně užívají leccos z toho, co jim mohu nabídnout. Toto pouzdro bude mít pro nás větší cenu než karavana mezků naložených zlatem.“

Belgarat zachrochtal. „Ale ty k nim nos nestrkej. Nerad bych, abys měl v rozhodující chvíli hlavu plnou bůhvíčeho - a toho hada si drž taky pod kontrolou.“

„Ovšem, Belgarate.“

Starý čaroděj se obrátil k Issusovi. „Nemáš nějaký větší člun? Potřebujeme se přepravit přes řeku a do tohohle se nevejdeme.“

Issus přisvědčil. „ještě ne, otče,“ ozvala se Polgara. „Budu ho ještě chvilku potřebovat.“

„Pol, potřebujeme se dostat před rozbřeskem zpátky.“

„Nebude mi to trvat dlouho, otče, ale musím do paláce.“

„Do paláce?“

„Zandramas se dostal do Šereku - kam nebyl vpuštěn žádný Angarak už od dob Medvědí plece. To zařídila Salmissra - a ta také zorganizovala útěk z Větrného ostrova po únosu Se'Nedřina dítěte. Chci vědět, proč to udělala,“

„Tlačí nás čas, Potgaro. Nemůže to počkat?“

„Nemyslím, otče. Rozhodně se vyplatí zjistit, zda nezařizovala ještě něco jiného. Nestojím o překvapení v podobě batalionu nyissijských vojáků číhajících v džungli podél cesty, kterou pojedeme.“

Zachmuřil se. „Možná máš pravdu.“

„Jdeš do paláce?“ zeptal se Garion.

„Musím, můj milý.“

„Dobrá,“ opáčil a napřímil ramena, „v tom případě jdu s tebou.“

Věnovala mu dlouhý, zkoumavý pohled. „Mám to chápat tak, že na tom budeš trvat stůj co stůj?“

Přikývl. „Myslím, že ano.“ Pronesl to poměrně rozhodným tónem.

Povzdechla si. „Jak rychle ty děti vyrůstají," postěžovala si. Přenesla pohled na Issuse. „Víš o nějakém postranním vchodu do paláce?"

Jednooký muž přisvědčil.

„Ukážeš nám jej?"

„Ovšem," odpověděl. Odmlčel se. „Na ceně se můžeme dohodnout později."

„Na ceně?"

„Něco za něco, paní," pokrčil rameny. „Půjdeme?"

Schylovalo se již k půlnoci, když Issus vyvedl Polgaru a Gariona zadními dveřmi z Droblekova domu a stanul s nimi v úzké uličce, kde silně páchly hnijící odpadky. Pokud možno nenápadně se propletli klikatou sérií podobných uliček, čas od času používajíce jako spojnici mezi nimi i chodby vedoucí skrze přízemí domů.

„Jak víš, které domy mají odemčené dveře?" zašeptal Garion, když se zase jednou vynořili z úzkého, vysokého domu do další chudinské čtvrti města.

„To je součástí mého povolání." odtušil Issus. Napřímil záda a rozhlédl se. „Blížíme se k paláci. Ulice téhle části města jsou už pod kontrolou hlídek. Počkejte tu chvilku." Hbitě přeběhl na druhou stranu uličky, otevřel nenápadné dveře a vklouzl dovnitř. Zanedlouho se zase vynořil a nesl dvě hedvábná roucha, dvojici kopí a měděných přilbic. „My si vezmeme tohle," oznámil Garionovi, „a ty, paní, si prosím stáhni kápi do tváře. Pokud nás někdo zastaví, nechte to na mně."

Garion si navlékl oděv, nasadil přilbu a vzal si od svého průvodce kopí.

„Nastrkej si vlasy pod přilbu," radil Issus. Nato vyrazili dál, neskrývaně a sebejistě, důvěřujíce svému přestrojení.

Nestačili dojít ani za roh, a už byli zastaveni půltuctem ozbrojenců.

„Kam jdete?" otázal se příkře velitel hlídky, muž v hodnosti kaprála.

„Doprovázíme návštěvu do paláce," opáčil Issus.

„Jakou návštěvu?"

Issus mu věnoval znechucený pohled. „Nepředpokládám, že

by ses chtěl míchat do takových věcí, kaprále," řekl. „Ten, jehož naše svěřenkyně hodlá navštívit, by z toho vůbec neměl radost."

„A kdo to je?"

„To je hodně hloupá otázka, příteli. Pokud by se přítel téhle ženy dozvěděl, že jsem prozradil jeho jméno, oba bychom patrně skončili v řece."

„Jak mám vědět, že nelžeš?"

„To se nedozvíš - ale stojí ti zato riskovat, že mluvím pravdu?"

Kaprál přemýšlel a nervozita na jeho tváři přitom očividně rostla. „Tak tedy běžte," prohlásil konečně.

„Já věděl, že mne pochopíš," pochválil ho Issus. Drsně popadl Polgaru za paži. „Tak jdeme," poručil jí.

Když dospěli na konec ulice, vrhl Garion bleskový pohled přes rameno. Vojáci se dívali za nimi, ale nejevili snahu je následovat.

„Doufám, že jsem tě neurazil, paní," omlouval se Issus.

„Ne," zavrtěla hlavou Polgara. „Jsi velice vynalézavý chlapík, Issusi."

„Za to jsem také placen. Teď tudy."

Stěny Salmissřina paláce se vypínaly do závratné výšky, sestaveny z velkých, nahrubo otesaných kamenných bloků, které se v tomto vlhkém městě u řeky nacházejí už po celé věky. Issus je vedl hlubokými stíny podél zdi až k malým, železem pobitým vratům. Okamžik zápolil se zámkem a pak dveře opatrně rozevřel. „Jdeme," zašeptal.

Palác byl labyrintem spoře osvětlených chodeb, ale Issus kráčel vpřed zcela jistě; očividně zde nebyl poprvé. Jak se blížili k širším a lépe osvětleným koridorům ve středu paláce, proklopýtal kolem nich směšně se tvářící eunuch, s topornýma nohama a očima, které se strnule upíraly kamsi do prázdna Jeho ústa byla zkřivena v přihlouplém úšklebku a jeho tělo se při chůzi kroutilo v jakýchsi křečích. Minuli otevřené dveře, za nimž se kdosi hihňal. Garion si nebyl jist, zda to byla žena nebo mul.

Jejich jednooký průvodce se zastavil a otevřel jakési dveře. „Musíme projít tudy," oznámil a vzal čadící lampu, jež stála ve výklenku u vchodu. „Buďte opatrní. Je tam tma a na podlaze jsou hadi."

Místnost byla chladná a páchla zatuchlinou. Garion slyšel zcela jasně suché škrábání plazích šupin, které se v koutech o sebe třely. „Je to celkem bezpečné," uklidňoval je Issus. „Dnes dostali najíst, a tak jsou líní a pomalí." Zastavil se u dveří, s klapnutím otevřel zámek a vykoukl ven. „Počkejte," zašeptal.

Garion zaslechl z vnější chodby hovor dvou mužů a jejich kroky. Pak se tam otevřely a zavřely nějaké dveře.

„Vzduch je čistý," sykl Issus. „Jdeme." Vedl je do chodby a po celé její zšeřelé délce až k naleštěným dveří. Vrhl kosý pohled na Polgaru, „Jsi si opravdu jistá, že chceš navštívit královnu?" ujistil se ještě jednou.

Přisvědčila.

„Tak dobrá," řekl. „Tady bydlí Sariss. Dovede nás do trůnního sálu."

„Sariss?" nevěřil svým uším Garion.

Issus sáhl pod roucho, které si navlékl v oné uličce, a vytáhl dlouhou dýku se zubatým ostřím. „Mohu to téměř zaručit," odtušil. „Dejte mi chviličku času. Pak vstupte za mnou a zavřete dveře." Odstrčil dveře a skočil do tmy uvnitř jako velká, pružná kočka.

„Co se -" vykvikl kdosi v místnosti vysokým hlasem. Pak zavládlo zděšené ticho.

Garion a Polgara rychle vstoupili a zavřeli za sebou. U stolu seděl jakýsi muž, poulil oči hrůzou a o hrdlo se mu opíral ostrý a špičatý hrot Issusovy dýky. Muž měl na sobě purpurový hedvábný šat a jeho oholená hlava svítila moučnou bělí. Z tváří a brady mu visely naducané, mnohonásobné laloky podkožního tuku a malá, prasečí očka se leskla strachem z toho nenadálého vpádu.

Issus k němu hovořil tichým, hrozivým hlasem a dodával svým slovům důrazu tím, že občas zatlačil na hrot své dýky. „Sarissi, tenhle nůž pochází ze země Ulgů. Když proniká dovnitř, nezpůsobí skoro žádnou škodu, ale když jej vytáhneš, vezme s sebou pěkný kus masa okolo. Takže nebudeme křičet, že ne?"

„N - ne," vykoktal Sariss plačtivým hlasem.

„Já věděl, že to pochopíš. Uděláme to takhle. Tato dáma a její mladý přítel by rádi prohodili pár slov s královnou, takže je odvedeš

do trůnního sálu.“

„S královnou?“ zalapal po dechu Sariss. „Nikdo k ní nesmí vstoupit, aniž by předem obdržel svolení. Já - já nemůžu.“

„Zdá se, že tenhle rozhovor nevyhnutelně spěje ke smutnému konci.“ Issus se obrátil k Polgaře. „Mohla by ses na chvilku dívat jinam, paní?“ otázal se zdvořile. „Pohled na člověka, jemuž leze mozek ušima ven z hlavy, může jemnější povaze trochu zkazit zažívání.“

„Ušetři mne, prosím,“ škemral Sariss, „to opravdu nemohu udělat. Pokud vás přivedu do trůnního sálu, aniž budu povolán, královna mne zabije.“

„A pokud nepřivedeš, zabiju tě zase já. Mám takový nepříjemný pocit, že dneska nemáš šťastný den, Sarissi. A teď vstávej.“ Námezdní vrah smýkl tlusťochem ze židle.

Vykročili do chodby s eunuchem v čele. Sarissovi tekl po obličeji pot a oči mu divoce těkaly do všech stran.

„Žádné podrazy, Sarissi,“ varoval Issus. „Měj na paměti, že jdu těsně za tebou.“

Dva urostlí strážci před vchodem do trůnního sálu se před vrchním eunuchem uctivě uklonili a otevřeli mu těžké dveře.

Salmissřin trůnní sál se od minule ani trochu nezměnil. Obrovitá kamenná socha Issy, Hadího boha, se stále ještě tyčila na pódiu na druhém konci sálu. I křišťálové lampy stále matně svítily, zavěšeny na stříbrných řetězech, a dva tucty holohlavých eunuchů v šarlatových rouchách stále klečely na naleštěné podlaze, připraveny k sborovému komentování toho, co se bude dít. Dokonce i zrcadlo ve zlatém rámu se stále tyčilo na svém piedestalu po boku trůnu, podobného lenošce.

Salmissra sama se však změnila děsivě. Už nebyla tou nádhernou, smyslnou ženou, kterou Garion spatřil, když sem byl, omámen účinkem drogy, poprvé uveden. Ležela na trůně a neklidně pohybovala závity svého dlouhého těla. Lesklé šupiny zářily ve světle lamp a nad nimi se na dlouhém, tenkém krku tyčila plochá plazí hlava, ozdobená zlatou korunou hadí královny, a přejížděla prostor svýma lhostejnýma, matnýma očima.

Když vstoupil, bleskla po nich pohledem a pak se obrátila, aby sledovala svůj odraz v zrcadle. „Nevzpomínám si, že bych tě volala,

Sarissi," pronesla suchým, bezvýrazným šepotem.

„Královna pochybuje o vrchním eunuchovi," zadeklamovaly sborem

dva tucty holohlavých mužů, klečících kousek od pódia

„Odpusť mi, vznešená Salmissro," prosil eunuch a vrhl se na zem před trůnem. „Byl jsem přinucen dovést k tobě tyto cizince. Hrozili mi, že mne zabijí, když neuposlechnu."

„Pak jsi tedy měl zemřít, Sarissi," zašeptal had. „Víš dobře, že nemám ráda, když mne někdo ruší."

„Královna se zlobí," zamumlala polovina klečících eunuchů.

„Ach," dodala druhá polovina s jistým škodolibým zadostiučiněním.

Salmissra maličko pohnula hlavou a její strnulé oči se zaměřily na Issuse. „Tebe odněkud znám," řekla.

Jednooký muž se uklonil. „Jsem Issus, Vaše Veličenstvo," odpověděl. „Námezdní vrah."

„Nepřeji si být rušena," sdělila mu Hadí královna svým monotónním šepotem. „Pokud to znamená, že zabiješ Sarisse, odveď ho, prosím, předtím na chodbu."

„Nebudeme tě vyrušovat dlouho, Salmissro," pronesla Polgara a stáhla si kápi z hlavy.

Hadí hlava se pomalu otáčela a rozeklaný jazyk zkoumal vzduch. „Á Polgara," zasyčel plaz bez jakéhokoli znatelného překvapení. „Už jsi u nás dlouho nebyla."

„Několik let," souhlasila Polgara.

„Já už dávno léta nevnímám." Salmissřin strnulý pohled se nyní zaměřil na Gariona. „A Belgarion," dodala. „Vidím, že už jsi dospěl v muže."

„To ano," odpověděl a potlačil mimovolné zachvění.

„Pojď blíž," zašeptala. „Kdysi jsi myslel, že jsem krásná, a toužil jsi po mém polibku. Nechceš si ho vzít teď?"

Garion pocítil podivnou chuť uposlechnout a zjistil, že nedokáže odvrátil pohled od oči Hadí královny. Aniž si uvědomoval, co dělá, učinil váhavý krok směrem k pódiu.

„Šťastný muž přistupuje k trůnu," zamumlali eunuši.

„Garione!“ ozvala se ostře Polgara.

„Já mu neublížím, Polgaro. Nikdy jsem mu nechtěla ublížit.“

„Mám na tebe pár otázek, Salmissro,“ sdělila Polgara chladně. „Jakmile nám na ně odpovíš, ponecháme tě tvým radovánkám.“

„Jaké otázky, Polgaro? Copak bych mohla vědět něco, co nevyčenichají tvé kouzelné síly?“

„Před nedávnem ses setkala s Malloreáncem jménem Naradas,“ pokračovala Polgara. „S mužem s bezbarvýma očima.“

„Tak se jmenoval? Sariss mi jeho jméno nikdy neprozradil.“

„Učinila jsi pro něj pár věcí.“

„Vážně?“

„Na jeho žádost jsi vyslala do Sendarie své diplomaty. Spolu s nimi cestoval i cizinec jménem Zandramas. Tvoji diplomaté, dostali za úkol pomoci tomu člověku dostat se do Halbergu na západním pobřeží Šereku. Nařídila jsi také poslat k Větrnému ostrovu loď, aby odvezla Zandramase zpět do Nyissy.“

„Žádné takové příkazy jsem nevydala, Polgaro. Nemám zájem na tom, co koná Zandramas.“

„Tedy to jméno znáš?“

„Ovšem. Říkala jsem ti už přece, že kněží Angaraku a čarodějové z Alorie nejsou jediní, kdo dokáže odhalit skrytou pravdu. Vím o vašem zoufalém pronásledování bytosti, jež unesla Belgarionova syna z rivanské Citadely.“

„Ale tvrdíš, že na tom nemáš žádný podíl?“

„Ten, jehož nazýváš Naradasem, ke mně přišel s dary,“ zašeptala Salmissra, „ale nechtěl po mně víc než povolení k obchodu zde v Nyisse.“

„A jak mi vysvětlíš toto?“ Teta Pól vytáhla ze záňadří pergamen, jejž dostala od Sadiho.

Salmissra vystřelila jazykem k jednomu z klečících eunuchů. „Přines mi to,“ nařídila.

Eunuch vyskočil na nohy, vzal si od tety Pól pergamen a poklekl na okraj pódia, kde rozevřel pergamen a roztáhl jej před očima své královny.

„Toto není příkaz, který jsem vydala,“ oznámila Salmissra

bezvýrazně po kratičkém zkoumání. „Nařídila jsem poslat diplomaty do Sendarie - nic víc. Tvá kopie není přesná, Polgaro.“

„Nenachází se tu někde originál?“ otázal se Garion.

„Měl by ho mít Sariss.“

Garion obrátil pohled k eunuchovi, krčícímu se na podlaze. „Kde je?“ houkl na něj.

Sariss se něj chvíli díval a pak obrátil svůj zděšený zrak k plazu na trůně.

Gariona napadlo několik možných postupů, ale pak dal přednost tomu nejjednoduššímu. „Rozvaž mu jazyk, Issusi,“ řekl krátce.

Jednooký muž učinil pár kroků ke chvějícímu se eunuchovi a chňapl ho zezadu pevně za bradu. Nato prudce trhl, až se Sariss překulil dozadu. Zubatá dýka, vytahovaná z pochvy, vydala ocelový, skřípavý zvuk.

„Počkejte!“ zakňoural Sariss staženým hrdlem. ‚Je - je v zásuvce šatníku v mém pokoji.“

„Máš přímočaré metody, vrahu,“ poznamenala královna.

„Jsem prostý muž, Vaše Veličenstvo,“ odtušil Issus. „Nemám povahu na jemnůstky ani intriky. Zjistil jsem, že přímočarost ušetří spoustu času.“ Pustil k smrti vystrašeného eunucha a zastrčil svou ulgskou dýku zpět do pochvy, načež se obrátil se na Gariona. „Mám pro ten pergamen dojít?“

„Myslím, že ho bude zapotřebí.“

„Dobrá.“ Issus se otočil a opustil místnost.

„Zajímavý muž,“ utrousila Salmissra. Sehnula hlavu a konejšivě se tupým nosem dotkla skvrnitých závitů těla. „Můj život se od tvé poslední návštěvy značně změnil, Polgaro,“ zašeptala svým suchým hlasem. „Už nejsem hnána choutkami, které mne ovládaly dřív, a tak trávím své dny v neklidné dřímotě. Pokaždé se ukolébám ke spánku sladkým zvukem mých šupin, jež se o sebe hladí. Jakmile usnu, zdá se mi sen. Sen o mechem obrostlých jeskyních v hlubokých, chladných lesích a o dnech, kdy jsem ještě byla ženou. Někdy se však ve snu stávám duchem bez těla, hledajícím pravdy, jež jiní skrývají. Vím o strachu, jenž leží v tvém srdci, Polgaro, a o zoufalé žádosti, jež žene vašeho protivníka. Vím dokonce i o strašlivém úkolu, ležícím na

bedrech Cyradis.“

„Ale přesto tvrdíš, že nemáš na té události žádný podíl?“

„Nemám k tomu důvod. Ty i Zandramas se můžete stíhat třeba po všech královstvích světa, výsledek vašeho boje mne však nezajímá ani v nejmenším.“

Teta Pol si ji prohlížela zúženýma očima.

„Nemám důvod ti lhát, Polgaro,“ odtušila Salmissra, cítící podezření svého protějšku. „Co mi může Zandramas nabídnout, abych byla ochotna poskytnout za to svou přízeň? Všechny mé potřeby jsou uspokojeny a další tužby už nemám.“ Její tuponosá hlava se vztyčila a jazyk vystřelil ven. „Mám však radost, že tvá cesta opět vede do mé přítomnosti, a já se tak mohu znovu pokochat pohledem na tvou dokonalou tvář.“

Polgara vysunula bradu. „Pak se tedy dívej rychle, Salmissro. Mám jen malé porozumění i trpělivost pro podivné libůstky plazů.“

„Staletí z tebe učinila nedůtklivou ženu, Polgaro. Zkusme se k sobě chovat slušně. Nechcete slyšet, co vím o Zandramas? Ta žena už zdaleka není tím, čím kdysi bývala.“

„Žena!“ vykřikl Garion.

„Vy nevíte ani to?“ zasyčel had pohrdavě. „V tom případě tedy tvé čarodějné schopnosti za moc nestojí, Polgaro. Copak necítíš, že tvůj protivník je žena? A copak si ani neuvědomuješ, že už ses s ní jednou setkala?“

„O čem to mluvíš, Salmissro?“

„Ubohá Polgaro. Ta dlouhá, předlouhá staletí ti zřejmě zatemnila důvtip. Skutečně věříš, že ty a Belgarat jste jediní na světě, kdo dokážou měnit vzhled? Dračice, která vás napadla v horách nad Arendií, vypadá úplně jinak, když na sebe vezme svou pravou podobu.“

Dveře trůnního sálu se rozevřely a vstoupil Issus, v ruce pergamen, opatřený dole červenou voskovou pečetí.

„Přines mi to,“ poručila Salmissra.

Issus se na ni podíval a svým jediným okem kriticky změřil vzdálenost, která dělila královnin trůn od jeho nechráněné kůže. Nato učinil dva kroky k dřepícímu eunuchovi, jenž před chvílí donesl královně Polgařin dokument, a aniž hnul brvou, kopl ho pořádně do že-

ber. „Odnes to Jejímu Veličenstvu.“

„Bojíš se mne, Issusi?“ Salmissřin hlas zněl maličko pobaveně.

„Jsem nehoden se k tobě přiblížit, vznešená královno.“

Salmissra sklonila hlavu, aby mohla prozkoumat pergamen, držený eunuchem. „Zdá se, že tu jistý rozdíl je,“ zasyčela. „Dokument odpovídá tomu, cos mi, Potgaro, předložila, ale nikoli spisu, pod nějž jsem nechala otisknout svou pečeť. Jak je to možné?“

„Mohu promluvit, vznešená Salmissro?“ zeptal se chvějícím se hlasem eunuch, držící pergamen.

„Ovšem, Adissi,“ odtušila téměř přátelsky. „Jsi si však, doufám, vědom, že pokud mne tvá slova rozladí, polibek, který dostaneš odměnou, tě rychle přenese přes práh smrti.“ Rozeklaný jazyk vystřelil ke klečícímu muži.

Eunuchova tvář zešedla a třas končetin zesílil natolik, že se Adiss málem složil na zem.

„Mluv, Adissi,“ nařídila. „Poroučím ti, abys přede mnou otevřel svou mysl. Pak se rozhodne, zda budeš žít dál či nikoli. Teď ale mluv.“

„Vznešená královno,“ zadrmolil, „jediným, kdo má v paláci právo nakládat s tvou pečetí, je vrchní eunuch. Pokud je dotyčný dokument falešný, měli bychom žádat vysvětlení od Sarisse.“

Had návrh zvažoval a hlava se mu rytmicky kývala dopředu a dozadu, zatímco jazyk vystřeloval vpřed. Konečně plazí tanec ustal a královna se pomalu předklonila a přejela jazykem po tváři třesoucího se eunucha. „Budeš žít, Adissi,“ oznámila. „Tvá slova mne nerozladila, a můj polibek ti tedy zaručí dar života.“ Nato opět vzpřímila skvrnitý krk a změřila si strnulýma očima Sarisse. „Máš nějaké vysvětlení, Sarissi? Jak se již zmínil náš nanejvýš znamenitý služebník Adiss, ty jsi vrchním eunuchem. Ty nakládáš s mou pečetí. Jak mohlo k tomu rozporu dojít?“

„Vznešená královno -“ Z rozevřených úst nevyšel již ani hlásek a smrtelně bledá tvář ztuhla ve výrazu nejvyšší hrůzy.

Stále ještě otřesený Adiss se napolo vztyčil a jeho oči zaplály náhlou nadějí. Zvedl do výše pergamen a otočil se ke svým druhům v šarlatu. „Vizte!“ vzkřikl vítězným hlasem. „Vizte důkaz o zradě vrch-

ního eunucha!“

Ostatní eunuši pohlédli na Adisse a potom na vyděšeného vrchního eunucha který se plazil po břiše před pódiem. Nakonec se marně pokusili vyčíst rozhodnutí z nevyzpytatelného výrazu Hadí královny. „Ach,“ vydechli tedy nakonec sborově.

„Stále čekám na odpověď, Sarissi,“ zašeptala Salmissra

Sariss se však náhle vyškrábal na nohy a vrhl se ke dveřím s jekotem prozrazujícím bezduchou, zvířecí paniku. Jeho únik byl bleskový, ale Issus byl ještě rychlejší. Ošuntělý vrah skočil po uprchlíkovi a v jedné ruce se mu zaleskla známá zubatá dýka. Druhou popadl vrchního eunucha za cíp purpurového roucha a strhl jej na zem. Pozvedl nůž a tázavě se ohlédl na Salmissru.

„Ještě ne, Issusi,“ rozhodla. „Přiveď ho ke mně.“

Issus zamručel a táhl svého vzpírajícího se zajatce k trůnu. Sariss, s mozkem zatemněným strachy, cosi blábolil a vzlykal, marně škrábaje nohama po vyleštěné podlaze.

„Mluv,“ vybídl jej Issus plochým hlasem a přiložil hrot dýky k spodnímu víčku jednoho eunuchova oka. Maličko přitlačil a na tlusťochovu tvář vytryskl malý proužek jasně červené krve.

Sariss zaječel a překotně začal drmolit. „Odpusťte mi, Vaše Veličenstvo,“ škemral. „K tomu mne donutil ten Malloreánec Naradas.“

„Jak jsi to provedl, Sarissi?“ žádal plaz neúprosně.

„Já - já otiskl jsem pečeť na samý spodní okraj stránky, božská Salmissro,“ vyhrkl. „A jakmile jsem se octl o samotě, připojil jsem ty ostatní pokyny.“

„A nebyly tam ještě nějaké pokyny?“ zeptala se ho Polgara. „ Nečekají nás na cestě za Zandramas nějaké překážky či pasti?“

„Ne. Nic. Nevydal jsem jiné příkazy, než že má být Zandramas eskortována k murgoské hranici a vybavena mapami, o něž požádá. Úpěnlivě vás prosím, Vaše Veličenstvo. Odpusťte mi.“

„To je zhola nemožné, Sarissi,“ zasyčela „Bylo mým záměrem držet se mimo spor mezi Polgarou a Zandramas, ale nyní jsem do něj zatažena - a jen proto, že jsi zneužil mé důvěry.“

„Mám ho zabít?“ otázal se Issus klidně.

„Ne, Issusi. Sariss obdrží ode mne polibek, jak je zde zvykem.“ Spočinula na jednookém muži zvláštním pohledem. „Jsi zajímavý člověk, vrahu,“ řekla. „Nechtěl bys vstoupit do mých služeb? Jsem si jista, že se v nich najde uplatnění pro tvé schopnosti.“

Eunuch Adiss zalapal po dechu a jeho tvář znatelně pobledla. „Ale Vaše Veličenstvo,“ zaprotestoval a vyskočil na nohy, „vaši služebníci byli odjakživa eunuši, a tento muž je -“ Zarazil se, jak si uvědomil odvážlivost svého výlevu.

Salmissřin strnulý zrak se zavrtal do jeho očí a eunuch se zdrceně sesunul zpět na podlahu. „Zklamal jsi mne, Adissi,“ pronesla svým bezvýrazným šepotem a obrátila se zpět k jednookému vrahovi. „Tak co, Issusi?“ pokračovala. „Muž tvých schopností může v mých službách dosáhnout mnoho a ona procedura, jak mi bylo řečeno, není nijak zvlášť bolestivá. Brzy by ses zotavil a mohl vstoupit do služeb své královny.“

„Ehm - jsem poctěn, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl obezřetně, „ale raději bych zůstal víceméně nedotčen. Má profese si žádá jisté schopnosti a já bych nerad riskoval, že o ně přijdu.“

„Chápu.“ Pohnula hlavou, aby mžikla pohledem na krčícího se Adisse, a opět se soustředila na jednookého muže. „Dnes jsi však získal nového nepřítele - a jednoho dne by se mohl stát docela mocným.“

Issus pokrčil rameny. „Mám mnoho nepřátel,“ opáčil. „Pár z nich je dokonce ještě naživu.“ Věnoval krčícímu se eunuchovi mrazivý pohled. „Pokud bude mít Adiss zájem v tom nepřátelství pokračovat, můžeme si o tom někdy soukromě popovídat - nebo snad raději v noci, abychom svým rozhovorem někoho nerušili.“

„Musíme už jít,“ řekla Polgara. „Velice jsi nám pomohla, Salmissro. Děkuji ti.“

„Jsem lhostejná k vašim díkům,“ odtušila Salmissra. „Nemyslím, že se ještě někdy uvidíme, Polgaro. Domnívám se, že je Zandramas mocnější než ty a že tě zahubí.“

„To ukáže čas.“

„Vskutku. Sbohem, Polgaro.“

„Nashledanou, Salmissro.“ Polgara se úmyslně obrátila zády k

pódiu. „Jdeme, Garione - a Issusi.“

„Sarissi,“ pronesla Hadí královna podivným, téměř zpěvavým hlasem, „pojď ke mně.“ Garion se ohlédl přes rameno, aby spatřil, jak Salmissra zvedla své skvrnité tělo vysoko nad pódium a nad sametem vystlaný trůn. Rytmicky se kývala tam a zpět. Její strnulé očí zaplály strašlivým hladem a žhnuly tak, že jejich příkazu nebylo možno odolat.

Sariss, s otevřenými ústy a tupým, bezduchým pohledem v prasečích očkách, se škubavými pohyby ztuhlých končetin ubíral k trůnu.

„Pojď, Sarissi,“ předla Salmissra. „Toužím tě vzít do náručí a dát ti svůj polibek,“

Teta Pol, Garion a Issus dorazili k vyřezávaným dveřím a vyklouzli tiše na chodbu. Neušli ani pár sáhů, když z trůnního sálu zazněl náhlý výkřik, odumírající záhy v bublavém, zdušeném zachrčení.

„Mám dojem, že místo vrchního eunucha už je zase volné,“ poznamenal suše Issus. Pokračovali dál zšeřelou chodbou a námezdní vrah se obrátil k Polgaře. „Tak, má paní,“ jal se vypočítávat na prstech jednotlivé položky. „Zaprvé to bude odměna za odvedení do paláce. Pak ta záležitost s přesvědčováním Sarisse, aby nás odvedl do trůnního sálu, a ještě…“

Část druhá

RAK URGA

Nyissa
Vojenská oblast Gosta
KHAL MARGOS
Velká Aragská poušť
Vojenská oblast Araga
Kalša
Vojenská oblast Mork
Vojenská oblast Urga
VELKÉ ZÁPADNÍ MOŘE
Gorandské moře
Rak Kohaka
RAK URGA
Polární led

Kapitola devátá

UŽ SKORO SVÍTALO, KDYŽ SE TIŠE vyplížili z Drobleko-va domu. Úzké, křivolaké uličky Sthiss Toru halila hustá mlha a cesta, kterou jim Issus ukazoval skrz zchátralé čtvrti k přístavišti, byla dlouhá. V mlžné temnotě ležel těžce pach řeky a výpary nedalekých bažin.

Vyšli z úzké uličky; Issus jim dal pokyn, ať zastaví, a rozhlížel se před sebe. „Jdeme," šeptl. „Snažte se nedělat hluk." Pospíchali přes blyštící se kočičí hlavy ulice, slabě osvětlované ohníčky pochodní, a záhy se opět ponořili do hlubokých stínů další uzounké, odpadky po-seté uličky. Na jejím druhém konci spatřil Garion líně plynoucí řeku, rozostřenou v mlhavém oparu.

Jednooký muž je vedl přes další dlážděnou ulici k počátku ka-menného mola, vybíhajícího do mlhy. Zastavil se ve stínu rozpadající se chatrče, hrbící se nad vodou, a krátce zápolil s jejími dveřmi. Po-malu otvíral a přitom tlumil hadrem hlasité skřípění dávno nenamaza-ných veřejí. „Pojďte dovnitř," zamumlal a všichni vstoupili do plísní páchnoucího nitra. „Na druhém konci tohohle mola kotví člun," sdě-loval tlumeně. „Počkejte tady, já pro něj dojdu." Zaskřípěla padací dvířka kdesi v místnosti a Issus byl ten tam.

Čekali, nervózně naslouchajíce cupitání a pištění krys, jimiž se tato část města jen hemžila. Garion trávil pomalu ubíhající čas na hlídce u dveří, vyhlížeje škvírou mezi dvěma prohnilými prkny ven na mlžnou ulici, táhnoucí se podél břehu.

„Můžete vyrazit," zaslechl po nekonečně dlouhé době Issuse -

odkudsi zezdola. „Ale dávejte na žebříku pozor. Příčle jsou dost kluzké,“

Jeden po druhém slezli dolů po žebříku, který jim jednooký muž přistavil, přímo do čekajícího člunu. „Budeme muset být tiše,“ varoval poté, co se usadili. „Někde kousek od nás je na řece další člun.“

„Další člun?“ vyjekl poplašeně Sadi. „Co tam s ním dělají?“

Issus pokrčil rameny. „Patrně něco nelegálního.“ Nato odstrčil plavidlo od mola, usadil se v jeho středu a začal veslovat, ponořuje vesla opatrně do olejovité vody tak, aby ani nezašplouchala.

Mlha se z temných vod zvedala v tenkých pramíncích, spojujících se nahoře v jednolitý oblak, a pár svítících oken vysoko ve věžích Sthiss Toru zářilo pohádkovým zlatým světlem jako droboučké svíčky. Issus pravidelně zabíral vesly a jen občasné šplouchnutí rušilo noční klid.

Pak se, z nevelké vzdálenosti někde proti proudu, ozval zdušený výkřik, následovaný cáknutím vody a bubláním bublin, stoupajících k hladině.

„Co to bylo?“ sykl Sadi nervózně. Issus přestal veslovat a naslouchal.

„Ani se nehněte,“ zašeptal jednooký muž.

Odkudsi z mlhy byly slyšet tupé nárazy, jak někdo něco přesunoval po palubě, a šplouchnutí neobratně ovládaného vesla. Kdosi zaklel, drsně a hlasitě.

„Buď zticha,“ napomenul jej kdosi jiný.

„Proč?“

„Nemusí o nás vědět celý Sthiss Tor.“

„Zbytečně se bojíš. Ten kámen, který jsem mu přivázal ke kotníkům, ho na dně udrží dost dlouho.“ Skřípění havlenek postupně sláblo, až se ztratilo v mlze.

„Amatéři,“ zabručel Issus pohrdavě.

„Politický atentát?“ vyptával se Silk s profesionální zvědavostí, „nebo snad soukromá vražda?“

„Jaký je v tom pro nás rozdíl?“ Issus vesloval dál, jeden pravidelný, pomalý záběr za druhým. Sthiss Tor za nimi už zmizel v ml-

ze. Kdyby se nemohl orientovat podle matné záře města, měl by Garion dojem, že se vůbec nepohybují - a že setrvávají na jednom místě temné, nehybné řeky. Pak se konečně z bílého příkrovu vynořil nezřetelný obrys pobřeží. Po pár minutách už mohl Garion rozeznat černé siluety jednotlivých stromů, jež se rýsovaly proti bledému oparu.

Od břehu k nim dolehlo tiché hvízdnutí a Issus maličko změnil kurs, směrem ke zvuku. „Garione, jste to vy?“ Durnikův šepot přicházel ze stínu stromů u břehu.

„Ano.“

Issus dostrkal člun pod převislé větve a Durnik zachytil příď a přitáhl je. „Ostatní čekají na druhé straně cesty,“ hlásil tiše a pomáhal Polgaře z lodi.

„Moc jsi mi pomohl, Issusi,“ děkoval Sadi tomu, jehož si najal.

Jednooký chlapík pokrčil rameny, „Vždyť jsi mi za to zaplatil, nebo ne?“

Silk na něj mrkl. „Kdyby ses rozhodl mou nabídku přijmout, stav se u Drobleka.“

„Promyslím si to,“ slíbil Issus. Chvilku mlčel a pak upřel své jediné oko na Polgaru. „Hodně štěstí na dalších cestách, paní,“ popřál jí tiše. „Mám takový pocit, že ho budete potřebovat.“

„Děkuji, Issusi.“

Muž odstrčil člun od břehu a zmizel.

„O co šlo?“ zeptal se Silka Sadi.

„Ale, taková drobnost. Drasnijska výzvědná služba potřebuje pořád šikovné lidi.“

Durnik si zvědavě prohlížel holohlavého eunucha.

„Vysvětlíme ti to, až se vrátíme k ostatním, drahý,“ ujistila ho Polgara.

„Ano, Pol,“ souhlasil. „Tudy.“ Vedl je přes pobřežní křoviska k popraskaným dlaždicím cesty a pak se prodral houštinami na její druhé straně, následován v těsném závěsu ostatními.

Se'Nedra, Eriond, Toth a Samet seděli v malé prolákline za mechem obrostlým kmenem padlého lesního velikánu. Jediná, dobře zastíněná lucerna slabě ozařovala čekající. „Garione,“ vykřikla úlevně Se'Nedra a rychle se zvedla. „Kde jste byli tak dlouho?“

„Udělali jsme si ještě jeden malý výlet," odpověděl a vzal ji do náručí. Když zabořil obličej do jejích vlasů, ucítil tu teplou, sladkou vůni, při níž se mu vždycky tak svíralo srdce.

„Tak," prohlásil Belgarat, vyhlížeje do okolní mlhavé noci, „nechci ztrácet čas, vezmu to tedy zkrátka." Uvelebil se v měkkém, houbovitém mechu vedle lucerny. „Tohle je Sadi." Ukázal na holohlavého eunucha. „Většina z vás jej už zná. Pojede s námi."

„Je to moudré, Belgarate?" zapochyboval Durnik.

„Pravděpodobně ne," pokrčil stařec rameny, „ale můj nápad to nebyl. Sadi si myslí, že Zandramas míří dolů do jižního Kthol Murgosu a hodlá překročit zemi až k ostrovu Verkat jihovýchodně od pobřeží."

„To je v současnosti dost nebezpečný kout světa, Pradávný," namítla Samet.

„Projedeme hladce, paní," ujistil ji Sadi svým vysokým kontraaltem. „Pokud se budeme tvářit jako otrokáři, nikdo nás nebude obtěžovat."

„Když myslíš," utrousil Belgarat skepticky. „Možná to tak bylo, když válka začala, ale kdoví jak pohlížejí Malloreánci na obchod s otroky nyní."

„A ještě jednu věc byste měli vědět," dodala Polgara tiše. „Šla jsem s Garionem do paláce, abychom zjistili, jak je do toho zapletena Salmissra. Ta nám řekla, že je Zandramas žena"

„Žena?" vykřikla Se'Nedra.

„Ona to tvrdila - a neměla důvod nám lhát."

Durnik se podrbal na hlavě. „Je to trochu nezvyklé, nezdá se vám? Jsi si jistá, že Salmissra věděla, o čem mluví?"

Přisvědčila. „Mluvila dost jistě - a dost se divila, že to nevíme."

„Trochu to přece jen do sebe zapadá," uvažovala Samet. „Mnohé z toho, co Zandramas dělá, ukazuje na ženské myšlení."

„Nevím, o čem mluvíš," přiznal Durnik.

„Muž dělá věci určitým způsobem, pane Durniku. Žena je dělá jinak. Fakt, že je Zandramas žena, mnohé vysvětluje."

„A dává si také slušnou práci, aby ten fakt zakryla," doplnil

Silk. „Nikdo z těch, kdo ji spatřili, nepřežil, aby to mohl vyprávět dál.“

„O tom si můžeme povídat někdy později,“ přerušil je Belgarat. Vstal a rozhlédl se do pomalu se zvedající mlhy. „Chci odsud zmizet, dříve než se tu začnou potloukat lidé z protějšího břehu. Pojďme osedlat koně.“

Dalo to trochu práce, než uvolnili jednoho nákladního koně pro Sadiho, ale zakrátko už mohli vyjet ze svého úkrytu a pokračovat po zarostlé cestě podél meandrů Hadí řeky. Zprvu postupovali opatrným krokem, ale jakmile na druhé straně zmizelo poslední předměstí Sthiss Toru, zrychlili do klusu a s klapotem kopyt se hnali podél výběžků džungle a páchnoucích bažin - kraje hadího lidu.

Když vyšlo slunce, propůjčilo mlze kolem téměř pohádkovou záři a změnilo kapky, stékající z listoví zeleně, v jiskřící drahokamy. Garion. jehož pálily oči a bolelo tělo z probdělé noci, si okouzlené zelené, třpytící se listy prohlížel a žasl, jak může taková krása existovat v temném a páchnoucím kraji močálů. „Celý svět je krásný, Belgarione,“ ujistil jej Eriond, odpovídaje tak na jeho myšlenku. „Jen musíš vědět, kde jeho krásu hledat.“

Mlha se rozehnala, a tak mohli vyrazit ještě rychleji. Toho dne nepotkali žádné pocestné. Než se začalo slunce ukládat ke spánku za mohutný val temně rudých mraků, byli už hodný kus proti proudu od hlavního města.

„Jak je to ještě daleko k murgské hranici?“ zeptal se Garion Sadiho, když spolu sbírali dřevo, ponechávajíce Durnika a Totha stavět stany.

„Ještě několik dní,“ odtušil eunuch. „Silnice překračuje řeku brodem blízko jejich pramenů a pak se stáčí dolů k Araze. Na druhém břehu brodu stojí jedna vesnice. Potřebuji se v ní zastavit a sehnat pár věcí - vhodné oblečení a tak podobně.“

Samet a Se'Nedra vybalovaly nedaleko od nich Polgařino nádobí a plavovlasá Drasnijka se ohlédla na Sadiho. „Nezlob se,“ vmísila se do hovoru, „ale obávám se, že máš ve svém plánu jednu mezeru.“

„Ano?“

„Jak se máme tvářit jako otrokáři, když jsou některé z nás poměrně jednoznačně ženy?“

„Ale v každé skupině obchodníků s otroky jsou ženy, milá paní,“ opáčil eunuch, skládaje náruč dříví vedle kamenného kruhu ohniště. „Jsem si jist, že až se nad tím zamyslíš, záhy pochopíš proč.“

„Já to tedy nepochopím,“ ohradila se Se'Nedra.

Sadi si distingovaně odkašlal. „My obchodujeme s ženami stejně jako s muži, Vaše Veličenstvo,“ vysvětlil, „a ženy, které jsou střeženy ženami, mají na trhu daleko vyšší cenu.“

Se'Nedře se líce pomalu zbarvily do nachova. „Jak ponižující.“

Sadi pokrčil rameny. „Já jsem tenhle svět nevymyslel, Vaše Veličenstvo,“ odtušil. „Jenom se snažím v něm přežít.“

Hned po jídle si vzal Sadi hliněnou mísu, naplnil ji horkou vodou a jal se mydlit si strniště na hlavě.

„Chtěl jsem se tě zeptat na jednu věc, Sadi,“ ozval se z druhé strany ohniště Silk, „Co jsi to vlastně provedl Salmissře, že jsi tak upadl v nemilost?“

Sadi se na něj zašklebil. „My, co pracujeme v královniných službách, jsme velice zkorumpovaní, Kheldare,“ odpověděl. „Všichni jsme lumpové a darebáci. Před několika lety vydala Salmissra jistá pravidla, která měla udržet naše pletichy a šizení v rozumných mezích – jen natolik, aby se vláda země úplně nerozpadla. Já jsem pár těch pravidel překročil - vlastně skoro všechny. A jak se o tom Sariss dozvěděl, hned to běžel žalovat královně.“ Vzdychl. „Tolik mě mrzí, že jsem neviděl jeho výraz, když dostal ten polibek.“ Uchopil břitvu.

„Proč si všichni Nyissánci holí hlavy?“ vyzvídala Se'Nedra.

„V Nyisse jsou spousty nepříjemného hmyzu, Vaše Veličenstvo, a vlasy pro něj představují přímo ideální útočiště.“

Vykulila na něj oči a pak si podvědomě sáhla na měděné kadeře.

„Nemusíte se tolik bát,“ usmál se na ni. „Většina z nich v zimě spí.“

O několik dní později začala cesta stoupat ven z džungle, do předhůří. Vlhký chlad, který v této době ležel na nyissijských bažinách, se postupně vytrácel a v horském lese při východní hranici už

bylo příjemně teplo. Řeka v těch místech byla čím dál kamenitější a její vody se projasnily.

„Brod je přímo před námi," oznámil Sadi, když projeli širokou zatáčku cesty. Kdysi tu řeku překračoval kamenný most, ale čas a prudký proud postupně podemlely jeho základy a roznesly je po řečišti několik desítek sáhů daleko. Přes staré kameny nyní pádila zelená voda, hlučná a pěnící. Proti proudu od zříceného mostu se nacházel široký pás mělčin se štěrkovým dnem, který se vlnil a jiskřil na slunci. Dobře vyježděná stezka mířila přímo k brodu.

„A co pijavice?" obával se Silk prohlížeje si vodu.

„Zdejší proud je na ně trochu moc rychlý, princi Kheldare," ujistil jej Sadi. „A těla pijavíc jsou příliš měkká, než aby vydržela takové otloukání o kameny." S jistotou vjel dolů do šplouchajícího proudu a vedl je na druhý břeh,

„Vesnice, o níž jsem mluvil, leží támhle," ukázal, jakmile zdolali bystřinu. „Vše, co budeme potřebovat, obstarám ani ne za hodinu."

„V tom případě na tebe počkáme zde," rozhodl Belgarat, slézaje ze sedla. „Ale ty půjdeš s ním, Silku."

„Zvládnu to sám," protestoval Sadi.

„Já ti to věřím. Řekněme, že je to jen pro jistotu."

„Ale jak mám vysvětlit prodavači, že se mnou jde Drasnijec?"

„Něco si vymysli. Určitě to hravě dokážeš."

Garion seskočil koně a kráčel do kopce podél říčky. Měl tyto lidi rád jako nikoho na světě, ale někdy už měl jejich hašteření plné zuby. Přestože si byl vědom, že tím nemyslí nic zlého, pořád to kdesi uvnitř vnímal jako hloupé, ryčné klábosení, které se neohlíží na jeho osobní tragédii - a nejen jeho, ale i Se'Nedry. Stál na říčním břehu, díval se nevnímajícíma očima na prudce klesající tok Hadí řeky a na rozlehlý zelený baldachýn džunglí hadího lidu pod ní. Bude rád, až nechají Nyissu za zády. Ani tak mu nevadilo to všudypřítomné bahno, zápach bažin, či mračna hmyzu, věčně se vznášející ve vzduchu. Ten podstatný problém byl v tom, že člověk v této zemi neviděl kolem sebe dál než na několik kroků. Z nějakého neznámého důvodu cítil Garion potřebu dívat se stále do dáli a shluky stromů a podrostu, brá-

nící mu v tom výhledu od chvíle, kdy do Nyissy vstoupili, ho dráždily čím dál víc. Už několikrát se musel vší silou držet, aby nevypustil svou vůli a neproklestil si džunglí široké průseky, táhnoucí se do nedohledna.

Když se Silk a Sadi vrátili, drasnijský mužík byl bez sebe hněvem.

„To máme jen jako součást přestrojení, princi Kheldare," bránil se Sadi mírně. „Tak jako tak nebudeme s sebou mít žádné otroky, takže je nikdo nosit nebude, nebo snad ano?"

„Mne uráží už jenom jejich pouhá existence."

„O co jde?" zeptal se Belgarat.

Sadi pokrčil rameny. „Koupil jsem pár okovů a zvonců pro otroky. Kheldarovi se to nelíbí."

„Biče se mi nelíbí taky," dodal Silk.

„Už jsem ti to přece vysvětlil, Kheldare."

„Já vím. Ale i tak je to nechutné."

„Ovšemže je. Nyissánci jsou nechutní lidé. Já myslel, že to víš."

„Charakteristiku jednotlivých národů si necháme na jindy," uťal je čaroděj. „Jedeme dál."

Cesta opustila řeku a začala ostře stoupat, zavádějíc je hlouběji a hlouběji do předhůří. Vzrostlé stromy ustoupily zakrslým jehličnanům a neduživému vřesu. Mezi temně zelenými stromy se válely roztroušeně velké, oblé a bílé balvany, ostře kontrastující se sytě modrým nebem. Na noc se utábořili v houšti nízkých, pokroucených jalovců a umístili ohniště u velkého balvanu tak, že jeho bílý povrch odrážel světlo i teplo k nim a z dohledu cizích očí. Nad nimi se vypínal strmý, rozeklaný hřeben, jehož zubatý obrys se nyní rýsoval proti hvězdami přetékající východní obloze.

„Jak překročíme ten hřeben, jsme ve Kthol Murgosu," oznámil Sadi, když po večeři seděli u ohně a povídali si. „Murgové hlídají své hranice velmi pečlivě, takže asi bude načase obléci si to, co jsem dole ve vesnici nakoupil." Otevřel velký balík, který si u brodu opatřil, a vytáhl odtud množství tmavě zelených hedvábných hábitů. Ustaraně si změřil Se'Nedru a obřího Totha. „S vámi to asi bude horší," zamumlal.

„Ten obchodník neměl moc velký výběr velikostí.“

„Já se o to postarám, Sadi,“ nabídla se Polgara, otevírajíc jedno ze zavazadel, aby vyhledala své šití.

Belgarat zamyšleně studoval velkou mapu. „Trápí mne jedna věc,“ prohodil k Sadimu. „Nemůže si Zandramas opatřit loď v některém ze západních přístavů a obeplout jižní konec kontinentu až k Verkatu?“

Sadi zavrtěl hlavou a jeho do hladká vyholená hlava se oranžově zaleskla v záři plamenů. „Nemožné, Pradávný. Mallorejská flotila uklouzla Murgům před nosem už před pár roky a král Urgit z toho má dodnes těžkou hlavu. Uzavřel všechny přístavy západního pobřeží a jeho lodi kontrolují všechny námořní trasy kolem celého poloostrova Urga. Nikdo si netroufne plavit se podél těchto břehů bez králova povolení.“

„Jak je to daleko k Verkatu?“ zajímal se Durnik.

Sadi zašilhal ke hvězdám. „V tomhle ročním období takové tři čtyři měsíce, pane Durniku.“

Polgara si tiše pro sebe pobrukovala a její jehla se blýskala v záři ohně. „ Se'Nedro, pojď sem,“ zavolala.

Maličká královna vstala a šla. Polgara zvedla zelený šat a odhadem jej poměřila s drobnou postavičkou, načež spokojeně pokývla.

Se'Nedra svraštila nos. „Musejí tak páchnout?“ zeptala se Sadiho zdráhavě.

„Nevím, jestli musejí, ale z nějakého neznámého důvodu vždycky páchnou. Otroci prostě vydávají určitý pach a ten se postupně zažere až do morku kostí.“

Teta Pol už mezitím držela další roucho a měřila si očima Totha. „Tohle bude náročnější,“ zabručela si.

Obr jí věnoval krátký, skoro plachý úsměv a vstal, aby mohl přiložit na oheň. Když prohrábl žhavé uhlíky, vznesl se z ohniště sloup blikajících rudých jisker a zamířil do náruče nízko visících hvězd. Z míst kdesi pod hřebenem se - jakoby v odpověď- ozval hluboký, chraplavý řev.

„Co to bylo?“ vyjekla Se'Nedra.

„Lev.“ Sadi pokrčil rameny. „Někdy lovívají podél otrokář-

ských stezek - alespoň ti staří a nemocní.“

„Proč to dělají?“

„Čas od času nějaký otrok onemocní tak, že už nemůže dál, a tak ho tu nechají. Starý lev nedokáže honit rychlou a silnou kořist, a tak…“ významně se odmlčel.

Malá královna na něj v hrůze třeštila oči.

„Vždyť jste se mne na to ptala, Vaše Veličenstvo,“ připomněl jí. „Upřímně řečeno, mně se otrokářství taky nelíbí. Proto jsem jej také zanechal a dal se na politiku.“ Vstal a oklepal si zadek svého roucha. „A teď mne, prosím, omluvte. Musím jít nakrmit Zith. A až si půjdete lehnout, buďte, prosím, opatrní. Občas se mi po krmení vysmekne a někam zmizí. Mám dojem, že si tak hraje, ale nikdy nevím, kde se potom vynoří.“ Odkráčel z kruhu světla k místu, kde si rozložil přikrývky.

Silk se chvíli díval za ním a pak se otočil zpět k ohni. „Já nevím jak vy,“ oznámil, „ale já dneska spím tady u ohně.“

Nazítří po snídani se navlékli do ohavné páchnoucích úborů nyissijských otrokářů. Na Belgaratův popud zakryl Garion opět jilec svého velkého meče. „Bude lepší, když Orb schováme po celou cestu přes Kthol Murgos,“ soudil stařec. „Když vidí kolem sebe Angaraky, občas se dost rozruší.“

Vyhoupli se do sedel a pokračovali po prastaré silnici vzhůru k hřebeni. Projeli zákrutou a Polgara náhle zastavila koně a ostře sykla.

„Co se stalo, Pol?“ ptal se Durnik.

Neodpověděla hned, ale tvář jí pobledla. Oči jí zaplály a bílá kadeř ve vlasech zazářila. „To je obludné,“ vypravila ze sebe.

„A co, teto Pol?“ nechápal Garion.

„Podívejte se támhle,“ odpověděla, ukazujíc třesoucí se rukou. Několik sáhů od cesty se tam na skalnatém podloží válely bílé kosti a mezi nimi lidská lebka, vyčítavě na ně hledící prázdnými očními důlky.

Jeden z otroků, o nichž mluvil včera večer Sadi?“ nadhodil Silk.

Polgara zavrtěla hlavou. „Jedna část dohody mezi Sarissem a Naradasem se týkala i eskorty několika mužů, kteří doprovodí Zan-

dramas na murgoskou hranici," připomněla. „Tady už je Zandramas nepotřebovala."

Silk se zachmuřil. „Asi to má v povaze. Pokaždé, když už někoho nepotřebuje, zabije ho."

„Ona je nezabila," řekla Polgara a očividně se snažila potlačit nevolnost. „Zlámala jim jen nohy a nechala je zde pro lvy. Čekali celý den až do soumraku, než lvi přišli."

Se'Nedřina tvář zbělela. „To je strašné!"

„Jsi si tím jistá, Pol?' zapochyboval Durnik. Ani on neměl v tvářích zdravou barvu.

„Některé události jsou tak hrůzné, že po sobě nechávají památku i v samotných skalách."

Belgarat se zasmušile díval na ohlodané kosti. „Něco takového neudělala poprvé. Jí nestačí jen zabít lidi, aby zahladila stopy. Musí páchat zvěrstva."

„Je to zrůda," hlesla Se'Nedra. „Pase se na hrůze a utrpení druhých."

„Nejen to," ozval se Belgarat. „Já myslím, že to má být i varování pro nás." Pohodil hlavou k roztroušeným lidským pozůstatkům. „Tohle nebylo nutné. Řekl bych, že se nás snaží zastrašit,"

„To se jí nepovede," prohlásil Garion tiše. „A vše, co napáchá, se jí připočte v závěrečném účtovaní. Až nadejde čas a bude muset zaplatit za své činy, bude toho hořce litovat."

Na vrcholu hřebene prastará cesta náhle skončila, ostře tak vyznačujíc neviditelnou linii, kde Nyissa končila a začínal Kthol Murgos. Z hřebenu se jim naskytl výhled na nekonečnou, ničím neporušenou dálavu černých skal a na míle širokých polí temně hnědého štěrku, který se leskl v sálajícím slunci.

„Kam odtud Zandramas jela?" zeptal se Durnik Gariona.

„Zabočila na jih," odpověděl Garion, když okamžik vnímal směr, kterým jej Orb táhne.

„Když pojedeme přímo, získáme nějaký čas, ne?"

„To je zcela vyloučeno, pane Durniku," zamítl nápad Sadi. „Toto je Velká aragská poušť. Jedinou vodou v ní jsou studně Dagaši, a neradil bych vám se u nich nechat chytit."

„Tady žijí Dagaši?“ podivil se Durnik a zastínil si oči, aby lépe viděl na rozlehlou pustinu.

„To jsou jediní, kdo zde mohou žít,“ odtušil Sadi. „Snad už tedy chápete, proč jsou tak obávaní. Budeme muset asi tak sto leguí podél tohoto hřebene na jih, abychom poušť obešli. Potom vyrazíme přímo na jihovýchod přes Morkth a dál na jih doVelkého Jižního lesa, do kraje Gorut.“

Belgarat přikývl. „Tak tedy do toho.“

Jeli na jih, vyhýbajíce se západnímu okraji Aragské pouště, a pečlivě se drželi v kopcích, které se příkře svažovaly do pusté nížiny. Cestou si Garion všiml, že stromy na této straně hřebene jsou zakrslé a sporadické. Na kamenitém podloží nerostla žádná tráva a vřes zde ustoupil suchým trnitým keřům. Ostrý předěl hřebene byl zřejmě hranicí mezi dvěma zcela odlišnými klimatickými pásmy. Tam, kde bylo na jeho západní straně příjemně teplo, začalo být zde na východě nepříjemné horko. Vodní toky tu téměř neexistovaly a těch pár pramenů, na něž narazili, bylo jen skromných a jejich voda záhy mizela v teplých loužích mezi rezavě zbarvenými balvany, aby se vzápětí vsákla do okolního štěrku.

Ráno třetího dne od chvíle, kdy vstoupili do Kthol Murgosu, si Toth přehodil přes rameno přikrývku, vzal svou hůl a kráčel dolů k ústí strže, v níž trávili noc, aby se rozhlédl po skalnaté poušti dole. Slunce ještě nevyšlo a světlo jitřní oblohy, přestože dosud ocelově šedé a nevrhající stíny, odhalovalo ostře a do detailu každou prasklinu a kámen sluncem spálené pustiny. Po chvilce se obr vrátil a dotekem na sebe upozornil Durnika.

„Co se děje, Tothu?“ otázal se kovář.

Němý pokynul k ústí strže.

„Tak dobrá,“ kývl Durnik a vstal z místa, kde právě rozdělával ranní oheň. Nato následoval Totha k ústí strže a oba se rozhlíželi dolů. Po chvíli se Durnik ohlédl a zavolal do tábora: „Belgarate, možná by ses měl jít podívat.“

Starý čaroděj si s námahou natáhl rozšmaťchané boty a sešel za nimi, s zelenou řízou pleskající mu přes kotníky. Chvíli nehnutě hleděl dolů a pak zamumlal kletbu. „Máme problém,“ oznámil, aniž se

otočil zpět.

Problém se stal zřejmým, jakmile se v ústí rozsedliny shromáždili i ostatní. O kus dál se v poušti zvedal mohutný oblak prachu a nehybně visel v klidném ranním vzduchu.

„Kolik lidí, myslíte, že dokáže rozvířit takovýhle oblak?“ zeptal se Garion tiše.

„Přinejmenším několik set,“ opáčil Silk.

„Murgové?“

„Ne - ledaže by Murgové změnili své zvyky,“ svraštila nos Samet. „Jsou oblečeni v červeném.“

Silk usilovně hleděl na oblak. „Máš dobré oči,“ řekl uznale.

„To je jedna z výhod mládí,“ odtušila sladce.

Bleskl po ní nevrlým pohledem.

„Já myslel, že je to murgoské území,“ divil se Durnik.

„To taky je,“ přisvědčil Sadi, „jenže Malloreánci sem dost často vysílají své hlídky. Zakat se už hezkých pár let snaží najít cestu, kudy by mohl vpadnout Urgitovi do zad.“

„Kde tu ale berou vodu?“

„Dozajista si ji přivezli s sebou.“

Toth se obrátil a škrábal se po příkré, skalnaté stěně ven z rokle, vyvolávaje malou lavinu prašného hnědého štěrku.

„Myslíš, že jim ujedeme?“ prohodil Silk k Belgaratovi.

„To nebude ten nejlepší nápad. Bude patrně vhodnější zůstat tady, dokud neodjedou.“

Toth na ně tiše hvízdl z vrcholu valu, na nějž se právě vyšplhal.

„Durniku, běž se podívat, co chce.“

Kovář kývl a vydal se vzhůru po příkrém svahu.

„Myslíte, že nás tu najdou?“ pípla Se'Nedra.

„Není to příliš pravděpodobné, Vaše Veličenstvo,“ utěšoval ji Sadi.

„Pochybuji, že by si dali tu práci prohledat každou strž a jeskyni v těchto horách.“

Belgarat zašilhal na oblak. „Míří k jihozápadu,“ všiml si. „Pokud tu vydržíme tiše sedět asi tak den, brzy odjedou z dosahu.“

„Hrozně nerad ztrácím čas," rozčiloval se Garion.

„Já taky, ale nemáme asi příliš na vybranou."

Durnik se v proudu kamení vracel z okraje rokle. „Před námi je další skupina mužů, ukrytá ve skalách," hlásil. „Typnul bych to na Murgy."

Belgarat ucedil šťavnatou kletbu. „Nijak nestojím o to, aby se kolem mne válčilo," zavrčel. „Běž tam nahoru a dávej pozor," řekl Silkovi. „O další překvapení nemám zájem."

Silk se vydal po srázném úbočí strže. Garion, poslušen náhlého impulsu, se vydal za ním. Jakmile se vyškrábali ze strže, ukryli se za hustým trnitým keřem.

Ohnivá koule slunce se vyhoupla nad obzor z pouště na východě a stoupající oblak prachu, zvířený Malloreánci, se zbarvil do zlověstné rudé. Postavy mužů dole, jak jedoucích Maltoreánců, tak ukrytých Murgů, byly na tu dálku nepatrné, jako hračky na modelu krajiny.

„Vsadím všechno co mám, že dojde ke střetu," soudil Silk, shlížeje dolů na obě skupiny.

Garion uvažoval. „Murgové budou v tom případě ve výhodě. Jsou výš a budou mít moment překvapení."

Silk se zazubil. „Vidím, že se z tebe stává vojenský stratég."

Garion to ponechal bez povšimnutí.

„Sadi měl pravdu," přiznal Silk. „Malloreánci si vezou vodu s sebou." Ukázal na zhruba dva tucty neohrabané vyhlížejících vozů, naložených velkými sudy, jež se vlekly na konci blížící se kolony.

Malloreánci dorazili k první z mělkých strží, jež stoupala vzhůru do kopců, a zastavili, zatímco jejich zvědové se rozeběhli na všechny strany, aby prozkoumali skalnatý terén. Krátce na to se ozvaly první poplašné výkřiky, znamenající, že byli alespoň někteří Murgové spatřeni.

„To přece nedává smysl," podivil se Garion. „Ani se nesnaží se schovat."

„Murgové nejsou právě pověstní svou inteligenci," odvětil Silk. Jak se červeně odění Malloreánci vyřítili vpřed v útoku, schovaní Murgové povstali a zasypali své nepřátele deštěm šípů, ale po pár sal-

vách se počali stahovat.

„Proč ustupují?“ podivil se Garion znechuceně. „Jaký to má smysl nastrojit léčku a pak se obrátit a utéci od ní?“

„Tak hloupí zase nejsou,“ přizvukoval mu Silk tlumeně. „Mají za tubem něco jiného.“

Ustupující Murgové se stále stahovali a přitom pokračovali v palbě, zanechávajíce za sebou úbočí poseté červeně oděnými mrtvolami. Malloreánci se však dál tvrdošíjně hnali vzhůru. A opět se projevil efekt titěrného měřítka tohoto výjevu. Kdyby byl Garion blíž, zvedl by se mu patrně z toho masakru na okraji pouště žaludek; takto však sledoval dění s pouhou zvědavostí.

A pak, když už hlavní šiky útočících Malloreánců vyšplhaly dost vysoko stržemi a srázy, vyřítila se s dusotem kopyt silná jednotka jízdních Murgů, mávajících sekyrami. Dosud byli skryti za dlouhým hřebenem, který vybíhal daleko do pouště.

„Tak tohle měli za lubem,“ přikývl Garion. „Vylákali Malloreánce do útoku, aby mohli zaútočit zezadu.“

„Nemyslím,“ potřásl hlavou Silk. „Řekl bych, že jdou po zásobovacích vozech.“

Cválající murgoská kavalerie vmžiku překonala posledních pár set sáhů a udeřila na boky slabě chráněného zásobovacího konvoje Malloreánců. Zablýskly se sekery a jedna rána za druhou dopadala na sudy s vodou. S každým úderem vytryskla jiskřící voda, aby se záhy vsákla do vyprahlé země pouště. Slunce, zastíněné prachem nájezdníků, rudě prozařovalo dusivá oblaka a barvilo prýštící proudy vody. Z útesu vysoko nad bojištěm to Garionovi připadalo, jako by tekutina, stříkající ze sudů, nebyla voda, ale krev.

Útočící Malloreánci, kteří si všimli, co se děje za jejich zády, zařvali vztekem a zoufalstvím a jejich nápor ochabl. Nato se šiky v červeném obrátily a ze všech sil pádily zpět do pouště, aby ochránily své drahocenné zásoby vody. Bylo však již pozdě. Murgoská jízda s brutální účinností proděravěla i ten poslední sud a tryskem se s triumfálním řevem hnala zpět, odkud přišla.

První Murgové, jejichž lstivý ústup vehnal Malloreánce do toho osudného útoku, pádili zpět dolů za hřebeny, aby zaujali své pů-

vodní pozice. S výhodou převýšení nad demoralizovanými Malloreánci pak spustili déšť šípů, jež se obloukem nesly ranní oblohou a dopadaly jako krupobití na nepřítele. Malloreánci se uprostřed té smrtící vřavy mamě snažili zachránit ze svých zásob vody tu trochu, co ještě zbývala na dnech děravých sudů, ale jejich ztráty byly strašlivé. Muži v červených kabátcích záhy ztratili hlavu a prchali pryč do čekající pouště, zanechávajíce vozy na pospas nepříteli.

„Tohle je hodně brutální válka," poznamenal Silk.

„Už je skoro po bitvě, co?" řekl Garion při pohledu na černě oděné Murgy, kteří postupovali dolů strží a doráželi raněné.

„Ach, ano," odpověděl Silk hlasem na pokraji nevolnosti. „Boj skončil. Umírání však nikoli."

„Možná že se ti, kteří přežili, dokážou dostat přes poušť."

„Nemají šanci."

„Tak, to by bylo," promluvil vysoký muž v černém rouchu, který zničehonic vystoupil zpoza blízkého skalního převisu s připraveným lukem v rukou. „Když už jste se vynadívali, co kdybychom se vrátili do vašeho tábora k ostatním?"

Kapitola desátá

SILK POMALU VSTAL, S RUKAMA TAK, aby na ně bylo dobře vidět. „Pohybuješ se velice tiše, příteli," poznamenal.

„Jsem k tomu vycvičen," opáčil muž s lukem. „Pohněte sebou. Vaši přátelé už čekají."

Silk vyslal ke Garionovi rychlý, varovný pohled. - Budeme dělat, co nám říká, alespoň než odhadneme situaci, - signalizovaly jeho prsty. -Tenhle chlapík dozajista není sám.-

Otočili se a klouzali dolů na dno rokle a neznámý je bedlivě sledoval ve vzdálenosti několika kroků, s lukem připraveným k ráně. Na horním konci rokle, kde včera vztyčili stany, postávalo několik černě oděných mužů s luky a hlídalo zbytek družiny. Všichni ozbrojenci měli zjizvené tváře a šikmé oči Murgů, ale jemné rozdíly mezi nimi byly. Murgové, které Garion vídal dříve, byli vesměs robustní a z jejich prkenného držení těla čišela arogance. Tito muži byli štíhlejší a držení těla naznačovalo spíše ostražitost a zvláštní uvolněnost svalů.

„Tak vidíš, vznešený Tajaku," zakňoural podlézavě Sadi ke štíhlému muži, který zjevně Murgům velel. Je to přesně, jak jsem ti říkal. Víc než dva další služebníky už nemám."

„Víme, kolik vás je, otrokáři," opáčil muž s drsným přízvukem v hlase. „Sledujeme vás, co jste vstoupili do Kthol Murgosu."

„Nijak jsme se neskrývali," bránil se Sadi mírně. „Jediným důvodem, proč jsme zůstali zde v úkrytu, byla snaha nestal se terčem při tom, co se dole odehrávalo." Odmlčel se, jako by přemýšlel. „Člo-

věka ale napadne, proč se vznešení Dagaši zabývají nevýznamnou skupinou nyissijských otrokářů. Jistě nejsme první, kdo jede touto cestou.“

Tajak poznámku ignoroval a pečlivě si prohlížel Gariona a jeho přátele černýma, jako břidlice tvrdýma očima. „Jaké je tvé jméno, otrokáři?“ zeptal se konečně Sadiho.

„Jsem Ussa ze Sthiss Toru, velkomožný pane, náležitě registrovaný obchodník s otroky. Mám veškeré potřebné doklady, pokud si je přeješ zhlédnout.“

Jak je možné, že žádný z tvých sluhů není Nyissánec?“

Sadi rozhodil nevinně rukama. „Válka, která zde na jihu zuří, způsobila u mých krajanů značnou neochotu účastnit se cest do Kthol Murgosu,“ vysvětloval. „Byl jsem tedy nucen najmout si lidi odjinud.“

„Snad mluvíš pravdu,“ pronesl Dagaši plochým, bezvýrazným hlasem. Provrtal Sadiho pohledem. „Chceš si vydělat, Usso ze Sthiss Toru?“ zeptal se náhle.

Sadiho matná očka zazářila a eunuch si zamnul ruce. „Vida,“ zaradoval se, „o tom si můžeme popovídat. Jak vám mohu pomoci? A kolik nabízíte?“

„O tom si promluvíš s mým pánem,“ odtušil Tajak. „Mým úkolem bylo nalézt skupinu otrokářů a nabídnout jim možnost vydělat si dost peněz za nepříliš náročnou službu. Máš zájem o takovou možnost?“

Sadi zaváhal a podvědomě zabloudil očima k Belgaratovi s němou prosbou o instrukci.

„Tak co?“ ozval se netrpělivě Tajak. „Bereš?“

„Ovšem,“ odpověděl Sadi obezřetně. „A kdo je tvým pánem, Tajaku? Kdo je ten dobrodinec, který mi chce dopomoci k bohatství?“

„Poví ti své jméno i to, co po tobě žádá, až se s ním setkáš - v Kahše.“

„Kahša?“ vyjekl Sadi. „To jsi prve neříkal, že musím jet až do Kahši.“

„Neříkal jsem spoustu věcí. Tak co? Souhlasíš a pojedeš s námi do Kahši?“

„Mám na vybranou?“

„Ne.“

Sadi rozhodil bezmocně rukama.

- Co je to Kahša, - ptaly se Garionovy prsty Silka.

- Hlavní stan Dagaši. Nemá zrovna nejlepší pověst -

„Tak dobrá,“ prohlásil Tajak rozhodně. „Sbalíme stany a vyrazíme. Do Kahši je mnoho hodin cesty a není moudré zdržovat se na poušti uprostřed odpoledního žáru.“

Slunce už plálo vysoko nad obzorem, když opustili ústí strže, obklopeni bedlivými Dagaši. V dáli v pustině již mezitím poražení Malloreánci zahájili svou beznadějnou pouť za vodou.

„Nepokusí se použít vašich studní, vznešený Tajaku?“ zeptal se Sadi.

„Pravděpodobně ano - jenže je nenajdou. Zakrýváme studně hromadami kamení a všechny hromady kamení vypadají na poušti stejně.“

Dole pod úpatím kopců postávali murgoští vojáci a sledovali sklíčený ústup Malloreánců. Když se k nim Tajak přiblížil, učinil rychlé, velitelské gesto a muži se zdráhavě rozestoupili.

Projížděli tím úzkým špalírem, jenž se do pouště otevřel, a Garion využil příležitosti a dojel Belgarata. „Dědečku,“ zašeptal stísněně, „co budeme dělat?“

„Počkáme a uvidíme, co se bude dít,“ odpověděl stařec. „Rozhodně bychom se neměli prozradit - alespoň zatím.“

Pokračovali dál, sálající pecí pouště a Sadi se ohlédl na murgoské vojáky, lemující poslední, nejnižší hřeben pahorků. „Tvoji krajané jsou nanejvýš ochotní,“ svěřil se Tajakovi. „Překvapuje mne však, že nás ani nezastavili. Kdoví, kdo se tu všechno potuluje v poušti.“

„Znají Dagaši,“ opáčil Tajak stručně, „a jsou příliš rozumní, než aby se nám stavěli do cesty.“ Přejel pohledem eunucha, po němž už začínal stékat pot. „Bude moudré, když budeš držet ústa zavřená, Usso. Slunce v téhle poušti vysává vlhkost z těla velmi rychle a otevřená ústa trpí nejvíc. Je klidně možné se zde umluvit k smrti.“

Sadi na něj vykulil oči a pak pevně sevřel rty.

Žár byl neuvěřitelný. Podklad pouště byl tvořen rozlehlými

pláněmi rudohnědého štěrku, zpestřených tu a tam hromadou tmavých balvanů či úseky řídce roztroušeného, zářivě bílého písku. Svět se před nimi mihotal a vlnil, jak z rozpáleného štěrku stoupal horký vzduch. Slunce se změnilo v palici bušící Garionovi do hlavy a šíje; ačkoli se vydatně potil, vlhkost se odpařovala tak rychle, že byl oděv stále suchý.

Asi hodinu jeli tou výhní, a pak kázal Tajak zastavit. Úsečným gestem odeslal pět mužů přes nízký hřeben na severovýchodě. Zakrátko se vrátili, přinášejíce v měších z kozí kůže vlažnou vodu.

„Napojit nejdřív koně," rozkázal Tajak. Nato odkráčel k úpatí hřebene, shýbl se a nabral hrst čehosi, co vypadalo jako bílý písek. Vrátil se zpět. „Nastavte dlaň," vyzval je a nasypal každému na ruku asi lžíci bílé sypké hmoty. „Snězte to," poručil.

Sadi si opatrně lízl hmoty a okamžité ji vyplivl. „Velký Isso!" vykvikl. „Vždyť je to sůl."

„Sněz to všechno," řekl Tajak. „Pokud to nesníš, zemřeš."

Sadi na něj zůstal zírat.

„Slunce ti vytahuje z těla krev. Bez soli v krvi zahyneš."

Zdrahavě sůl spolykali. Poté jim Dagaši dovolil vypít několik doušků. Nasedli a pokračovali dál slunečním peklem.

Se'Nedra se začala v sedle sklánět jako povadlá květina. Horko ji téměř drtilo. Garion ji dojel. „Jsi v pořádku?" vypravil ze sebe rozpraskanými rty.

„Žádné mluvení!" vyštěkl jeden z hlídačů.

Malička královna pozvedla tvář, unaveně se na Gariona usmála a jelo se dál.

Čas na tom strašlivém místě ztrácel svůj význam, a dokonce myšlenky ztěžkly, až se přestaly odvíjet úplně. Garion se tupě a strnule kymácel v sedle, hlavu skloněnou pod ranami slunečního kladiva. O mnoho hodin - či spíš let - později zvedl hlavu a zašilhal přimhouřenýma očima proti oslňujícímu světlu. Nejprve jen hloupě civěl před sebe, a teprve po chvíli mu pomalu docházelo, že to, co vidí před sebou, je zhola nemožné. Ve vzduchu před nimi se vznášel rozlehlý černý ostrov. Pohupoval se nad blyštivým, rozpáleným štěrkem a očividně popíral všechny zákony přírody. Jaké kouzlo zvládne takový

výkon? A jak může mít někdo takovou kouzelnou moc, aby zvládl takové kouzlo?

Ale nebylo to kouzlo. Jak se dostali blíž, stoupající vlny horkého vzduchu počaly řídnout a s nimi i přelud. Ukázalo se, že namísto létajícího ostrova tam stojí osamělý skalní vrchol, zvedající se příkře z roviny pouště. Po jeho úbočí stoupala vzhůru spirálovitá cesta, vytesaná ve skále.

„Kahša," oznámil Tajak stroze. „Slezte z koní a vezměte je za uzdu."

Stezka byla velmi příkrá; po druhé otáčce kolem dokola hory už nechali jiskřící štěrk pouště hluboko pod sebou. Stoupali výš a výš, kolem dokola rozžhaveného masívu. A náhle vedla stezka velkým, hranatým otvorem přímo do nitra hory.

„Už zase jeskyně?" šeptl Silk trpce. „Proč musíme pokaždé do jeskyní?"

Garion však kráčel téměř dychtivě. Klidně by šel třeba do hrobu, jen aby unikl nemilosrdnému slunci.

„Odveďte koně," nařídil Tajak několika mužům svého doprovodu, „a ihned se o ně postarejte. Vy ostatní pojďte se mnou." Vedl je dlouhou chodbou, vysekanou do hloubi masivu. Garion chvíli slepě tápal kolem sebe, než si oči na přítmí zvykly. Chladno tu sice nebylo, ale nekonečně příjemněji než venku ano. Zhluboka se nadechl, napřímil záda a rozhlédl se. Strašlivá námaha, kterou muselo dát proražení tak dlouhé chodby, byla patrná na každém kroku.

Sadi, který si toho také všiml, se obrátil k zachmuřenému muži, jenž kráčel vedle něj. „Netušil jsem, že jsou Dagaši tak zběhlí v kopání chodeb," poznamenal.

„To také nejsme. Tu chodbu razili otroci."

„Nevěděl jsem, že Dagaši drží otroky."

„Nedrží. Jakmile byla pevnost hotova, pustili jsme je."

„Tam ven?" Sadiho hlas byl zdušen hrůzou.

„Kam jinam? Ostatně, většina z nich dala přednost skoku z vrcholu skály."

Chodba náhle končila v jeskyni téměř tak rozlehlé jako ty, jež Garion spatřil v zemi Ulgů. Zde však byla navíc úzká okna, umístěná

vysoko na stěnách, která vpouštěla trochu světla. Když zvedl hlavu ke stropu, spatřil, že to není přirozená jeskyně, ale spíš velký kráter ve vrcholu hory, zastřešený kamennými deskami. Strop podpíraly klenby a pilíře. Na podlaze dómu stálo celé město kamenných domů a v jejich středu se tyčila ponurá, hranatá pevnost.

„To je Jaharbův dům," prozradil jejich průvodce krátce. „Čeká na nás. Musíme si pospíšit."

Silk vtáhl vzduch s ostrým syknutím.

„Co se děje?" zašeptal Garion.

„Tam musíme být velice opatrní," zamumlal Silk. „Jaharb je náčelník Starších Dagaši a má moc ošklivou pověst."

Všechny domy města měly plochou střechu a úzká okna. Garion zaznamenal, že v ulicích není ani stopa po čilém ruchu, běžném v městech Západu. Černě odění Dagaši s vážnými tvářemi si šli tiše po své práci a každý, koho potkali, si kolem sebe jakoby nesl kruh volného prostoru, který se nikdo z jeho spoluobčanů neodvážil narušit.

Jaharbova pevnost byla vystavěna bytelně z černých čedičových kvádrů a stráže u těžkých vrat byly skvěle vyzbrojeny. Tajak k nim prohodil několik slov a dveře se záhy otevřely.

Místnost, kam je dovedl jejich průvodce, byla rozlehlá a osvětlená jemně tepanými olejovými lampami, zavěšenými na řetězech od stropu. Jediný nábytek zde tvořily hromady žlutých polštářů, roztroušené po podlaze, a řada pevných, železem okovaných truhlic u zadní stěny. Uprostřed pokoje seděl na jedné hromadě polštářů starý muž s bílými vlasy a temnou, neuvěřitelně vrásčitou tváří. Měl na sobě žluté roucho a pojídal hroznové víno; pečlivě odděloval jednu bobulku po druhé a vkládal si je labužnicky do úst.

„Nyissijští otrokáři, ctěný Starší," ohlásil Tajak hlasem plným té nejhlubší úcty.

Jaharb odložil svou mísu s vínem a naklonil se kupředu, přičemž si opřel lokty o kolena a bedlivě si je prohlédl šedýma, pronikavýma očima. Z toho upřeného pohledu šel po zádech nepříjemný mráz. „Jak ti říkají?" otázal se konečně Sadiho. Jeho hlas byl stejně chladný jako pohled - velmi tichý a monotónní.

„Jsem Ussa, Ctihodný," odpověděl Sadi s hlubokou úklonou.

„Tak? A co pohledáváš v zemi Murgů?“ Stařec hovořil pomalu a vyslovoval slova, jako by je chtěl zazpívat.

„Obchoduji zde s otroky, velký Starší,“ vysvětlil rychle.

„Prodáváš, nebo kupuješ?“

„Tak trochu obojí. Současný chaos nabízí lecjaké možnosti.“

„To věřím. Přijel jsi sem tedy za ziskem?“

„Rozumný výdělek je nadevše, ctihodný Jaharbe.“

Výraz Staršího se nijak nezměnil, ale jeho oči se zabodávaly do eunuchovy tváře čím dál víc a Sadi se začínal potit. „Jsi nějaký neklidný, Usso,“ nevýrazný hlas získal téměř chlácholivé zabarvení. „Copak je ti?“

„To dělá to horko, ctihodný Jaharbe,“ opáčil Sadi nervózně. „Vaše poušťje velmi horká.“

„Snad.“ Kouřové oči nepovolovaly svůj upřený stisk ani na okamžik. „Máš v úmyslu vstoupit na území ovládané Malloreánci?“

„Tedy,“ zaváhal Sadi, „vlastně ano. Slyšel jsem, že množství otroků využilo nastalého chaosu, jenž vznikl po vpádu Malloreanců, a ukrylo se v Gorutském lese. Člověk si je může vzít zdarma, a o kus dál leží vinice a pole Haggy a Kthanu, netknuté, protože je nemá kdo obdělávat. Taková situace slibuje zisk.“

„Na pronásledování uprchlých otroků budeš mít jen málo času, Usso. Než uplynou dva měsíce, budeš muset být v Rak Hagze.“

„Ale -“

Jaharb zvedl paži. „Odsud budeš pokračovat do Rak Urgy, kde jsi již očekáván. Tam se k vám připojí další služebník. Jeho jméno zní Kabach a naleznete jej v Chrámu Torakově pod ochranou Agačaka, grolimského Hierarchy toho místa. Agačak a král Urgit umístí tebe a tvé sluhy na palubu lodi, která vás odveze kolem jižního pobřeží – tedy kolem Urgoského poloostrova - do Rak Kthaky. Odtud poputujete přímo do Rak Haggy. Rozuměl jsi všemu, co jsem ti řekl?“

„Zajisté, ctihodný Jaharbe - a co mám vykonat v Rak Hagze?“

„Jakmile dorazíte do Rak Haggy, Kabach vás opustí, a tím bude váš úkol splněn. Vaše služba bude spočívat v tom, že jej skryjete ve své skupině cestou do Rak Haggy - je to jen drobnost, ale vaše odměna bude veliká,“

„Ta loď mi zajisté ušetří mnoho měsíců strastiplné cesty v sedle, ctihodný Starší, ale nebudu mít potíže s Malloreánci? Jak jim mám vysvětlit, že jedu na trh v Rak Hagze, aniž vezu otroky na prodej?“

„Nakoupíš je v Kthace nebo v Gorutu. Malloreánci nebudou mít žádný důvod, proč o vás pochybovat.“

„Odpusť mi, ctihodný Starší,“ pokračoval Sadi a rozpačitě si odkašlal, „ale můj měšec značně zlehkl. Proto jsem se také chystal chytat uprchlé otroky. Nestojí mne víc než námahu s chycením.“

Jaharb neodpověděl a jeho zkoumavý pohled byl stále bezvýrazný a chladný. Obrátil jej k Tajakovi. „Otevři poslední truhlici,“ poručil.

Tajak hbitě uposlechl. Když nadzvedl víko truhlice, Garion zaslechl Se'Nedřino vydechnutí. Truhla byla až po okraj plná jasně rudých zlatých mincí.

„Vezmi si, kolik potřebuješ, Usso,“ utrousil Jaharb nedbale. Pak mu očima prokmitl stín pobaveného veselí. „Ale ne více, než pobereš do obou rukou.“

Sadi ohromeně zíral na blyštivý obsah truhly, oči se mu leskly chtíčem a na tváři a oholené hlavě mu vyrážely krůpěje potu. Pohlédl na červené zlato a pak na své, poněkud jemné a malé ruce. Přes tvář mu přelétl vychytralý výraz. „Zlato je těžké, nanejvýš ctihodný Jaharbe, a mé ruce jsou slabé po přestálém utrpení v poušti. Vadilo by ti, kdyby tvou štědrou odměnu nabral některý z mých sluhů?“

„To není tak nerozumný požadavek, Usso,“ odtušil Jaharb, již otevřeně pobaveně. „Ale pamatuj, jen tolik, co pobere do obou rukou.“

„Přirozeně,“ pokyvoval horlivě Sadi. „Rozhodně bych si nevzal víc, než mi náleží.“ Obrátil se. „Hej, ty,“ oslovil Totha, Jdi k té truhlici a naber do obou hrstí mincí - ale dej si pozor, abys nenabral víc.“

Obr nevzrušeně odkráčel k truhlici a nabral mohutnými tlapami dobře půl vědra zářících červených mincí.

Jaharb dlouhou chvíli sledoval potícího se eunucha a na jeho vrásčité tváři se nepohnul ani sval. Pak náhle zvrátil hlavu a zasmál se suchým, bezbarvým smíchem. „Výborně, Usso,“ zapředl měkce, „máš

čilou mysl. Mám rád, když jsou takoví lidé, kteří mi slouží. Možná budeš dokonce žít i tak dlouho, abys část tak chytře získaných peněz stihl utratit.“

„Byla to jen ukázka mé inteligence, ctihodný Jaharbe,“ pospíšil si Sadi. „Chtěl jsem ti jen dokázat, že ses nezmýlil, když sis k tomu úkolu zvolil mne. Mohu ty peníze vrátit, pokud si to budeš přát - tedy, alespoň část.“

„Ne, Usso. Nech si je všechny. Než dorazíte do Rak Haggy, jistě si je zasloužíš do posledního zlaťáku.“

„Je mi velkou ctí sloužit Dagaši. I kdyby nebylo tvé nekonečné velkorysosti, o nic bych nezchudl, protože jsem se stal tvým přítelem.“ Zaváhal a vrhl rychlý pohled na Belgarata. „Slyšel jsem, ctihodný Starší, že Dagaši znají mnoho věcí, jež nejsou známy ostatním.“

„Jen málo tajemství v této části světa před námi zůstane utajeno.“

„Mohu být tak drzý a odvážit se jediné otázky? Je to jenom drobnost, ale velmi mne zajímá.“

„Zeptat se můžeš, Usso. Až uslyším otázku, rozhodnu se, zda odpovím.“

„Mám v Tol Honetu nesmírně bohatého zákazníka, ctihodný Jaharbe,“ začal Sadi. Je přímo posedlý vzácnými knihami a za grolimské Proroctví z Rak Ktholu je ochoten zaplatit celé jmění. Nevíš snad, kde bych takovou knihu mohl získat?“

Jaharb se trochu zamračil a třel si vrásčitou tvář. „Dagaši se jen málo zajímají o knihy,“ odpověděl. „Svazek, který hledáš, by se jistě nacházel v Ktačikově knihovně v Rak Ktholu, jsem si však jist, že byl ztracen, když Belgarat Čaroděj to město zničil.“ Chvíli uvažoval. „Až dorazíš do Rak Urgy, mohl by ses zeptat Agačaka. Knihovna Chrámu je velice rozsáhlá, a protože Proroctví souvisí s náboženstvím, Agačak bude jistě mít kopii - pokud ještě nějaká existuje.“

„Jsem ti nesmíme vděčen za informaci, ctihodný Jaharbe,“ uklánělse Sadi.

Jaharb se napřímil. „A teď asi ty i tví sluhové si potřebujete odpočinout. Do Rak Urgy odjedete zítra za rozbřesku. Váš pokoj je připraven.“ A obrátil svou pozornost zpět k míse s vínem.

Pokoj, do něhož byli dovedeni, byl dost veliký. Kamenné stěny byly omítnuty na bílo, aby zlepšily viditelnost v matném světle města, ale vybavení místnosti bylo jen skromné a sestávalo z nízkého kamenného stolu a hromad podušek.

Jakmile je opustil přísný Tajak, stáhl ze sebe Garion zelený otrokářský hábit. „Dědečku," ozval se, „co budeme dělat? Do Rak Urgy nemůžeme. Pokud chceme někdy dohonit Zandramas, musíme na Verkat, jak nejrychleji to jen lze."

Stařec se rozvalil na kupě podušek. „Po pravdě řečeno, Garione, větší štěstí už jsme mít nemohli. Jakmile budeme na lodi, kterou pro nás Agačak a Urgit připraví, poplujeme přímo k Verkatu. Ušetříme tím řadu měsíců namáhavé cesty."

„Ale nebude něco namítat ten Dagaši - ten Kabach, který na nás čeká? Pojedeme přece jinam, než kam chce Jaharb."

Sadi rozevřel své kožené pouzdro. „Uklidni se, Belgarione." Vytáhl malou lahvičku s hustou modrou tekutinou a zvedl ji před Gariona. „Stačí dvě kapky do jídla a Kabach bude tak šťastný, že ani nebude vědět, kam jede."

„Ty jsi ale šikovný chlapík, Sadi," pochválil ho Belgarat. „Jak víš, že hledám Proroctví západních Grolimů?"

Sadi pokrčil rameny. „Nebylo těžké na to přijít, Pradávný. Část dohody mezi Sarissem a Naradasem se zmiňovala o spálení jediného opisu ve Sthiss Toru, který se nacházel v palácové knihovně. Pokud Zandramas usilovala o jeho zničení, pak očividně proto, aby se nám nedostal do rukou."

„Začínám měnit svůj názor na tebe, Sadi. Ještě pořád ti tak docela nevěřím, ale zcela nepochybně dokážeš být velice užitečný - pokud se o to snažíš."

„Děkuji, Pradávný Belgarate." Eunuch vytáhl svou hliněnou lahvičku.

„Jdeš krmit hada?" zeptal se Silk.

„Už má hlad, Kheldare."

„V tom případě počkám venku."

„Pověz mi, princi Kheldare," řekla Samet zvědavě. Jaký původ má ta tvá podivná neláska k plazům?"

„Většina normálních lidí nemá ráda plazy.“

„Tak zlé to není.“

„To měl být pokus o žert?“

Otevřela doširoka hnědé oči ve výrazu vtělené nevinnosti. „Copak bych mohla?“

Odkráčel do chodby a cosi zlobně bručel.

Samet se rozesmála a pak se odebrala za Se'Nedřou do pohodlí podušek pod oknem. Garion si již všiml, že se ty dvě od odjezdu z Tol Honetu značně sblížily. Garion, který vyrůstal v blízkosti zcela soběstačné Polgary, si dosud nikdy neuvědomil, jak silná je potřeba žen vyhledávat dámskou společnost. Zatímco Sadi krmil svého zeleného hádka, obě mladé ženy seděly bok po boku na polštářích a vyčesávaly z vlasů prach dnešní cesty.

„Proč ho tak dráždíš, Liselle?“ zeptala se Se'Nedra, rozhazujíc své planoucí kadeře.

„Jen se snažím srovnat účet,“ odtušila Drasnijka s rozpustilým úsměvem na rtech. „Když jsem byla malá, pořád si mne dobíral. Teď je řada na mně.“

„Zdá se, že pokaždé přesně víš, jak ho nejlépe zasáhnout.“

„Znám ho opravdu dobře, Se'Nedro. Pozoruji jej už celá léta. Znám jeho slabiny do nejmenšího detailu a vím také, kde mé rýpnutí pocítí nejvíc.“ Blondýnčiny oči změkly. „Víš, u nás v Drasnii se stal legendou. Na Akademii jsou jeho činům věnovány celé semináře. Všichni se mu snažíme vyrovnat, ale chybí nám ta jeho drzá, sebejistá elegance.“

Se'Nedra ustala ve své činností a upřela na svou přítelkyni dlouhý, zkoumavý pohled.

„Copak?“ podivila se Samet a pohled opětovala.

„Ale nic,“ pokrčila rameny Se'Nedra a pokračovala v česání.

Pouštní noc byla překvapivě studená. Vzduch byl zbaven veškeré vlhkosti tak důkladně, že žár odezněl téměř vzápětí poté, co zapadlo nelítostné slunce. Když za ocelově šedého světla rozbřesku opouštěli Kahšu, Garion se přistihl, jak se chvěje zimou. Kolem desáté hodiny ranní už však pálící slunce opět změnilo Aragskou poušť v peklo. Bylo už k polednímu, než dosáhli pahorkatiny lemující západní okraj pouště a

začali do ní stoupat, aby unikli z té zničující výhně.

„Jak dlouho ještě pojedeme do Rak Urgy, vznešený pane?“ ptal se Sadi Tajaka, který je opět doprovázel.

„Asi tak týden.“

„V této části Kthol Murgosu je všechno daleko, což?“

„Kthol Murgos je velká země.“

„A velice liduprázdná.“

„Jen pokud se nedíváš kolem.“

Sadi na něho tázavé pohlédl.

„Třeba tamhle podél hřebene.“ Taják ukázal k pásu rozeklaných skal, rýsujícímu se proti západní obloze, kde seděl na koni černě oděný Murgo a sledoval je.

„Jak dlouho už tam stojí?“ zajímal se Sadi.

„Dobrou hodinu. Copak se nikdy nedíváš kolem sebe?“

„U nás v Nyisse se vždycky díváme na zem. To víš, hadi.“

„To potom ano.“

„Co tam dělá?“

„Sleduje nás. Král Urgit má rád přehled o cizincích ve své zemi,“

„Nebude nám ten muž dělat potíže?“

„Jsme Dagaši. Ostatní Murgové nám potíže nedělají.“

„Je příjemné mít takový doprovod, vznešený Tajaku.“

Krajina, kterou jeli po další týden, byla skalnatá a jen skrovně porostlá vegetací. Garionovi činilo potíže uvěřit, že v těchto jižních končinách je teprve konec léta. Střídání ročních období bylo odjakživa tak pravidelné a neměnné, že mu přešlo téměř do krve a nemohl se vyrovnat s tím, že v této opačné části světa jsou roční doby obrácené.

V jednom okamžiku dlouhé pouti na jih pocítil, jak jej dobře zamaskovaný Orb na jilci meče táhne doleva, mimo směr cesty. Pobídl koně a dojel Belgarata. „Zandramas zde odbočila na východ,“ hlásil tiše.

Stařec pokývl.

„Bojím se, že ztratíme stopu,“ stěžoval si Garion. „Pokud se Sadi v odhadu jejího cíle mýlil, může nám trvat celé měsíce, než stopu opět najdeme.“

„Na tažení proti Medvědímu kultu jsme ztratili spoustu času, Garione," opáčil stařec. „Pokud chceme tu ztrátu dohonit, musíme občas riskovat."

„Asi máš pravdu, dědečku, ale ani tak se mi to nelíbí."

„Mně taky ne, ale nemáme na vybranou - nebo snad ano?"

Poryvy větru, vanoucího od Velkého západního moře, jim připomněly blížící se podzim. To už postupovali dolů po skalnaté šíji Urgoského poloostrova. Přes svou divokost s sebou větry nesly jen malou spršku deště, a tak mohli nerušeně pokračovat v cestě. Jízdní hlídky Murgů teď vídali stále častěji; stávaly na skalnatých hřebenech, černé siluety na pozadí šedého nebe. Skupině Dagaši se však očividně vyhýbaly uctivým obloukem.

A pak, kolem poledne jednoho zachmuřeného dne, kdy se jim nad hlavami valily od oceánu těžké mraky, vyjeli na jeden z kopců a spatřili pod sebou nedozírnou vodní hladinu, sevřenou v náručí strmých pobřežních útesů.

„Urgoský záliv," utrousil Tajak stručně a máchl rukou směrem k olověnému moři.

Poloostrov vybíhal daleko do moře a chránil tak vstup do zálivu skalnatým masívem. Ukryt za ním se rozkládal přístav, plný černých teček lodí, a nad ním se tyčilo poměrně velké město.

„To je ono?" zeptal se Sadi.

Tajak přisvědčil. „Rak Urga," potvrdil.

Na úzké pláži je očekával přívozní člun, houpající se na vlnách, jež sem z oceánu doléhaly. Byl to široký, bytelně stavěný člun, poháněný dvěma strhanými otroky s pruhy po biči na zádech. Nad nimi bdělo pozorné oko murgoského dozorce, ozbrojeného dlouhým bičem. Tajak a jeho muži je dovedli dolů až na štěrkovou pláž a pak se obrátili a bez jediného slova jeli zpět.

Kanál spojující Velké západní moře s Urgoským zálivem nebyl široký a Garion zřetelně rozeznával nízké kamenné budovy Rak Urgy, dřepící pod nevlídným nebem na vzdálenějším břehu. Sadi prohodil pár slov k Murgovi, pár mincí změnilo majitele a už mohli odvést koně na palubu. Murgo vyštěkl na otroky krátký povel, a aby podpořil svá slova, zapráskal jim nad hlavami bičem. Otroci odevzda-

ně odstrčili člun vesly od pláže, vrhajíce ustrašené pohledy na svého pána a jeho bič. Jakmile se plavidlo octlo na vodě, rychle zaujali svá místa a začali veslovat, rychle ukrajujíce ze vzdálenosti, jež je od města dělila. Murgo kráčel po lodi sem a tam a ostražitě sledoval otroky, zda nepoleví v tempu. Asi tak v polovině cesty jednou pozvedl trochu bič, očividně jen jako vyhrůžku.

„Odpusť mi, dobrý převozníku," oslovil ho Silk, „ale víš, že ti do člunu zatéká?"

„Zatéká?" opáčil Murgo ostře a sklonil bič. „Kde?"

„Nevím přesně, ale dole na dně je docela dost vody."

Murgo pokynul veslaři na zádi, aby opustil své místo, a pak rychle nadzvedl dřevěnou mříž, aby mohli nakouknout na ploché dno člunu. „To je jenom špína na dně," řekl opovržlivě a křikl na veslaře, aby se vrátil k veslu. „Copak jsi v životě neviděl člun?"

„Jen několikrát," přiznal Silk. „Viděl jsem vodu a myslel jsem, že bys o tom měl vědět. Odpusť, že jsem tě obtěžoval." Odkráčel na příď za ostatními.

„Co to mělo znamenat?' ptal se Belgarat.

„Durnik se začínal mračit," pokrčil rameny Silk. „Nechtěl jsem, aby dal průchod svému smyslu pro spravedlnost"

Belgarat upřel svůj tázavý pohled na kováře.

„Nemůžu tu jen stát a přihlížet, jestli začne bičovat ty ubožáky," zavrčel Durnik zatnutými zuby. „Jestli ještě jednou zvedne ten bič, poletí do vody."

„Už chápeš?" doplnil Silk.

Belgarat se tvářil, jako by chtěl něco říci, ale Polgara ho předešla. „Nech ho být, otče," požádala. „Je, jaký je, a nic na světě ho nezmění."

Přístav Rak Urga skrýval ještě víc lodí, než se z druhé strany jevilo. Veslař na zádi obratně manévroval člunem mezi kotvícími plavidly ke kamennému molu, vybíhajícímu do olověně šedých vod kanálu. Kotvilo zde asi tucet širokých murgských lodí, které se kolébaly na vlnkách a narážely do sebe, upoutány na lanech, zatímco skupiny otroků je vykládaly a nakládaly.

Člun přistál na chráněné straně jednoho z mol a koně byli opa-

trně vyvedeni po šikmé rampě, kluzké od mořských řas. Se'Nedra přejela pohledem hladinu, posetou odpadky, a pohrdavě si odfrkla. „Proč musí všechny přístavy vypadat stejně - a také stejně páchnout?“ zamumlala.

„Snad proto, že lidi, kteří v nich žijí, nemohou pokušení vody odolat,“ odtušila Samet.

Se'Nedra jí věnovala udivený pohled.

„Příliš to láká,“ vysvětlovala Drasnijka. „A oni zřejmě pokaždé zapomenou, že odpadky, které hodí ráno do moře, se jim s odpoledním přílivem zase vrátí.“

Když se vyšplhali na vrchol rampy, čekal na ně důležitě se tvářící Murgo, jehož černý dlouhý šat pleskal ve vanoucí bríze. „Hej vy tam,“ houkl na ně nadutě. „Kam jedete?“

Sadi vystoupil do popředí a pozdravil Murga podlézavou úklonou. „Jsem Ussa,“ odpověděl, „registrovaný obchodník s otroky ze Sthiss Toru. Mám veškeré potřebné doklady.“

„V Rak Urze žádný trh s otroky není,“ pronesl Murgo podezřívavě. „Ukaž ty doklady.“

„Ovšem.“ Sadi ponořil ruku do svého zeleného hábitu a vytáhl balíček složených pergamenů.

„Když tedy nejedete prodávat otroky, co tu děláte?“ vyslýchal Murgo, rozbaluje dokumenty.

„Jen prokazuji malou laskavost svému dobrému příteli Jaharbovi, náčelníkovi Starších Dagaši.“

Murgo se zarazil v půli pohybu. „Jaharbovi?“ ujistil se ostražitě.

Sadi pokývl. „Protože jsem tudy stejně měl cestu, požádal mne, abych se zde zastavil a doručil jistou zprávu Agačakovi, Hierarchovi Rak Urgy.“

Murgo polkl nasucho a strčil Sadimu doklady do rukou zpět, jako by jej pálily. „Tak tedy běžte,“ vybídl je krátce.

„Díky ti, vznesený pane,“ odpověděl Sadi s další úklonou. „Odpusť ještě, ale mohl bys nám ukázat směr ke Chrámu Torakovu? Jsem v Rak Urze poprvé.“

„Leží na horním konci ulice mířící vzhůru od nábřeží,“ vysvět-

lil chvatně Murgo.

Ještě jednou díky. Pokud mí prozradíš své jméno, zmíním se Agačakovi, jak jsi nám pomohl.“

Murgova tvář pobledla. „To není nutné,“ řekl spěšně, obrátil se a urychleně zmizel.

Jména Jaharb a Agačak tu, jak se zdá, mají docela zvuk,“ poznamenal Silk.

Sadi se usmál. „Vsadím se, že pokud bys je zmínil takto jedním dechem, otevřou ti každé dveře v tomto městě.“

Rak Urga nebylo příliš pohledné město. Úzké ulice se skládaly z domů z hrubě otesaných kamenů, zastřešených břidlicovou střechou, jež přečnívala kus do ulic, a vytvářela v nich tak věčné šero. Nebylo to však jen pochmurné příšeří, co dodávalo městu nepříjemný ráz. Ve vzduchu visela atmosféra jakéhosi chladného nezájmu o pocity běžných lidí, provázená tichým, nikdy nevyřčeným strachem. Zachmuření Murgové ve svých černých hávech se na ulicích tiše míjeli, bez jediného slova či dokonce náznaku, že své spoluobčany vidí.

„Proč jsou tu lidé k sobě tak nepřátelští?“ ptal se Eriond Polgary.

„To je součást národní povahy,“ vysvětlila mu. „Murgové byli v Kthol Mišraku aristokracií, než jim Torak nařídil osídlit tuto část kontinentu. Jsou nezvratně přesvědčeni o tom, že jsou nejvyšší formou stvoření ve vesmíru - a každý z nich navíc skálopevně věří, že on je lepší než všichni ostatní. To samozřejmě nenechává příliš mnoho prostoru k diskusi.“

Nad městem se vznášel příkrov mastného černého dýmu, přinášejícího s sebou odporný puch.

„Co je to za hrozný zápach?' ptala se s nakrčeným nosem Samet.

„Nemyslím, že bys opravdu chtěla slyšet odpověď na tuhle otázku,“ potřásl hlavou Silk se zachmuřeným výrazem v tváři.

„Nechceš mi snad říct, že pořád ještě -“ nedořekl Garion.

„Vypadá to, že ano.“

„Ale Torak je mrtvý. Jaký to má smysl?“

„Grolimové se nikdy příliš nezajímali, zda to, co dělají, má ně-

jaký smysl," rozhodil rukama Belgarat. „Zdrojem jejich moci byl odjakživa strach. Pokud se chtějí udržet při moci, musejí v rozsévání strachu pokračovat."

Zahnuli za roh a spatřili před sebou mohutnou černou budovu. Z velkého komínu na břidlicové střeše stoupal sloup hustého černého dýmu, zmítaný sem a tam poryvy větru od přístavu.

„Tak tohle je Chrám?" hlesl Durnik.

„Ano," přitakala Polgara. Ukázala na dvojici masivních, cvočky pobitých dveří, jež byly tím jediným, co narušovalo slepou, příkrou zeď. Přímo nade dveřmi visela vyleštěná ocelová podobizna Torakovy tváře. Garion ucítil povědomé zamrazení. Dokonce i dnes, po tom všem, co se odehrálo v Městě nekonečné noci, jej Torakova tvář naplňovala hrůzou, a nijak zvlášť jej nepřekvapilo, že se chvěje - neboť za několik okamžiků vstoupí do chrámu zmrzačeného boha Angaraků.

Kapitola jedenáctá

SADI SKLOUZL ZE SEDLA, DOŠEL K OKOVANÝM dveřím a zabušil zrezivělým železným klepadlem. Dunivé, duté rány se zdály otřásat celým Chrámem.

„Kdo to přichází do domu Torakova?“ houkl tlumený hlas zevnitř.

„Přináším zprávu od Jaharba, náčelníka Starších z hory Kahša, jež je určena uším Agačaka, Hierarchy Rak Urgy.“

Na chvilku zavládlo pochybovačné ticho, načež se dveře se skřípěním otevřely a z nich opatrně vyhlédl Grolim s dolíčky od neštovic v tváři. „Ty nejsi z Dagaši,“ řekl Sadimu podezíravě.

„Ne, to skutečně nejsem. Mezi Agačakem a Jaharbem bylo cosi ujednáno a já jsem součástí té úmluvy.“

„Neslyšel jsem nic o takovém ujednání.“

Sadi ukázal očima na nijak nezdobenou kápi Grolima, svědčící o nepříliš vysoké knězově hodnosti. „Odpusť mi, služebníku Torakův,“ opáčil chladně, „ale má tvůj Hierarcha ve zvyku svěřovat se se svými záležitostmi dveřníkům?“

Grolimova tvář potemněla a oči na eunucha zlobně zablýskly. „Zakryj si hlavu, Nyissánče,“ řekl po dlouhém mlčení. „Jsi na svatém místě.“

„Ovšem.“ Sadi si stáhl kápi zeleného roucha přes oholenou lebku. „Můžeš poslat někoho, aby se postaral o koně?“

„Bude o ně postaráno. Jsou toto tvoji služebníci?“ Grolim se

zahleděl přes Sadiho rameno na ostatní, kteří stále ještě čekali v sedlech na ulici.

„Jsou, vznešený kněže."

„Řekni jim, aby šli s námi. Zavedu vás do komnaty, kde sídlí Chabat"

„Odpusť mi, kněze Dračího boha. Mé poselství je určeno Agačakovi."

„Chabat hovoří s každým, kdo hodlá navštívit Agačaka. Jinak nelze. Seber své sluhy a pojď za mnou."

Družina sesedla a prošla pochmurnými dveřmi do chodby, osvětlené plameny pochodní. Odporný zápach spáleného masa, který svíral město, zde v Chrámu ještě zesílil. Následovali Grolima a Sadiho zakouřenou chodbou do Chrámu a na Garionovu mysl sedl strach. To místo čpělo prastarým zlem a strnule se tvářící kněží, které potkávali, se po nich dívali s podezřením a neskrývanou zlovolnou záští.

A vtom se odkudsi z budovy ozval bolestný výkřik, následovaný zaduněním velkého železného gongu. Garion se otřásl, neboť si byl dobře vědom, co ty zvuky znamenají.

„Je snad onen prastarý rituál obětí stále provozován?" ptal se překvapeně Sadi Grolima. „Myslel jsem si, že byl ten zvyk již opuštěn - po tom, co se stalo."

„Nestalo se nic, co by nám bránilo ve vykonávání naší povinnosti z nejsvětejších, Nyissánče," odtušil Grolim chladně. „Každou hodinu nabízíme bohu Torakovi lidské srdce."

„Ale Torak už přece není."

Grolim se zastavil a tvář mu planula hněvem. „Už ta slova nikdy nevyslovuj!" vykřikl. „Nepřísluší cizinci, aby se takto rouhal ve zdech Chrámu. Duch Torakův žije dál, a jednoho dne bůh znovu povstane, aby vládl světu. On sám pozvedne nůž, až jeho nepřítel, Belgarion Rivanský, bude s křikem ležet na oltáři."

„Tomu říkám povzbuzující myšlenka," zabručel Silk Belgaratovi. „Pak budem muset začít znovu."

„Buď zticha, Silku," sykl Belgarat

Místnost, do níž je vedl grolimský kněz nízké hodnosti, byla velká a chabě osvětlená několika olejovými lampami. Stěny pokrývaly

černé závěsy a vzduch byl těžký kadidlem. Za velkým stolem seděla štíhlá postava v černé kápi a četla si v těžké knize, vázané v černé kůži při svétle blikající svíce. Garionovi se maličko naježily vlasy, jak pocítil moc, vyzařující z oné postavy. Koutkem oka mžikl po Polgaře a ta vážně přikývla.

„Odpusť mi, svatá Chabat," řekl trochu třesoucím se hlasem Grolim s dolíčkovatou tváří, „ale přivádím posla od Jaharba zabijáka."

Postava u stolu zvedla oči a Garion potlačil překvapené vydechnutí. Byla to žena. Její tvář měla v sobě jakousi zářivou krásu, ale jeho oko upoutalo něco jiného. Do obou bledých, kdysi půvabných tváří kdosi krutě vyryl hluboké, červené jizvy, táhnoucí se od spánků až k bradě ve složitém obrazci, znázorňujícím patrně plameny. Její oči byly temné a žhnoucí a na plných rtech jí pohrával pohrdavý úsměšek. Okraj černé kápě byl lemován purpurovým prýmkem. „Ano?" pronesla drsným, skřípavým hlasem. „A odkdy Dagaši s důvěrou svěřují své vzkazy cizincům?"

„Já - já jsem se neptal, svatá Chabat," zaváhal Grolim. „Tento zde tvrdil, že je přítelem Jaharbovým."

„A ty ses radši dále nevyptával?" Její drsný hlas se náhle ztlumil do hrozivého šepotu a černé oči se zabodly do rozechvělého dveřníka. Pomalu přenesla svůj upřený pohled na Sadiho. „Pověz mi své jméno," poručila.

„Jsem Ussa ze Sthiss Toru, svatá kněžko," odpověděl. „Jaharb mi nařídil osobně navštivit tvého Hierarchu a předat mu zprávu."

„A co praví ta zpráva?"

„Ehm - odpusť mi, svatá kněžko, ale bylo mi řečeno, že je určena pouze pro uši samotného Agačaka."

„Agačakovy uši jsem já," odvětila nebezpečně tichým hlasem. „K jeho uším se nedostane nic, co bych já předtím neslyšela" Garion naslouchal tónu jejího hlasu a náhle pochopil. Tato strašlivě pořezaná žena se nějakým způsobem dostala k moci, ale stále si jí není příliš jistá. Nesla svou nejistotu jako otevřenou ránu a sebemenší zpochybnění její autority v ní vzbudilo spalující nenávist vůči neopatrnému nešťastníkovi, který se ho dopustil. Vroucně zadoufal, že si Sadi uvědomuje, jak je ta žena nesmírně nebezpečná.

„Ach tak," vybroušeně se uklonil Sadi. „Nebyl jsem plně obeznámen se zdejší situací. Bylo mi řečeno, že Jaharb, Agačak a král Urgit potřebují z nějakého důvodu dopravit bezpečně jistého Kabacha do Rak Haggy. Já jsem ten, který se má o dopravu postarat."

Oči kněžky se podezřívavě zúžily. „To jistě není celá zpráva," obvinila jej,

„Obávám se, že je, vznesená kněžko. Domnívám se, že Agačak jí bude rozumět."

„Nic víc ti Jaharb neřekl?"

„Jenom tolik, že řečený Kabach se zdržuje zde v Chrámu pod Agačakovou ochranou."

„Nemožné," vyštěkla. „Kdyby tu byl, musela bych o tom vědět. Agačak přede mnou nemá žádná tajemství."

Sadi omluvně rozhodil rukama. „Nemohu než opakovat, co mi Jaharb řekl, svatá kněžko."

Hryzala si kloub prstu, oči náhle plné pochybnosti. „Jestli jsi mi lhal, Usso, nechám ti vytrhnout srdce z těla," vyhrožovala.

„Toto je skutečně celý vzkaz, svatá kněžko. Mohu jej nyní přednést tvému Hierarchovi?"

„Hierarcha je v Drojimském paláci a radí se s naším nejvyšším králem. Nevrátí se patrně před půlnocí."

„Je tu tedy nějaké místo, kde já a moji sluhové můžeme vyčkat jeho příchodu?"

„Ještě jsem s tebou neskončila, Usso ze Sthiss Toru. Co má ten Kabach dělat v Rak Hagze?"

„To mi Jaharb nepovažoval za nutné sdělit."

„Já myslím, že mi lžeš, Usso," opáčila a její prsty zabubnovaly na desce stolu nervózní staccato.

„Nemám důvod ti lhát, svatá Chabat," bránil se.

„Agačak by mi o tom řekl. Nic přede mnou neskrývá - vůbec nic."

„Možná na to zapomněl. Nemusí to být nic důležitého."

Postupně přejížděla pohledem jednoho po druhém a z kápě jí byly vidět jen planoucí oči pod temným obočím. Obrátila svůj chladný pohled na Grolima, který se ještě nepřestal třást. „Pověz mi," sykla, Jak

je možné, že jeden z nich byl ke mne vpuštěn s mečem?“

Kněžova tvář strnula „Odpusť mi, svatá Chabat,“ zaškemral, Já -já jsem si toho meče nepovšiml.“

„Nepovšiml? Jak může někdo přehlédnout tak velkou zbraň? Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

Grolim se začal třást ještě víc.

„Je snad ten meč neviditelný? Neboje ti snad moje bezpečnost docela lhostejná?“ Její zjizvená tvář působila ještě krutějším dojmem než dřív. „Anebo proti mně chováš nějakou zášť a doufal jsi, že mne ten cizinec bude chtít zabít?“

Grolimův obličej zpopelavěl.

„Asi se o té záležitosti budu muset zmínit před Agačakem - až se vrátí z té návštěvy. Bezpochyby si s tebou bude chtít promluvit - a bude to dlouhý rozhovor.“

Dveře do místnosti se otevřely a vstoupil černě oděný Grolim, kost a kůže, se zeleně lemovanou kapuci. Jeho černé vlasy byly mastné a visely mu v dlouhých pramenech až na ramena. Měl vytřeštěné oči fanatika a šířil kolem sebe kyselý pach dávno nemytého těla „Už je skoro čas, Chabat,“ oznámil pronikavým hlasem.

Chabatiny oči při pohledu na něj zjihly. „Děkuji, Sorčaku,“ odtušila, mhouříc téměř koketně dlouhé brvy. Vstala, vysunula zásuvku stolu a vyjmula z ní černé kožené pouzdro. Otevřela jej a láskyplně vytáhla dlouhý, lesklý nůž. Nato přejela chladným pohledem Grolima, jehož právě vyplísnila. „Odcházím do Svatyně provést obětovací rituál,“ sdělila mu, mimoděk zkoušejíc ostří mohutné čepele. „Jestli přes tvé rty přejde jen jediné slovo o tom, co se tu stalo, ty sám zahyneš při příštím zadunění zvonu. A teď odveď tyto otrokáře do vhodných pokojů, aby mohli vyčkat návratu Hierarchy.“ Obrátila se zpět k dlouhovlasému Sorčakovi a její oči zaplály děsivou dychtivostí. „Doprovodíš mne do Svatyně, abys mohl být svědkem mého rituálu?“

„Bude mi ctí, Chabat,“ odtušil s trhavou úklonou; když se však k němu kněžka obrátila zády, jeho rty se stáhly do pohrdavého úsměšku.

„Zanechám tě zde v péči tohoto packala,“ utrousila k Sadimu, když jej míjela. „Ten rozhovor ještě dokončíme, ale nyní se musím jít

připravit na oběť.“ A se Sorčakem po boku opustila místnost.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, neštovicemi zbrázděný dveřník si odplivl na místo, kde kněžka před okamžikem stála.

„Netušil jsem, že se i žena může povznést k purpuru v jednom z chrámů Torakových,“ prohodil k němu Sadi.

„Je to Agačakova oblíbenkyně,“ zavrčel Grolim temně. „Její schopnost čarovat je velmi omezená, a tak ji povýšili jen na jeho naléhání. Hierarcha má podivnou zálibu v ošklivých věcech. A je to jenom jeho moc, díky níž ještě neskončila s prořízntutým hrdlem.“

„Ta politika,“ vzdychl Sadi. „Je to totéž po celém světě. Zdá se však, že své náboženské povinnosti bere velmi vážně.“

„Její dychtivost k provádění rituálu má jen málo společného s náboženstvím. Vyžívá se v krvi. Sám jsem ji viděl, jak ji hltá, když vytryskne z hrudi oběti, a jak do ní noří ruce a obličej.“ Kněz se rychle rozhlédl kolem, jako by se bál, že jej někdo uslyší. „Jednoho dne však i Agačak zjistí, že ta žena provozuje čarodějnictví přímo ve zdech Chrámu Torakova a že spolu se Sorčakem slaví obscénními rituály své černé sabaty v době, kdy všichni ostatní služebníci Chrámu už dávno spí. Až náš Hierarcha odhalí jejich zkaženost, ona sama se octne s křikem na oltáři, a jeden každý Grolim v Chrámu se dobrovolně a rád nabídne, že povede nůž po její hrudi.“ Napřímil se. „Pojďte se mou,“ poručil.

Místnosti, do nichž je zavedl, byly jen stěží víc než řada úzkých, temných cel. V každé z nich stálo nízké skládací lůžko a na skobě trčící ze zdi viselo černé roucho Grolimů. Kněz jim kratičce pokývl a odešel. Silk šel prozkoumat jediný o trochu větší pokojík uprostřed komplexu, kde osamělá lampa ozařovala hrubý stůl a lavice. „Moc velký luxus to tedy není,“ odfrkl si.

„Pokud chceš, můžeme si jít stěžovat,“ navrhla Samet.

„Co se jí to stalo s tváří?“ ptala se vyděšeným hlasem Se'Nedra „Byla tak ohyzdná.“

„Takový byl zvyk v některých grolimských chrámech v určité části Haggy,“ vysvětlovala Polgara. „Kněžky, nadané schopností čarovat, si takto pořezaly tváře, aby se tak navždy zasvětily Torakovi. Ten zvyk už se však vesměs neprovádí.“

„Ale mohla být tak krásná. Proč se tak zohyzdila?“

„Lidé dělají lecjaké věci, když jsou v zajetí náboženské hysterie.“

„Jak mohl ten Grolim přehlédnout Garionův meč?“ vyptával se Silk Belgarata.

„Orb dokáže podniknout leccos, aby nevzbudil podezření.“

„A tys mu řekl, aby se schoval?“

„Ne. Občas má podobné nápady sám.“

„No, zdá se, že nám to jde docela dobře, ne?“ pochválil si Sadi a zamnul si spokojeně ruce. „Říkal jsem vám, že vám budu užitečný.“

„Velice užitečný, Sadi,“ protáhl Silk sarkasticky. „Dokonce tak, žes nás zatáhl doprostřed bitvy, potom přímo do hlavního stanu Dagaši a teď do samého středu grolimské moci ve Kthol Murgosu. Co jsi nám naplánoval na zítra - za předpokladu, že tě ta dáma nevykuchá ještě před rozbřeskem?“

„Dostaneme se na tu loď, Kheldare,“ ujistil ho eunuch. „Dokonce ani Chabat se neodváží protivit se Agačakovým přáním - bez ohledu na to, jak velká je její pýcha. A ta loď nám ušetří celé měsíce.“

„Potřebovali bychom si s Garionem ještě někam zajít,“ vzpomněl si Belgarat. „Durniku, podívej se do chodby, zda kolem nás postavili straže.“

„Kam jdete?“ zeptal se Silk.

„Chci najít knihovnu. Rád bych se podíval, zda se Jaharb ohledně těch proroctví nemýlil.“

„Nebylo by lepší počkat do večera - až všichni půjdou spát?“

Stařec zavrtěl hlavou, „Než najdeme, co hledáme, může nám to dost dlouho trvat. Agačak se má vrátit až někdy k půlnoci, nejlepší čas k prohrabání jeho knihovny je tedy nyní.“ Věnoval malému Drasnijci letmý úsměv. „Kromě toho,“ dodal, „přestože ti to bude možná připadat nelogické, někdy je snazší pohybovat se po nepřátelském území za dne než slídit potmě v noci.“

„To je velmi nereálné, Belgarate.“

„Chodba se zdá být prázdná,“ hlásil Durnik od dveří.

„Výborně.“ Belgarat se vrátil do jedné z cel a záhy odtamtud vyšel s dvěma grolimskými řízami. „Tu máš,“ podával jednu z nich

Garionovi, „vezmi si to na sebe.“ Zatímco oba zaměňovali zelený hábit za černý, Durnik hlídal u vchodu. „Je tam stále klid, Belgarate,“ informoval, „ale radši si pospěšte. Slyším na druhém konci jít nějaké lidi.“

Stařec kývl a přetáhl si přes hlavu kápi. „Jdeme,“ vybídl Gariona.

Chodby byly tmavé, osvětlené jen spoře čadícími pochodněmi, zatknutými v železných kruzích v kamenných zdech. Potkali jen několik málo Grolimů v černých kutnách. Torakovi kněží kráčeli podivným, toporným krokem, jako by měli ztuhlé nohy; hlavy sklopené, ruce schovány v širokých rukávech a obličej ve stínu kápě. Garion odhadoval, že ta podivná chůze má nějaký význam, a snažil se jí napodobit.

Belgarat postupoval vpřed s předstíranou jistotou, jako by zcela přesně věděl, kam kráčejí. Dorazili do o něco širší chodby a stařec vrhl rychlý pohled k jejímu druhému konci, kde se rozevíraly těžké dvojité dveře. Za nimi se nacházela místnost osvětlená mihotavým světlem plamenů. „Tam ne,“ Šeptl Garionovi.

„Co je to?“

„Svatyně. Místo, kde je oltář.“ Rychle koridor přešel a zamířil do příčné uličky.

„Tohle nám bude trvat celé hodiny, dědečku,“ zoufal si Garion tiše.

Belgarat potřásl hlavou. „Grolimská architektura je poměrně čitelná,“ namítl. „Jsme v té správné části Chrámu. Ozkoušej dveře na téhle straně a já prověřím tu druhou.“

Pohybovali se podél stěn chodby a opatrně otevírali jedny dveře po druhých.

„Garione,“ sykl stařec. „Je to tady.“

Místnost, do níž vstoupili, byla dost velká a páchla starými pergameny a plesnivými koženými vazbami. Byla odshora až dolů plná polic s knihami. V malých výklencích podél stěn stály stolky, každý s dvěma dřevěnými lavicemi a slabým svitem olejové lampy, visící na dlouhém řetěze od stropu.

„Vezmi si jednu knihu - kteroukoli,“ instruoval Belgarat.

„Sedni si s ní támhle ke stolu a tvař se, jako že si ji studuješ. Měj kápi stále staženou do čela a nespouštěj z očí dveře. Kdyby někdo šel, zakašlej. Já se tu trochu porozhlédnu.“
Garion přikývl, vzal si z police jeden objemný svazek a usadil se u stolku. Minuty se vlekly v nekonečném napětí, jak Garion zíral nevidoucíma očima do zažloutlých stránek a současně napínal sluch, zda neuslyší kroky. Náhle jej šokoval již známý drásavý výkřik hrůzy a bolesti, doprovázený temným zaduněním železného gongu, jak Grolimové provedli ve Svatyni další ze svých ohavných rituálů. Proti jeho vůli se mu v mysli vynořil hrůzný obraz - obraz zjizvené Chabat, jak s úšklebkem na tváři rozřezává další oběť. Zaťal zuby a ovládl se, aby neudeřil pěstí do stolu.

Z úzké uličky mezi regály se ozvalo tiché Belgaratovo zahvízdnutí. „Mám to,“ hlásil. „Dávej pořád pozor na dveře. Za chvilku jsem tam.“

Garion se nervózně usadil zpět ke stolu, oči a uši nastraženy. Nebyl dobrý hlídač. Nervy se mu napínaly k prasknutí a každým okamžikem čekal, že někdo vezme za kliku. Co by dělal, kdyby vstoupil nějaký kněz v černé kutně? Měl by něco říci, nebo jen mlčet a sklánět se nad knihou? Co je zde zvykem? Vymyslel snad půl tuctu možných reakcí, ale když západka dveří skutečně klapla, udělal to, o čem ho ani nenapadlo uvažovat - vzal do zaječích. Předhodil rychle nohy přes lavici, na níž seděl, a nehlučně skočil dozadu mezi tmavé, vysoké police, za nimiž se někde skrýval Belgarat.

„Je to bezpečné místo k hovoru?“ zaslechl čísi hlas.

Jiný muž zachrochtal. „Sem už nikdo dávno nechodí. O čem jsi to chtěl mluvit?“

„Už jí máš také dost, ne? Neuděláme s ní už konečně něco?“

„Nekřič tolik, hlupáku. Jestli tě někdo uslyší a donese jí tvá slova, bude se tvé srdce o příštím zvuku zvonu smažit na žhavých uhlících.“

„Ta zjizvená ženština se mi hnusí,“ odplivl si první Grolim.

„Ta se hnusí všem, ale pokud se to dozví, přijdeme o krk. Dokud je Agačakovou oblíbenkyní, je její moc nepřekonatelná.“

„Přestane být jeho oblíbenkyní, pokud se Agačak dozví o je-

jích čarodějnických praktikách.“

„Jak by se to dozvěděl? Půjdeš mu to snad říci ty? Ona všechno popře a Agačak tě jí potom vydá na milost a nemilost.“

Zavládlo dlouhé, bázlivé mlčení.

„A navíc,“ pokračoval druhý Grolim, „nejsem si jist, zda by Agačakovi vůbec její drobné kratochvíle vadily. Jediné, co ho momentálně zajímá, je pátraní po Kthrag Sardiu. On i ostatní Hierarchové jsou tím hledáním jako posedlí. Jestli ji baví laškovat se Sorčakem a pokoušet se o půlnoci vyvolávat démony, je to její věc a nikomu do toho nic není.“

„To je přece rouhání!“ První kněz se zalykal rozhořčením a hněvem. „Poskvrňuje náš Chrám.“

„Já takové řeči poslouchat nebudu. Jsem rád, že mám srdce v hrudníku.“

„Tak dobrá.“ Do hlasu prvního Grolima se vmísila vychytralost. „Možná máš pravdu. Ty i já jsme však stále jen zelené hodnosti a naše povýšení do purpuru bude určitě daleko průchodnější než to její. Pokud se s ní setkáme beze svědků, užiješ svých paží, abys jí zabránil v útěku a obraně, a já ponořím nůž do jejího srdce. Pak ta ženština konečně stane před Torakem a vyslechne jeho názor na čarodějnické praktiky ve svém Chrámu.“

„Už to dále nebudu poslouchat.“ Zazněly rychlé kroky a potom prásknutí dveří.

„Zbabělec,“ zabručel první kněz. Nato odešel i on.

„Dědečku,“ zašeptal Garion chraplavě. „Kde jsi?“

„Tady. Už jsou pryč?'

„Ano.“

„Zajímavý rozhovor, že?“

Garion se připojil ke starci na samém konci knihovny. „Myslíš, že se Chabat opravdu pokouší vyvolávat démony - tak jako to dělají Morindim?“

„Přinejmenším si to myslí značné množství zdejších Grolimů. Pokud tak Chabat skutečně činí, pouští se na velice nebezpečnou půdu. Praktikování takové magie Torak absolutně zakázal. Ať je to Agačakova oblíbenkyně nebo ne, Hierarcha by ji musel odsoudit, pokud

by něco takového vyšlo najevo.“

„Našel jsi něco?“ Garion pohlédl na knihu, kterou měl stařec na stole před sebou.

„Tohle by nám mohlo pomoci. Poslouchej: 'Stopa, která byla ztracena, nalezena opět bude na Jižním ostrově.'„

„Na Verkatu?“

„Je to téměř jisté. Verkat je jediným ostrovem jižně od Kthol Murgosu. Tím se potvrzuje to, co nám říkal Sadi, a já si vždycky rád všechny informace potvrzuji z několika různých zdrojů.“

„Ale to stále znamená jenom to, že jdeme po stopě Zandramas. Nenašel jsi tam nějakou radu, jak ji dostihnout?“

„Ještě ne,“ přiznal Belgarat. Obrátil list „Co je tohle?“ podivil se.

„Našel jsi něco?“

„Poslouchej.“ Stařec zdvihl knihu tak, aby na příslušnou stránku dopadalo světlo lampy. „'Viz,'„ četl, „'Ve dnech, jež následovati budou po nanebevstoupení Temného boha, pozvednou proti sobě zbraň král Východu a král Jihu a toto bude znamením, že den setkání jest na dosah. Pospěš tedy na Místo, jež není více, až bitva vzplane na pláních Jihu. Vezmi s sebou vyvolenou oběť a krále Angaraků, by se stal svědkem toho, co se má státi. Neboť hle, kdožkoli z vás přistoupí ke Kthrag Sardiu s obětí a králem angarackým, pozvednut bude a ujme se vlády nade všemi. A věz dále, že v okamžik oběti se znovu zrodí Temný bůh a zvítězí nad Dítětem Světla v okamžiku svého zrození.“

Garion na něj třeštil oči a krev mu prchala z tváří. „Oběť!“ vykřikl. „To tedy Zandramas zamýšlí s mým synem?“

„Vypadá to tak,“ zamručel Belgarat. Chvíli uvazoval. „Pár věcí to vysvětluje, ale stále nechápu, proč se toho setkání musí účastnit i král Angaraků. Cyradis o tom nic neříkala a Proroctví taky ne.“

„Tohle je grolimská kniha, dědečku,“ zdůraznil Garion. „Třeba lže nebo se mýlí.“

„I to je možné, ale zároveň to naznačuje, proč se Zandramas pohybuje tak obezřetně. Kdyby o tom věděl Urvon, určitě by se za každou cenu snažil jí to dítě vzít. Protože kdokoli se dostane k Sardionu s Geranem

a jedním z králů Angaraku, získá absolutní vládu nad grolimskou církví.“

„Ale proč zrovna můj syn?“ dožadoval se Garion. „Proč musejí k té oběti vybrat zrovna jeho?“

„Tím si nejsem jist, Garione. Odpověď na tuto otázku jsme zatím nenašli.“

„O tomhle bychom asi Se'Nedře říkat neměli,“ usoudil Garion. „I tak má dost svých problémů.“

Dveře se znovu otevřely a Garion se bleskově otočil, s rukou sahající již přes rameno po meči.

„Belgarate? Jsi tady?“ Byl to Silkův hlas.

„Tady vzadu,“ odpověděl Belgarat. „Mluv potichu.“

„Máme problém,“ hlásil mužík, když proklouzl uličkou do zadního traktu knihovny. „Eriond se ztratil.“

„Cože?“ vykřikl Garion.

„Vyklouzl ven, když se nikdo z nás zrovna nedíval.“

Belgarat udeřil pěstí do stolu a zaklel. „Co s tím chlapcem je?“ zuřil.

Silk odhrnul kápi grolimského roucha „Polgara ho chtěla jít hledat, ale já s Durnikem jsme jí to rozmluvili. Místo toho jsem šel radši pro vás.“

„Měli bychom ho najít,“ prohlásil stařec, zvedaje se na nohy. „Pol nebude čekat dlouho; za chvíli vyrazí na svou pěst. Rozdělíme se; tak pokryjeme větší plochu.“ Dovedl je ke dveřím knihovny, opatrně vykoukl a vyšel ven. „Tvař se jakoby nic,“ nabádal Gariona šeptem. „Tady jsou Grolimové, kteří tě uslyší i přes zeď, pokud budeš tropit nějaký hluk.“

Garion přitakal.

„A čas od času si ověř, kde jsou ostatní. Nebylo by k ničemu najít Erionda a muset hledat druhé dva pátrače. Jdeme.“ Vyrazil rychle dolů do zšeřelé chodby.

„Jak se mu podařilo proklouznout přes tetu Pol?“ zašeptal Garion Silkovi, když se bok po boku vraceli cestou, kterou přišli.

„Se'Nedra měla hysterický záchvat,“ odtušil Silk. „Ty oběti ji velmi rozrušily. Polgara byla u ní v jedné z cel a snažila se ji utišit. A

v tu chvíli vyklouzl Eriond.“

„Už je jí líp?“ ptal se spěšně Garion. Strach, který po návštěvě Prolgu ustoupil do pozadí, udeřil nyní opět plnou silou.

„Myslím, že ano. Polgara jí dala nějaké bylinky, a tak teď spí.“ Silk obezřetně nakoukl za roh. „Já půjdu tudy,“ šeptl. „Buď opatrný.“ Tichým krokem se vzdálil.

Garion stál a čekal, až jeho přítel zmizí z dohledu, a pak obezřetně vstoupil do další chodby, složil ruce na prsou a sklonil hlavu, napodobuje tak zbožnou pózu Grolimů. Na co Eriond myslí? Šílená neodpovědnost toho chlapce rozčilovala Gariona natolik, že měl chuť zabušit pěstmi do zdi. Pohyboval se dál chodbou a snažil se vypadat co nejméně nápadně, když opatrně otevíral jedny dveře po druhých.

„Co to má znamenat?“ houkl hlas s drsným přízvukem z jedné z temných místností, kterou právě otevřel.

„Odpusť, bratře,“ zamumlal Garion, pokoušeje se napodobit přízvuk řeči Angaraků. „Spletl jsem si dveře.“ Rychle zavřel a pokračoval chodbou, tak rychle, jak se jen odvážil.

Dveře za ním se náhle rozlétly a zpola svlečený Grolim vyběhl ven, tvář zrůzněnou hněvem. „Ty tam,“ křikl za Garionem. „Stůj!“

Garion vrhl kratičký pohled přes rameno a dvěma kroky zmizel za rohem do široké centrální chodby Chrámu.

„Vrať se!“ zařval Grolim a Garion slyšel, jak jeho bosé nohy pleskají po dlaždicích chodby. Garion zaklel a pak se rozhodl vsadit vše na jednu kartu. Rozrazil první dveře, na něž narazil, a vrhl se dovnitř. Rychlým pohledem se přesvědčil, že je pokoj prázdný. Zavřel dveře a přitiskl ucho na stěnu, aby naslouchal.

„Co se stalo?“ slyšel z chodby další hlas.

„Někdo se pokoušel vniknout do mé cely.“ Garion poznal rozzuřený hlas muže, kterého vyrušil.

Ozvalo se zlomyslné zachechtání. „Možná jsi měl počkat, až ti ta někdo přednese své přání.“

„Byl to muž.“

Zavládlo ticho. „Hm,“ opáčil druhý hlas, „hm, hm.“

„Co to mělo znamenat?“

„Nic. Vůbec nic. Ale radši by sis měl vzít něco na sebe. Jestli

tě nachytá Chabat ve spodním prádle, mohla by dostat nějaké chutě."

„Chci najít toho, kdo mi vlezl do cely. Tady se děje něco velmi podivného. Pomůžeš mi?"

„Proč ne? Stejně nemám na práci nic lepšího."

Ze vzdálené strany chodby zaslechl Garion pomalý, naříkavý zpěv a zvuk mnoha vlekoucích se nohou.

„Rychle," zareagoval jeden z hlasů venku. „Zpátky do tamté chodby. Jestli nás uvidí, budou po nás chtít, abychom šli s nimi."

Garion slyšel urychlené kroky, jak oba muži utekli z dosahu. Opatrně pootevřel dveře na uzoučkou štěrbinu a vykoukl ven. Pomalé, šouravé kroky a hluboký nápěv sílily. V jeho zorném poli se záhy vynořil zástup Grolimů s kápěmi staženými do očí a s rukama sepjatýma před sebou a mířil do samého srdce Chrámu. Čekal v temné kobce, až přejdou, a pak, na náhlý popud tak silný, že o něm ani nemohl přemýšlet, drze otevřel dveře, vykročil na chodbu a přidal se na konec zástupu.

Pomalý, pravidelný pochod pokračoval dál na širokou hlavní chodbu, a jak se blížil ke Svatyni, zápach páleného masa v Garionově chřípí sílil. Zpěv zmohutněl a zástup prošel klenutým portálem do samé Svatyně.

Závratně vysoký strop se ztrácel nahoře v dýmu a stínech. Na stěně proti dveřím visela známá ocelová maska - klidná, líbezná kopie ničím neposkvrněné tváře boha Toraka. Pod maskou stál černý oltář, postříkaný jasně červenými cákanci čerstvé krve. U něj stála žhnoucí pánev s uhlím, očekávající další ještě tepající srdce jako obětinu dávno mrtvému bohu - a támhle rozevírá chřtán jáma s ohněm, čekající na další rozpárané tělo.

Garion se roztřásl po celém těle a rychle uskočil za sloup, stojící u vchodu. Chvilku tam stál, skryt před zraky Grolimů, třásl se, potil a pokoušel se ovládnout své tělo i mysl. Lépe než kdokoli jiný na tomto svatě si uvědomoval plný význam tohoto ohavného místa. On sám na vlastní kůži cítil slábnoucí tlukot srdce smrtelně zasaženého boha, na planoucím meči Železné ruky, zabořeném hluboko v Torakově hrudi. Masakr, k němuž docházelo na tomto děsivém místě po léta, jež uplynula od té strašlivé nocí, byl zbytečný a prázdný - hold

duševně i tělesně zmrzačenému bohu, který zemřel s pláčem a lítostivými vzlyky, adresovanými lhostejným hvězdám. V Garionově hrudi začala pomalu stoupat horká, vše spalující zuřivost a naplnila mu ústa chutí trpkou jako žluč. Aniž si to uvědomil, jeho vůle počala sílit a soustřeďovat se. V tu chvíli nevnímal nic než představu, jak se maska a oltář tříští na kusy a celé to ohavné místo se propadá kamsi do hlubin.

„Proto tu nejsi, Betgarione!“ Ten hlas v jeho mysli práskl jako bič.

Pomalu, po troškách - neboť učinit to najednou, mohl by rozmetat toto město do základů - uvolňoval Garion svou vůli. Na takovou zkázu má času dost. Teď musí najít Erionda. Opatrně vystrčil hlavu zpoza spásného sloupu. Kněz v purpurová lemované kápi, odhozené dozadu, právě přikráčel z opačné strany Svatyně. V rukou nesl temně rudou podušku a na ní zářící, dlouhý nůž. Obrátil se tváří k obrazu svého mrtvého boha a oddaně zvedl k masce podušku. „Viz zde nástroj vůle tvé, Dračí bože Angaraku,“ zadeklamoval, „a přijmi srdce, jež ti bude nabídnuto.“

Čtyři Grolimové přivlekli do Svatyně nahého, ječícího otroka, ignorujíce jeho marné vzpírání a neartikulované prosby o milost. Aniž o tom přemýšlel, sáhl Garion přes rameno pro meč.

„Přestaň!“ poručil hlas.

„Ne! To nedopustím!"

„Nedojde k tomu. A teď pusť ten meč.“

„Ani nápad!“ vykřikl Garion nahlas, vytrhl meč a vyskočil zpoza sloupu. A pak, jako by se proměnil v kámen, shledal, že se nedokáže ani pohnout. „Pusť mne!“ zasípěl v duchu.

„Ne! Tentokrát jsi tu proto, abys přihlížel, ne abys jednal. Stůj, kde jsi, a dávej dobrý pozor.“

Garion v nevěřícném úžasu sledoval, jak týmiž dveřmi, kterými před okamžikem přivlekli otroka, vstoupil Eriond a jeho světlé kadeře se zaleskly v příznačném světle Chrámu. Mladíkova tvář nesla výraz téměř lítostivého odhodlání. Vstoupil do místnosti a kráčel přímo ke knězi. „Je mi to líto,“ pronesl pevně, „ale tohle už dělat nesmíte.“

„Chopte se toho znesvětitele," křikl kněz u oltáře. „Bude to jeho srdce, které se bude smažit na uhlí!"

Tucet Grolimů vyskočil, ale náhle zůstal jako přimražen, sevřen toutéž silou jako Garion.

„Tohle nemůže pokračovat dál," mluvil Eriond stále týmž odhodlaným hlasem. „Vím, co všechno to pro vás znamená, ale prostě to nejde. Jednoho dne - možná už velmi brzo - to i vy pochopíte."

Neozval se žádný zvuk a nepřehnala se žádná vlna kouzelné síly, jak Garion očekával; jen zející jáma před oltářem zahučela jako pec a vyslala plameny a žhnoucí jiskry až k samému stropu. Horko k zalknutí, které dosud vládlo ve Svatyni, se v okamžiku změnilo na svěží chládek, jako by místností zavanul chladivý vítr od moře. Nato šlehající oheň v jámě zablikal jako skomírající svíčka - a vyhasl. Žhnoucí pánev vedle oltáře se rozzářila oslňující bělí a její ocelové tělo náhle změklo a zhroutilo se vlastní vahou. S posledním bliknutím vyhasla i ona.

Kněz v hrůze upustil nůž a vrhl se k chladnoucí pánvi. Zcela nesmyslně ji uchopil, jako by se snažil vytvarovat změklý kov do původní podoby, ale ihned zavyl bolestí a rychle upustil doruda rozžhavený kov.

Eriond se chvilku spokojeně díval na vyhaslé uhlíky a pak se obrátil k ohromeným Grolimům, stále ještě držícím nahého otroka. „Pusťte ho," řekl.

Odpovědí mu bylo několik vytřeštěných párů očí.

„Stejně vám nic jiného nezbývá," pokračoval Eriond téměř konverzačním tónem. „Nemůžete jej obětovat bez ohňů a ohně už nikdy nevzplanou. Ať se budete snažit jakkoli, už nikdy se vám nepodaří je zapálit,"

„Dokonáno!" pronesl hlas v Garionově mysli tak triumfálně a s takovou silou, že to Garionovi málem podlomilo kolena.

Spálený kněz, který sténal a tiskl si těžce spálené dlaně na prsa, zvedl popelavou tvář. „Chopte se ho!" zavřeštěl, ukazuje na Erionda zčernalou rukou. „Chopte se ho a odveďte ho k Chabat!"

Kapitola dvanáctá

UŽ NEMĚLO ŽÁDNÝ SMYSL SE SKRÝVAT. Poplašné zvonce zvonily po celém Chrámu a poděšení Grolimové běhali sem a tam, křičíce na sebe zcela protichůdné rozkazy. Garion běhal mezi nimi a zoufale hledal Belgarata a Silka.

Když zahnul zajeden z rohů, popadl ho za paži Grolim s divokým leskem v očích. „Byl jsi ve Svatyni, když se to stalo?“ křičel na něj.

„Ne,“ zalhal Garion a snažil se vytrhnout.

„Říkají, že ten muž byl deset stop vysoký a že rozprášil do nicoty tucet kněží, než uhasil ty ohně.“

„Ano?“ opáčil Garion, stále zaměstnán snahou uvolnit si paži z Grolimova sevření.

„Někteří lidé tvrdí, že to byl sám Belgarat Čaroděj.“

„To mi připadá neuvěřitelné.“

„Kdo jiný by měl takovou moc?“ Grolim se náhle zarazil a otevřel doširoka oči. „Víš přece, co to znamená, že?“ zeptal se třesoucím se hlasem.

„A co to znamená?“

„Že bude muset být Svatyně znovu vysvěcena, a to si vyžádá krev Grolimů. Tucty z nás budou muset zemřít, než bude znovu očištěna.“

„Už budu opravdu muset jít,“ řekl Garion a zatahal za paži, na níž visel oběma rukama Grolim.

„Chabat se bude brodit až po kolena v naší krvi," sténal hysterický kněz, zcela hluchý ke Garionově poznámce.

Nic jiného mu nezbývalo. Situace byla příliš naléhavá, než aby ponechávala prostor projednání v rukavičkách, Garion vyloudil na tváři vyděšený výraz a podíval se Grolimovi přes rameno. „Někdo sem jde. Není to ona?" zašeptal poplašeně.

Grolim zděšeně otočil hlavu. Garion pečlivě odhadl správný okamžik a pak udeřil pěstí do nechráněného obličeje. Grolim odlétl až na zeď a pak se sesunul na podlahu, aby skelnýma, nevidoucíma očima zíral kamsi do stropu.

„Slušná práce," utrousil uznale Silk z temných dveří jen o pár sáhů dál, „ale smysl té akce mi poněkud uniká."

„Nemohl jsem se ho zbavit," vysvětlil Garion a shýbl se, aby uchopil bezvědomého kněze. Odtáhl jej do temného výklenku a zvedl jej do sedu. „Nemáš ponětí, kde je dědeček?"

„Tady," opáčil Silk a škubl palcem přes rameno na dveře, před nimiž stál. „Co se stalo?"

„Hned ti to řeknu. Ale pojďme nejdřív z dohledu."

Prošli dveřmi a nalezli Belgarata, jak sedí na okraji stolu a čeká na ně. „Co se to tam dělo?" dožadoval se netrpělivě.

„Našel jsem Erionda."

„To je dobře."

„Ne zas tak moc. Vešel do Svatyně právě ve chvíli, kdy se Grolimové chystali obětovat otroka, a uhasil jim ohně."

„Cože jim udělal?"

„Aspoň si myslím, že to udělal on. Byl jsem tam také a jsem si jist, že já to nebyl. Prostě vkráčel dovnitř a řekl jim, že už nemohou obětovat lidi, a pak zhasly ty ohně. Dědečku, on přitom nevydal vůbec žádný zvuk - žádnou vlnu, žádný hluk, prostě vůbec nic."

„Jsi si jistý, že to byl on? Nemohly zhasnout samy od sebe?"

Garion potřásl hlavou. „Ne. Vzplanuly a pak vyhasly jako vyhořelá svíčka. A děly se tam i jiné věci. Promluvil ke mně ten vnitřní hlas a já nemohl pohnout ani prstem. Grolimové, kteří táhli otroka na oltář, ho pustili - a stačilo k tomu jen několik Eriondových slov. Pak jim řekl, že ty ohně už nikdy nebudou moci zapálit."

„Kde je ten chlapec teď?“

„Vedou ho k Chabat.“

„Nemohls je zastavit?“

„Nedostal jsem k tomu pokyn.“ Garion si poklepal na čelo.

„Mohl jsem to čekat,“ zabručel Belgarat podrážděně. „Měli jsme varovat Pol a ostatní. Možná nám nezbude než osvobodit Eriona násilím a probojovat si cestu z Chrámu.“ Otevřel dveře, podíval se do chodby a pokynul Silkovi a Garionovi, aby šli za ním.

Když se vrátili k ostatním, uvítala je smrtelně bledá Polgařina tvář. „Nenašli jste ho,“ konstatovala.

„Garion ano,“ bránil se Belgarat.

Obrátila se ke Garionovi. „A proč tedy nepřišel s vámi?“ vyčetla jim.

„Obávám se, že je ve spárech Grolimů, teto Pol.“

Jsme v dost nepříjemné situaci, Polgaro.“ řekl vážně Belgarat. „Podle toho, co povídal Garion, vešel Eriond do Svatyně a uhasil obětní ohně.“

„Cože?“ vykřikla.

Garion rozhodil bezmocně rukama. „Prostě tam vešel a ty ohně zhasly. Grolimové se ho zmocnili a vedou ho k Chabat.“

„To je velice vážné, Belgarate,“ pronesl Sadi. „Ty ohně mají hořet neustále. Jestli se Grolimové domnívají, že to způsobil ten hoch, hrozí mu velké nebezpečí.“

„Já vím,“ přikývl stařec.

„Pak tedy,“ ozval se tiše Durnik, „si pro něj budeme muset dojít.“ Vstal a Toth se k němu tiše připojil.

„Ale naše loď už je skoro připravená,“ protestoval Sadi. „Mohli bychom odsud zmizet, aniž by se o tom někdo dozvěděl.“

„S tím už teď nic nemůžeme dělat.“ Belgaratova tvář prozrazovala chmurné odhodlání.

„Počkejte, já to zkusím nějak zachránit, než provedete něco nenapravitelného,“ žádal Sadi. „Na přímočaré metody bude vždycky dost času, když se mi to nepovede jinak.“

Garion se rozhlédl kolem. „Kde je Se'Nedra?“

„Spí,“ vysvětlila Polgara. „Stará se o ni Liselle.“

„Už je jí dobře? Silk říkal, že byla nějaká rozrušená. Nevrátila se jí zas ta melancholie, že ne?“

„Ne, Garione. To bylo jen těmi zvuky ze Svatyně. Nedokázala je snášet.“

Na dveře, zavřené na závoru, náhle zabušila těžká pěst. Garion vyskočil a instinktivně sáhl po meči. „Hej vy tam! Otevřete!“ nařizoval drsný hlas zvenčí.

„Rychle,“ zasyčel Sadi, „vraťte se všichni do svých cel, a až sem přijdete, snažte se vypadat rozespale.“

Pospíšili si na lůžka a se zatajeným dechem čekali, zatímco eunuch otvíral dveře. „Co se stalo, ctihodní pánové?“ otázal se mírně, když vtrhli dovnitř Grolimové s napřaženými zbraněmi.

„Jsi povolán před Hierarchu, otrokáři,“ štěkl jeden z nich. „Ty i tvoji sluhové.“

„Bude nám ctí,“ zamumlal Sadi.

„Čest vynech. Budete vyslýcháni. Radím vám, abyste mluvili pravdu, protože pokud budete lhát, Agačak je dost mocný na to, aby vám zaživa stáhl kůži z těla.“

„Skutečně nepříjemná představa. Hierarcha se tedy již vrátil z Drojimského paláce?“

„Dostal zprávu o tom obludném zločinu, jejž spáchal jeden ze tvých služebníků.“

„Zločinu? Jakém zločinu?“

Grolim jej ignoroval. „Na příkaz Chabat budete všichni uvězněni, dokud se Agačak nevrátí.“

Garion a jeho druhové byli nešetrně probuzeni z předstíraného spánku a kráčeli zakouřenými chodbami po úzkém kamenném schodišti do sklepení. Na rozdíl od pokojíků v patře byly zdejší cely zajištěny těžkými okovanými dveřmi s mříží a úzké spojovací chodby byly cítit oním zvláštním kyselým pachem, jenž je vlastní všem žalářům světa. Jeden z Grolimů otevřel dveře a pokynem je vyzval, aby vstoupili dovnitř.

„Je to opravdu nezbytné, vznešený kněže?“ protestoval Sadi.

Grolim položil výhružně ruku na jilec meče.

„Jen klid, pane,“ chlácholil jej Sadi spěšně. Jen jsem se ptal.“

„Dovnitř! A hned!“

Jeden po druhém vešli do místnosti a kněz v černé kutně za nimi zabouchl dveře. Skřípění klíče v zámku znělo neskutečně hlasitě.

„Garione,“ hlesla Se'Nedra vyděšeně, „co se to stalo? Proč nás sem odvedli?“

Konejšivě ji objal kolem ramen. „Eriond se dostal do nesnází,“ vysvětloval. „Sadi se nás z toho pokusí dostat.“

„A co když se mu to nepovede?“

„Pak použijeme tu druhou metodu.“

Silk se rozhlédl po zšeřelé kobce a pohrdavě si odfrkl. „Žaláře jsou vždycky tak fádní - jejich stavitelé zřejmě trpí nedostatkem fantazie,“ postěžoval si, odkopávaje nohou plesnivou slámu.

„Máš hodně velké zkušenosti s žaláři, Kheldare?“ zajímala se Samet.

„Čas od času se do nějakého dostanu.“ Pokrčil rameny. „Nikdy se mi v něm ale nelíbí natolik, abych v něm vydržel déle než několik hodin.“ Vypnul se na špičky, aby mohl vykouknout malým zamřížovaným okénkem ve dveřích. „Výborně,“ pochválil si. „Žádné stráže.“ Tázavě pohlédl na Belgarata. „Mám to otevřít?“ otázal se a poklepal na dveře. „Mám dojem, že z téhle kobky toho moc nezmůžeme.“

„Princi Kheldare, buď, prosím, trpělivý,“ žádal Sadi. „Pokud se z téhle cely dostaneme násilím, už to nikdy neurovnám.“

„Musím zjistit, co provedli s Eriondem,“ oznámila pevně teta Pol. „Běž a otevři ty dveře, Silku.“

„Polgaro?“ ozval se z vedlejší cely známý, tichý hlas. „Jsi to ty?“

„Erionde,“ oddychla si s úlevou. „Nestalo se ti nic?“

„Jsem v naprostém pořádku, Polgaro. Dali mne do řetězů, ale dá se to vydržet.“

„Proč jsi to udělal - to ve Svatyni?“

„Ty ohně se mi nelíbily.“

„Mně taky ne, ale -“

„Mně se opravdu nelíbily, Polgaro. Tyhle praktiky už musely jednou skončit, a někde jsem začít musel.“

„Jak se ti je podařilo uhasit?“ vyzvídal Belgarat skrz okénko

ve dveřích. „Garion se na to díval a tvrdí, že vůbec nic neslyšel ani necítil.“

„Sám pořádně nevím, Belgarate. Snad jsem ani nic zvláštního nedělal. Prostě jsem se rozhodl, že už nebudou hořet, tak jsem jim to dal nějak na vědomí, a ony prostě vyhasly.“

„A to je všechno?“

„Pokud si dokážu vzpomenout, tak ano.“

Belgarat se odvrátil od dveří a zaraženě kroutil hlavou. „Jakmile se odtud dostaneme, tak si s tím hochem hodně dlouze popovídám. Už jsem to chtěl udělat mnohokrát, ale pokaždé mi do toho něco přišlo.“ Obrátil zrak ke Garionovi. „Až si zase budeš povídat s tím svým přítelem, řekni mu, ať toho nechá. Strašně mne tím dráždí.“

„On už to ví, dědečku. Mám dojem, že právě proto to dělá.“

Kdesi venku na chodbě zarachotily těžké železné dveře a zazněly kroky.

„Grolimové,“ hlásil Silk tiše od okénka.

„A kdo jiný?“ utrhl se Belgarat kysele.

Skupina příchozích se zastavila na chodbě a ve dveřích Eriondovy cely zaskřípel klíč. „Hej, chlapče,“ štekl hrubý hlas. „Půjdeš s námi.“

„Otče,“ šeptla Polgara prosebně.

Stařec zvedl dlaň. „Počkej,“ zabručel.

Pak zarachotil klíč i v jejich dveřích a ty se otevřely. „Agačak se vrátil,“ oznámil Grolim ve vchodu úsečně. „Pojďte.“

„Úžasné,“ vydechl úlevně Sadi. „Ať se jedná o cokoli, jsem si jist, že se to vysvětlí během několika minut“

„Nemluvit!“ Grolim se rázně otočil a vyrazil chodbou zpět, zatímco asi tucet jeho podřízených kráčel s připravenými zbraněmi za zajatci.

Agačak, Hierarcha Rak Urgy, byl dlouhovousý muž mrtvolného vzhledu. Seděl v křesle, podobném trůnu, ve velké místnosti, osvětlené planoucími pochodněmi a opatřené těžkými závěsy kaštanové barvy. Pod krvavě rudou kápí mu planuly hluboce zapadlé oči, stíněné huňatým šedým obočím. Eriond, stále ještě v řetězech, klidně seděl před ním na hrubé dřevěné stoličce a kousek od něj, po Hierarchově

boku, stála kněžka Chabat a rudé jizvy na jejích tvářích, nezastíněných odhrnutou kápí, jako by odrážely světlo pochodní. Shlížela z výšky na mladíka a na tváři se jí zračil krutý triumf.

„Který z vás je Ussa ze Sthiss Toru?“ otázal se příkře Hierarcha dutým hlasem.

Sadi pokročil vpřed a úslužně se uklonil. „Ussa jsem já, svatý muži,“ přiznal.

„Jsi v dost ošklivé situaci, Usso,“ sdělila mu Chabat. Její hrdelní hlas tentokrát téměř předl a na rtech jí sídlil ošklivý úsměv.

„Ale já nic neudělal.“

„Zde ve Kthol Murgosu je pán zodpovědný za nepravosti svých sluhů.“

Agačakovy oči se zabodly do Sadího, ale nezdravě bílá tvář zůstala nehybná a bez výrazu. „Pokračujme,“ poručil. „Kdo přednese důkazy?“

Chabat se obrátila a pokynula Grolimovi s kápí do čela, který stál u zdi. „Sorčak poslouží jako kněz inkvizitor, mistře,“ opáčila tónem, který nenechával nikoho na pochybách, že ona je pánem situace. „Nepochybně jsi si vědom jeho oddanosti.“

„Ach, ano,“ odtušil Agačak nezávazným tónem. „Mohlo mne to napadnout, že to bude Sorčak.“ Rty mu zvlnil slabý náznak ironického pobavení. „Tak dobrá, kněži inkvizitore, můžeš přednést svá obvinění.“

Černě oděný Grolim postoupil vpřed a odhodil si ze zcuchaných vlasů kápi se zeleným lemováním. „Záležitost sama je jednoduchá, můj pane,“ oznámil svým ostrým hlasem. „Činu bylo přítomno na tucet svědků, o vině tohoto mladého darebáka tedy není pochyb. Je však třeba náležitě vyšetřit všechny aspekty této viny.“

„Vynes svůj rozsudek, velký Hierarcho,“ naléhala Chabat na mrtvolně vyhlížejícího starce na trůně. „Já už potom z toho úlisného Nyissánce i jeho sluhů vyždímu celou pravdu.“

„Slyšel jsem tu hovořit o vině, Chabat,“ řekl, „ale stále jsem neslyšel nic o obvinění a důkazech.“

Chabat jeho reakce trochu zchladila. „Chtěla jsem tě jen ušetřit zdlouhavé a nudné formální procedury, mistře. Jsem přesvědčena o

pravdivosti Sorčakových slov. Pokud vím, až dosud jsi vždy můj úsudek v takových záležitostech respektoval.“

„Snad ano,“ připustil Agačak, „ale tentokrát bych si rád udělal názor sám.“ Obrátil pozornost ke knězi s mastnými vlasy. „Tak ta obvinění, Sorčaku,“ připomněl. „Z čeho je konkrétně obviněn tento mladík?“ V Hierarchově hlase zazněl slabý náznak nelibosti.

Sorčakovy vytřeštěné oči pod náporem hmatatelné Hierarchovy nevraživosti maličko znejistěly. Pak se přece jen vzchopil. „Na počátku tohoto večera,“ začal, „právě ve chvíli, kdy měl být na oltáři Svatyně vykonán nejsvětější obřad naší víry, vstoupil tento mladík a uhasil oltářní ohně. Toto učinil a z toho jej také obviňuji. Přísahám, že je vinen.“

„To je absurdní,“ protestoval Sadi. „Copak u ohňů nejsou neustále kněží? Jak by se k nim ten hoch mohl přiblížit natolik, aby je dokázal uhasit?“

„Jak se opovažuješ zpochybňovat slovo kněze Torakova?“ křikla Chabat hněvivě a jizvy na tvářích se jí stáhly. „Sorčak přísahal, že je ten muž vinen, a tak je tedy vinen. Zpochybňovat slovo kněze znamená smrt.“

Agačak pohlédl na kněžku zastřenýma očima. „I já bych si docela rád poslechl důkaz, který tak přesvědčil tebe i kněze inkvizitora, Chabat,“ řekl bezvýrazným hlasem. „Obvinění a vina nejsou vždycky totéž a otázka vznesená Ussou je rozumná.“

Garionem projel při Hierarchových slovech slabý závan naděje. Agačak to věděl. Dokonale si byl vědom Chabatina osobního zájmu na Sorčakovi a urputnosti, s jakou bránila každé slovo toho páchnoucího Grolima s dávno nemytými vlasy.

„Tak dobrá, knězi inkvizitore,“ pokračoval Agačak, „jak mohl ten chlapec uhasit oltářní ohně? To byly tak špatně hlídané?“

Sorčakovy oči zostražitěly; jejich majitel si uvědomil, že se dostává na tenký led. „Mám mnoho svědků, pane,“ ohradil se. „Všichni, kdo byli přítomni ve Svatyni, jsou přesvědčeni, že naše obětní místo bylo znesvěceno nějakými čáry.“

„Á tak tedy čáry? Tím se skutečně všechno vysvětluje.“ Agačak se odmlčel a jeho hrozivé oči se zavrtaly do zpoceného Sorčaka.

„Už jsem si však všiml, že se výkřiky jako 'čarodějnice' nebo 'čaroděj' ozývají vždycky, když chybí hmatatelné důkazy. Jiné vysvětlení pro to, co se přihodilo ve Svatyni, tedy nemáte? Je snad žaloba kněze inkvizitora tak chabá, že ji musí podpírat tak otřepanými obviněními?“

Chabat užasle vytřeštila oči a Sorčak se začal třást.

„Naštěstí můžeme tento problém snadno vyřešit,“ pokračoval Agačak. „Kouzelná moc má i jisté háčky. Ostatní, kdo jsou nadáni toutéž schopností, užití této moci snadno poznají.“ Odmlčel se. „To jsi nevěděl, Sorčaku? Kněz zelené hodnosti, doufající v povýšení do purpuru, by měl studovat mnohem usilovněji, a tak by to měl vědět - jenže ty jsi byl zaměstnán něčím jiným, viď?“ Obrátil se ke kněžce po svém boku. „Překvapuje mne však, Chabat, že jsi svému chráněnci neposkytla důkladnější instrukce, než jsi ho nechala přednést tuhle obžalobu. Nemusel ze sebe udělat hlupáka - a z tebe taky ne.“

V Chabatiných očích se hněvivě zablýsklo a jizvy ve tvaru plamenů ožily; začaly žhnout, jako by jimi skrz kůži prozařoval nějaký vnitřní oheň.

„Tak co, Chabat,“ opáčil Hierarcha svým klidným, bezbarvým hlasem, „už tedy nadešel ten správný okamžik? Zkusíš už konečně zkřížit svou vůli s mojí?“

Ta děsivá otázka visela ve vzduchu hodnou chvíli a Garion se přistihl, že zatajil dech. Chabat však sklopila oči a odvrátila se od Hierarchy, zatímco oheň na tvářích jí zvolna dohasínal.

„Moudré rozhodnutí, Chabat.“ Agačak se obrátil k Sadimu. „Tak co, Usso ze Sthiss Toru, co povíš na obvinění, že jeden z tvých sluhů je čaroděj?“

„Kněz Torakův se mýlí, vznešený pane,“ odtušil Sadi diplomaticky. „Věř mi, ten mladý hlupák není žádný čaroděj. Každé ráno mu trvá dobrých deset minut, než se jen rozhodne, jaké si obuje boty. Stačí se na něj podívat. V očích mu nenajdeš ani špetku inteligence. Dokonce nemá ani tolik rozumu, aby se bál.“

Chabatiny oči opět zostražitěly, tentokrát se s ostražitostí mísila i stopa nejistoty. „Co ví nyissijský otrokář o čarodějnictví, mistře?“ Ušklíbla se. „Znáš přece zvyky hadího lidu. Mysl tohoto Ussy je bezpochyby plná výparů omamných bylin natolik, že jeden z jeho sluhů

by klidně mohl být sám Belgarat, aniž by si toho všiml.“

„Velmi zajímavá myšlenka,“ zamumlal Agačak, „A teď si to celé probereme znovu. Víme, že oltářní ohně uhasly. Tolik je jisté. Sorčak prohlašuje, že je uhasil tento mladík pomocí kouzel - ačkoli nemá sebemenší důkaz, kterým by své obvinění podložil. Ussa ze Sthiss Toru, který je možná omámen bylinami tak, že nevnímá své okolí, však tvrdí, že jeho sluha je prosťáček, a tedy zcela neschopen něčeho takového. Jak tedy to dilema rozřešíme?“

„Pošli je na mučení, Svatý,“ navrhla Chabat dychtivě. „Já sama z nich pravdu vyždímám - z jednoho po druhém.“

Garion napjal svaly a po očku pohlédl na Belgarata. Stařec klidně stál a jeho krátká, stříbrná bradka zářila v načervenalém svitu pochodní. Nedával nijak najevo, že by se k něčemu chystal.

„Tvá náklonnost k mučírně je dostatečně známa, Chabat,“ řekl Agačak chladně „Jsi v tomto oboru tak zručná, že tvé oběti obvykle řeknou přesně to, co od nich chceš slyšet - což ne vždy bývá absolutní pravda.“

„Nedělám nic, než že sloužím svému bohu, mistře,“ odtušila hrdě.

„Zde mu sloužíme všichni, má milá kněžko,“ odrazil ji, „a ty bys měla mít dost rozumu, aby ses neoháněla svou zbožností jen proto, abys tím dosáhla povýšení - sebe, nebo tvého podřízeného.“ Pohlédl na Sorčaka pohledem plným neskrývaného pohrdání. „Ještě stále, jsem Hierarchou já, a já také vynesu konečné rozhodnutí.“

Zjizvená kněžka ucouvla a v očích ji zakmitl strach. „Odpusť mi, Agačaku,“ zaprosila. „Ten obludný zločin mne naplnil spravedlivým hněvem, ale, jak pravíš, konečné rozhodnutí je na tobě.“

„Tvé uznání mé autority mne těší, Chabat. Už jsem se bál, že jsi na ni zapomněla.“

V tu chvíli nastal na druhé straně místnosti nějaký rozruch. Přes shluk Grolimů u dveří se hrubě prodrali dva urostlí Murgové s dlouhými, blýskavými halapartnami. S netrpělivým výrazem na tmavých tvářích zabušili tupými konci svých zbraní o podlahu. „Ustupte z cesty!“ zahřměl jeden z nich. „Ustupte z cesty Urgitovi, Nejvyššímu králi Kthol Murgosu!“

Muž, který důstojně vkráčel do komnaty, obklopen houfcem stráží, se nepodobal žádnému z Murgů, které kdy Garion spatřil. Byl malý a štíhlý, ale pružný a dobře stavený. Pod černými, hladkými vlasy se táhl úzký obličej.

Dlouhý šat měl nedbale vpředu rozevřen, odhaluje tak fakt, že se pod ním nenacházela obvyklá drátěná košile, ale kabátec západního střihu a nohavice sytě purpurové barvy. Železná koruna mu na hlavě seděla trochu nakřivo. Uštěpačně se šklebil, ale oči ostražitě zkoumaly okolí. „Buď zdráv, Agačaku," uvítal se formálně s Hierarchou. „Trochu jsem přemýšlel o zprávách, které jsi do Drojimu dostal, a došel jsem k závěru, že bych ti mohl být nápomocen při řešení tohoto politováníhodného incidentu."

„Chrám je poctěn přítomností Nejvyššího krále," zadeklamoval obřadně Hierarcha.

„A Nejvyšší král je poctěn, že se mu dostalo tak laskavého přijetí od Hierarchy Rak Urgy," opáčil Urgit. Rozhlédl se. „Nemáte tu volnou židli?" zeptal se. „Mám za sebou únavný den."

„Postarej se o to," nakázal Agačak klidně kněžce, stojící po jeho boku.

Chabat zamrkala a líce se jí zbarvily do nachova. „Židli pro Jeho Veličenstvo," poručila drsně, „a pohněte sebou."

Jeden z Grolimů u dveří vyběhl ven a za okamžik se vrátil s těžkou židlí.

„Díky moc," poděkoval král a dopadl na ni. Obrátil se k Agačakovi s omluvným zakašláním. „Musím se ti k něčemu přiznat, Svatý," prohodil. „Když jsem se chystal vstoupit do této místnosti, chvíli jsem otálel přede dveřmi, doufaje, že se dozvím něco o detailech této události." Krátce se zasmál. „Poslouchání za dveřmi je naneštěstí můj starý zlozvyk - výsledek mého neradostného dětství. V každém případě jsem vyslechl obvinění, vznesené knězem inkvizitorem. Abych byl upřímný, Agačaku, má tu obžalobu postavenou na hodně nejistých základech." Vrhl na Hierarchu rychlý, spiklenecký pohled. „Ale na to jsi už jistě přišel sám, že?"

Agačak s nezbadatelným výrazem v očích krátce přikývl.

„Upřímně řečeno," pokračoval Urgit spěšně, „rozhodně bych

se nechtěl míchat do evidentně církevních záležitostí, ale nemáte pocit, že ta událost může mít tucty přirozených vysvětlení?“ Pohlédl s nadějí na Agačaka a uklidněn výrazem v jeho očích pokračoval. „Tedy, všichni jsme viděli, že ty ohně zhasly, to ano, ale musíme pro vysvětlení zacházet tak daleko? Není snad daleko pravděpodobnější, že ti, kdo mají v Chrámu udržovat oheň, zanedbali svou povinnost a ohně prostě vyhasly - jak to obvykle oheň, který nemá dostatek paliva, dělává?“

„Absolutní nesmysl!“ vyštěkl Sorčak.

Urgit sebou viditelně škubl a jeho oči zaprosily Agačaka o zásah.

„Zapomínáš na své dobré vychování, knězi inkvizitore,“' napomenul kněze Agačak. „Naším hostem je Nejvyšší král Kthol Murgosu; pokud jej urazil mohl bych dojít k závěru, že nejlepší omluvou za tu urážku bude tvá hlava.“

Sorčak polkl nasucho. „Odpusťte mi, prosím, Vaše Veličenstvo,“ chrlil překotně. „Hovořil jsem neuváženě.“

„To je v pořádku, hochu.“ Urgit mu odpustil velkorysým máchnutím dlaně. „Někdy člověk mluví až příliš rychle, když je rozrušený.“ Přenesl svou pozornost zpět k Hierarchovi. „Lituji toho neštěstí stejně jako kdokoli jiný, Agačaku,“ prohlásil, „ale tohoto nyissijského otrokáře sem poslal Jaharb a my oba dobře víme, jak zoufale naléhavá je jeho mise pro církev i stát. Nemáš dojem, že bychom mohli, v zájmu našich politických záměrů, na ten incident zapomenout?“

„Nechcete doufám upustit od žaloby, která tu byla vznesena?“ Chabat stála čelem přímo k Hierarchovi a její hlas zněl rezavě a pronikavě. Je přece nutné potrestat toho, kdo znesvětil Svatyni.“

Urgit se zatvářil nešťastně a znovu očima požádal Agačaka o pomoc. Garionovi bylo jasné, že tohle není nijak silný král. I ten nejslabší odpor vůči jeho nesmělým návrhům ho přiměl couvnout a hledat podporu u někoho silnějšího.

Agačak se obrátil a pohlédl zpříma na zjizvenou kněžku. „Tvé ječení mne unavuje, Chabat,“ řekl jí bez obalu. „Pokud nedokážeš svůj hlas ovládat, můžeš odejít“

Zůstala na něj zírat, jako když do ní hrom uhodí.

„V sázce je daleko víc, než jestli vyhasly nějaké ohně," hovořil dál Hierarcha. „Jak mi bylo předpověděno již před mnoha lety, nadchází čas konečného střetu mezi Dítětem Světla a Dítětem Temnot. Pokud se té události nezúčastním já, budeš se zakrátko klanět Urvonovi nebo Zandramas. Pochybuji, že by kterýkoli z nich shledal hlouposti, které provádíš, natolik zábavnými, aby tě nechal aspoň naživu. A co se toho obvinění z čarování týče, vyřešíme jej teď jednou provždy." Vstal ze svého trůnu, došel k Eriondovi a položil mu ruce na spánky.

Teta Pol se ostře nadechla a Garion počal soustřeďovat vůli.

Eriond vzhlédl do mrtvolné tváře starce s jemným úsměvem na rtech.

„Pchá!" řekl Agačak znechuceně a odtáhl ruce. „Tento holobradý chlapec je nevinen. V jeho mysli není ani jediný důkaz, že by kouzelnou moc byť jenom ochutnal." Upřel pohled na Sorčaka. „Shledávám tvá obvinění neopodstatněná, knězi inkvizitore, a proto je ruším."

Sorčakova tvář zbělela a oči mu vystoupily z důlků.

„Dej si pozor, Sorčaku," varoval Hierarcha zlověstně. „Pokud budeš protestovat příliš vehementně, možná dojdu k závěru, že celý incident byla tvoje vina. Chabat je celá špatná, že nemá oběť, kterou by mohla umučit."

Vrhl potměšilý pohled na tiše zuřící kněžku. „Chtěla bys Sorčaka, má drahá?" otázal se vlídně. „Vždycky jsem ti tyhle malé dárečky dával s potěšením. Možná bych si dokonce mohl přijít vychutnat, jak mu pomalu vytahuješ útroby z těla rozžhavenými háky."

V Chabatině tváři se nyní mísila zlost a zklamání. Očividně si byla předtím jista, že Hierarcha jako už tolikrát povolně přistoupí na její požadavky, a tak vsadila všechnu svou váhu na potrestání Sadiho, jehož nenáviděla už od prvního okamžiku. Agačakovo nečekané a téměř pohrdavé odmítnutí Sorčakem vznesených obvinění otřáslo samými základy jejího přebujelého sebevědomí a, což bylo daleko důležitější, i její mocenskou pozicí zde v Chrámu. Pokud se jí v následujících okamžicích nepodaří najít únikovou cestu, její nepřátelé jí brzy

zlámou vaz. Když vzápětí zvedla ruku, aby požádala o slovo, Garion věděl, že je ještě nebezpečnější než předtím, a z celého srdce zadoufal, že to Sadimu neuniklo.

Okamžik mhouřila oči a odhadovala Hierarchovu náladu; pak se napřímila a oslovila krále Urgita. „Došlo zde i k zločinu podle světského práva, Vaše Veličenstvo," upozornila. „Domnívala jsem se, že znesvěcení Svatyně je vážnějším z obou přečinů, ale protože náš ctihodný Hierarcha ve své moudrosti rozhodl, že je toto obvinění nepodložené, je nyní mou povinností oznámit zločin proti státu."

Urgit si vyměnil rychlý pohled s Agačakem a zkroutil se v židli s nešťastným výrazem v očích. „Koruna je vždycky připravena naslouchat slovům našeho kléru," odtušil bez přílišného nadšení.

Chabat sežehla Sadiho dalším pohledem, plným triumfij a otevřené nenávisti. „Vzhledem k povaze našeho národa jsou v Kthol Murgosu zvrhlé byliny a jedy hadího lidu zakázány královským dekretem," pronesla důrazně. „Poté, co byl tento muž," ukázala na Sadiho, „se svými služebníky uvržen do žaláře, nechala jsem prohledat jeho zavazadla." Obrátila se za sebe. „Přineste to pouzdro," nařídila.

Otevřely se postranní dveře a vstoupil kněz nižšího svěcení, aby s podlézavou úklonou předal Sadiho červené pouzdro. Sorčak jej převzal, na tváři zlomyslně vítězný úšklebek. „Vizte důkaz o tom, že Ussa ze Sthiss Toru porušil náš zákon, a propadl tedy hrdlem," zvolal svým ostrým hlasem. Otevřel pouzdro a ukázal všem řady flakónků a hliněnou lahvičku, v níž sídlila Zith.

Urgit se zatvářil ještě sklíčeněji než dřív. Nejistě upřel oči na Sadiho. „Můžeš nám to nějak vysvětlit, Usso?" zeptal se s nadějí v hlase.

Sadiho rysy se roztáhly ve výrazu ztělesněné nevinnosti. „Vaše Veličenstvo jistě nevěří, že jsem chtěl obsah tohoto pouzdra rozšiřovat mezi obyvatele Kthol Murgosu," hájil se.

„No," řekl Urgit neobratně, „měl jsi ty lahvičky s sebou."

„Ovšem, ale ty jsou určeny na obchod s Malloreánci. Jdou u nich velmi dobře na odbyt."

„To mne nepřekvapuje ani v nejmenším," souhlasil Urgit a zase se v židli napřímil. „Neměl jsi tedy v úmyslu rozdávat své omamné

lektvary mým poddaným?“

„To rozhodně ne. Vaše Veličenstvo,“ odmítl Sadi důstojně.

Urgitovi se zjevně ulevilo. „Tak vidíš,“ řekl mračící se Chabat. „Tak je to. Nikomu z nás jistě nebude vadit když náš přítel podplatí nějakého toho Malloreánce - já dokonce soudím, že čím víc jich zkorumpuje, tím líp.“

„A co je tohle?“ ozval se Sorčak, položil pouzdro na podlahu a vytáhl z něj hliněnou lahvičku. „Jaké tajemství se ukrývá zde, Usso ze Sthiss Toru?“ Zatřásl nádobkou.

„Dávej pozor, člověče!“ vyjekl Sadi a vrhl se po lahvičce s nataženýma rukama,

„Chachá!“ vzkřikla Chabat vítězně“. Je v ní zřejmě něco, co tomu otrokáři připadá velmi důležité. Měli bychom tedy prozkoumat její obsah. Možná v ní ukrývá nějaký ještě neodhalený zločin. Otevři tu láhev, Sorčaku.“

„Snažně vás prosím,“ naléhal Sadi, „jestli je vám život milý, neotvírejte tu láhev.“

„Otevři ji, Sorčaku,“ poručila Chabat neoblomně.

Grolim s úšklebkem znovu zatřásl s lahví a začal dolovat ven zátku.

„Vznešený kněze, prosím!“ Sadiho hlas se chvěl zděšením.

„Jenom se podíváme,“ zubil se Sorčak. „Malé nakouknutí jistě nic nezkazí.“ Vytáhl zátku a zvedl lahvičku k oku, aby se mohl podívat.

Zith nezaváhala.

Sorčak s přiškrceným výkřikem trhl hlavou zpět a rozhodil rukama. Hliněná nádobka vzlétla do vzduchu a Sadi ji stačil zachytit jen o zlomek vteřiny dřív, než dopadla na podlahu. Uštknutý kněz si přitiskl obě dlaně na oko. Tvář měl zkřivenou hrůzou a mezi prsty mu stékalo několik kapek krve. Začal kvičet jako prase a končetiny se mu zmítaly v prudkých křečích. Náhle se vrhl na zem, tloukl zuřivě rukama kolem sebe a drásal si tvář. Křeče zesílily a rozšířily se do celého těla; záhy už bušil hlavou o zem a u úst se mu objevila pěna. S pronikavým výkřikem se vymrštil do vzduchu, a když dopadl zpět, byl mrtev.

Zvládlo ohromené ticho, jež ukončila až Chabat. „Sorčaku.“ zaječela a vrhla se k němu. Padla na nehybné tělo a neovladatelně se rozvzlykala.

Urgit s odporem hleděl na Sorčakovu mrtvolu. „Torakovy zuby!“ zaklel přiškrceně, „co to máš v té lahvičce, Usso?“

„Ehm - domácího mazlíčka, Vaše Veličenstvo,“ vysvětlil Sadi nervózně. „Opravdu jsem se ho pokoušel varovat.“

„To máš pravdu, Usso,“ předl Agačak. „Všichni jsme tě slyšeli.

Myslíš, že bych se mohl na toho tvého mazlíčka podívat?“ Pohlédl na hystericky vzlykající Chabat a přes tvář mu přeběhl zlý úsměv.

„Jistě, svatý muži,“ odtušil Sadi spěšně. Opatrně položil lahvičku na podlahu. „Jen si dej pozor,“ varoval. „Zith je trochu rozrušená a já nechci, aby udělala další chybu.“ Naklonit se nad nádobku. „Už je to v pořádku, má drahá,“ šeptal chlácholivě. „Ten zlý člověk už je pryč a všechno bude zase dobré.“

Zith se ve svém příbytku zavrtěla, zřejmě stále ještě nervózní.

„Opravdu, má milá,“ ujišťoval Sadi. „Copak mi nevěříš?“

Z lahvičky se ozvalo odměřené syknutí.

„Takové ošklivé věci neříkej, Zith,“ káral ji laskavě eunuch. „Dělal jsem všechno, co jsem mohl, abych mu v tom otravování zabránil.“ Rozpačitě se usmál na Agačaka. „Opravdu nevím, kde bere takové výrazy, svatý muži,“ omlouval se. Obrátil pozornost zpět k lahvičce. „No tak, drahá, prosím. Nebuď ošklivá,“

Z lahvičky to opět zlobně zasyčelo.

„A teď už toho bylo dost, Zith. Hned odtamtud vylez.“

Zelený hádek opatrně vystrčil hlavičku, vysunul kus těla a podíval se na mrtvolu na podlaze. Sorčakova tvář měla strašidelně modrý odstín a pěna na rtech mu pomalu zasychala. Chabat, která stále hystericky plakala, se křečovitě tiskla k chladnoucímu tělu. Zith vyprostila i zbytek těla ze své schrány, rozloučila se s mrtvým pohrdlivým mávnutím ocasu a plazila se k Sadimu, s vrněním, v němž bylo znát spokojenost se sebou samou. Eunuch k ní vztáhl dlaně a Zith mu láskyplně šťouchala do prstů hlavičkou. „Není rozkošná?“ vzdychl blaženě. „ Pokaždé když někoho kousne, je strašně roztomilá a pořád

by si chtěla hrát.“

Garion zaznamenal koutkem oka jakýsi pohyb. Samet se nakláněla dopředu a fascinovaně sledovala malého hádka.

„Máš ji pod kontrolou, že, Usso?“ ujistil se Urgit trochu znepokojeně.

„Ovšem, Vaše Veličenstvo,“ chlácholil jej eunuch. „Teď už je naprosto spokojená. Za chvilku jí dám něco malého k snědku a pěkně ji vykoupu - a pár minut nato bude spát jako miminko.“

Urgit se otočil opět k Hierarchovi. „Tak co, Agačaku?“ otázal se, „jaké je tvoje rozhodnutí? Já osobně nevidím důvod, proč v tom vyslýchání pokračovat. Ten otrokář i jeho sluhové jsou bez viny.“

Hierarcha návrh uvážil, skrývaje oči ve stínu kápě. „Domnívám se, že nelze než souhlasit, Vaše Veličenstvo.“ Pokynul jednomu z Grolimů. „Odemkni pouta tomu slabomyslnému chlapci,“ poručil, ukazuje přitom na Erionda.

Chabat, jejíž zjizvená tvář byla stále stažena nesmírným žalem, se pomalu zvedla ze Sorčakova těla. Planoucím zrakem přejela nejprve Urgita a pak i Agačaka. „A co je tohle?' máchla rukou k chladnoucí mrtvole u svých nohou. „Kdo bude potrestán za tento čin? Na kom mám já vykonat svou pomstu?“

„Ten muž zemřel vlastním přičiněním, Chabat,“ mávl rukou Agačak nad jejím požadavkem. „K žádnému zločinu nedošlo.“

„K žádnému zločinu nedošlo?“ Zalykala se vztekem. „Tohle že nebyl zločin?“ Hlas jí stoupl o oktávu výš. „Jsou snad životy Grolimů tak laciné, že pro vás nic neznamenají?“ Zavířila na podpatku a provrtala Sadiho planoucím pohledem. „Za tohle mi zaplatíš, Usso ze Sthiss Toru,“ hrozila. „Přísahám na tělo Sorčakovo a na Torakova ducha. Přede mnou neunikneš. Dříve nebo později na tobě i tvých služebnících vykonám pomstu za Sorčakovu smrt.“

„Proč jsi tak rozrušená, Chabat?“ zeptal se Agačak škodolibě. „V Chrámu jsou tucty Grolimů. Sorčak nebyl o nic lepší než ostatní - stejně hrabivý, lačný moci a zrádný. Jeho smrt byla výsledkem jeho vlastní hlouposti - a samozřejmě i tvé.“ Tenké rty mu zvlnil krutý úsměv. „Nebo snad byl tvůj zájem o toho mrtvého Grolima osobního rázu? Bylas dlouho mou oblíbenkyní, Chabat. Důvěřoval jsem ti beze

zbytku. Bylo by možné, žes zneužila mou důvěru a vyhledávala potěšení v náruči jiného?“

Její tvář zbělela. Zakryla si třesoucí se rukou ústa, jak si uvědomila, že zašla příliš daleko a že prozradila příliš mnoho.

Agačak se zasmál, ale z jeho smíchu mrazilo. „To jsi opravdu věřila, že jsem tak posedlý honbou za Sardionem, že nevidím tvé soukromé radovánky?“ Odmlčel se. „Pověz mi, Chabat,“ pokračoval po chvilce, „podařilo se vám někdy se Sorčakem vyvolat démona?“

V hrůze couvla a vytřeštila oči.

„Já jsem si hned myslel, že ne,“ zabručel. „To je ale ostuda. Takové námahy a nadarmo. Možná budeš pro své půlnoční rituály potřebovat nového společníka, Chabat. Ostatně, Sorčakovo srdce ti nikdy stejně nepatřilo. Nebyl víc než jen podřadným prospěchářem; jeho ztráta tedy není tak velká, jak si možná myslíš. Víš, jak ti říkal za tvými zády?“ otázal se a oči mu ožily.

Tupě zavrtěla hlavou.

„Mám to z věrohodných zdrojů, že se o tobě příležitostně zmiňoval jako o 'té zjizvené čarodějnici'. Nezmírní to alespoň trochu tvůj žal?“

Chabat sebou škubla a její tvář zrudla hanbou a vzteky, jak si uvědomila, že ji právě přede všemi krutě pokořil. Zuřivě se obrátila a kopla mrtvého do ztuhlého boku. „Zjizvená čarodějnice?“ zavřeštěla a kopala znovu a znovu. „Zjizvená čarodějnice? Shnij, Sorčaku! A ať červům chutná tvá hnijící zdechlina!“ Nato se vrhla ke dveřím a s pláčem opustila místnost.

„Zdá se být kapku rozrušená,“ usoudil Urgit mírumilovně.

Agačak pokrčil rameny. „Ztráta iluzí je vždycky bolestivá.“

Urgit se nepřítomně zatahal za konec špičatého nosu. „Její rozrušení však znamená určité nebezpečí, Agačaku,“ pronesl zamyšleně. „Úkol tohoto otrokáře je pro oba z nás životně důležitý a hysterická žena - a zvlášť vládnoucí takovou mocí jako Chabat - dokáže být velice nebezpečná. Očividně chová zde k Ussovi silné nepřátelství, neboť podle ní způsobil jak její pokoření, tak i Sorčakovu smrt, a obávám se, že v Chrámu teď Ussa nebude příliš v bezpečí.“

Agačak vážně přisvědčil. „Vaše Veličenstvo má v mnohém

pravdu.“
Urgitova tvář se rozjasnila, jako by jej právě napadlo něco zvlášť znamenitého. „Agačaku,“' řekl, „co bys řekl na to, kdybychom Ussu s jeho sluhy ukryli do Drojimského paláce, dokud nebude cesta bezpečně připravená? Tím by se dostali z dosahu Chabat dřív, než se její rozrušení změní v zuřivost.“ Nervózní čekal na odpověď. „Záleží to ovšem zcela na tobě, svatý Agačaku,“ dodal po chvilce spěšně.

„Máš asi pravdu, Urgite,“ přitakal Agačak. „Jediná drobná chyba v tomto okamžiku by tě vydala na milost a nemilost Zakatovi a mne srazila na kolena před Urvonem či Zandramas. Musíme vynaložit veškeré úsilí, abychom takové katastrofě zabránili.“ Otočil se k Sadimu. „Ty a tví sluhové doprovodíte Jeho Veličenstvo do Drojimského paláce. Vaše věci pošlu záhy za vámi. Tam budete v bezpečí a vaše loď vytáhne kotvy už za pár dní.“ Ironicky se usmál. „Doufám, že oceňujete naši upřímnou snahu zachovat vás naživu.“

Sadi se uklonil. „Přetékám vděčností, svatý muži.“

„Toho Dagašiho - Kabacha - ale zatím nechám v Chrámu,“ upozornil Agačak krále. „Tak bude mít každý z nás v rukou jednu nezbytně důležitou složku mise do Rak Haggy. Jistě to povzbudí naši chuť ke spolupráci.“

„Ovšem,“ souhlasil Urgit spěšně. „Zcela chápu.“ Zvedl se ze židle. „Už se připozdívá,“ prohlásil. „Vrátím se do paláce a zanechám tě tvým náboženským povinnostem. Hierarcho.“

„Předej, prosím, mé pozdravy své vznešené matce, paní Tamazin,“ odpověděl Agačak.

„Učiním tak, Agačaku. Jistě bude celá bez sebe radostí, až se dozví, že sis na ni vzpomněl. Pojď, Usso.“ Obrátil se k odchodu.

„Duch Torakův s vámi. Vaše Veličenstvo,“ volal za nimi Agačak.

„Já doufám, že ten s námi nepůjde,“ ucedil Urgit k Sadimu, když vyšli ven.

„Vaše Veličenstvo dorazilo v pravou chvíli,“ řekl tiše Sadi, když spolu kráčeli chodbou. „Situace už začínala být kritická.“

„Nemysli si o sobě příliš,“ odsekl Urgit kysele. „Nebýt toho, že opravdu nezbytně potřebuji dostat Kabacha do Rak Haggy, nikdy

bych neriskoval střet s Grolimy. Jsi bezpochyby milý chlapík, ale své kůže si cením víc.“

Když za nimi zapadly těžké, hřeby pobité dveře Chrámu, murgský král se napřímil a zhluboka se nadechl svěžího nočního vzduchu. „Vždycky mě potěší, když se dostanu z té páchnoucí díry,“ svěřil se. Pokynul jednomu ze svých strážných. „Dojdi pro koně.“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

Urgit se obrátil zpět k holohlavému Nyissánci. „Tak, ty liško podšitá,“ pokračoval pobaveným tónem, „a teď bys mi možná mohl říct, co děláš u nás v Kthol Murgosu - a proč ses takhle vystrojil. Málem to se mnou prásklo, když jsem zjistil, že ten tajemný Ussa ze Sthiss Toru není nikdo jiný než můj starý přítel Sadi, vrchní eunuch z paláce královny Salmissry.“

Kapitola třináctá

ZA KLAPOTU KOPYT KLUSALI OPUŠTĚNÝMI ulicemi půlnoční Rak Urgy, obklopeni královskými strážemi. „Je to samozřejmě ostuda," přiznával pravě Urgit Sadimu. „Klaním se před Agačakem, ústa plná uctivých slov, aby byl spokojen, a myslím si své. Potřebuji jeho podporu, nesmím si ho tedy znepřátelit. On to ví, a tak situace využívá, jak jen může."

„Pevné pouto mezi církvi a státem v Kthol Murgosu je dobře známo," poznamenal Sadi při vstupu na široké náměstí, kde množství planoucích pochodní čadilo na fasády mohutných domů.

Urgit vydal nespolečenský zvuk. „Pouto!" odfrkl si. „Spíš řetěz, Sadi - a utažený kolem mého krku." Vzhlédl k temné obloze a ostré rysy jeho obličeje získaly ve světle pochodní narudlý odstín. „V jedné věci se ale s Agačakem shodujeme. Je naprosto nezbytné dopravit Dagašiho Kabacha do Rak Haggy, a to ještě před začátkem zimy. Jaharbovi lidé celé měsíce pročesávali celý západní Kthol Murgos, aby nalezli otrokáře, s jehož pomocí Kabach proklouzne malloreánskými liniemi." Zazubil se na Sadiho. „A šťastná náhoda tomu chtěla, že natrefili zrovna na mého starého přítele. Nevím však, zda je rozumné, aby o našich vztazích věděl i Agačak. Rád bych před ním pár věcí přece jen utajil. Možná i před tebou."

Sadi protáhl obličej. „Není těžké uhodnout, proč posíláš nájemného vraha do města, kde má své hlavní sídlo Kal Zakat."

„Neradil bych vám se příliš zdržovat ve městě, až tam Kaba-

cha dopravíte," souhlasil Urgit. „Ale Rak Hagga stejně není moc hezké město, takže nestojí za delší pobyt."

Sadi pochmurně přikývl. „To jsem si víceméně myslel." Uvažoval a hladil si dlouhými prsty vyholenou lebku. „Smrt Kal Zakata ale tvůj problém stejně nevyřeší. Pochybuji, že by malloreánští vojevůdci sbalili stany a odtáhli domů jen proto, že jejich císaře někdo zabil,"

Urgit vzdychl. „Jedno po druhém, Sadi. Velitele lze podplatit nebo jim zaplatit výpalné. Prvním krokem je zbavit se Zakata. S ním se dohodnout nedá." Přejel pohledem pochmurné kamenné budovy, spoře osvětlené pochodněmi. „Tohle místo nenávidím," prohlásil zničehonic. „Nenávidím ho jako nic na světě."

„Rak Urgu?"

„Kthol Murgos, Sadi. Nenávidím celou tuhle smradlavou zem. Proč jsem se nemohl narodit v Tolnedře - nebo třeba v Sendarii? Proč jsem se musel vynořit zrovna v Kthol Murgosu?"

„Ale jsi přece král."

„Neměl jsem na vybranou. Jedním ze zdejších okouzlujících zvyků je ten, že jakmile je nový král korunován, jsou posláni na smrt jeho poražení protikandidáti. Pro mne to znamenalo buďto trůn, nebo hrob. Než jsem se stal králem, měl jsem spoustu bratří; teď už jsem jedináček." Otřásl se. „Je to pochmurné téma, což? Co kdybychom mluvili o něčem jiném? Co vlastně děláš v Kthol Murgosu, Sadi? Já myslel, žes byl Salmissřinou pravou rukou."

Sadi si odkašlal. „Mezi Jejím Veličenstvem a mnou došlo k malému nedorozumění, a tak jsem usoudil, že by bylo lepší na nějaký čas odjet z Nyissy."

„Ale proč Kthol Murgos? Proč jsi nejel třeba radši do Tol Honetu? Je to daleko civilizovanější místo a mnohem, mnohem komfortnější." Povzdechl si znovu. „Dal bych cokoli, kdybych mohl žít v Tol Honetu."

„Udělal jsem si v Tolnedře pár mocných nepřátel, Vaše Veličenstvo," odpověděl Sadi. „Znám docela dobře Kthol Murgos, najal jsem si tedy na ochranu tyhle alornské žoldnéře a přijel sem v přestrojení za otrokáře"

„A pak si tě našel Jaharb,“ doplnil Urgit. „Chudáku Sadi, ať jedeš kamkoli, vždycky se nějak zapleteš do politiky - dokonce i proti své vůli.“

„Je to mé prokletí,“ souhlasil Sadi žalostně. „Pronásleduje mne po celý život.“

Zahnuli za roh a přiblížili se rozlehlé budově, obehnané vysokou zdí. Její kopule a věže se zvedaly k obloze, barbarsky naplácané jedna přes druhou, a na rozdíl od ostatních domů v Rak Urze nesly asi půltucet různých, křiklavých barev. „Hle, Drojimský palác,“ ukázal Urgit rozmáchlým gestem, „dědičné sídlo rodu Urgů.“

„Nanejvýš neobvyklá stavba, Vaše Veličenstvo,“ zamumlal Sadi.

„Tos řekl opravdu diplomaticky.“ Urgit si kriticky změřil své sídlo. „Je to přeplácané, ošklivé a příšerně nevkusné.“ Otočil se k jednomu ze strážných. „Buď tak hodný a jdi napřed,“ požádal ho. „A řekni dveřníkům, že se blíží Nejvyšší král a že jestli budu muset jen minutu čekat, než otevřou bránu, nechám jim uřezat uši.“

„Už jedu, Vaše Veličenstvo.“

Urgit se zašklebil na Sadiho. „Jedno z mála mých povyražení,“ vysvětlil. „Jediní lidé, které smím komandovat, jsou sluhové a obyčejní vojáci - a jako každý Murgo mám hluboce zakořeněnou touhu pořád někoho komandovat.“

Projeli spěšně otevřenou bránou a sesedli na matně osvětleném nádvoří. Urgit se rozhlédl po křiklavě pomalovaných zdech. „Ohyzdné, co?“ Otřásl se. „Pojďme radši dovnitř.“

Na vrcholu schodiště se nacházely velké dveře; Urgit je vedl skrz ně a dál dlouhou, klenutou chodbou. Zastavil se až před dvoukřídlými vyleštěnými dveřmi, hlídanými dvěma vojáky s jizvami na tvářích. „Tak co?“ zeptal se jich.

„Ano, Vaše Veličenstvo?“ opáčil jeden z nich.

„Myslíte, že bych vás mohl obtěžovat s otevřením dveří?“ protáhl král. - „Nebo byste radši dali přednost okamžitému přesunu do bojového oddílu?“

„Hned to bude, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl voják a rychle trhl dveřmi, aby je otevřel.

„Skvělé, příteli. Jen příště zkus těmi dveřmi tak neškubat, abys je nevyrazil z pantů.“ Král propochodoval do místnosti, která se za dveřmi nacházela. „Můj trůnní sál,“ řekl s přehnaným patosem. „Výsledek chorobné představivosti celých generací.“

Místnost byla větší než Sál rivanského krále v Garionově Citadele. Strop byl učiněným bludištěm vzájemně se křížících nosných žeber a celý jej pokrývalo plátkové červené zlato z murgských dolů. Stěny a sloupy zde jiskřily drahokamy, jimiž byly vykládány, a křesla, lemující obě strany sálu, rovněž nesla plátky angarackého zlata. Na opačném konci prostory stál drahokamy vykládaný trůn, obklopený závěsy v barvě krve. Na prosté židli vedle trůnu seděla stříbrovlasá dáma a cosi tiše vyšívala.

„Ohyzdné, že?“ poznamenal Urgit. „Urgové drancují už celá staletí poklady Rak Gosky, aby jimi mohli vyzdobit Drojimský palác - ale věřil bys, že do střechy už hezkých pár let teče?“ Volným krokem dorazil až k dámě v černých šatech, která se stále věnovala své jehle. „Matko,“ pozdravil ji s trošku výsměšnou úklonou, „už je na tebe dost pozdě, proč ještě nespíš“?'

„Nepotřebuji tolik spánku jako zamlada, Urgite.“ Odložila své šití. „Kromě toho,“ dodala, „obvykle máme před spaním ve zvyku si popovídat o tom, co se ten den dělo - a dneska jsi nějak dlouho nešel.“

„Naše rozmluva je jedním z mála světlých chvil celého dne, matko,“ pronesl se slabým úsměvem na rtech.

Opětovala úsměv a v očích se jí zračila láska. Byla to, jak si Garion všiml, velice atraktivní žena. Navzdory stříbrným vlasům a několika vráskám v koutcích očí její tvář stále nesla stopy toho, co kdysi bývalo mimořádnou krásou. Koutek oka zachytil jakýsi pohyb: Silk se skrčil za Tothovými širokými zády a stáhl si kápi zeleného hábitu hluboko do tváře.

„Kdo jsou tvoji přátelé, Urgite?“ zeptala se stříbrovlasá dáma svého syna.

„Ach, odpusť, matko. Opravdu zapomínám na dobré vychování. Dovol, abych ti představil Sadiho, vrchního eunucha královny Salmissry ze země hadího lidu.“

„Bývalého vrchního eunucha, obávám se,“ pravil Sadi. Hluboce se

uklonil. „Je mi velkou ctí setkat se s královnou matkou království murgského.“

„Ale,“ pokáral sám sebe Urgit a rozvalil se na trůně s jednou nohou přehozenou přes drahokamy vykládanou opěrku ruky. „Pořád zapomínám, co se sluší. Sadi, toto je má královská matka, paní Tamazin, klenot rodu Hagga a truchlící vdova po mém královském otci, Taur Urgasovi Šíleném - požehnána budiž ruka, která jej poslala do náruče Torakovy.“

„Copak nemůžeš alespoň jednou mluvit vážně. Urgite?“ plísnila jej jeho matka.

„Ale vždyť ty truchlíš, nebo ne? Vím, že ve svém srdci tesknís po těch báječných chvílích, které jsi strávila s mým otcem - tím, že jsi přihlížela, jak hryže nábytek, naslouchala jeho nepříčetnému blábolení a těšila se z přátelských ran pěstí do žaludku a kopanců do hlavy, kterými dával najevo lásku svým ženám.“

„To stačí, Urgite,“ řekla pevně.

„Ano, matko.“

„Vítej v Drojimu, Sadi,“ pozdravila jej obřadně paní Tamazin. Tázavě pohlédla na ostatní.

„Moji sluhové, paní Tamazin,“ vysvětlil Sadi rychle. „Z větší části Alorni.“

„Nanejvýš neobvyklá událost,“ zamumlala. „Dlouholetá válka mezi Murgy a Alorny mi odepřela vídat často někoho z této rasy.“ Upřela zrak na tetu Pol. „Tato dáma jistě není sluha,“ prohlásila pochybovačně.

„Jen na základě dočasné dohody, má paní,“ odtušila Polgara s ladnou úklonou. „Potřebuji strávit nějaký čas mimo domov, abych se vyhnula jistým nepříjemnostem, jež by mne jinak čekaly.“

Královna matka se usmála. „Zcela chápu,“ pokývla. „Muži si hrají na politiku a ženy musí nést následky jejich pošetilostí.“ Obrátila se zpět ke svému synovi. „A jak probíhal tvůj rozhovor s Hierarchou?“

„Docela dobře.“ Pokrčil rameny. „Plazil jsem se před ním dost na to, aby byl spokojen.“

„Tak dost, Urgite,“ uťala jej ostře. „Agačak ti prokazuje velké

služby, zaslouží si tedy náležitou úctu.“

Urgit sebou při jejím napomenutí škubl. „Ano, matko,“ odtušil pokorně. „A, málem bych zapomněl,“ pokračoval. „Ta kněžka, Chabat, dostala trochu za vyučenou.“

Výraz královny matky hlásal hluboké znechucení. „Její chování hraničí s veřejným skandálem,“ usoudila rozhořčeně. „Nechápu, proč ji Agačak trpí.“

„Řekl bych, že je pro něj zdrojem zábavy, matko. Grolimové mají zvláštní smysl pro humor. Ale abych neodbočoval, měla přítele. Velmi blízkého přítele - který utrpěl něco jako nehodu. Než bude moci opět pobuřovat počestné občany Rak Urgy, bude si muset nejdřív opatřit nového mazlíčka.“

„Proč si tak libuješ v tak frivolních výrazech, Urgite?“

„A proč si nepřiznáme, že je to jen následek mého dědičného založení pro chorobnou mysl, matko?“

„Ty rozhodně chorou mysl nemáš,“ konstatovala pevně.

„Nemám, ale samozřejmě mít časem budu, matko. Už se na to docela těším.“

„Když se chováš takhle, nedá se s tebou vůbec mluvit,“ kárala jej. „Zůstanete tu se mnou dlouho?“

„Nemyslím. Potřebujeme se Sadim probrat pár věcí, ale to může počkat do rána.“

Královna matka se otočil opět k Polgaře. „Mé komnaty jsou nejprostornější z celého paláce, paní. Vadilo by vám a vašim sluhům, kdybyste je se mnou sdíleli po čas vašeho pobytu v Drojimu?“

„Bude nám ctí, má paní,“ poděkovala Polgara.

„Výborně.“ usmála se Urgitova matka. „Pralo,“ zavolala do sálu.

Dívka, která se vynořila ze stínů za trůnem, byla štíhlá a mohlo jí být nanejvýš šestnáct. Dlouhé, bohaté černé vlasy jí spadaly na splývavou řízu téže barvy. Temné, šikmé oči, které dodávají většině murgských mužů neobvyklého vzhledu, byly v jejím případě velké a jemně tvarované do obrysu mandlí, propůjčujíce tak jejím rysům exotickou krásu. V očích se jí však zračila pevnost charakteru, velmi nezvyklá u lidí jejího věku. Přikročila k židli paní Tamazin a pomohla jí

vstát.

Urgitova tvář potemněla a oči mu ztvrdly při pohledu na to, jak jeho matka těžce kulhá dolů s pódia, opírajíc se přitom o dívčino rámě. „Jeden malý dárek od nedostižného Taur Urgase," ucedil k Sadimu. „Když dostal jednoho večera hravou náladu, srazil mou matku ze schodů a zlomil jí kost v boku. Od té doby kulhá."

„Už o tom ani nevím, Urgite."

„Je až k nevíře, jak se zlepšil zdravotní stav nás všech vzápětí poté, co šavle krále Čo-Haga projela střevy mého otce." Urgit se zašklebil. „Říkám si, jestli bychom neměli Čo-Hagovi poslat nějakou malou pozornost na znamení díků."

„Tato dívka," řekla královna matka Polgaře, „je kněžna Prala, nejmladší výhonek rodu Kthan."

„Kněžno," pozdravila Polgara štíhlou pomocnici.

„Paní," odpověděla Prala jasným hlasem.

Paní Tamazin, opírajíc se o Pralino rameno, se pomalu belhala ze sálu, následována v těsném závěsu Polgarou, Se'Nedrou a Samet.

„Ta dívka mne, nevím proč, hrozně znervózňuje," zabručel Urgit k Sadimu. „Má matka ji zbožňuje, ale ona má zjevně za lubem něco jiného. Pokud jsem zde, nespustí ze mne oči." Potřásl hlavou, jako by chtěl zaplašit nějakou nevítanou myšlenku. „Měli jste dnes hodně rušný den, Sadi. Pořádně se vyspíme a zítra si promluvíme." Natáhl ruku a zatáhl za hedvábnou šňůru zvonku; vzápětí kdesi mimo trůnní sál zazvučel hluboký tón velkého gongu. Urgit obrátil oči v sloup. „Proč musí všude dunět monstrózní zvonce a gongy?" stěžoval si. „Já bych byl tak rád, kdybych jednou zatáhl za šňůru a slyšel tiché, jemňoučké zacinkání."

Dveře na druhé straně sálu se otevřely a vstoupil ramenatý Murgo na prahu stáří. Vlasy svítily šedí a v zjizvené tváři se táhly desítky hlubokých vrásek. Jeho zachmuřená tvař patrně ještě nikdy nepoznala úsměv. „Vaše Veličenstvo zvonilo?" otázal se skřípavým hlasem.

„Ano, Oskatate," odpověděl Urgit s podivným respektem. „Myslíš, že bys mohl doprovodit mého dobrého přítele Sadiho a jeho sluhy do vhodných komnat pro hosty?" Otočil se zpět k Sadimu. „Os-

katat je zde lordem nejvyšším majordomem," vysvětlil. „Sloužil ve stejném úřadu už v Rak Gosce mému otci." Z jeho řeči zmizela obvyklá ironie. „Má matka a já jsme v otcově domě nebyli příliš oblíbení a Oskatat byl nejbližším člověkem, kterého jsme tam měli."

„Pane," pozdravil Sadi šedovlasého muže a hluboce se uklonil.

Majordomus pokývl v úsečnou odpověď a potom obrátil zachmuřený pohled opět ke králi. „Paní Tamazin už odešla na lože?" otázal se.

„Ano, Oskatate."

„Pak byste se měl i vy uložit ke spánku, pane. Je již pozdě."

„Už jsem se k tomu chystal," opáčil Urgit a rychle se zvedl. Vzápětí se zarazil. „Oskatate," posteskl si žalostně, „už nejsem malý a nemocný. Opravdu nemusím spát dvanáct hodin denně jako tenkrát."

„Břímě, jež s sebou nese koruna, jsou mnohá a těžká," odtušil majordomus stručně. „Potřebujete si odpočinout." Pohlédl na Sadiho. „Pojď za mnou," vyzval jej a vykročil ke dveřím.

„Takže nashledanou zítra ráno, Sadi," rozloučil se Urgit. „A dobře se vyspi."

„Díky, Vaše Veličenstvo."

Pokoje, do nichž je zamračený Oskatat zavedl, byly stejně nevkusně křiklavé jako zbytek paláce. Stěny, natřené jakousi ostrou hořčičnou žlutí, se tloukly s gobelíny se skvrnitým vzorem. Nábytek, stojící na modrém, hlubokém malloreánském koberci, byl vyřezán ze vzácného dřeva nedozírné hodnoty. Oskatat jim otevřel dveře, trhl hlavou v letmém pozdravu, otočil se a odešel.

„Okouzlující chlapík," zabručel Sadi.

Garion se zvědavě díval po Silkovi, který měl stále ještě kápi staženou do čela. „Proč se tak zoufale schováváš?" zeptal se ho.

Mužík odhodil s žalostným výrazem kapuci. „Jednou z nevýhod světoběžníka je ta, že pořád naráží na staré známé."

„Moc ti nerozumím."

„Pamatuješ si, jak jsme tehdy jeli do Rak Ktholu a Taur Urgas mne chytil a strčil do té jámy?"

„Ano."

„A vzpomínáš si, proč to udělal - a proč mne chtěl stáhnout pa-

lec po palci z kůže?“

„Říkal jsi, žes byl v Rak Gosce a náhodou zabil jeho nejstaršího syna.“

„Správně. Máš vynikající paměť, Garione. Těsně předtím, než se to stalo, jsem měl zrovna nějaké jednání s Taur Urgasem samotným. Často jsem navštěvoval palác v Rak Gosce a několikrát se setkal i s paní Tamazin. Zcela jistě se na mne pamatuje - zvlášť když, jak mi tehdy řekla, znala mého otce.“

„To by mohlo způsobit určité potíže,“ zachmuřil se Belgarat.

„Pokud se jí budu vyhýbat, tak ne,“ pokrčil rameny Silk. „Murgoské ženy se jen zřídka společensky stýkají s muži - a zvlášť s cizinci. Nemyslím tedy, že na ni budu během těch pár dní narážet příliš často. S Oskatatem, to ale bude něco jiného - a s ním jsem se zde setkal také.“

„Myslím, že bys měl raději zůstat ve svém pokoji,“ usoudil stařec. „Možná by tě to dokonce uchránilo od tvých obvyklých problémů.“

„Panečku,“ utrousil Silk mírně, „tomu se říká slovo do pranice.“

„Byl král Urgit takový odjakživa?“ zeptal se Durnik Sadiho. „Připadá mi, že hrozně rád - tedy - vtipkuje, to je asi ten správný výraz. Myslel jsem, že se Murgové smát ani neumějí.“

„Je to velice složitý chlapík,“ řekl Sadi.

„Znáš ho dlouho?“

„Když byl mladší, často jezdil do Sthiss Toru - obvykle jej tam posílal s nějakým úkolem jeho otec. Dobře - skoro bych řekl velice dobře - vycházel se Salmissrou. Samozřejmě ještě předtím, než ji paní Polgara proměnila v hada.“ Eunuch se nepřítomně poškrábal na oholené hlavě. „Není to příliš silný král,“ soudil. „Dětství strávené v paláci Taur Urgase z něj udělalo člověka plachého, až bázlivého, a jakémukoli střetu se pečlivě vyhýbá. Ovšem přežil. Tráví celý život úsilím udržet se naživu, a to člověka naučí slušné ostražitosti. Je neustále ve střehu.“

„Zítra si s ním promluvíš,“ řekl Belgarat. „Zkus z něj dostat nějaké konkrétní informace o té lodi, kterou pro nás chystá. Rád bych

se dostal na Verkat ještě před začátkem zimy, a navíc, pokud bychom tu zůstali příliš dlouho, mohli by někteří členové naší výpravy upoutat nežádoucí pozornost činy, které tu napáchali.“ Loupl přitom okem po Eriondovi.

„Nebyla to moje vina, Belgarate,“ hájil se mladík nesměle. „Jenom se mi nelíbily ty ohně ve Svatyni, to je vše.“

„Snaž se držet své předsudky pod kontrolou, Erionde,“ opáčil stařec lehce sarkastickým tónem. „Nemáme čas se rozptylovat trestnými výpravami z morálních pohnutek.“

„Pokusím se, Belgarate.“

„To bych ocenil.“

Následujícího rána je majordomus Oskatat povolal na další audienci s murgským králem do komnaty, jež byla jasně osvětlena svícemi a rozměry a mírou nevkusu se nemohla měřit s rozlehlým trůnním sálem. Garion zaznamenal, že se Silk pečlivě skrýval pod svou kápí, dokud šedovlasý hodnostář neopustil místnost. Urgit a Sadi tiše hovořili, zatímco ostatní nerušeně seděli v židlích lemujících stěny místnosti a čekali. „A to byl patrně první náznak toho, že mému otci začíná šplouchat na maják,“ říkal právě murgský král. Byl opět oděn ve svém purpurovém kabátci a nohavicích a rozvaloval se v křesle s nohama nataženýma před sebou. „Zničehonic ho popadla divoká touha stát se Králem králů celého Angaraku. Osobně se domnívám, že mu tu myšlenku nasadil do hlavy Ktačik, aby tak trochu podráždil Urvona. Ale v každém případě,“ pokračoval a kroutil si přitom na prstě jedním z masivních zlatých prstenů, „bylo zapotřebí dlouhého soustředěného úsilí všech generálů, než můj otec pochopil, že Zakat má armádu asi pětkrát takovou jako my a že by ho mohl rozmáznout jako štěnici, kdykoli se mu zlíbí. Jakmile tedy pochopil holá fakta, zbláznil se docela.“

„Ach?“ pronesl Sadi tázavě.

Urgit se zazubil. „Praštil sebou na zem a jal se žvýkat koberec. Když se uklidnil, rozhodl se, že místo přímého útoku se pokusí o převrat. Zaplavil Malloreu svými špehy - ovšem Murgové jsou pravděpodobně těmi nejneohrabanějšími špióny na světě. Abych to zkrátil — Zakatovi bylo v té době asi devatenáct a byl bláznivě zamilovaný do

jedné melcenské dívky. Její rodina tonula v dluzích, lidé mého otce tedy skoupili veškeré její závazky a začali na ně vyvíjet tlak. Geniální plán, který se vylíhl v chorobné mysli mého otce, spočíval v tom, že ta dívka bude opětovat city rozdychtěného mladého Zakata, provdá se za něj a při nejbližší příležitosti mu vrazí nůž mezi jeho císařská žebra. Jenže jeden z Melcenů, které naši nanejvýš důvtipní murgoští agenti získali penězi ke spolupráci, se rozběhl za Zakatem a celý ten praštěný příběh mu prozradil. Dívka a celá její rodina byli okamžitě posláni na smrt.“

„Tragický příběh,“ zabručel Sadi.

Ještě jsi neslyšel to nejlepší. Několik z murgských špehů Malloreánci přesvědčili, aby jim prozradili veškeré pozadí akce - Malloreánci dokážou přesvědčovat velmi účinně - a Zakat ke svému děsu zjistil, že dívka absolutně o ničem nevěděla. Zamkl se ve své komnatě v paláci v Mal Zet a celý měsíc z něj nevyšel. Než se tam zavřel, byl to příjemný, upřímný mladík, z něhož se mohl stát jeden z největších mallorejských císařů. Ven už vyšla ta chladnokrevná zrůda, kterou všichni známe a máme tak rádi. Uvrhl do žaláře veškeré Murgy v Mallorei - včetně poměrně slušného množství příbuzných mého otce - a často se bavil tím, že jednotlivé jejich části posílal ve zdobných schránách do Rak Gosky spolu s nanejvýš urážlivými průvodními dopisy.“

„Ale copak oba nespojili své síly v bitvě u Thull Mardu?“

Urgit se rozesmál. „Možná, že se to tak jevilo, Sadi, ale po pravdě řečeno, armáda princezny Se'Nedry měla prostě jen tu smůlu, že se dostala mezi dva znepřátelené angarácké monarchy. Těm byla srdečně ukradená jako ona, tak i to, čemu ti hlupáci říkají Mišrak ak Thull. Nezajímalo je nic jiného, než jak zabít jeden druhého. A potom můj praštěný otec udělal tu chybu, že vyzval krále Čo-Haga z Algarie k osobnímu souboji, a Čo-Hag mu dal velmi detailní lekci v šermování.“ Zamyšleně se zadíval do plamenů v krbu. „Pořád si myslím, že bych měl poslat Čo-Hagovi nějakou pozornost na důkaz své vděčnosti,“ uvažoval nahlas.

„Promiňte, Vaše Veličenstvo,“ zachmuřil se Sadi. „Ale pořád tomu nějak nerozumím. Kal Zakat se neměl rád s Taur Urgasem, a ten

je přece mrtvý.“

„Ach, to ano, mrtvý a nadobro,“ souhlasil Urgit „Než jsem ho nechal pochovat, podřízl jsem mu ještě hrdlo - jen tak pro jistotu. Domnívám se, že Zakatův problém pramení z toho, že nemohl mého otce zabít osobně, a zřejmě by si to potřeboval vynahradit na mně.“ Vstal a rozmrzele měřil místnost dlouhými kroky. „Poslal jsem mu snad tucet nabídek ke smíru, ale všechny mi poslal zpátky spolu s hlavami mých poslů. Řekl bych, že je blázen o nic menší než byl můj otec.“ Zastavil se uprostřed kroku. „Snad jsem až moc spěchal, když jsem dosedl na trůn. Měl jsem tucet bratrů - a všechny z krve Taur Urgase. Kdybych jich pár nechal naživu, mohl jsem je poslat Zakatovi. Možná že kdyby se napil dosyta urgoské krve, přestala by mu chutnat.“

Dveře se otevřely a vstoupil zavalitý Murgo s těžkým zlatým řetězem kolem krku. „Potřebuji váš podpis,“ oznámil Urgitovi hrubě a strčil mu pod nos kus pergamenu.

„Co je to, generále Kradaku?“ zeptal se Urgit mírně.

Důstojníkova tvář potemněla.

„No dobře, dobře,“ chlácholil jej Urgit spěšně, „nemusíš se hned rozčilovat.“ Odnesl si pergamen k nedalekému stolku, kde ležel psací brk a stříbrná lahvička s inkoustem. Ponořil pero do inkoustu, naškrábal své jméno na spodek pergamenu a vrátil jej zpět.

„Děkuji, Vaše Veličenstvo,“ řekl generál suše. Nato se otočil na podpatku a opustil místnost.

„Jeden z generálů mého otce,“ svěřil se Urgit kysele. „Takhle se ke mně chovají všichni.“ Jal se opět kráčet sem a tam, šoupaje nohama po koberci. „Kolik toho víš o králi Belgarionovi, Sadi?“ otázal se náhle.

Eunuch pokrčil rameny.

„Neříkal jsi, že většina z tvých sluhů jsou Alorni?“

„Alornští žoldnéři, to ano. Jsou spolehliví a dobře člověka ochrání, když dojde k boji.“

Murgský král se obrátil k Belgaratovi, který seděl v židli a podřimoval. „Ty - starče,“ oslovil jej zničehonic. „Nesetkal ses někdy s Belgarionem Rivanským?“

„Několikrát ano,“ připustil Belgarat klidně.

„Co je to za člověka?“

„Je upřímný,“ odtušil Belgarat. „Snaží se ze všech sil být dobrým králem.“

„A jak velkou má moc?“

„Podporuje ho celá Alornská aliance a po formální stránce je Nejvyšším vládcem Západu - ačkoli Tolnedřané jdou raději svou vlastní cestou a Arenďané raději bojují mezi sebou než za Západ jako takový.“

„To jsem neměl na mysli. Jak je dobrý čaroděj?“

„Proč se ptáte mne, Vaše Veličenstvo? Vypadám snad jako člověk, který má o takových věcech přehled? Dokázal zabít Toraka - a to si myslím, že byl slušný výkon.“

„A co Belgarat? Je to skutečná postava, nebo jenom legenda?“

„Ne, Belgarat skutečně žije.“

„A je sedm tisíc let starý?“

„Asi tak.“ Belgarat pokrčil rameny. „Plus minus pár století.“

„A co jeho dcera Polgara?“

„I ta je skutečná.“

„A také je jí několik tisíc leť?“

„Zhruba tolik. Asi bych to dokázal spočítat přesněji, pokud by to bylo zapotřebí, ale dobře vychovaný muž se dam na věk neptá.“

Urgit se zasmál, krátce a ošklivě. „Výrazy 'dobře vychovaný' a Murgo se vzájemné vylučují, příteli,“ prohlásil. „Myslíš, že by Belgarion přijal mé vyslance, pokud bych je za ním do Rivy vypravil?“

„Momentálně dlí mimo svou zemi,“ prozradil Belgarat nevzrušeně.

„O tom jsem nic neslyšel,“

„Čas od času to dělává. Jednou za čas ho dvorní ceremonie znudí a prostě odjede.“

„Jak to dokáže? Jak může se prostě sebrat a odjet?“

„A kdo by si troufl mu to vyčítat?“

Urgit si začal ustaraně hryzat nehet „I kdyby se Kabachovi podařilo zabít Zakata, stále mám takřka před branami armádu Malloreánců. Pokud se jich mám zbavit, budu potřebovat spojence.“ Začal opět kráčet sem a tam. „Kromě toho,“ dodal, „pokud by se mi povedlo

uzavřít dohodu s Belgarionem, možná by mi pomohl odkázat Agačaka do patřičných mezí. Myslíš, že by vyslechl můj návrh?“

„Zkus se ho zeptat a uvidíš.“

Dveře se znovu otevřely a vstoupila královna matka, podpíraná Pralou.

„Dobré ráno, matko,“ uvítal ji Urgit. „Proč jsi opustila rozlehlé sály našeho rodinného blázince?“

„Urgite,“ opáčila pevně, „kdyby ses přestal vysmívat všemu, na co narazíš, možná bys získal mnohem větší respekt u svého okolí.“

„Pomáhá mi to zapomenout na mou neutěšenou situaci,“ odsekl štiplavě. „Prohrávám válku, polovina mých poddaných mne touží svrhnout a poslat mou hlavu na míse Zakatovi. Brzy se zblázním a navíc mi na krku začíná růst nežit. Zůstalo mi zde jen málo věcí, kterým se dá smát, tak mi, prosím, těch pár vtipů dopřej - dokud na ně ještě mám sílu.“

„Proč tak pořad trváš na tom, že se zblázníš?“

„Každý muž v rodě Urgů za posledních pět set let přišel o rozum, než dosáhl padesátky,“ připomněl jí. „To je jeden z důvodů, proč se z našeho rodu rekrutují tak dobří králové. Nikdo se zdravým rozumem by totiž o trůn Kthol Murgosu nestál. Chtěla jsi něco konkrétního, matko? Nebo jsi mne jen přišla potěšit svou fascinující společností?“

Rozhlédla se po pokoji. „Který z pánů je manželem té malé rusovlasé dívenky?“ otázala se.

Garion rychle vzhlédl. „Stalo se jí něco, urozená paní?“

„Ta dáma s bílou kadeři ve vlasech, Pol se jmenuje, tě žádá, abys za ní ihned přišel. Zdá se, že je ta mladá žena poněkud rozrušena.“

Garion vstal, aby následoval královnu matku ke vchodu. Těsně přede dveřmi se paní Tamazin obrátila a upřela pohled na Silka, který právě odhodil kápi. „Co kdybys nás doprovodil, příteli,“ navrhla mu. „Jen tak, aby se neřeklo?“

Vyšli z místnosti a vydali se jednou z křiklavě vymalovaných chodeb paláce k tmavým dveřím, hlídaným dvojicí zbrojnošů v drátěné košili. Jeden z nich jim otevřel, s uctivou úklonou paní Tamazin.

Vstoupili. Komnaty královny matky byly vyzdobeny s daleko větším vkusem než zbytek Drojimu. Stěny nesly bílý nátěr a dekorace byla mnohem uměřenější. Teta Pol seděla v nízké lenosce a držela v náručí plačící Se'Nedru. Samet stála opodál.

- Stalo se jí něco? - ptaly se Garionovy prsty hbitě. - Nemyslím, že je to vážné, - odpovědělo gesto Polgařiných rukou. - Nejspíš jen malé selhaní nervů, ale musíme ji z něj rychle dostat. Z té melancholie se ještě docela nezotavila. Zkus ji trochu utěšit. -

Garion šel k lenošce a vzal Se'Nedřu jemně do náručí. Přitiskla se k němu a vzlykala.

„Trpí ta mladá dáma nějakou přehnanou lítostivostí?“ ptala se královna matka, když jí Prala přitáhla židli ke krbu.

„Nemívá to často, Tamazin,“ odvětila Polgara. „V její rodině však došlo nedávno k tragédii, a tak jí někdy nervy vypoví službu.“

„Ach,“ pokývla Urgitova matka chápavě. „Mohla bych vám nabídnout šálek čaje, Pol? Mne vždycky čaj tak uklidní.“

„Děkuji, Tamazin. Dáme si moc rády.“

Se'Nedřiny vzlyky postupně slábly, přestože její stisk na Garionových ramenou nepolevoval. Konečně zvedla hlavu a otřela si rukou oči. „Moc se omlouvám,“ šeptla. „Nevím, co se to se mnou děje.“

„Už je to v pořádku, drahá,“ mumlal Garion konejšivě, ruku stále kolem jejích ramen.

Znovu si osušila oči, tentokrát malým kapesníčkem. „Musím vypadat opravdu hrozně,“ usmála se křivě.

„Trošku hrozně ano,“ souhlasil Garion s úsměvem.

„Už jsem ti jednou, drahá, říkala, že nemáš plakat na veřejnosti,“ řekla Polgara. „Nemáš na to ten správný odstín pleti.“

Se'Nedra se přinutila k úsměvu. „Asi bych si měla jít umýt obličej,“ konstatovala. „A taky si na chvíli lehnout.“ Otočila se ke Garionovi. „Děkuji ti, že jsi přišel,“ řekla prostě.

„Přijdu, kdykoli mne budeš potřebovat,“ slíbil.

„Pralo, co kdybys šla s tou mladou dámou?“ navrhla paní Tamazin.

„Samozřejmě,“ přitakala mladá murgoská kněžna a rychle se zvedla.

Silk postával nervózně u dveří s kápí staženou do čela a se sklopenou hlavou, aby zakryl tvář.

„Ale už toho nech, princi Kheldare," napomenula jej královna matka poté, co Se'Nedra a Prala opustily místnost. „Poznala jsem tě už včera v noci, je tedy zbytečné, abys skrýval tvář."

Povzdechl si a odhrnul kápi. „Obával jsem se, že ji poznáš."

„Ta kápě neschová tvůj nejvýraznější rys," opáčila.

„A který to je, paní?"

„Tvůj nos, Kheldare; tvůj dlouhý, špičatý nos, který jde před tebou, kamkoli kráčíš."

„Je to však velmi vznešený nos, paní," ozvala se Samet a usmála se, až se jí na tváři udělaly dolíčky. „Nemít ho, téměř by ani nebyl mužem."

„Vadilo by ti to?" zeptal se Silk dotčeně,

„Ty se kolem pohybuješ často, že, princi Kheldare?" prohodila paní Tamazin. „Jak je to dlouho, co jsi opustil Rak Gosku s půlkou murgoské armády v patách?"

„Patnáct nebo dvacet let paní," odtušil a přistoupil blíž k plápolajícímu krbu.

„Mrzelo mne, když jsem se o tvém odjezdu dozvěděla," pokývla královna. „Důvěru na první pohled příliš nebudíš, ale konverzace s tebou byla nanejvýš příjemná, a v domě Taur Urgase bylo jen málo potěšení."

„Nehodláš asi zveřejnit mou pravou identitu - pochopil jsem to správně?" ujistil se mužík obezřetně.

„Tvá identita není mou starostí, Kheldare," pokrčila rameny. „Murgoské ženy se nevměšují do záležitosti mužů. Za ta staletí, co s nimi žijeme, jsme zjistily, že je to tak bezpečnější."

„Nezlobíš se tedy, paní?" ptal se Garion. „Jak jsem slyšel, princ Kheldar čirou náhodou připravil o život nejstaršího syna Taur Urgase. Necítíš tedy k němu za to nenávist?"

„To se mnou nemá vůbec nic společného," odtušila. „Ten, kterého Kheldar zabil, byl dítětem Taur Urgasovy první ženy - nesnesitelné, bezzubé babizny z gorutského rodu, která se s oblibou chlubívala tím, že porodila dědice trůnu - a že jakmile její syn na trůn usedne,

dá nás všechny zardousit.“

„Velice se mi ulevilo, že jsi k tomu mladíkovi nechovala žádnou náklonnost“ prohlásil Silk.

„Náklonnost? Byla to zrůda - stejně jako jeho otec. Když byl ještě malý, bavíval se s oblibou tím, že házel živá štěňata do vroucí vody. Svět je bez něj rozhodně lepším místem.“

Silk nasadil povznesený výraz. „Vždycky rád pomáhám obecnému blahu,“ zadeklamoval. „Řekl bych, že to je občanská povinnost každého muže.“

„Já myslel, že jsi říkal, že zemřel čirou náhodou,“ poznamenal Garion.

„Tedy, svým způsobem ano. Po pravdě řečeno, pokoušel jsem se ho bodnout do břicha - což je snad bolestivé, ale jen zřídka fatální - jenže on mě vrazil do ruky, zrovna když jsem se rozmáchl, a nějakou náhodou jsem se mu trefil přímo do srdce.“

„To je ostuda,“ zamumlala paní Tamazin. „Na tvém místě bych si ale dávala zde v Drojimu pozor, Kheldare. Já osobně nemám v úmyslu prozrazovat, kdo jsi, ale Oskatat, náš majordomus, tě také zná a patrně by se cítil nucen to ohlásit.“

„To už mne také napadlo, paní. Pokusím se mu vyhýbat, jak to jen půjde.“

„A teď mi pověz, princi Kheldare, jak se daří tvému otci?“

Silk si povzdechl. „Obávám se, že je mrtev,“ odtušil smutně, „už hezkých pár let. Bylo to dost náhlé.“

Náhoda tomu chtěla, že se Garion při Silkových slovech díval přímo na královnu matku a spatřil záchvěv bolesti, který přelétl přes její líbeznou tvář. Rychle se vzpamatovala, lítost v očích však zůstala, „Je mi to líto, Kheldare - daleko víc, než si dovedeš představit. Měla jsem tvého otce moc ráda. Vzpomínky na období, kdy dlel v Rak Gosce, patří mezi nejkrásnější v mém životě.“

Garion nechtěl být přistižen při tom upřeném pohledu, a tak obrátil oči k Samet, která, jak se zdálo, o čemsi přemýšlela. Opětovala jeho pohled a v jejích ocích se zračilo cosi významného a k tomu několik nezodpovězených otázek.

Kapitola čtrnáctá

NÁSLEDUJÍCÍ RÁNO SE ROZBŘESKLO DO jasného, chladného dne. Garion stál u okna svého pokoje a vyhlížel ven, na břidlicové střechy Rak Urgy. Nízké, zavalité domy jako by se k sobě přikrčeně choulily ve strachu z křiklavě barevného Drojimského paláce na straně jedné a z černého Chrámu Torakova na druhé. Dým ze stovek komínů stoupal v přímých, modravých sloupech přímo k bezmračnému nebi.

„Dost depresivní místo, což?“ prohodil Silk. Vešel právě do pokoje, zelené roucho bezstarostně přehozené přes rameno.

Garion pokývl. „Skoro to vypadá, jako by se záměrně snažili udělat to město co nejošlivější.“

„To je jen jeden z důsledků murgoského myšlení. Abych nezapomněl, zase nás volá Urgit.“ Mužík zachytil Garionův tázavý pohled. „Nemyslím, že má na srdci něco zvlášť důležitého,“ dodal. „Spíš jen prahne po přátelské konverzaci. Dovedu si představit, že povídání s Murgy člověka zanedlouho přestane bavit.“

Propochodovali v kompletní sestavě nevkusnými sály, následováni strážcem v drátěné košili, který jim vyřídil králův vzkaz, a zamířili do komnaty, kde už se včera s Urghem setkali. Nalezli jej, jak si hoví v křesle u ohně s jednou nohou přehozenou přes opěradlo křesla, v ruce zpola okousané kuřecí stehno. „Dobré ráno, pánové,“ pozdravil je. „Posaďte se, prosím.“ Mávl svou snídaní k židlím lemujícím stěnu.

„Nepotrpím si příliš na formality.“ Pohlédl na Sadiho. „Vyspal ses dobře?“ optal se.

„K ránu bylo trochu chladno, Vaše Veličenstvo.“

„To je lajdáckou konstrukcí tohohle paláce. Ve stěnách jsou škvíry, že by jimi koně protáhl. V zimě míváme na chodbách i vánici.“ Povzdechl si. „Víte o tom, že v Tol Honetu je právě teď jaro?“ Povzdechl si znovu a pak vrhl pohled na Belgarata, který stál a podivně se na něj usmíval. „Je na tom něco k smíchu, starý brachu?“

„Ani ne. Jen jsem si vzpomněl, co už jsem kdysi slyšel.“ Stařec popošel ke krbu a vztáhl ruce k praskajícím plamenům. „Jak to vypadá s tou lodí?“

„Odhaduji to, že bude připravená nejdřív zítra,“ odpověděl Urgit. „Zima se blíží a moře kolem jižního cípu Urgoského poloostrova není nikdy klidné, dokonce ani v té nejlepší roční době, vzkázal jsem tedy do loděnice, aby si na lodi dali záležet.“ Natáhl nohy před sebe a nedbale odhodil ohlodanou kuřecí kost do krbu. „Bylo to připálené,“ konstatoval jen tak mimochodem. „Každé jídlo, které mi tu přijde na stůl, je buď připálené, nebo syrové.“ Podíval se úkosem po Belgaratovi. „Zneklidňuješ mne, starče. Nevypadáš na typ, který si potřebuje vylepšovat kariéru tím, že se dá najmout nyissijským otrokářem.“

„Vzhled často klame.“ Belgarat lehce pokrčil rameny. „Ty taky příliš nevypadáš na krále, ale přesto máš na hlavě korunu.“

Urgit sáhl vzhůru a stáhl si z hlavy omšelou železnou obroučku. S nechutí se na ni podíval a pak ji nabídl Belgaratovi. „Chceš to?“ zeptal se. „Jsem si jist, že bys působil královštějším dojmem než já, a já bych se toho úřadu velice rád zbavil - když už pro nic jiného, tak proto, že Kal Zakat touží po hlavě, na níž ta koruna sedí.“ Hodil korunu na zem; dopadla s tupým cinknutím. „Vraťme se k tomu, o čem jsme se bavili včera. Tvrdil jsi mi, že znáš Belgariona.“

Belgarat přisvědčil.

„Jak dobře?“

„Jak dobře může jeden muž znát druhého?“

„Vyhýbáš se odpovědi.“

„Skoro to tak vypadá, že?“

Urgit nechal tu poznámku bez komentáře. Upřeně se díval na

starce. „Jak by podle tvého názoru Belgarion reagoval, kdybych mu nabídl spojenectví s cílem vyhnat Malloreánce z tohoto kontinentu? Jsem si jist, že jejich přítomnost mu působí starosti o nic menší než mně.“

„Neměl bys moc velkou naději,“ potřásl hlavou Belgarat. „Možná bys dokázal přesvědčit samotného Beigariona, ale zbytek alomských monarchů by se patrně postavil proti.“

„Ale s Drostou se přece dohodli, nebo ne?“

„To bylo něco mezi Drostou a Rhodarem. Mezi Drasnijci a Nadraky existovalo vždycky cosi jako jisté obezřetné přátelství. Ty bys musel o svém záměru přesvědčit především Čo-Haga - a ten Murgům nebyl nikdy příliš nakloněn.“

„Potřebuji spojence, starče, ne stokrát omleté samozřejmosti.“ Urgit se odmlčel. „Co kdybych poslal zprávu Belgaratovi?“

„A co bys mu chtěl vzkázat?“

„Pokusil bych se jej přesvědčit, že je Kal Zakat pro království Západu daleko větším nebezpečím než já. Možná by dokázal Alorny přimět, aby naslouchali rozumným argumentům.“

„Myslím, že ani tady bys neměl o moc větší štěstí.“ Stařec se upřeně díval do tančících plamenů a na jeho krátkém, stříbrném vousu se míhaly oranžové odlesky teplé záře. „Musíš si uvědomit, že Belgarat se nepohybuje ve světě obyčejných lidí. Nalézá se ve světě prvotních příčin a zárodečných sil. Řekl bych, že na Kal Zakata hledí jen jako na drobnou nepříjemnost, sužující dnešní monarchy.“

„Torakovy zuby!“ zaklel Urgit. „Kde mám tedy vzít potřebné vojáky?“

„Najmi si žoldnéře,“ poradil Silk a obrátil se k němu od okna, u něhož předtím stál.

„Cože?“

„Ponoř se do královských sklepení a vynes odtud něco z legendárního červeného zlata Angaraku. Pak nech vzkázat do království Západu, že potřebuješ schopné muže a že jsi ochoten je platit dobrým zlatem. Budeš zaplaven dobrovolníky.“

„Dávám přednost mužům, kteří bojují za vlast - nebo za svého boha,“ opáčil Urgit škrobeně.

Na Silkově tváři se usadil pobavený výraz. „Zaznamenal jsem tuto náklonnost u mnoha králů," poznamenal. „Nezatěžuje tolik královskou pokladnici. Ale Vaše Veličenstvo mi může věřit: věrnost ideálu kolísá s intenzitou lásky k němu, zatímco věrnost penězům neochabne nikdy. To je důvod, proč jsou žoldnéři lepšími vojáky."

„Jsi cynik," obvinil ho Urgit.

Silk zavrtěl hlavou. „Ne, Vaše Veličenstvo. Jsem realista."

Přikročil k Sadimu a cosi mu pošeptal. Eunuch přikývl a maličký Drasnijec opustil místnost.

Urgit zvedl tázavě jedno obočí.

„Už musí jít balit, Vaše Veličenstvo," vysvětlil Sadi. „Pokud máme zítra vyrazit, je potřeba se začít chystat."

Urgit a Sadi spolu tiše rozmlouvali asi čtvrt hodiny a pak se dveře na vzdálenějším konci místnosti opět otevřely. Vstoupila Polgara s ostatními dámami družiny, v doprovodu paní Tamazin.

„Dobré ráno, matko," přivítal ji Urgit. „Jistě ses vyspala dobře?"

„Docela ano, díky." Změřila si jej kritickým pohledem. „Urgite, kde máš korunu?"

„Sundal jsem ji. Bolela mne z ní hlava."

„Hned si ji dej zpátky."

„Proč?"

„Urgite, jako král moc nevypadáš. Jsi malý a hubený a máš tvář jako lasička. Murgové nejsou příliš bystří. Pokud nebudeš mít pořád na hlavě korunu, může se snadno stát, že zapomenou, kdo jsi. A teď si ji vrať zpět na hlavu."

„Ano, matko." Zvedl železnou obroučku a připlácí si ji do vlasů. „Jak mi to sluší?"

„Máš ji nakřivo, drahý," odtušila klidným tónem - tak důvěrně známým, že Garion vyslal k Polgaře rychlý, užaslý pohled. „Teď vypadáš jako opilý námořník."

Urgit se rozesmál a narovnal si odznak své moci.

Garion se bedlivě podíval na Se'Nedru, zda včerejší plačtivá smršť na její tváři nezanechala nějaké stopy, ale nic nenašel - přinejmenším žádný náznak toho, že by se něco podobného mohlo v nej-

bližší době opakovat. Se'Nedra byla zabrána do tlumené konverzace s tou mladou šlechtičnou z rodu Kthan, Pralou. Výraz v tváři murgoské dívky jasně ukazoval, že Prala již podlehla kouzlu maličké královny,

„A ty, Urgite," opáčila paní Tamazin, „jsi spal dobře?"

„Já nikdy nespím v pravém slova smyslu, matko. Ty to přece víš. Už před lety jsem došel k závěru, že lehký a nepokojný spánek je nekonečně lepší než spánek věčný."

Garion shledal, že jeho myšlení zakouší nečekanou a obtížnou změnu. Nikdy neměl rád Murgy. Odjakživa jim nedůvěřoval, a dokonce se jich obával. Osobnost krále Urgita však byla zcela nemurgoská, stejně jako jeho vzhled. Byl rychlý a těkavý a tak často měnil náladu od ironického pobavení až k černé zasmušilosti, že Garion nikdy nevěděl, jak se murgský král zatváří vzápětí. Očividně nebyl silným panovníkem a Garion sám byl králem dost dlouho na to, aby viděl, v čem Urgit dělá chyby. Navzdory svému přesvědčení však Garion zjistil, že má toho nešťastníka rád a sympatizuje s ním v jeho beznadějném boji s úlohou, která mu ani trochu nesedí. Tím ovšem vznikal problém. Garion nechtěl mít toho muže rád a jeho nechtěné sympatie se vymykaly řádu věcí, který po léta vyznával. Vstal ze židle a stáhl se do vzdáleného kouta komnaty, předstíraje, že se dívá z okna, aby se tak dostal z dosahu osobního kouzla krále Urgita. V jakémsi záchvatu nesnesitelného nutkání zatoužil být už na palubě lodi a co nejdál od tohoto ohyzdného murgoského města, schouleného na holém pobřeží, a co nejdál od toho slabého, bojácného muže, který zas nebyl tak špatný chlapík, ale kterého by měl považovat za nepřítele.

„Co se ti stalo, Garione?" zeptala se Polgara tiše. Objevila se za ním, aniž si toho všiml.

„Asi jsem moc netrpělivý, teto Pol. Už bych chtěl vyrazit."

„To chceme všichni, drahý," konejšila jej, „ale ještě jeden den to musíme vydržet."

„Proč nás nemůže nechat na pokoji?"

„A kdo?"

„Urgit. Jeho problémy mne nezajímají, tak proč tu pořád s námi sedí a vykládá nám o nich?"

„Protože je osamělý, Garione."

„Všichni králové jsou osamělí. To už ke královské koruně patří. Ale většina z nás se to naučí snášet. Nesedíme pořad na trůně a nerýpáme se v tom.“

„To od tebe není hezké, Garione,“ řekla teta přísně, „něco takového od tebe už nechci slyšet.“

„Proč se všichni tak strašně staráme o slabého krále s dobře prořízntutými ústy?“

„Snad proto, že je to první Murgo po mnoha stovkách let, který prokazuje určité lidské kvality. Protože svou existencí zvyšuje pravděpodobnost, že Alorni a Murgové dokážou jednoho dne vyřešit své rozpory bez zbytečného krveprolití.“

Díval se dál upřeně z okna, ale po šíji se mu do tváří šířil ruměnec. „Asi se chovám jako dítě, co?“ přiznal.

„Ano, drahý. Obávám se, že ano, Necháváš se ovládat svými předsudky. Obyčejní lidé si to mohou dovolit. Králové nikoli. Vrať se zpět k němu, Garione, a dobře ho sleduj. Nepromami tuhle příležitost, jak ho dobře poznat. Přijde čas, kdy ti ta znalost pomůže.“

„Tak dobrá, teto Pol.“ Garion vzdychl a rezolutně se narovnal v ramenou.

Bylo už skoro poledne, když do místnosti vstoupil Oskatat. „Vaše Veličenstvo,“ ohlásil svým skřípavým hlasem, „Agačak, Hierarcha Rak Urgy, prosí o audienci.“

„Uveď ho dál, Oskatate,“ odpověděl Urgit unaveně. Obrátil se ke své matce. „Mám dojem, že si budu muset najít nový úkryt,“ zabručel. „Příliš mnoho lidí už ví, kde mne hledat.“

„Mám jeden prázdný šatník, Urgite,“ odtušila, „teplý, suchý a tmavý. Mohl by ses v něm schovat a přikryt pokrývkou. Čas od času ti tam strčíme něco k jídlu.“

„Děláš si ze mne legraci, matko?“

„Ne, drahý,“ zavrtěla hlavou. „Ale ať se ti to líbí, nebo ne, jsi král. Můžeš jím buď opravdu být, nebo zůstat rozmazleným dítětem. Volba je jen a pouze na tobě.“

Garion vrhl na Polgaru provinilý pohled.

„Ano?“ šeptla.

Garion však raději neodpověděl.

Mrtvolně vyhlížející Hierarcha vstoupil a ledabyle se uklonil před čekajícím králem. „Vaše Veličenstvo," pozdravil svým dutým hlasem.

„Buď vítán, vznešený Hierarcho," odpověděl Urgit tónem, který neprozrazoval ani náznakem to, co murgský král cítí.

„Čas běží, Vaše Veličenstvo."

„To už tak čas činívá, jak jsem si všiml,"

„Chci tím říci, že se mění počasí; zanedlouho začnou bouře. Už bude loď připravena?"

„Předpokládám, že zítra vytáhne kotvy," odtušil Urgit.

„Skvělé. Řeknu tedy Kabachovi, aby se přichystal."

„Už se kněžka Chabat zotavila ze svého šoku?" staral se král.

„Ještě ne zcela, Vaše Veličenstvo. Stále palčivě strádá smrtí svého milovníka."

„I když ví, jak o ní mluvil? Kdo dokáže pochopit cesty, jimiž se ubírá ženská mysl?"

„Pohnutky Chabat není zas tak těžké vysledovat, Vaše Veličenstvo." pokrčil Agačak rameny. „Žena takto zohyzděná má jen malou šanci, že přivábí jiného milence, takže ztráta jednoho z nich - byť falešného - je nanejvýš bolestivá. Její ztráta je však v tomto konkrétním případě ještě větší. Sorčak jí pomáhal při provádění jistých magických rituálů. Bez něj už nebude moci pokračovat a pozbyde vší naděje, že přece jen nějaké démony vyvolá."

Urgit se otřásl. „Já myslel, že je čarodějka. Copak jí to nestačí? Proč se musí plést i do černé magie?"

„Upřímně řečeno, Chabat není zrovna mocná čarodějka," odtušil Agačak. „Domnívá se, že jí povolaný démon výrazně přispěje na pomoc, až se jednou střetne se mnou v rozhodujícím boji."

„V boji? S tebou? To má v úmyslu?"

„Ovšem. Její občasné milostné laškování je jen pouhým rozptýlením. Ústředním bodem jejího života je odjakživa moc. Až nadejde čas, pokusí se ji vybojovat na mně."

„Pokud je tomu tak, proč jsi jí dovolil, aby získala v Chrámu takové postavení?"

„Bavilo mne to," odvětil Agačak s mrazivým úsměvem. „Ne-

odpuzuje mne ošklivost tak jako ostatní a Chabat, navzdory svým ambicím - nebo snad právě díky nim - je neobyčejně výkonná.“

„Věděl jsi však o jejím vztahu se Sorčakem. Copak tě to neuráželo?“

„Ani ne,“ utrousila mrtvolně bledá tvář. „To byla jenom součást zábavy, kterou jsem si chystal. Jednoho dne se Chabat přece jen podaří démona vyvolat a pak se mi postaví. V okamžiku, kdy už bude vidět své vítězství na dosah, povolám ale já svého démona, a ten můj zahubí jejího. Pak z ní nechám strhnout šat a odvléct ji do Svatyně. Tam bude přehnuta přes oltář a já sám jí pomalu vyříznu srdce z těla. Na ten okamžik se už dávno těším - a bude o to sladší, že Chabatina porážka přijde v okamžiku, kdy už se bude opájet svým vítězstvím.“ Mrtvolná tvář ožila děsivou rozkoší. Oči zaplály a v koutcích úst se zaleskly sliny.

Urgitovi, jak se zdálo, se z toho udělalo lehce nevolno. „Grolimové mají zřejmě poněkud exotičtější zábavy než obyčejní smrtelníci.“

„Ani moc ne, Urgite. Jediným smyslem moci je to, že její pomocí můžeš rozdrtit své nepřátele - a je to mnohem zábavnější, když je přitom můžeš srazit z co nejvyšší výšky. Copak by ses nechtěl dívat, jak mocný Kal Zakat umírá s nožem Dagaši v srdci?“

„Nijak zvlášť. Chci jen, aby mi zmizel z cesty. O tu podívanou příliš nestojím.“

„V tom případě jsi ještě nepochopil pravý význam moci. Ale neboj: pochopíš, až ty a já staneme na místě, kde bude ležet Kthrag Sardius a staneme se svědky znovuzrození Temného boha a konečného triumfu DítěteTemnoty.“

Urgit se zatvářil téměř bolestně.

„Nesnaž se utíkat před svým osudem, Urgite,“ napomenul ho Agačak svým dutým hlasem. „Je přece předpovězeno, že král Angaraku bude přítomen konečnému setkání. Ty budeš tím králem - a já tím, kdo provede oběť, a tak se stanu prvním z následovníků znovuzrozeného boha. Jsme spolu spoutání řetězem, který ukul sám osud. Tvým údělem je stát se Králem králů Angaraku - a mým zase vládnout církvi.“

Urgit si rezignovaně povzdechl. „Když myslíš, Agačaku," řekl žalostně. „Ale ještě stále musíme překonat pár překážek."

„Ty mne příliš netrápí," pronesl Hierarcha.

„Ale mne ano," namítl Urgit s překvapující vehemencí. „Nejprve se musíme vypořádat se Zakatem, a pak se zbavit Gethela a Drosty – jen tak pro jistotu. Už jsem se jednoho boje o trůn účastnil a myslím, že bych se cítil mnohem líp, kdyby zmizeli i ostatní uchazeči. Ty to ale budeš mít složitější. Urvon a Zandramas jsou velice schopní protivníci."

„Urvon je roztřesený starý hlupák a Zandramas zase jenom žena."

„Agačaku," namítl Urgit vyčítavě, „Polgara je taky jenom žena. Chtěl bys třeba čelit jí? Ne, vznešený Hierarcho, myslím, že se Urvon netřese tak, jak se domníváš, a že Zandramas je mnohem nebezpečnější, než si myslíš. Dokázala ukrást Belgarionova syna, a to nemohlo být jednoduché. Dokázala také proklouznout tobě a ostatním Hierarchům, jako byste byli vzduch. Nesmíme ji brát na lehkou váhu."

„Já vím, kde je Zandramas," ucedil Agačak s ledovým pousmáním, „a v náležitý čas si na ní Belgarionova syna vybojuji. Je předpovězeno, že ty a já a to dítě, jež má být obětováno, vstoupíme v předem stanovený čas do přítomnosti Sardionu. Tam pak provedu oběť, ty mi při ní budeš pomáhat a oba budeme povzneseni. Tak je to psáno."

„Záleží na tom, jak to čteš," broukl Urgit mrzutě.

Garion se pokud možno nenápadné přesunul po bok Se'Nedře. Právě jí došel obsah Hierarchova sdělení a krev jí vyprchala z tváří. „K tomu nedojde," ujistil ji Garion tichým, pevným hlasem. „Nikdo našemu dítěti nic takového neudělá."

„Tys to věděl," obvinila ho zdušeným šeptem.

„Dědeček a já jsme to našli v proroctvích Grolimů v knihovně Chrámu."

„Oh, Garione," vydechla a skousla dolní ret, aby zastavila slzy.

„Neboj se," těšil ji. „Totéž proroctví tvrdilo, že Torak zvítězí ve Kthol Mišraku. To se nestalo a tohle se nestane taky."

„Ale co když -"

„Žádné když nebude," uťal ji rezolutně. „To se prostě nestane."

Hierarcha odešel, ale Urgitova dobrá nálada byla tatam. Seděl ve svém křesle a tvářil se kysele.

„Snad by Vaše Veličenstvo dalo přednost samotě," odvážil se navrhnout Sadi.

„Ne, Sadi." Urgit si povzdechl. „Žádné trápení se ani kousání nehtů už nezmění to, co jsme uvedli do pohybu." Potřásl hlavou a pak pokrčil rameny, jako by chtěl celou záležitost vyhnat z hlavy. „Co kdybys mi vyprávěl detaily o tom drobném přehmatu, kvůli kterému se na tebe Salmissra tak rozzlobila? Zbožňuji historky plné klamu a darebáctví. Jako by vždy naznačovaly, že svět přece jen není tak ohavný, jak se zdá."

Zanedlouho poté, a mnohem dříve, než se Sadi prokousal k rozuzlení složitého spiknutí, které způsobilo jeho pád, vstoupil majordom do komnaty znovu. „Přišla zpráva od vojenského místodržícího v Kthace, Vaše Veličenstvo," zaskřípěl.

„Co zase chce?" zamumlal Urgit naříkavě.

„Hlásí, že Malloreánci na jihu zahájili mohutnou ofenzívu. Rak Gorut je obleženo a do týdne padne."

„Na podzim?" vyjekl Urgit a vyskočil v nevěřícném úžasu z křesla. „Zahájili tažení, když už léto skončilo?"

„Zdá se," odvětil Oskatat. „Řekl bych, že vás chce Kal Zakat překvapit. Jakmile padne Rak Gorut, jeho šikům už nebude stát nic v cestě na Rak Kthaku."

„A vojenská posádka v Kthace už prakticky neexistuje, že je to tak?"

„Obávám se, že je tomu tak, pane. Také padne a Zakat bude mít celou zimu, aby své nové državy zkonsolidoval."

Urgit začal klít a přeběhl k mapě, připevněné na zdi. „Kolik vojáků máme tady v Morkthu?" houkl, bodaje prstem do mapy.

„Hezkých pár tisíc. Jenže ve chvíli, kdy dostanou příkaz k přesunu na jih, budou už Malloreánci na půl cestě do Rak Kthaky."

Urgit konsternovaně zíral na mapu. Náhle do ní udeřil pěstí ze všech sil. „Už zase mne doběhl!" zuřil. Vrátil se ke křeslu a sesunul se

do něj.

„Snad bych měl dojít pro Kradaka," navrhl Oskatat. „Generální štáb by to měl vědět také."

„Jak myslíš, Oskatate," hlesl Urgit poraženě.

Když majordom opustil komnatu, vrhl Garion úkosem pohled na mapu. Na první pohled uviděl řešení Urgitova problému, ale nechtělo se mu mluvit. Nestál o to, nechat se do toho zatáhnout. Měl na tucet dobrých důvodů, proč držet jazyk za zuby. Nejdůležitějším z nich byl fakt, že pokud by murgoskému králi poradil, poutal by ho k němu určitý morální závazek - a o závazky k tomuto muži rozhodně nestál. Problém, na nějž ostatní neznali řešení, v něm však vzbuzoval jakési hryzáni jeho smyslu pro odpovědnost; obrátit se zády k nevyřešenému problému - přestože nebyl problémem jeho vlastní - prostě nemohl; cosi se v něm bouřilo. Tiše si pro sebe zaklel a pak se obrátil k zdrcenému Urgitovi. „Ať mi Vaše Veličenstvo odpustí," začal obezřetně, „ale jak dobře je opevněna Rak Kthaka?"

„Jako každé murgoské město," hlesl Urgií hluše. „Hradby jsou sedmdesát stop vysoké a třicet tlusté. Co s tím?"

„Město by tedy vydrželo obléhání - pokud byste v něm měli dostatek vojska?"

„V tom je celý problém - že ho tam nemám."

„V tom případě je do něj potřeba dopravit posily dřív, než dorazí Malloreánci."

„Opravdu brilantní úvaha. Jenže jak mám stihnout poslat obránce, když nestihnu poslat ani normální vojsko?"

Garion pokrčil rameny. „Pošlete je po moři."

„Po moři?" Urgit zůstal jako omráčen.

„Zdejší přístav je plný lodí a město se jen hemží vojáky. Naložte do lodí tolik mužů, kolik je zapotřebí k obraně Rak Kthaky, a nechte je tam odplout. I kdyby Rak Gorul padl už zítra, Malloreáncům to po souši bude trvat dobrých deset dní, než stanou pod hradbami. Vaše lodi tam mohou být za necelý týden. A posílená posádka města je udrží tak dlouho, dokud nedorazí po souši hlavní posily."

Urgit potřásl hlavou. „Murgoská vojska se nepřesouvají na lodích," namítl. „Moji generálové o tom nebudou chtít ani slyšet."

„Vy jste tu přece král, nebo ne? Přinuťte je, aby o tom slyšet chtěli.“

Urgit pokrčil rameny. „Nikdy mne neposlouchají.“

Garion dostal chuť ho popadnout za ramena a zatřepat s ním. S námahou své podráždění ovládl. „Na pěším pochodu není nic posvátného,“ prohlásil, „zvlášť když pěší pochod vašich mužů do Rak Kthaky bude znamenat ztrátu významného města. Povězte svým generálům, ať muže nalodí, a dejte jim na srozuměnou, že se o tom odmítáte dále bavit.“

„Odmítnou.“

„Pak je tedy propusťte z jejich funkcí a na jejich místa povyšte pár plukovníků.“

Urgit na něj třeštil oči, hluboce šokován. „To bych nikdy nemohl udělat.“

„Ty jsi král,“ ztratil Garion trpělivost. „Můžeš dělat, cokoli se ti zlíbí.“

Urgit nerozhodně stál a zápasil s tou myšlenkou.

„Udělej, jak ti říká, Urgite,“ nařídila paní Tamazin náhle. „Je to jediný způsob, jak zachránit Rak Kthaku.“

Díval se na ni a v očích se mu zračila opuštěnost a strach. „Opravdu myslíš, že bych měl, matko?“ zeptal se bojácně.

„Udělej to a už se neptej. Jak řekl ten mladík, ty jsi král - a mám dojem, že nastal čas, aby ses podle toho začal chovat.“

„Ještě něco musíme vzít v úvahu. Vaše Veličenstvo,“ ozval se Sadi vážně. „Pokud Malloreánci oblehnou Rak Kthaku, nebudu tam moci přistát. Musím se dostat dál, než vypuknout boje. Dokud se nebojuje, otrokáři se dostanou téměř všude, ale jakmile dojde ke střetu, Malloreánci nás určitě zadrží. Pokud hezky rychle nevyrazíme, váš Dagaši se dostane do Rak Haggy až někdy příští léto.“

Urgitova tvář byla čím dál truchlivější. „To mne nenapadlo,“ přiznal. „Asi bys se svými lidmi měl vyrazit ihned. Vzkážu do Chrámu Agačakovi, že se plány změnily.“

Dveře se otevřely. Vstoupil Oskatat a po jeho boku murgský důstojník, který včera tak neurvale požadoval Urgitův podpis.

„A, generál Kradak,“ uvítal jej monarcha s očividně falešnou

bodrostí, „to jsem rád, žejsi přišel. Slyšel jsi už, co se děje na jihu?“

Generál krátce přikývl. „Situace je vážná,“ řekl. „Rak Gorut a Rak Kthaka jsou ve velkém nebezpečí.“

„Co tedy radíš, generále?“ zeptal se Urgit.

„Není co radit,“ opáčil Kradak. „Budeme se muset smířit s tím, že jsou Gorut a Kthaka ztraceny, a soustředit se na udržení Urgy, Morkthu a Aragy.“

„Generále, tím by pod mou kontrolou zůstaly už jen tři z devíti vojenských oblastí Kthol Murgosu. Kal Zakal polyká mé království kus za kusem.“

Generál pokrčil rameny. „Nedokážeme se dostat do Rak Kthaky dřív než Malloreánci. Město tedy padne. S tím nelze dělat vůbec nic.“

„A co kdybychom posílili tamější posádku? Nezměnilo by to situaci?“

„Téměř jistě, ale to nedokážeme.“

„Možná ano,“ odtušil Urgit a vrhl významný pohled na Gariona. „Co bys řekl možnosti přesunout tam posily lodí?“

„Lodí?“

Generál zamrkal a pak mu ztvrdly rysy. „To je absurdní.“

„Proč absurdní?“

„Nic takového se dosud v Kthol Murgosu nedělalo.“

„Řekl bych, že se v Kthol Murgosu nedělala ještě spousta věcí. Existuje nějaký konkrétní důvod, proč by to nešlo?“

„Lodi se mohou potopit, Vaše Veličenstvo,“ zdůraznil generál kysele, jako by mluvil s malým dítětem. „Vojáci to vědí, a proto odmítnou vkročit na palubu.“

Oskalat postoupil vpřed. „Neodmítnou, pokud prvních deset z těch, co tak učiní, ukřižujete přímo na molu,“ prohlásil pevně. „Takový příklad potom snadno vezme ostatním chuť se vzpouzet.“

Kradak k šedovlasému majordomovi vyslal pohled plný ničím nezastírané nenávisti. „Co ví nějaký komorník o velení vojsku?“ křikl. Obrátil se zpět k Urgitovi, na rtech stěží potlačovaný pohrdavý úšklebek. „Jen si zůstaň na svém trůně, Urgite,“ řekl drsně. „Hraj si s tou svou korunou a žezlem a představ si, že jsi opravdový král. Ale nestrkej

nos do vedení války.“

Urgitova tvář zbělela a monarcha se bázlivě schoulil v křesle.

„Mám poslat pro kata. Vaše Veličenstvo?“ otázal se Oskatat ledově. „Zdá se, že generál Kradak již vyčerpal všechny způsoby, jak mohl být užitečný.“

Kradak na něj nevěřícně vytřeštil oči. „Toho by ses neodvážil!“ zasípěl.

„Tvůj život nyní závisí pouze na libovůli Jeho Veličenstva, Kradaku. Stačí jedno královo slovo, a tvá hlava se bude válet v prachu.“

„Jsem nejvyšší velitel armád Kthol Murgosu.“ Kradak zaťal prsty do zlatého řetězu, jenž mu visel na krku, jako by o tom potřeboval sám sebe ujistit „Mé pověření pro tuto funkci pochází od samého Taur Urgase. Ty pro mne nejsi žádnou autoritou, Oskatate.“

Urgit se napřímil v křesle a do tváře mu stoupal hněvivý ruměnec. „Vážně?“ zeptal se hrozivě tichým hlasem. „Možná už je nejvyšší čas si pár věcí vyjasnit.“ Sňal z hlavy korunu a zvedl ji před sebe. „Víš, co je tohle, Kradaku?“

Generál na něj upíral hněvivý pohled a v kamenné tváři se mu nepohnul ani sval.

„Odpověz!“

„Je to koruna Kthol Murgosu,“ odpověděl generál mrzutě.

„A muž, který ji nosí, má absolutní moc v tomto státě. Je to tak, nebo ne?“

„TaurUrgas ji měl.“

„Taur Urgas je mrtvý. Teď sedím na trůně já a ty mne budeš poslouchat, stejně jako jsi poslouchal jeho. Rozuměls mi?“

„Ty nejsi Taur Urgas.“

„To je poměrně dost zřejmé, generále Kradaku,“ opáčil Urgit chladně. Jsem ale tvůj král a jsem také Urga. Když se rozčílím, cítím, jak se do mé mysli vkrádá šílenství rodu Urgů - a teď se mi do ní vkrádá velice rychle. Jestli neuděláš přesně to, co ti řeknu, budeš ještě před západem slunce o hlavu kratší. A teď vydej rozkaz k nalodění vojáků.“

„A pokud odmítnu?“

Urgit zrozpačitěl. Jeho oči utkvěly na Garionovi a žadonily o pomoc.

„Zabij ho," pronesl Garion bezvýrazným, klidným hlasem, který, jak zjistil, okamžitě upoutá pozornost všech lidí kolem.

Urgit se napřímil a rezolutně zatáhl za hedvábnou šňůru. Velký gong v chodbě zaduněl. Okamžitě přispěchali dva hřmotní strážci. „Ano, Vaše Veličenstvo?" ptal se jeden z nich.

„Tak co, Kradaku?' otázal se Urgit. „Co si vybereš? Lodě, nebo svou hlavu? Mluv rychle. Nemám čas tu čekat celý den."

Kradakova tvář zpopelavěla. „Lodě, Vaše Veličenstvo," vypravil ze sebe třaslavým hlasem.

„Skvělé. Jsem tak rád, že jsme ty drobné rozpory dokázali vyřešit bez nějakých nepříjemností." Urgit se otočil ke strážným. „Generál Kradak teď půjde přímo do kasáren třetí kohorty," informoval je, „a vy ho doprovodíte. Mužům Třetí pak nařídí, aby se nalodili na lodě v přístavu a odpluli do Rak Kthaky posílit tamější posádku." Přejel Kradaka přimhouřenýma očima. „Pokud se jim pokusí dát jakýkoli jiný rozkaz, okamžitě mu srazíte hlavu a přinesete mi ji - ve vědru."

„Jak Vaše Veličenstvo poroučí," odpověděli Murgové jednohlasně a oba se udeřili do prsou drátěných košil.

Kradak se obrátil, zlomený a třesoucí se, a odešel, obklopen z obou stran strážci.

Urgit si zachoval majestátní výraz, dokud za nimi nezapadly dveře. Pak vymrštil paže do vzduchu a jal se dupat a výskat nadšením, „ó, bohové!" křičel radostně. „To se mi líbilo! Po něčem takovém jsem toužil celý život!"

Paní Tamazin vstala vážně ze židle, odkulhala ke svému synovi a beze slova jej objala.

„Láska, matko?" prohodil lehkým tónem, na ostrých rysech tváře stále ještě široký úsměv vítězství. „Jak nemurgské!" Rozesmál se a sevřel ji v drtivém objetí.

„Přece jen je nějaká naděje," konstatovala klidně směrem k Oskatatovi.

Po rtech obrovitého Murga se přelil pomalý úsměv. „Zdá se to být o trošku slibnější, paní," souhlasil.

„Děkuji za podporu, Oskatate," zářil Urgit. „Možná bych to bez ní nedokázal." Odmlčel se. „Musím ale přiznat, že mne trochu překvapil tvůj souhlas s mým plánem."

„Já s ním nesouhlasím, pane. Domnívám se, že je to absurdní nápad, odsouzený k téměř jistému nezdaru už od samého začátku."

Urgit zamrkal.

„V sázce však bylo i něco jiného - a mnohem důležitějšího." Na tváři starého komorníka se objevila zvláštní pýcha. „Uvědomujete si, že je to poprvé, co jste dokázal čelit jednomu ze svých generálů? Jednali s vámi spatra od okamžiku, kdy jste nastoupil na trůn. Ztráta pár lodí a několika tisíc mužů je jen směšnou cenou za to, že na trůně Kthol Murgosu sedí opravdový král."

„Díky za upřímnost, Oskatate," řekl Urgit vážně. „Možná že to však přece jen nedopadne tak katastrofálně, jak si myslíš."

„Snad, ale Taur Urgas nikdy nic takového nedělal."

„Možná se jednoho dne budeme všichni radovat z toho, že Taur Urgas už není mezi námi Oskatate." Královy rty přelétl lehký, ironický úsměv. „Po pravdě řečeno, já už z toho tak trochu radost mám. Já tuhle válku prohrávám, starý příteli, a ten, který prohrává, si nemůže dovolit být konzervativní. Budu muset trochu riskovat - pokud nechci, aby Kal Zakat zanedlouho pořádal slavnostní přehlídku ulicemi Rak Urgy a jako hlavní dekoraci nesl mou hlavu na tyči."

„Jak Vaše Veličenstvo poroučí," odvětil starý majordom s úklonou. „Já budu také nucen vydat jisté pokyny. Dovolí mi Vaše Veličenstvo, abych se vzdálil?"

„Ovšem"

Oskatat se obrátil a vykročil ke dveřím. Než k nim však dorazil, otevřely se a do místnosti vstoupil Silk. Majordom se zastavil a upřeně se zadíval na Drasnijce. Silková ruka hbitě vylétla k okraji kápě, ale záhy poklesla a mužík se žalostně zašklebil.

Garion v duchu zasténal. Opatrně se přemístil kousek za Oskatata, vnímaje přitom podobný pohyb Durnika a obra Totha. Stáli mu po bocích, připraveni zasáhnout dřív, než se strhne povyk.

„Vy!" vykřikl Oskatat na Silka. „Co tu děláte!"

Silkův výraz se změnil z žalostného na rezignovaný. „Jen tak

jdu kolem, Oskatate," opáčil nedbale. „Daří se ti dobře, doufám?"

Urgit vzhlédl. „Co se děje?"

„Majordom a já jsme staří přátelé, Vaše Veličenstvo," vysvětlil mužík. „Setkali jsme se před lety v Rak Gosce."

„Je si Vaše Veličenstvo vědomo skutečné identity tohoto muže?" otázal se důrazně Oskatat.

Urgit pokrčil rameny „Je to jeden ze Sadiho sluhů," řekl. „Alespoň tak mi to bylo řečeno."

„To sotva, pane. Toto je princ Kheldar Drasnijský, nejznámější špeh pod sluncem."

„Lord majordom snad svou chválu trochu přehání," poznamenal Silk skromně.

„Popíráte, že jste zavraždil vojáky, jež pro vás poslal Taur Urgas poté, co bylo odhaleno vaše spiknutí v Rak Gosce?" otázal se Oskatat hněvivým tónem.

„Asi bych zrovna nepoužil slova 'zavraždil', pane," přimhouřil oči Silk. „Ach ano, připouštím, že došlo k určitým nepříjemnostem, ale tohle je opravdu neobratná formulace."

„Vaše Veličenstvo," pronesl zachmuřeně starý Murgo, „tento muž je odpovědný za smrt Doraka Urgase, vašeho nejstaršího bratra. Královský rozsudek požadující jeho okamžité zatčení a popravu byl vydán již před mnoha lety. Pošlu pro kata."

Kapitola patnáctá

URGITOVO NADŠENÍ VYHASLO. Oči se mu zúžily a nervózně hryzal nehet. „Sadi," ozval se, „co to má znamenat?"

„Vaše Veličenstvo, já -" eunuch rozhodil rukama.

„Nehraj si tu na neviňátko," vyštěkl Urgit. „Věděl jsi, kdo je tenhle muž?" ukázal na Silka.

„Tedy, to ano, ale -"

„A přesto jsi mi to neřekl? Co máš za lubem. Sadi?"

Eunuch zaváhal a Garion spatřil, jak mu na klenutém čele vyrážejí kuličky potu. Durnik s Tothem, kteří se pohybovali jakoby nic sálem směrem od místa konfrontace, mezitím obešli Oskatata a opřeli se bezstarostně o zeď, každý z jedné strany dveří.

„Tak co, Sadi?" naléhal Urgit. „O tomhle princi Kheldarovi jsem už slyšel. Není to jenom špeh; je to také úkladný vrah." Vytřeštil náhle oči. „Tak je to tedy!" vykřikl. „Belgarion tě sem poslal, abys mne zabil, že ano? Belgarion a ostatní Alorni."

„Nebuď absurdní, Urgite," zasáhla ze svého křesla paní Tamazín. „Strávils tu s těmi lidmi o samotě celé hodiny. Kdyby tě chtěli zabít, už jsi dávno mrtvý."

Uvážil to. „Dobrá, tak mluv, ty tam - princi Kheldare. Chci vědět, co tu tedy děláš. Mluv."

Silk pokrčil rameny. „Jak jsem řekl panu Oskatatovi, Vaše Ve-

ličenstvo. Jenom jdu kolem. Mé poslání leží v jiné části světa.“

„V které?“

„Hned tady, hned zase tam,“ vyhnul se Silk otázce.

„Chci tu slyšet přímé odpovědi,“ oznámil Urgit.

„Mám poslat pro kata. Vaše Veličenstvo?“ otázal se Oskatat zlověstně.

„Snad by to nebyl tak špatný nápad,“ souhlasil Urgit.

Majordom se otočil, ale jen aby našel dveře zatarasené Durnikem a netečně se tvářícím Tothem. Murgský král, který okamžitě pochopil situaci, sáhl rychle po táhlu zvonce, jehož zazvonění by naplnilo místnost ozbrojenými strážemi.

„Urgite!“ vyštěkla paní Tamazin. „Ne!“

Zaváhal.

„Udělej, co ti říkám!“

„Co to má znamenat?“ zeptal se.

„Podívej se kolem sebe,“ poradila mu. „Pokud se té šňůry jenom dotkneš, jeden z těch lidí ti vrazí do hrdla nůž dřív, než stačíš pořádně zatáhnout.“

Do Urgitových rysů se vkradl strach a natažená ruka pomalu klesla.

Sadi si odkašlal. „Ehm - Vaše Veličenstvo,“ začal. „Domnívám se, že královna matka uhodila hřebík na hlavičku. Obě strany se nacházejí ve velmi nepříjemné situaci. Nebylo by moudřejší si vše rozumně prodiskutovat, než se uchýlíme k nějakým unáhleným činům?“

„Co vlastně chcete, Sadi?“ hlesl Urgit lehce se chvějícím hlasem.

„Jen to, o co usiluje i Vaše Veličenstvo. Jak řekl už Kheldar, naše poslání se nachází v jiné části světa a netýká se přímo vás. Dejte nám loď, kterou jste nám chtěl tak jako tak dát, a my na oplátku dopravíme vašeho Dagašiho do Rak Haggy, jak jsme slíbili. Potom budeme pokračovat dál v cestě za svými vlastními záležitostmi. Může být čestnější nabídka než tato?“

„Poslouchej, Urgite,“ naléhala paní Tamazin. „Je to docela rozumné.“

Urgitovy oči byly plné pochybností. „Opravdu si to myslíš, matko?“

„Jak by ti mohli ublížit, jakmile překročí malloreánské linie?“ zeptala se. „Pokud z nich nemáš dobrý pocit, odešli je co nejrychleji do Rak Haggy.“

„Všechny až na tohoto,“ ukázal Oskatat na Silka.

„My ho ale dost potřebujeme, Oskatate,“ namítl Sadi zdvořile.

„Zabil Doraka Urgase,“ prohlásil majordom tvrdohlavě.

„Medaili za to mu můžeme dát později, Oskatate,“ řekl Urgit.

Oskatat na něj upřel užaslý pohled.

„Ale no tak, starý příteli. Neměl jsi rád Doraka o nic víc než já.“

„Byl to murgský princ, Vaše Veličenstvo. Jeho vraždu nelze nechat bez potrestání.“

„Zdá se, že zapomínáš, že já zavraždil tucet svých bratří - rovněž murgských princů - když jsem měl dosednout na trůn. Měl jsi snad v úmyslu potrestat i mne?“ Urgit se obrátil zpět k Sadimu. „Myslím ale, že by vůbec neuškodilo si tu Kheldara ponechat v Drojimu. Něco jako pojistka Jakmile doručíte Kabacha do Rak Haggy, pustím ho. Jistě vás později dohoní.“

Sadiho tvář se bolestně stáhla.

„Zapomínáš na jednu podstatnou věc, Urgite,“ pronesla paní Tamazin a naklonila se ze svého křesla kupředu.

„Ano? A jakou, matko?“

„Princ Kheldar z Drasnie je znám jako jeden z nejbližších přátel krále Belgariona. Máš před sebou skvělého posla, který předá rivanskému králi tvé poselství.“

Ostře si Silka změřil. „Je to pravda?“ otázal se. „Opravdu znáš Belgariona?“

„Po pravdě řečeno docela dobře,“ připustil Silk. „Vídávám se s nim už od jeho dětských let.“

„Támhleten stařec tvrdil, že Belgarion se v současné době nachází mimo Rivu. Máš alespoň nějaké tušení, kde bys ho mohl nalézt?“

„Vaše Veličenstvo,“ odtušil Silk s dokonale nehybnou tváří,

„mohu vám dát čestné slovo, že přesně vím, kde se Belgarion nachází - dokonce v tomto okamžiku.“

Urgit se poškrábal na tváři a podezřívavě si mužíka měřil. „Moc se mi to nezdá;“ řekl. „Řekněme, že bych ti dal vzkaz, abys ho Belgarionovi doručil. Co ti zabrání, abys ho za rohem nehodil do moře a neobrátil se za svými přáteli?“

„Etika,“ Silk pokrčil rameny. „Odjakživa dělám to, za co jsem placen. Hodláte mi přece zaplatit, že ano?“

Urgit na Silka chvilku zíral a pak zvrátil hlavu a rozesmál se, „Tvá drzost je opravdu mimořádná, Kheldare,“ prohlásil, když se trochu uklidnil. „Stojíš tu přede mnou, jen vlásek od katova špalku, a ještě máš nervy pokoušet se ze mne vyrazit peníze.“

Silk si povzdechl a žalostní se rozhlédl kolem. „Proč to slovo 'platit' vyvolává u všech králů světa takové překvapení?“ stěžoval si. „Vaše Veličenstvo jistě neočekává, že bych mu prokázal tak jedinečnou službu bez alespoň skromné odměny, že ne?“

„Nemáš dojem, že hlava, kterou si zachováš na krku, je dostatečnou odměnou?“

„Což o to, já si připadám docela v bezpečí. Vzhledem k tomu, že jsem jediný na světě, kdo může zaručit bezpečné doručení vašeho poselství, jsem příliš nenahraditelný, než abych mohl být zabit, nemyslíte?“

Paní Tamazin se rozesmála a s veselou jiskrou v oku dál sledovala slovní přestřelku.

„Něco veselého, matko?“ otázal se Urgit.

„Nic, Urgite. Vůbec nic.“

V královych očích stále sídlila nerozhodnost. S nadějí se upřely na majordoma. „Co myslíš, Oskatate?“ zeptal se monarcha. „Mohu tomu malému darebákovi důvěřovat?“

„Pokud se Vaše Veličenstvo tak rozhodne,“ opáčil mohutný Murgo škrobeně.

„Neptám se tě jako král,“ zavrtěl hlavou Urgit. „Ptám se jako přítel.“

Oskatat přimhouřil oči. „Je to krutá otázka, pane,“ bránil se. „Nutíte mne, abych volil mezi přátelstvím a povinností.“

„Dobrá tedy. Zeptám se tedy na obojí. Co bych měl dělat?“

„Jako král byste se měl zachovat podle zákona - dokonce i kdyby to bylo proti vašemu vlastnímu zájmu. Jako člověk byste se však měl chopit každé příležitosti, která vám pomůže odvrátil hrozící katastrofu.“

„Ano? Ale co bych tedy měl dělat? Mám být králem, nebo člověkem? Co mi radíš?“

Zavládlo rozpačité ticho. Majordom se očima vyhnul Urgitovi a namísto toho vrhl rychlý, prosebný pohled na paní Tamazin. „Torak mi odpusť," zamumlal konečně. Napřímil se a pohlédl svému králi přímo do oči. „Zachraň sebe, Urgite,“ řekl. „Jestli ti tenhle Drasnijec dokáže zařídit spojenecký svazek s Belgarionem, zaplať mu, cokoli bude chtít, a pošli jej co nejrychleji. Belgarion tě může časem zklamat, ale Kal Zakat chce tvou hlavu hned a teď. Potřebuješ spojence, ať to stojí cokoli.“

„Díky, Oskatate,“ vzdychl s úlevou a vděčností král. Přesunul svou pozornost zpět k Silkovi. „Jak rychle dokážeš předat králi Belgarionovi mé poselství?“ zeptal se.

„Vaše Veličenstvo,“ odtušil Silk, „jsem schopen předat vaši zprávu dřív, než si vůbec dokážete představit. A co kdybychom se teď dohodli o té odměně?“ Jeho dlouhý, špičatý nos sebou zacukal způsobem, který Garion důvěrně znal.

„Kolik chceš?“ otázal se král obezřetně.

„Óh.“ Silk předstíral, že přemýšlí. „Myslím, že sto zlatých tolnedranských marek by to mohlo spravit“

Urgit zalapal po dechu. „Sto marek? Ty jsi zešílel!“

Silk nedbale zkoumal nehty na rukou. „Samozřejmě jsem přístupný dalšímu jednání, Vaše Veličenstvo,“ připustil. „O té sumě můžeme dále diskutovat; chtěl jsem jen dát na srozuměnou řád, v němž se budeme pohybovat, aby se nám lépe začínalo.“

Urgitovy oči se podivně zaleskly. Naklonil se kupředu a nepřítomně se zatahal za nos. „Asi bych považoval za dostatečný obnos řekněme deseti - nebo tak nějak,“ nabídl. „Tolik tolnedranských mincí ani ve svých sklepeních nemám.“

„Oh, to vůbec nevadí, Vaše Veličenstvo,“ ujišťoval Silk velko-

ryse. „Milerád přijmu angarácké mince - pochopitelně s mírnou přirážkou.“

„Přirážkou?'

„Angarácké zlato očividně není tak čisté, králi Urgite. Proto je také červené, a ne žluté.“

Urgit jej sledoval zúženýma očima. „Co kdyby sis sem vzal židli, příteli,“ vybídl mužíka. „Možná to bude chvilku trvat.“ Ke Garionovu překvapení i jeho nos sebou zacukal.

Následovala ukázka mistrovského smlouvání na obou stranách. Garion už Silka v takové situaci viděl mnohokrát a vždycky věřil, že jeho nosatý přítel nemá v tomto oboru rovnocenného protivníka. Urgit však rychle dokázal, že ani on není žádným nováčkem. Když Silk vypočítal patřičně přehnaná nebezpečí, která mu cestou hrozí, Urgit kontroval nabídkou eskorty murgských vojáků, při zachování ceny. Silk tedy změnil taktiku a na chvíli se soustředil na obvyklé i neobvyklé výdaje, které se mohou vyskytnout - čerstvé koně, jídlo a pití, úplatky, a tak dále. V každém případě však murgský král nabídl spíše pomoc než peníze - koně, jídlo a pití na murgských vyslanectvích nebo obchodních stanicích a královského úředníka či doporučující glejty, které by jej chránily před nutností podplácet. Silk se chvíli tvářil, že to zvažuje, bdělý výraz jej však neopustil ani na okamžik. Nato se vrátil ke svému dřívějšímu tvrzení a znovu zdůraznil své přátelství s rivanským králem a fakt, že on, patrně ze všech lidí na světě nejlépe, dokáže Belgarionovi nastínit nabízené spojenectví v tom něj příznivějším světle. „Koneckonců,“ uzavřel diskusi, „v podstatě se dostáváme k otázce, na kolik si ceníš takové spojenectví, že, králi?“

„Cením si jej nadevše,“ připustil Urgit s falešnou upřímností, „ale, přestože rád uznávám, že jsi asi skvělý posel, to mi ještě nezaručí, že bude Belgarion s nabízenou aliancí souhlasit, že ne?“ Zmlkl a jeho vzezření naznačovalo, že přišel na skvělý nápad. „Já ti povím, jak to uděláme,“ prohlásil pak s mistrně sehraným nadšením, „co kdybychom se dohodli na pouhém doručení zprávy - za relativně skromnější sumu - řekněme za těch deset marek, o nichž jsem se už zmínil.“

Silková tvář ztvrdla, ale Urgit zvedl paži. „Vyslechni mne až do konce, princi,“ žádal. „Jak jsem již naznačil, mohli bychom se na té

částce dohodnout jako na platba za doručení zprávy. A pokud Belgarion přijme nabízené spojenectví, velmi rád ti vyplatím zbytek peněz, o něž žádáš.“

„To není příliš spravedlivé, Vaše Veličenstvo,“ protestoval Silk. „Takto bude záviset výše odměny na chování třetí strany. Mohu zaručit doručení, ale nikoli přijetí. Belgarion je suverénní monarcha. Nemohu mu říkat, co má dělat, a netuším, jak bude reagovat na váš návrh.“

„Neříkal jsi, že jsi jeho dávný a důvěrný přítel? Jistě jej znáš natolik, abys mohl jeho reakci odhadnout.“

„Tím měníte celou podstatu naší dohody, Vaše Veličenstvo,“ vyčetl mu Silk.

„Ano, já vím,“ uculil se Urgit.

„Odměna za to, že vlastníma rukama vytvořím alianci mezi vámi a Belgarionem, by musela být mnohem, mnohem vyšší,“ manévroval mužík. „Vaše nabídka je z Belgarionova pohledu koneckonců značně riskantní.“

„Riskantní? Moc ti nerozumím, brachu.“

„Belgarion si nemůže zas tak docela dělat, co chce. Přestože je Nejvyšším vládcem Západu, stále je odpovědný ostatním králům - zvláště Alornům, a ruku na srdce, Alorni mne příliš nemilují. Pokud jej přesvědčím, aby se s vámi spojil, mohou ostatní alornšti monarchové velmi snadno dojít k přesvědčení, že jsem zrádce. Celý zbytek života bych mohl strávit utíkáním před jejich najatými vrahy.“

„Tomu lze jen velmi těžko uvěřit, Kheldare.“

„Vy je neznáte. Alorni neumějí odpouštět. Dokonce i moje vlastní teta by vypsala odměnu na mou hlavu, kdyby si začala myslet, že jsem zradil základní principy alornského pojetí světa. To, co navrhujete, je absolutně vyloučeno - ledaže bychom se začali bavit o skutečně podstatném obnosu.“

„Jak moc podstatném?“ povytáhl obočí Urgit.

„Tedy, abych tak řekl -“ Silk se opět tvářil, že přemýšlí. „Přirozené bych musel opustit všechny své statky v královstvích Západu. Pokud mne alornští králové prohlásí za psance, mé jmění tak jako tak propadne státu. Mé obchodní kontakty budou také zpřetrhány, a jen

velmi dlouho by mi trvalo, než bych navázal nové. Navíc by pak přistupovaly výdaje se zakládáním živobytí v dost odlehlé části světa, kde by mne Alorni nenašli.“

„To je to nejjednodušší, Kheldare. Přijď do Kthol Murgosu. Já tě ochráním.“

„Neurazte se, Vaše Veličenstvo, ale Kthol Murgos mi nesedí. Myslel jsem spíš na Mal Zet nebo Melcenu. V Melceně by se mi mohlo líbit.“

„Silku,“ ozval se Belgarat náhle, „jaký má tohle smysl?“

„Chtěl jsem jen -“

„Já vím, co jsi chtěl. Bavit se můžeš jindy. Teď musíme vyrazit, abychom chytili loď.“

„Ale Belga -“ Silk se zarazil v půli slova.

„Ty tu nemáš co rozkazovat, starče,“ vmísil se do hovoru murgský král. Pak ho něco napadlo. Pomalu a podezřívavě se rozhlédl kolem. „Něco se mi na tom nelíbí. Nejspíš dnes asi nikdo nikam nepojede. Nepustím vás odtud dřív, než těm vašim záhadám přijdu na kloub.“

„Nebuď absurdní, Urgite,“ zasáhla jeho matka. „Ti lidé musí ihned odjet.“

„Nezasahuj do toho, matko.“

„Tak se tedy přestaň chovat jako dítě. Sadi se musí dostat přes Rak Kthaku dřív, než vypuknou boje, a Kheldar musí co nejrychleji vyrazit za Belgarionem. Neplýtvej příležitostmi, které ti osud nabídl, jen z hloupého rozmaru.“

Jejich pohledy se střetly. Urgitova tvář byla zachmuřena hněvem, tvář jeho matky klidná, ale neoblomná. Po dlouhé chvíli král sklopil oči. „Tohle tě není důstojné, matko,“ zamumlal. „Proč mne záměrně pokořuješ před jinými lidmi?“

„Nepokořuji tě, Urgite. Jen se tě snažím přivést k rozumu. Král se musí vždycky smířit s realitou - i když to zraňuje jeho hrdost.“

Změřil si ji dlouhým, pronikavým pohledem. „Otázka času není zas tak naléhavá, matko,“ namítl. „Sadi má ještě trochu času a Kheldar taky může odjet o den dva později. Kdybych tě neznal, řekl bych, že máš nějaký osobní důvod, proč se snažíš tyto cizince odklidit

z mé blízkosti co nejdřív.“

„Nesmysl!“ Tvář královny matky však znatelně zbledla.

„Jsi rozrušená, matko,“ všiml si král. „Pročpak?“

„Nemůže ti to říci,“ ozval se náhle Eriond. Mladík seděl na lavičce u nedalekého okna a podzimní slunce mu zlatě jiskřilo ve světlých vlasech.

„Cože?“

„Tvá matka ti to nemůže říci,“ opakoval Eriond. „To tajemství zamkla ve svém srdci a nepromluvila o něm od chvíle, kdy ses narodil.“

„Ne!“ zasípala paní Tamazin. „To nesmíš!“

„Jaké je to tajemství?“ obořil se na něj Urgit a podezřívavě přejížděl pohledem všechny zúčastněné.

Do Eriondových tváří se pomalu vkradla červeň. „O tom bych raději pomlčel,“ odtušil poněkud zahanbeně.

Samet tu výměnu fascinovaně sledovala; ve chvíli, kdy v Garionovi začalo klíčit překvapující podezření, dala se zničehonic do bláznivého smíchu.

„Co je na tom tak směšného, mladá dámo?“ zeptal se Urgit podrážděně.

„Jen mne napadla taková podivná věc. Vaše Veličenstvo,“ odtušila. Obrátila se k paní Tamazin. „Paní, neříkala jste, že jste znala otce prince Kheldara?“

Tamazin pevně stiskla rty. Z úst ve smrtelně bledé tváři nevyšlo ani slůvko.

„Kdy jste říkala, že jste se seznámili?“ pokračovala neúprosně Samet.

Tamazininy rty zůstávaly jako zamčené na zámek.

Samet si povzdechla a obrátila pohled k Silkovi. „Kheldare,“ oslovila jej, je už to docela dlouho, co tvůj otec navštívil Rak Gosku, což? Mám pocit, že tenkrát šlo o nějaká obchodní jednání jménem krále Rhodara. Nevzpomínáš si náhodou, před kolika lety k tomu došlo?“

Mužík se zatvářil udiveně, „Nevím,“ potřásl hlavou. „Tak asi -,“ chvíli přemítal. „Vzpomínám si, že po dobu jeho nepřítomnosti

jsme s matkou žili v paláci v Boktoru. Mohlo mi tou dobou být tak osm. Což by odhadem odpovídalo tak čtyřiceti rokům. Ale k čemu to chceš vědět, Liselle?“

„Zajímavé,“ zamumlala, zcela ignorujíc mužíkovu otázku. „Paní Tamazin,“ řekla, „pořád říkáš svému synovi, že nezešílí - ale copak každý z mužů urgoského rodu nepadne časem za oběť této dědičné chorobě? Co ti dodává tu jistotu, že právě on unikne rodinnému prokletí?“

Tamazinina tvář zbledla ještě víc a její rty tvořily jedinou úzkou čárku.

„Pane nejvyšší majordome,“ zeptala se Samet Oskatata, „odpusť mi mou zvědavost; jak staré je Jeho Veličenstvo?“

I Oskatatova tvář rychle zbledla. Vrhl na paní Tamazin vyděšený pohled a pak rovněž pevně stiskl rty.

„Je mi třicet devět,“ vyštěkl Urgit. „Můžete mi říci, jaký má tohle vyptávaní -“ Náhle se zarazil a vytřeštil oči. S výrazem šokovaného úžasu se obrátil. „Matko!“ vyjekl.

Sadi se dal do smíchu.

„Já prostě zbožňuji příběhy se šťastným koncem, ty ne?“ prohodila Samet lehce k Se'Nedře. Rozpustile zajiskřila očima na Silka. „No tak, Kheldare, neseď tu jen tak. Běž bratra obejmout“

Paní Tamazin pomalu vstala ze židle a její tvář zračila hrdé odhodlaní. „Povolej popravčího, Oskatate,“ vybídla majordoma. „Jsem připravena.“

„Ne, paní,“ zavrtěl hlavou věrný sluha. „To neudělám.“

„Tak chce zákon, Oskatate,“ trvala na svém. „Každá murgoská žena, která zneuctí svého manžela, je bezodkladně poslána na smrt.“

„No tak už si sedni, matko,“ řekl Urgit, bezmyšlenkovitě si hryzající jeden z kloubů na ruce. „Tohle není vhodná chvíle na teatrální výstupy.“

Silk neklidně těkal očima. „Uvažuješ velmi rychle, Liselle,“ pronesl přiškrceně.

„Ani ne,“ přiznala. „Už jsem si to myslela dost dlouho. Jste si s Jeho Veličenstvem podobní jako vejce vejci a ani při vyjednávání o penězích si příliš nezadáte.“ Usmála se na murgoského krále, až se jí

na lících vytvořily dolíčky. „Pokud by Vaše Veličenstvo někdy unavovalo sezení na trůně, můj strýček by mu jistě nějakou práci našel.“

„To dost mění situaci, Urgite,“ ozval se Belgarat. „Nepříliš vřelý vztah tvých podřízených je dávno znám. Pokud ještě navíc zjistí, že nejsi vlastně Murgo, mohlo by je to dost rozrušit, nemyslíš?“

Urgit upřeně hleděl na Silka. „Buď zticha, starče,“ utrhl se. „Nech mne, ať si to všechno promyslím.“

„Vaše Veličenstvo jistě ví, že se na naši diskrétnost může spolehnout,“ oznámil Sadi hladce.

„Ovšem,“ opáčil Urgit suše. „Dokud budu dělat přesně to, co po mně chcete.“

„Inu, tedy, to je přece přirozené.“

Urgit pohlédl na majordoma. „Oskatate,“ požádal jej, „vyběhl bys k nejvyššímu oknu Drojimu a vyhlásil to do celého města?“

„Proč já?“ Oskatat pokrčil rameny. „Už když jste byl malý chlapec, věděl jsem, že nejste synem Taur Urgase.“

Paní Tamazin ostře vydechla a přitiskla si ruku ke rtům. „Tys to věděl, Oskatate? A celou dobu sis nechával pro sebe to strašné tajemství?“

„Paní,“ odvětil s prkennou úklonou, „nezradil bych vás ani na mučidlech.“

Spočinula na něm zvláštním pohledem. „Proč to všechno, Oskatate?“ zeptala se jemně.

„Jste z rodu Hagga, paní, stejně jako já. Věrnost krvi je v Kthol Murgosu velice silným poutem.“

„A to je všechno, Oskatate? Je toto jediný důvod, proč jsi chránil mne i mého syna?“

Podíval se jí přímo do očí. „Ne, paní,“ odvětil hrdě. „Není.“

Sklopila oči.

„Měl jsem však i jiné důvody, proč zachovat vaše tajemství,“ pokračoval, „možná méně osobní, ale neméně důležité. Urgoská dynastie přivedla Kthol Murgos na pokraj zkázy. V mladém Urgitovi jsem spatřoval jednu z mála nadějí na záchranu této země. Byl bych si přál, aby byl pevnější, ale jeho bystrost slibovala mnohé. V dlouhodobé perspektivě je bystrý král často lepší než silný král, který nemyslí.“

Belgarat povstal ze židle. „Hrozně nerad ruším tak dojemné setkání," prohlásil, „ale je čas vyrazit. Až příliš mnoho tajemství už dnes bylo odhaleno." Pohlédl na Urgita. „Poslal jsi už zprávu do Chrámu? Pokud bude chtít ten Agačakův Dagaši jet s námi, ať se ihned odebere do zátoky."

Urgit se začal zvedat ze židle, tvář potemnělou hněvem. Vtom se zarazil a oči se mu zúžily. „A kdo jsi ty, starče?" otázal se prudce. „Vypadáš jako tulák, ale rozkazuješ nám tu jako císař."

Paní Tamazin, která Belgarata již chvíli pozorovala, však už vytřeštila oči. Obrátila se a v posvátné hrůze se dívala na tetu Pol. „Urgite!" vypravila ze sebe zdušeně.

„Co je zas, matko?"

„Podívej se na něj. Podívej se dobře - a také zde na jeho dceru."

„Jeho dceru? Nevěděl jsem, že jsou spolu spřízněni."

„Já také ne - ale teď už to vím." Královna matka se podívala přímo na Polgaru. „Je to tvůj otec, že ano, paní Polgaro?"

Polgara se napřímila a bílá lokna nad jejím čelem se leskla v záři svíčky. „Já myslím, otče, že už nemá moc velký smysl tajit se s tím, kdo jsme, nebo snad ano?"

„Můj starý a dobrý příteli," poznamenal Silk lehce k Belgaratovi, „opravdu bys měl už něco udělat se svým zevnějškem. Tvůj popis už koluje po světě po celá staletí, tak se nediv, když tě všichni zanedlouho poznají. Nenapadlo tě někdy aspoň si oholit vousy?"

Urgit na starce třeštil oči plné čiré hrůzy.

„Ale no tak, netvař se tak," řekl Belgarat znechuceně.

Urgit sebou polekané trhl.

„A tohohle taky nech. Bez ohledu na to, co ti o mně navykládali, nemám ve zvyku požírat pro zábavu murgoské děti - ani nikoho jiného." Zatahal se zamyšleně za ucho a pohlédl nejprve na Urgita, poté na paní Tamazin a nakonec na Pralu s Oskatatem. „Obávám se, že budeme všichni muset trochu změnit plány," prohlásil. „Určitě všichni velice dychtíte projet se trochu po moři - jen tak pro jistotu. Vy máte nějaká tajemství, která si budete chtít zachovat, a my taky. Takhle se budeme daleko lépe moci hlídat navzájem."

„To nemyslíš vážně!“ vybuchl Urgit.

„Po pravdě řečeno myslím. Nerad za sebou nechávám stopy.“

Dveře se otevřely a Garion se hbitě obrátil; ruku, sahající již po jilci meče, však zarazil ještě včas. Murgský důstojník, který právě vešel, se zvědavě rozhlížel po přítomných a zjevně vycítil vládnoucí napětí. „Ehm - odpusťte, Vaše Veličenstvo,“ ozval se opatrně.

Urgit si jej všiml a přes tvář mu přelétl slabý závan naděje. Nato vrhl rychlý, bázlivý pohled po Belgaratovi. „Ano, plukovníku?“ otázal se pečlivě neutrálním tónem.

„Právě přišla zprava od Hierarchy, Vaše Veličenstvo. Dostal jsem příkaz vám oznámit, že Dagaši Kabach bude během hodiny v přístavu.“

Durnik a Toth se téměř zároveň zvedli a nenápadně se přesunuli k Oskatatovi, každý z jedné strany, zatímco paní Polgara zamířila k židli paní Tamazin.

Urgitova tvář se maličko zkřivila strachem. „Dobrá, plukovníku. „Děkuji za námahu.“

Důstojník se uklonil a otočil se zpět ke dveřím.

„Plukovníku.“ Pralin čistý, jasný hlas jej zarazil v půli kroku.

Obrátil se k ní s uctivým výrazem. „Ano, kněžno?“

Samet se s mistrně hranou nedbalostí vydala k dívce. Garion se mimoděk zachvěl při představě toho strašlivého násilí, jehož hrozba visela těžce ve vzduchu - ale jeho mozek už přitom odhadoval vzdálenost, dělící jej od nic netušícího plukovníka.

„Nemáte nějaké zprávy o počasí, které vládne podél pobřeží směrem na jih?“ zeptala se Prala klidně.

„Je tam větrno, Vaše Výsosti,“ odpověděl plukovník, „a kolem konce poloostrova panují téměř nepřetržitě prudké deště.“

„Děkuji, plukovníku.“

Uklonil se a tiše opustil místnost.

Garion hlasitě vydechl.

„Pane Belgarate.“ Pralin hlas byl příkrý a neoblomný. „Takovému počasí paní Tamazin vystavovat nemůžete. To nepřipustím.“

Belgarat zamrkal. „Nepřipustíš?“ opakoval nevěřícně.

„V žádném případě. A pokud na tom budete trvat, začnu kři-

čet, až spadne střecha“ Chladně si změřila blížící se Samet. „Už ani o krok blíž, Liselle,“ varovala. „Než mne zabiješ, dokážu vykřiknout přinejmenším dvakrát, a to bude stačit, aby sem přiběhla půlka palácových stráží.“

„Má pravdu, otče. Pochop to,“ konstatovala Polgara klidně. Tamazin by opravdu nemusela vydržet útrapy takové cesty.“

„Nemohli bychom -“

„Ne, otče,“ opakovala pevně. „To je absolutně vyloučeno.“

Zabručel otrávenou kletbu a kývl na Sadiho. Oba se pak přesunuli na opačný konec pokoje a tam setrvali v krátké, tlumené konverzaci.

„Máš pod kabátcem dýku, že, Kheldare?“ zeptal se Urgit.

„Po pravdě řečeno dokonce dvě,“ odtušil Silk věcným tónem, „další pak v botě a ještě jednu na šňůrce pověšené kolem krku na záda. Cítím se líp, když jsem připraven na drobné problémy, které mohou nastat - ale proč se tak zajímáš o nepříjemnosti, k nimž nikdy nedojde?“

„Jsi strašlivý muž, Kheldare.“

„Já vím.“

Belgarat se vrátil ze své tiché porady se Sadim. „Paní Tamazin,“ řekl.

Královna matka zvedla hlavu. „Ano?“

„Za daných okolností se domníváme, že se můžeme spolehnout na tvou diskrétnost. Už jsi dokázala, že umíš udržet tajemství. Jistě si uvědomuješ, že život tvůj - i tvého syna - závisí na tom, zda neprozradíš to, co ses tu dnes dozvěděla?“

„Ano, to určitě.“

„Tak jako tak tu musíme někoho nechat, aby hlídal situaci, myslím, že to tedy půjde.“

„To, co navrhuješ, je zcela nemožné, pane Belgarate.“

„Já bych si tak přál, aby už lidi konečně přestali používat slova nemožné. V čem je zase problém?“

„Murgové nebudou přijímat příkazy od ženy.“

Belgarat rozmrzele zachrochtal. „Ach, ano. Málem bych zapomněl na ty hloupé murgoské předsudky,“

„Pane Oskatate," ozval se Sadi.

V majordomově tváři se nepohnul ani sval, jen oči tu a tam zalétly k Durnikovi a Tothovi, stojících mu po bocích jako strážci.

„Neměl bys ty být logicky tím, který řídí záležitosti státu po dobu královy nepřítomnosti?"

„Je to možné."

„A jak daleko sahá tvá věrnost k tvé příbuzné, paní Tamazin?"

Oskatat se na starce zamračil.

„Erionde," ozvala se Se"Nedra.

„Ano?"

„Lze majordomovi věřit, že za námi záhy nepošle flotilu?"

Garion rychle vzhlédl. Už skoro zapomněl na zvláštní schopnost svého přítele nahlédnout přímo do myslí a srdcí ostatních.

„Nepoví nic," odtušil Eriond s důvěrou.

„Jsi si jistý?" nedůvěřovala Se'Nedra.

„Zcela. Raději by zemřel, než by zradil paní Tamazin."

Do zjizvených tváří velkého Murga se vlila temná červeň a majordom odvrátil tvář, aby se vyhnul pohledu královny matky.

„Tak tedy dobrá," rozhodl Belgarat. „Urgit půjde s námi." Obrátil se k majordomovi. „Vysadíme jej nedaleko od Rak Kthaky, mé slovo na to. Ty zůstaneš zde s paní Tamazin. Další už záleží na tobě, ale já bych doporučoval držet se plánu a poslat městu posily po moři. Jinak bude tvůj král možná muset odrážet Malloreánce vlastníma rukama."

„A co Prala?" připomněla Se'Nedra.

Belgarat se poškrábal za uchem. „Nemá příliš velký smysl vozit ji s sebou," usoudil. „Jsem si jistý, že pokud zde zůstane, Oskatat a paní Tamazin už na ní dohlédnou, aby náhodou někde neprozradila, co ví."

„Ne, pane Belgarate," pronesl pevně kněžna, „Já se v bezpečí skrývat nebudu. Pokud Jeho Veličenstvo pojede do Rak Kthaky, pojedu s ním. Neslíbím vám, že budu mlčet. Nemáte příliš na vybranou: buď mne vezmete s sebou - nebo mne musíte zabít."

„Co to má znamenat?" podivil se Urgit.

Silk ale chápal rychleji. „Pokud by ses teď chtěl dát do běhu,

Urgite, pokusím se ji chvíli zdržet, abys měl poctivý náskok.“

„O čem to mluvíš, Kheldare?“

„O tom, že když budeš mít veliké, převeliké štěstí, bratře můj, Kal Zakat tě nedostane, ale obávám se, že tvé šance uniknout téhle mladé dámě jsou téměř mizivé. Poslechni mé rady a dej se na útěk už teď.

Kapitola šestnáctá

OD VELKÉHO ZÁPADNÍHO MOŘE se sem blížil těžký val šedivých mraků a silná mořská bríza jim třepotala volnými cípy oděvu. Koně už čekali na nádvoří Drojimského paláce a zbývalo jen nasednout.

„Víš, co máš dělat, Oskatate?“ ptal se ještě jednou Urgit svého majordoma.

Veliký Murgo přisvědčil. „Lodě s posilami opustí přístav do dvou dnů, Vaše Veličenstvo. Máte na to mé slovo.“

„Dobrá. Nerad bych tu bitvu bojoval sám. Snaž se použít jen tolik zatykačů, kolik bude opravdu nutné.“

„Důvěřujte mi.“ Oskatatova tvář se zvlnila do pochmurného úsměvu.

Urgitův úsměv byl o něco potměšilejší. „A dávej mi pozor na matku.“

„Dělám to už po celá léta - tak, že o tom mnohdy ani sama neví.“

Murgský král se naklonil ze sedla a potřásl svému příteli vážně rukou. „Tak jedem,“ oznámil velícímu důstojníkovi doprovázející stráže.

S klapotem kopyt opustili nádvoří a Silk popojel po bok svému bratrovi. „Co to mělo být s těmi zatykači?“

Urgit se rozesmál. „Generálům se možná nebude chtít naslou-

chat cizím rozkazům," vysvětlil, „podepsal jsem tedy na jméno každého z nich jeden zatykač s příkazem k okamžité popravě a všechny jsem je nechal Oskatatovi, aby je užil, pokud to bude nutné."

„Chytré."

„Mělo mě to napadnout už dávno." Urgit vzhlédl na mraky, pádící jim nad hlavou, a jeho šat zapleskal v sílícím větru. „Nejsem moc dobrý mořeplavec, Kheldare," přiznal a otřásl se. „Když jsou vlny, dost často zvracím."

Silk se zasmál. „V tom případě raději zůstávej u zábradlí - a na závětrné straně, abys neznečišťoval palubu."

Zachmuřená obloha se podle Gariona dobře hodila k ponuré Rak Urze. Město tak prosté veškeré krásy vypadalo s azurovou oblohou a zářícím sluncem skoro nepatřičné. Nyní však dřepělo pod valícími se mraky jako nějaká zkamenělá, obrovitá ropucha. Černě odění Murgové v ulicích se rozestupovali před svým králem. Někteří z nich se uklonili; jiní prkenně stáli a s kamenným výrazem přihlíželi.

Projeli náměstím a vydali se dlážděnou ulicí dolů ke Chrámu. „Kapitáne," křikl Urgit na důstojníka v čele, „pošli jednoho z mužů za Hierarchou - ať mu řekne, že odjíždíme. Má v Chrámu někoho, kdo by měl jet s námi."

„Jak Vaše Veličenstvo poroučí," odpověděl důstojník.

Dlážděná ulice, po níž se ubírali, zahnula za roh a před nimi se rozevřel přístav. Ležel v chráněné zátoce Urgoského zálivu a byl plný černých teček murgských lodí. Garionovo chřípí naplnil známý pach moře a země, směsice dehtu, chaluh a mrtvých ryb, a jeho krev se opět rozběhla rychleji v radosti, že už brzy zase vyrazí na moře.

Černá loď, kotvící u kamenné hrázky, byla větší než většina ostatních lodí v přístavu. I tak to však byla jen nízká, široká bárka, s prkny spárovanými dehtem a s křivými stěžni. Silk si ji nedůvěřivě prohlížel. „Vážně se tu něčemu takovému říká loď?" ujistil se.

„Já jsem tě před murgskými loděmi varoval."

Když vstoupil na palubu, došlo ke krátkému dohadování o koně. „To je zcela vyloučeno, Vaše Veličenstvo," prohlašoval neústupně kapitán lodi, velký muž se zlým pohledem. „Živá zvířata na palubě nevozím." Tyčil se o hlavu výš nad svým králem a měřil si ho důleži-

tým pohledem, v němž se mísila slabá stopa pohrdání.

Urgit se opět zatvářil nešťastně.

„Řekl bych, že je čas na další ukázku královské rozhodnosti," šeptl mu Silk.

Urgit po něm bleskl pohledem a pak se napřímil a obrátil se čelem k mohutnému kapitánovi. „Dej přivést ty koně na palubu, kapitáne," opakoval rozhodnějším tónem.

„Právě jsem vám řekl, že -"

„Možná jsi mi nerozuměl. Poslouchej tedy znovu a pozorněji. Dej - přivézt - ty - koně - na palubu. Pokud neděláš přesně to, co ti říkám, dám tě přibít na příď místo figuríny. Rozumíme si?" Kapitán ucouvl a arogance v jeho očích se pomalu měnila v nejistotu. „Vaše Veličenstvo -"

„Udělej to!" vyštěkl Urgit. „Hned!"

Kapitán vypjal hruď, zasalutoval a obrátil se k posádce. „Slyšeli jste krále," řekl chraptivě. „Přiveďte ty koně." Odkráčel pryč a cosi si přitom mumlal.

„Vidíš," konstatoval Silk. „Je to čím dál snazší, viď? Stačí si jen pamatovat, že o tvých rozkazech se nediskutuje."

„Víš," svěřil se Urgit a zašklebil se, „možná se mi to časem začne líbit."

Námořníci začali táhnout a strkat vzpírající se koně po úzkém můstku z prken a pak dolů, po příkře se svažující rampě do útrob lodi. Naložili snad polovinu zvířat, když tu Garion zaslechl temné bubnování, přicházející z oné úzké dlážděné ulice, kterou přišli. S kopce mířily k vodě dva zástupy Grolimů v černých hábitech a vyleštěných ocelových maskách. Kněží se kolébali oním podivným způsobem, který Garion zaznamenal už v Chrámu. Belgarat chytil Urgita za rukáv a odtáhl ho z doslechu strážných a pobíhajících námořníků. „O žádná překvapení nestojíme, Urgite," oznámil rozhodně, „vyřiď tedy formality s Agačakem tak rychle, jak to jen půjde. Řekni mu, že jedeš do Rak Kthaky, abys osobně řídil obranu města. Naložíme toho Dagašiho a zmizíme odtud."

„Asi nemám příliš na vybranou, co?" zeptal se Urgit nešťastně.

„Ne," souhlasil Belgarat. „Skoro vůbec."

Mrtvolně vyhlížející Hierarcha jel v nosítkách nesených tuctem Grolimů. Po jeho boku se se vztyčenou hlavou blížila Chabat. Oči měla zrudlé pláčem a tvář doslova svítila bělí. Pohled, který adresovala Sadimu, však byl pln nepokryté a nehynoucí nenávisti.

Za Agačakovými nosítky kráčela postava zakrytá staženou kápí, která nesdílela kolébavý, toporný krok Hierarchova doprovodu, a Garion usoudil, že to je ten tajemný Kabach. Zvědavě si muže prohlížel, ale tvář zastíněnou kápí nerozeznal.

Když nosítka dorazila k můstku, pokynul Agačakovým nosičům, aby zastavili. „Vaše Veličenstvo," pozdravil Urgita dutě, jakmile se nosítka octla na zemi.

„Buď zdráv, vznešený Hierarcho."

„Dostal jsem tvou zprávu. Je situace na jihu skutečně tak vážná, jak se tvrdí?"

„Obávám se, že ano, Agačaku. Využiji proto této lodi a odjedu s ní do Rak Kthaky, abych se osobně ujal velení."

„Vaše Veličenstvo osobně?" Agacak vypadal překvapeně. „Je to moudré?"

„Snad není, ale jsem si jist, že o mnoho horší než pod vedením mých generálů už to být nemůže. Vydal jsem pokyn, že mají další posily poslat po moři."

„Po moři? Troufalá novota, Vaše Veličenstvo. Překvapuje mne, že s ní generálové souhlasili."

„Neptal jsem se jich na souhlas. Uvědomil jsem si konečně, že jejich povinnost mi při rozhodování radit jim ještě nedává právo mi poroučet."

Agacak se na něj zamyšleně podíval. „Takto vás vůbec neznám, Vaše Veličenstvo," poznamenal a vystoupil z nosítek na kameny nábřeží.

„Říkal jsem si, že už je čas na nějakou změnu."

V tu chvíli Garion pocítil varovné šimrání a tlak těžkého, tupého závaží, které jako by bylo umístěno na temeni hlavy. Vrhl pohled na Polgaru a ta přikývla. Nezdálo se, že by to pocházelo od Hierarchy, který byl zjevně ponořen do debaty s králem. Chabat, stojící mu po boku, sice stále zlobně upírala oči na Sadiho, ale nejevila se-

bemenší náznak, že by koncentrovala svou vůli. To tiché ohledávání přicházelo odjinud.

„Měli bychom do Rak Kthaky dorazit během pěti šesti dní," říkal právě Urgit Hierarchovi, který se svým rudým rouchem ostře lišil od černi Grolimů. „Jakmile tam dorazíme, vypravím Ussu a jeho lidi do Rak Haggy s naším Dagašim. Možná to budou muset vzít oblukem trochu na jih, aby se vyhnuli postupujícím Malloreáncům, ale příliš mnoho času tím rozhodně neztratí."

„Vaše Veličenstvo musí být v Rak Hagze velmi opatrné," nabádal ho Agačak. „Na jeho bedrech neleží jen osud Kthol Murgosu, - ale i celého světa."

„Já se o osud zase tolik nestarám, Agačaku. Člověku, jehož hlavní starostí bylo vždycky udržet se naživu po nejbližší hodinu, nezbývá příliš času, aby si lámal hlavu s příštím rokem. Kde je Kabach?"

Muž v kápi vystoupil zpoza nosítek. „Jsem zde. Vaše Veličenstvo," pronesl hlubokým, zvučným hlasem. Ten hlas v sobě měl cosi povědomého a Garionovi proběhlo mezi lopatkami varovné zamrazení.

„Tak dobrá," prohlásil Urgit. „Máš pro něj ještě nějaké poslední instrukce, Agačaku?"

„Řekl jsem mu vše, co potřebuje," potřásl hlavou Hierarcha.

„V tom případě jsme tedy připraveni." Urgit se rozhlédl kolem „Všichni na palubu," rozkázal.

„Snad přece jen ještě něco, Vaše Veličenstvo," řekl Dagaši, pokročil vpřed a odhodil černou kápi. Garion potlačil výkřik překvapení. Ačkoli neměl bujný černý vous, nemohlo být pochyb, kdo je tento muž. Byl to Harakan.

„Vaše Veličenstvo by mělo vědět ještě jednu věc, než nastoupíme," pronesl Harakan hlasem, který byl očividně určen celému nábřeží. „Je si vědomo, že támhleten muž s mečem je Belgarion Rivanský?"

Urgit vytřeštil oči a kněžími a vojáky na břehu projela vlna úžasu. Murgský král se však vzpamatoval první. „To je velmi zajímavá myšlenka, Kabachu," odpověděl obezřetně. „Zajímalo by mne, jak

jsi k ní dospěl.“

„Je to absolutní nesmysl,“ vyprskl Sadi.

Agačakovy oči se zabodávaly do Garionovy tváře. „Já sám jsem Belgariona jednou spatřil,“ řekl pomalu. „Byl tehdy mnohem mladší než dnes, ale jistá podoba zde je.“

„Podoba jistě, vznešený Hierarcho,“ souhlasil Sadi spěšně, „ale to je také všechno. Ten mladý muž je v mých službách už od svých dětských let. Ach ano, možná tu je nějaká povrchní podoba rysů, ale mohu vás ujistit, Že toto rozhodně není Belgarion.“

Silk stál v tu chvíli těsně za Urgitem a jeho rty se jen míhaly, jak cosi šeptal svému nově získanému bratru, Murgský král byl dostatečně zkušený politik nato, aby dokázal ovládnout svůj výraz, ale oči mu nervózně těkaly sem a tam, neboť, jak si právě uvědomil, octl se v samém středu konfliktu, který může propuknout každým okamžikem v krvavý střet s nedozírnými následky. Nakonec si odkašlal. „Pořád jsi mi ještě neřekl, co tě vede k přesvědčení, že právě toto je Belgarion, Kabachu.“

„Byl jsem před lety v Tol Honetu,“ pokrčil Harakan rameny. „Belgarion tam tenkrát byl taky - mám dojem, že přijel na pohřeb. Kdosi mi ho tam ukázal.“

„Obávám se, že se vznešený Dagaši mýlí,“ namítal Sadi. „Jeho závěr je založen na prchavém pohledu odkudsi z dálky - to lze jen těžko považovat za přesvědčivý důkaz. Říkám vám, že to není Belgarion.“

„Lže,“ oznámil Harakan klidně. „Jsem z Dagaši. My Dagaši jsme cvičení pozorovatelé.“

„Zde se nabízí jedna zajímavá otázka, Agačaku,“ poznamenal Urgit a přimhouřenýma očima si Harakana prohlížel. „Přes vše, co je odlišuje, jsou Dagaši stále ještě Murgové, a každý Murgo si sám jednou za život rozřízne tvář, aby krev obětoval Torakovi.“ Ukázal na dvě slabé, sotva viditelné čárky na svých vlastních tvářích, důkaz toho, že ani jemu samému se tradiční sebemrzačení příliš nezamlouvalo. „A když se tak dívám na našeho Dagašiho,“ pokračoval, „žádné jizvy na něm nevidím. Vy ano?“

„Dostal jsem od svého Staršího příkaz, abych neprováděl ob-

vyklou oběť krve," odpověděl Harakan spěšně. „Chtěl, abych byl nepoznamenán, a mohl se tak svobodně pohybovat po královstvích Západu."

„Je mi líto, Kabachu," opáčil Urgit skepticky, „ale tahle historka příliš neobstojí. Krevní oběť Torakovi je součást rituálu, prováděného u nedospělých chlapců. Byl jsi skutečné tak zázračné dítě, že se z tebe tvůj Starší rozhodl udělat špeha ještě dříve, než ti bylo deset? Ale i kdyby, stejně by ses tomu rituálu musel podrobit, pokud by ses chtěl oženit či dokonce jen vstoupit do Torakova Chrámu. Možná nemáš jizvy na tváři, ale jestli jsi Murgo, máš je někde jinde. Ukaž nám své jizvy, vznesený Dagaši. Předveď nám důkaz své věrnosti Torakovi a čisté murgoské krve."

„Vznešený Hierarcho," pronesl Sadi se zamyšleným výrazem, „toto není první z obvinění, vznesených proti mým služebníkům." Podíval se významně na Chabat. „Není možné, že by mezi Grolimy existovala nějaká skupina, která by si přála zmařit tuto misi, protože jí její záměr nejde pod vousy?"

„Vousy!" vykřikl Silk a luskl prsty. „Proto jsem ho nemohl poznat. Oholil si vousy!"

Urgit se k němu tázavě obrátil. „O čem to mluvíš, člověče?"

„Odpusťte, Vaše Veličenstvo," škemral Silk s přehnanou uctivostí. „Ale právě jsem si něco uvědomil a velmi mne to překvapilo. Myslím, že tím se tahle záležitost vyjasní."

„To rozhodně doufám. Tak dobře, mluv."

„Děkuji vám, Vaše Veličenstvo," Silk se rozhlédl s mistrovsky předstíranou nervozitou. Jsem Alorn, Vaše Veličenstvo," řekl a rychle zvedl dlaň. „Vyslyšte mne prosím," škemral, napůl ke králi a napůl k zástupu přihlížejících Murgů. „Jsem Alorn, ale vlažný ve víře i všem ostatním. Já osobně si myslím, že na světě je dost místa pro Alorny i Murgy. Žij a nech žít, jak vždycky říkám. Ale k věci: loni jsem se nechal najmout jako voják do armády krále Belgariona - toho, který oblehl sídlo Medvědího kultu v Rheonu v severovýchodní Drasnii. Dobře, zkrátím to. Byl jsem u toho, když Belgarion a jeho sendarský přítel - Durnik se tuším jmenoval - zajali vůdce kultu, Ulfgara. Tenkrát měl plnovous, ale přísahám, že on a tento Kabach jsou jedna osoba. Já

bych to měl vědět. Pomáhal jsem ho vynášet ven, když ho Durnik omráčil.“

„Co by Dagaši dělal v Drasnii?“ podivil se Urgit s mistrně udiveným výrazem.

„Kdepak, Vaše Veličenstvo, to není Dagaši,“ vysvětloval Silk. „Když jej Belgarion a jeho přátelé vyslýchali, ukázalo se, že je to malloreánský Grolim. Harakan se myslím jmenuje.“

„Harakan?“ opakoval Agačak a rychle se obrátil, aby mohl falešného Dagašiho provrtat pohledem pronikavých černých očí.

„To je směšné,“ odfrkl si Harakan. „Tahle malá lasička je jedním z Belgarionových sluhů. Lže, aby ochránil svého pána.“

„Je jméno Harakan nějak významné, Agačaku?“ zajímal se Urgit.

Hierarcha se napřímil a jeho výraz naznačoval kladnou odpověď. „Harakan je jedním z Urvonových podřízených,“ odpověděl, „a já slyšel, že byl viděn někde zde na západě.“

„Zdá se, že máme před sebou značný problém, Agačaku.“ poznamenal Urgit. „Tato obvinění - obě - jsou natolik závažná, že je nelze ignorovat. Musíme zjistit pravdu stůj co stůj.“

Chabat mhouřila oči a na rtech jí pohrával vychytralý úsměv. „Zjistit pravdu není nic těžkého. Vaše Veličenstvo,“ prohlásila. „Můj pán, Hierarcha Agačak je nejmocnějším čarodějem v Kthol Murgosu. Nebude pro něj problémem prozkoumat mysli všech, kdo zde stojí, a zjistit, kdo mluví pravdu a kdo lže.“

„Opravdu to dokážeš, Agačaku?“ ptal se Urgit.

Agačak pokrčil rameny. „Je to poměrně jednoduché.“

„Pak to tedy učiň. Nehodlám se plavit na lodí s lidmi, které neznám.“

Agačak se zhluboka nadechl a jal se soustřeďovat vůli.

„Mistře!“ vykřikl Grolim s purpurovým lemováním černé kápě a skočil k němu, s jednou paží napřaženou vpřed. „Měj se na pozoru!“

„Co se to opovažuješ?“ zavřískla na něj Chabat a oči jí zaplály hněvem.

Grolim ji ignoroval. „Mistře,“ chrlil na Agačaka, „v tom, co kněžka navrhuje, se skrývá velké nebezpečí. Pokud alespoň jeden z

těch mužů hovoří pravdu, budeš zkoumat mysl mocného čaroděje, a svou vlastní tak ponecháš zcela bez ochrany. Jediná slabá myšlenka by dokázala vymazat celé tvé vědomí.“

Agačak pomalu uvolnil vůli. „Ach, ano,“ zabručel. „Toto nebezpečí jsem si neuvědomil.“ Otočil se k Chabat; právě včas, aby ještě zachytil na její tváři kratičkou jiskřičku zklamání. „Jak podivné, že si to neuvědomila ani zde svatá kněžka, když tuto možnost navrhla - nebo sis to uvědomila, Chabat? Už jsi se tedy vzdala naděje, že mne zničíš pomocí démona, jehož si povoláš? To jsi klesla tak hluboko, že používáš prachobyčejnou přetvářku a klam? Tos mne tedy velice zklamala, má milá.“

Ucouvla a zjizvené líce se zkřivily strachem.

„Tuhle záležitost musíme vyřešit, Agačaku,“ naléhal Urgit. „Neodejdu na loď, dokud se konečně nedozvím pravdu. Neuhýbal jsem taková léta vražedným nástrahám jen proto, abych se teď zbytečně nechal zabít.“

„Ta otázka je teď stejně ryze akademická,“ mávl rukou Agačak. „Nikdo z těchto lidí už neodjede.“

„Agačaku, já se musím dostat co nejdřív do Rak Kthaky.“

„Pak tedy jeď. Já zatím najdu novou skupinu otrokářů a najmu nového Dagašiho.“

„To může trvat celé měsíce,“ protestoval Urgit. „Osobně jsem nakloněn věřit spíš těm otrokářům. Ussa se ke mně choval velmi čestně a tamten mladík rozhodně nemá chování krále. Naproti tomu muž, který se prohlašuje za Kabacha, je vysoce podezřelý. Pokud by ses porozhlédl po cestě odsud k hoře Kahša, myslím, že bys někde poblíž nalezl skutečného Kabacha - zahrabaného v narychlo vykopaném hrobě. Tento muž - ať je to kdo je - svým jediným obviněním málem zmařil celou akci. Není to snad přesně to, co Urvon potřebuje?“

„To, co říká Vaše Veličenstvo, má svou logiku, ale já bych je přesto nerad pouštěl - všechny -, než se od nich dozvím pravdu.“

„A co kdyby za nás problém vyřešili oni?“

„Nerozumím ti.“

„Jeden z nich je čaroděj - nebo možná oba. Nechme je spolu bojovat, a uvidíme, který z nich se pokusí pomocí kouzel zničit svého

protivníka.“

„Zkouška bojem?“

„Proč ne? Je to trochu zastaralé, ale okolnosti se na to docela hodí.“

„Na tom plánu něco je, Vaše Veličenstvo.“

Urgit se zazubil. „Co kdybychom jim udělali místo?“ navrhl. „Nechci se nechat připálit, až po sobě ti dva začnou vrhat blesky.“ Udělal pár kroků a uchopil Gariona za paží. „Buď klidný,“ šeptl mu, „a nedělej nic podezřelého. Pokus se jej donutit, aby použil čarodějnou moc.“ Nato dostrkal Gariona do prázdného kruhu, který se rychle vytvořil na nábřeží. „Zde je ten údajný král Rivy,“ řekl Agačakovi. „Kdyby teď ten takřečený malloreánský Grolim byl tak laskav a udělal krok vpřed, poměrně rychle bychom se měli dozvědět, kdo mluvil pravdu.“

„Nemám meč,“ namítl Harakan náhle.

„To je to nejjednodušší. Půjčte mu ho někdo.“

Okamžitě se objevilo několik požadovaných zbraní.

„Řekl bych, že jsi v pasti, Harakane,“ Šklebil se Urgit. „Pokud jenom hneš malíčkem k nějakému kouzlu, odhalíš se jako malloreánský Grolim a moji vojáci tě provrtají šípy ze všech stran. Na druhé straně, pokud je tohle opravdu Belgarion a ty nepoužiješ kouzel, aby ses bránil, spálí tě na popel, než se otočíš. Tak jako tak, asi to pro tebe nebude příjemné odpoledne.“

Garion stiskl zuby a horečnatě domlouval Orbu, opakuje mu znovu a znovu, že nesmí udělat nic mimořádného. Nato se vzchopil a sáhl přes rameno. Velký meč s ocelovým zasyčením vyjel z pochvy.

Harakan svíral nervózně zapůjčený meč, ale způsob držení i jeho postoj jasně dokazovaly, že s touto zbraní umí dobře zacházet. Gariona náhle zachvátil vztek. Toto je muž zodpovědný za pokus o vraždu Se'Nedry a za smrt Branda. Přikrčil se a vyrazil před sebe mečem, který kdysi patřil Rivovi Železné ruce. Harakan se ho zoufale snažil odrazit svou zbraní a zazněl ocelový třesk, jak do sebe ostří narazila. Pomalu a neúprosně Garion zatlačoval svého protivníka. Jeho hněv byl tak velký, že už dokonce i zapomněl na důvod, proč k tomu souboji došlo. Už nestál o to, odhalit Harakana. Chtěl jej zabít.

Následovala rychlá výměna úderů a protiúderů a celý přístav zněl ocelovou písní zbraní. Harakan krok za krokem ustupoval a v očích se mu objevil strach. Nakonec však Garionovi došla trpělivost. Nechal šermování, sevřel jilec oběma rukama a rozmáchl se přes hlavu k strašlivému úderu. Pokud by ta rána dopadla, nic ji nemohlo zastavit

Harakan zbledl; hleděl přímo do tváře smrti. „Proklínám tě!“ zaječel na Gariona a pak se zatřepetal ve vzduchu a zmizel, aby se na okamžik ještě objevil na druhém konci nábřeží. Schoulil se a záhy se změnil v chaluhu, dravého mořského ptáka.

„To odpovídá na naši otázku, že, Agačaku?“ prohlásil Urgit klidně.

Agačak však neodpověděl. S tváří znetvořenou hněvem učinil gesto a změnil se rovněž v dravého ptáka. Dvěma mocnými rozmachy perutí se vznesl do vzduchu a s krvelačným zaskřehotáním se hnal za prchajícím Harakanem.

Garionovi se třásly ruce. Otočil se a zamířil k Urgitovi a do hrdla mu stoupala žhnoucí zuřivost. Jen s velkou námahou potlačil nutkání popadnout toho malého muže za kabátec a mrštit jím daleko do moře.

„No tak - no tak, ne tak zhurta,“ řekl Urgit a bojácně couvl.

Garion procedil sevřenými zuby několik velmi tichých slov. „Už to nikdy nedělej.“

„Přirozeně že ne,“ souhlasil Urgit spěšně. Zarazil se a po lasiččí tváři mu náhle přeběhl podivný výraz. „Ty jsi opravdu Belgarion?“ zeptal se chraplavým šepotem.

„Chceš nějaký důkaz?“

„Ne, ne - to je v naprostém pořádku,“ vyhrkl Urgit. Rychle obešel stále ještě rozzuřeného Gariona a zamířil k Chabat. „Modleme se, aby se tvému Hierarchovi podařilo chytit toho podvodníka,“ prohodil. „Až se vrátí, vyřiďte mu mé pozdravy. Počkal bych na něj, ale musím co nejdřív odplout.“

„Ovšem, Vaše Veličenstvo,“ zapředla. „Postarám se o vedení procesu proti těm otrokářům, dokud se Hierarcha nevrátí.“

Zůstal na ni zírat.

„Vzhledem k tomu, že jediným cílem této cesty bylo dopravit toho dagašského vraha do Rak Haggy, není přece důvod, aby tam nyní jeli, nebo snad ano? Budou muset počkat zde, a my zatím pošleme do Kahši pro dalšího Dagaši.“ Pohlédla na Sadiho s nepokrytým výsměšným úšklebkem. „Budou pod mou osobní ochranou.“

Urgit si ji úkosem prohlížel. „Svatá kněžko,“ řekl, „abych byl zcela upřímný, nedomnívám se, že jsi hodná takové důvěry. Tvá osobní nevraživost vůči tomuto Nyissánci je až bolestivě zřejmá a ten muž je příliš důležitý, než abych mohl takto riskovat jeho život. Pochybuji, že bys dokázala udržet na uzdě své temné pudy, jakmile Agačak i já opustíme Rak Urgu. Vezmu nejspíš Ussu a jeho lidi s sebou - jen tak pro jistotu. A až dorazí nový Dagaši, pošli ho prostě za námi.“

Chabatiny oči ztvrdly a tvář potemněla hněvem. „Důvodem cesty do Rak Haggy je naplnění Proroctví.“ prohlásila, „a naplnění Proroctví je jednoznačně doménou církve.“

Urgií se zhluboka nadechl a napřímil svá jinak stále nahrbená záda. „Ta cesta je také záležitostí státu, svatá kněžko. Agačak a já jsme na její přípravě spolupracovali a v jeho nepřítomnosti uplatňuji autoritu královské koruny. Ussa a jeho lidé pojedou se mnou, a ty odvedeš své Grolimy zpět do Chrámu, kde vyčkáte návratu Hierarchy.“

Chabat se náhlou demonstrací jeho síly zdála být trochu zaražena. Očividně očekávala, že jeho chabé námitky snadno smete ze stolu, ale Urgit byl jako vyměněný. Rysy jí ztvrdly ještě víc a jizvy ve tvaru plamenů se jí na tvářích zavlnily. „Vida,“ poznamenala, „vypadá to, že náš král konečně dospívá. Řekla bych však, že v tuto chvíli budeš své dospělosti litovat. Dívej se dobře, Nejvyšší králi Kthol Murgosu.“ Sehla se, držíc cosi v dlani, a jala se psát na kameny nábřeží jakési symboly - symboly, které zářily nečistým světlem.

„Garione!“ vykřikl poplašeně Silk. „Zastav ji!“

Garion již však také viděl žhnoucí kruh, který Chabai namalovala na vlhké dláždění, stejně tak jako planoucí pěticípou hvězdu, již rýsovala v jeho středu, a okamžitě pochopil smysl obrazců. Vykročil směrem k Chabat nedbaje toho, že se kněžka uchýlila pod ochranu kruhu a mumlá slova v jakémsi neznámém jazyce.

Garion zareagoval rychle, ale Polgara byla ještě rychlejší.

„Chabat!“ křikla ostře. „Přestaň! Tohle je zakázáno!“

„Těm, kdo mají moc, není nic zakázáno,“ odsekla kněžka a její zjizvená, a přesto stále krásná tvář byla plna nebetyčné pýchy. „Kdo z vás mi v tom může zabránit?“

Polgařin obličej potemněl. „Já,“ pronesla klidně. Pozvedla dlaň v jakémsi podivném gestu a Garion ucítil náraz její vůle. Líné vlnky, šplouchající proti hraně nábřeží, se pomalu zvedaly, až se přelily přes okraj a zaplavily zem až po kotníky těch, kdo na ní stáli. Žhnoucí symboly, které Chabat nakreslila na kamenech, zmizely, smyty ve zlomku vteřiny vodou.

Grolimská kněžka se syknutím vtáhla vzduch a upřeně se dívala na tetu Pol. V očích jí zasvitlo; kněžka pochopila. „Kdo jsi?“

„Ta, která ti právě zachránila život, Chabat,“ odpověděl Polgara. „Trest za vyvolávání démonů je vždycky stejný. Jednou dvakrát se ti to může zdařit - snad i vícekrát - ale nakonec se stejně jednou démon vrhne na tebe a roztrhá tě na kusy. Dokonce ani Torak se ve svém šílenství neodvážil tuto hranici překročit.“

„Ale já se odvážím! Torak je mrtev a Agačak zde není, aby mi v tom zabránil. Nikdo mne nezastaví.“

„Já ano, Chabat,“ opakovala Polgara tiše. „Nedovolím něco takového.“

„A jak mne zastavíš? Mám čarodějnou moc.“

„Jenže má moc je větší.“ Polgara nechala svůj plášť sklouznout na mokré dláždění a zula si boty. „Možná by se ti podařilo démona ovládnout pří prvním vyvolání,“ řekla, „ale tvá vláda nad ním je pouze dočasná. Nejsi víc než jen brána, jejíž pomoci se dostane na tento svět. Jakmile okusí svou plnou sílu, zničí tebe a vrhne se na tento svět, aby zde řádil podle své vůle. Žádám tě, sestro moje, nedělej to. Tvůj život - a tvá duše - jsou ve smrtelném nebezpečí.“

„Nemám strach,“ zasípěla Chabat. „Ani z démona, ani z tebe,“

„Pak jsi tedy hlupák - se vším všudy.“

„Vyzýváš mne na souboj?“

„Pokud to bude nutné, pak ano. Budeš mi čelit tam, kam se postavím, Chabat?“ Polgařiny modré oči byly náhle jako led a bílá kadeř zaplanula bílým ohněm; signál, že Polgara soustřeďuje vůli. Znovu

zvedla dlaň a olověně šedá vlna se poslušné zvedla až ke hraně nábřeží. S tímtéž děsivým klidem překročila hranu nábřeží do moře a zůstala na něm stát, jako by pod nohama měla jen obyčejnou pevnou zem. Z řady Grolimů se ozval mnohohlasý vzdech, ale to už se Polgara obracela a měřila si zděšenou kněžku. „Tak co, Chabat?“ otázala se. „Připojíš se ke mně? Umíš se ke mně připojit?“

Chabatiny zjizvené líce zpopelavěly, ale oči jasně naznačovaly, že boj vzdát nehodlá. „Připojím,“ procedila skrz stisknuté zuby. Nato i ona vykročila do vln, i když dost ztěžka. Záhy zakolísala a propadla se až po kolena do špinavých vod přístavu.

„Je to pro tebe těžké?“ ptala se Polgara. „Pokud si tato drobnost vyžádá všechnu tvou vůli, kde potom chceš vzít dostatečnou moc, abys mohla ovládat démona? Zanech toho zoufalého plánu, Chabat. Ještě stále máš čas zachránit si život.“

„Nikdy!“ zavřeštěla Chabat a u úst její objevila pěna. S nadlidským úsilím se vzchopila a vyškrábala se opět na hladinu, načež vrávoravě ušla několik sáhů. Zastavila se a s tváří opět zkřivenou tím šíleným triumfem začala kreslit obrazce na vodní hladinu, tentokrát čadivým oranžovým plamenem. Zazněl opět její hlas v nečistých zaříkáních a monotónně klesal a stoupal nad šplouchající hladinou. Rudé jizvy na lících jako by začaly blednout a pak náhle zaplály oslňující bělí. Zaříkání pokračovalo.

„Kheldare, co se to děje?“ Urgit mluvil přiškrceně a zděšeně přihlížel neobvyklé podívané.

„Něco velice nepříjemného,“ informoval ho Silk.

Chabatin hlas se zvedl do pronikavého skřeku a vodní hladina před kněžkou náhle vybuchla mohutným sloupem ohně a páry. Uprostřed plamenů se vynořilo cosi tak ohavného, že to nelze vylíčit. Ta bytost byla obrovská a měla dlouhé tesáky a spáry, ale nejhorší na ní byly rudé, žhnoucí oči.

„Zab ji!“ ječela Chabat, ukazujíc třesoucí se rukou na Polgaru. „Poroučím ti, abys zabil tu čarodějnici!“

Démon se okamžik díval na kněžku, stojící v bezpečí planoucího kruhu, a pak se obrátil a vyrazil k Polgaře, doprovázen stále oblakem páry a vroucí vodou, syčící kolem obrovitého trupu. Polgara,

stále s klidnou tváří, však zvedla ruku. „Stůj!“ nařídila, a Garion pocítil drtivý náraz její vůle.

Démon zavyl a jeho čenich, pod nímž se blyštely tesáky, se obrátil k šedivým oblakům v bolesti zklamání, že je jeho kořist nedostupná.

„Řekla jsem zab ji!“ zaječela Chabat znovu.

Nestvůra se pomalu potopila pod hladinu a jen její vztažené ruce čněly nad vodou. Začala se otáčet kolem své osy - nejprve pomalu, za sykotu vypařující se vody. Rotovala stále rychleji a rychleji a k víru jejího těla se přidávala i vroucí voda, až vznikl velký maelstróm, téměř stejně strašlivý jako šerecká přílivová vlna.

Chabat radostně zavyla a jala se na vodě tančit vítězný tanec, aniž si uvědomila, že mohutný vír spláchl pod hladinu i planoucí runy.

Když vířící vody dosáhly k místu, kde stála Polgara, začalo to čarodějku stahovat ke středu víru a vířícímu démonovi.

„Pol!“ vykřikl Durnik. „Pozor!“

Bylo však již pozdě. Polgara, zachycena v neúprosném kole, byla nesena kolem dokola, nejdřív pomalu a pak stále rychleji, až se již řítila v posledních obrátkách v bezprostřední blízkosti samého středu. V tu chvíli však opět vztáhla ruku a zničehonic zmizela pod zpěněnou vodou.

„Pol!“ křičel Durnik a tvář mu zbělela jako křída. Strhávaje ze sebe šaty, hnal se ke kraji nábřeží. Belgarat, s chmurně staženou tváří, jej však chytil za ruku a zastavil.

„Nepleť se do toho, Durniku!“ houkl. Jeho hlas práskl jako bič.

Durnik s ním okamžik zápolil, pokoušeje se vytrhnout. „Pusť mě!“ křičel.

„Řekl jsem, aby ses do toho nepletl!“

Kousek za okrajem démonova víru vyplula na povrch osamělá růže. Byla jim podivně povědomá; její korunní plátky měly na vnější straně bílou barvu, jež směrem ke středu přecházela v temný karmín. Garion se na ni strnule díval a tělem mu projela náhlá, bláznivá naděje.

Obludný démon ve středu víru se zastavil a planoucí oči se zaraženě rozhlédly. Bez jakéhokoli varování se vzepjal, vrhl se vpřed a

zabořil se hlavou napřed do zpěněných vod.

„Najdi ji!“ vřískala zjizvená Chabat na svého zotročeného ďábla. „Najdi ji a zab!“

Olověné vody přístavu vřely a halily se párou, jak démon vyrážel z vody a zase se do ní ponořoval. Docela náhle však pohyb ustal a vzduch i voda strnuly ve smrtelném klidu.

Chabat, která stále stála na svém místě, zvedla paže nad hlavu v gestu nadšení. „Zemři, ty čarodějnice!“ křičela. „Okus, jak tesáky mého sluhy trhají tvé maso!“

V tom okamžiku se přímo před ní vynořil z vody obludný, veliký spár. „Ne!“ zavřískla, „to nemůžeš!“ Nato v hrůze pohlédla pod nohy a uvědomila si, že ochranné symboly jíž dávno zmizely. Nejistě ucouvla, ale to ji již sevřel obří pařát a drápy, ostré jako jehla, se zabořily do jejího těla. Vytryskla krev a Chabat strašlivě vykřikla, zmítajíc se v hrůzném sevření.

Démon se s ohlušujícím řevem vynořil z hlubin a tlamu, plnou zubů měl rozevřenou dokořán. S vítězným rykem zvedl do výše kroutící se kněžku. Grolimové a murgoští vojáci na nábřeží se v panice rozprchli, neboť netvor zamířil k nim.

Růže, která nerušené plula po vlnách zátoky, však začala zářit podivným modrým světlem. Zdálo se, že světlo sílí a růže se zvětšuje. Pak se přímo ve středu záře vynořila Polgara, s klidnou a nevzrušenou tváří. Vzápětí se několik stop od ní rozzářil ještě jeden oblak kouzelného světla. Před užaslýma očima lidí na nábřeží se záře náhle rozsvítila ještě víc a Garion spatřil, jak po Polgařině boku stojí zářící postava boha Aldura.

„Musí to tak být, pane?“ zeptala se Polgara hlasem, který jasně prozrazoval zdráhavost.

„Musí, dcero moje,“ odpověděl bůh smutně.

Polgara vzdychla. „Pak tedy staň se, pane.“ Napřáhla dlaň a bůh ji sevřel. Vůle, kterou k sobě soustřeďovala jeho teta, zaburácela v Garionově mysli jako tornádo a opřela se do něj strašlivou silou. Polgara a Aldur, stále obklopeni modrým světlem, stáli ruku v ruce na vodní hladině, obráceni čelem k ohyzdnému démonovi, jenž vysoko nad vodou stále ve spárech třímal chabě se bránící Chabat.

„Zapřísahám tě, bytosti temnot,“ provolala Polgara zvučným hlasem, „navrať se do pekel, která tě zplodila, a již nikdy neposkvrň tento svět svou nečistou přítomností. Odejdi a vezmi s sebou toho, kdo tě povolal.“ Pozvedla dlaň a síla její vůle, spojená s vůli boha Aldura, se vyzářila z její dlaně vpřed. Ozvalo se dunivé zahřmění a démon vybuchl do velké ohnivé koule, kolem níž jako gejzír stříkaly vody přístavu. Nato zmizel, a s ním i kněžka Chabat.

Když se Garion podíval zpět k vodní hladině, stála na ní už jenom Polgara. Obrátila se a pomalu kráčela přes vlny zpět k nábřeží. Za okamžik stanula před nimi a Garion jasně viděl bolest a úzkost zračící se v jejích očích.

Část třetí

OSTROV VERKAT

OSTROV VERKAT
VELKÉ ZÁPADNÍ MOŘE
MOŘE VÝCHODU
KMÍŠ MURGOS
OSTROV VERKAT

Kapitola sedmnáctá

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA JIŽ PO JEJICH levici klouzalo holé pobřeží Urgoského poloostrova a murgoská bárka, hnaná dobrým větrem, mířila stále na jih. Z příboje, bušícího do břehu, vyrůstaly strmé útesy a jen málo vegetace narušovalo smutnou monotónnost rzivě zbarvených skal. Podzimní obloha nesla temnou, chladně modrou barvu, ale slunce stalo daleko na severu a zima zde, tak daleko na jihu, byla za dveřmi.

Tak jako vždy, když se plavil po moři, vstal Garion za prvních ranních paprsků a vyšel na palubu. Stál u zábradlí vprostřed lodi a těšil se z jiskření ranního slunce ve vlnách a z pravidelného skřípění a houpání paluby pod nohama.

Nedoléhající dveře, vedoucí na kratičké schodiště a do podpalubí na zádi, zaskřípěly a ven vyšel Durnik, mžourající do jasného slunečního světla a balancující proti těžkopádnému houpání plavidla. Kovář byl oděn ve své obvyklé prosté hnědé košili a tvářil se vážně.

Garion udělal několik kroků ke svému příteli. „Už je jí dobře?“ zeptal se.

„Je moc unavená,“ odpověděl Durnik chabě. Jeho vlastní strhaná tvář prozrazovala, že ani on sám toho v noci příliš nenaspal. „Dlouho se na lůžku zmítala a převalovala, než konečně mohla usnout. To, co musela udělat, bylo strašlivé.“

„Říkala o tom něco?“

„Něco ano. Toho démona bylo nutno poslat tam, odkud přišel, jinak by šířil hrůzu a strach po celém světě. Chabat jej povolala, a tak by ji mohl používat jako bránu do našeho světa, kdykoli by se mu zlíbilo. Proto musela odejít s ním - aby tu bránu zavřela.“

„Odkud vlastně přicházejí - myslím ti démoni?“

„O tom moc nemluvila, ale tolik jsem pochopil, že o odpověď na tuhle otázku není moc co stát.“

„Teď spí?“

Durnik přisvědčil. „Půjdu si popovídat s lodním kuchařem. Až se Pol probudí, bude potřebovat něco teplého a vydatného.“

„Potřeboval by ses sám vyspat.“

„Snad. Omluvíš mne, Garione? Nechci ji nechávat samotnou příliš dlouho - co kdyby se probudila a potřebovala mne.“ Obrátil se a zamířil k lodní kuchyni.

Garion se napřímil a rozhlédl se kolem. Murgoští námořníci, pracující na palubě, se co chvíli po něm ustrašeně podívali. To, k čemu došlo včera odpoledne, zcela z jejich rysů vymazalo nadutou aroganci, jež byla obvyklým povahovým rysem jejich národa. Pokud kolem nich prošel některý z cestujících, ustrašeně před nimi uskakovali, jako by se báli, že je bez varování promění v ogry či mořské příšery.

Silk s Urgitem se vynořili ze schůdků, odkud předtím vyšel Durnik, a zastavili se u zábradlí blízko zádi, netečně pozorujíce brázdu bublin, jež značila jejich cestu přes temně zelené vodní planě, skropené bělí poletujících a křičících racků. Garion popošel kousek směrem k nim, ale nerušil je.

„Nehostinné místo,“ prohodil Silk, dívaje se na strmé útesy podél břehů. Mužík se rozloučil s roztrhaným oděvem, který nosil na počátku cesty, a oblékl se do prostého, nezdobeného šedého kabátce.

Urgit mrzutě cosi zabručel. Ledabyle dohodil do brázdy za lodí kus okoralého chleba a bez valného zajmu přihlížel, jak se křičící rackové, kroužící kolem bárky, vrhají dolů, aby o vítané sousto zápasili. „Kheldare,“ zeptal se, „dělá tohle často?“

„Kdo? A co?“

„Polgara.“ Urgit se otřásl. „To takhle nechá zmizet každého,

kdo se jí znelíbí?“

„Ne,“ opáčil Silk. „Polgara to nedělá - a ostatní taky ne. Není to dovoleno.“

„To tedy nevím, Kheldare. Dovoleno nedovoleno, viděl jsem to včera na vlastní oči.“

„Mluvil jsem o tom s Belgaratem,“ řekl Silk, „a nechal si to od něj vysvětlit. Chabat a její démon nebyli zničeni v pravém slova smyslu. Jen byli odesláni zpět na místo, odkud démon přišel. Démon musel být za každou cenu odeslán zpět; naneštěstí s ním musela i Chabat.“

„Naneštěstí? Mně jí zas tak líto nebylo.“

„Obávám se, že mi docela nerozumíš, Urgite. Zabít někoho je jedna věc, ale zničit něčí duši, to je něco jiného. Tím se Polgara tak trápí. Byla nucena odsoudit Chabat k věčné bolesti a hrůze. To je to nejstrašnější, co se člověku vůbec může stát“

„Kdo byl ten muž, který se objevil na vodě vedle ní?“

„Aldur.“

„To nemyslíš vážně!“

„Ale myslím. Jednou či dvakrát už jsem se s ním setkal. Omyl je vyloučen.“

„Bůh? A co tu dělal?“

„Bylo ho tu zapotřebí.“ Silk pokrčil rameny. „Žádný člověk, byť sebemocnější, by nedokázal bez pomoci čelit démonovi. Když kouzelníci Morindim vyvolají démona, dávají si vždycky dobrý pozor, aby jej omezili přísnými a dobře promyšlenými pravidly. Chabat toho svého prostě pustila ze řetězu a žádné omezení mu nedala. Jenom bůh se dokáže vypořádat s takto svobodným démonem; a protože bůh může zasáhnout pouze naším prostřednictvím, musela se toho zúčastnit i Polgara. Byla to velice ožehavá záležitost.“

Urgit se zachvěl. „Obávám se, že ten kousek hned tak nestrávím.“

Stáli tam bok po boku, opírali se o zábradlí a dívali se na dlouhé, nízké vlny Velkého západního moře, jak se valí k pobřeží a tříští se o jeho skály. Když se tak Garion na tu dvojici díval, žasl, jaktože jim jejich spřízněnost nebyla jasná na první pohled. Ačkoli nebyli dokonale stejní, podobali se navzájem natolik, že o skutečnosti, že

jsou bratry, nemohlo být pochyb.

„Kheldare," ozval se Urgit po chvíli, „jaký byl vlastně náš otec?"

„Byl vyšší než my," odpověděl Silk, „a velmi důstojného vzhledu. Vlasy měl ocelově šedé a nos, který jsme po něm zdědili, působil, na rozdíl od našich kopií, spíše jako zobák orla než krysí čumák."

„Vypadáme tak trochu jako hlodavci, jen co je pravda," souhlasil Urgit s náznakem úsměvu. „Ale to jsem na mysli neměl. Co byl za člověka?"

„Uhlazený. Měl dokonalé způsoby a byl velmi zdvořilý. Nikdy jsem jej neslyšel říci něco drsného." Silková tvář prozrazovala melancholii.

„Ale oklamat své okolí uměl dobře, ne?"

„Proč myslíš?'

„Podváděl přece. Já sám jsem toho důkazem."

„Nerozumíš mi," nesouhlasil Silk. Zamyšleně se zadíval na zelené hřbety, korunované občas hřebínkem bílé pěny. „Přes uhlazený vzhled byl náš otec do značné míry dobrodruh. Lákalo ho dělat nemožné - jen pro potěšení, které mu to poskytovalo - a měl neukojitelnou vášeň pro cestování. Pořad se rozhlížel po něčem novém a zajímavém. Když si dáš tohle dohromady, pochopíš proč jej přitahovala tvá matka. Navštívil jsem palác v Rak Gosce, když byl Taur Urgas ještě naživu. Jeho ženy byly buď pod zámkem, nebo pod přísným dohledem stráží. Bylo téměř nemožné se k nim přiblížit. To byla situace, kterou náš otec nemohl nepovažovat za výzvu svým schopnostem."

Urgit protáhl obličej. „Tos mé sebevědomí moc nepovzbudil, Kheldare. Jsem tu, protože nějaký drasnijský šlechtic rád otvíral zamčené zámky."

„Ne tak docela. Neměl jsem příliš mnoho příležitosti o tom hovořit s tvou matkou, ale tolik jsem pochopil, že ona i náš otec se měli velice rádi. Taur Urgas neměl rád nikdy nikoho. Když už nic jiného, tak si náš otec s tvou matkou příjemně užili."

„Tím se možná vysvětluje moje veselá povaha."

Silk si povzdechl. „Jakmile má matka onemocněla, už si moc

zábavy neužil. Znamenalo to konec jeho toulkám a dobrodružstvím.“

„Co to bylo za nemoc?“

„Mor, který čas od času v Drasnii vypuká. Své oběti pokaždé strašlivě zohaví. Má matka naštěstí nikdy nespatřila, jaké následky na ní zanechal.“

„Jak to?“

„Všechna zrcadla byla z domu odstraněna. Můj otec u ní zůstal až do své smrti a nikdy jí ani gestem nedal najevo, co vidí, když se na ni podívá.“ Silková tvář byla zasmušilá a zuby stisknuté. „Byl to ten nejstatečnější čin, jaký jsem kdy zažil - ale otec to snášel čím dál hůř, až jednoho dne zemřel.“ Odvrátil se. „Nemohli bychom si povídat o něčem jiném?“

„Promiň, Kheldare,“ omlouval se král. „Nechtěl jsem jitřit staré rány.“

„Jaké je to vyrůstat v Rak Gosce?“ zeptal se Silk po chvíli.

„Ponuré,“ odtušil Urgit. „Taur Urgas začal jevit známky šílenství mnohem dříve, než to bylo v jeho rodě obvyklé, a tak jsme museli strávit leckteré výjevy - i ve formě obřadních rituálů.“

„Pár jsem jich viděl.“

„Nemyslím jen ty, které provádějí v Chrámu, Kheldare - i když i těch se tu dělo dost. Mluvím o osobních výmyslech bývalého krále. Nikdo mu nikdy nesměl stát po pravém boku, a nechat dopadnout svůj stín na jeho královskou osobu stálo člověka život. Mí bratři a já jsme byli v sedmi letech odebraní matkám a podrobeni tvrdému výcviku - z větší části vojenskému. Stál mnoho přemáhání a potu. Jakékoli prohřešky byly trestány bičováním - obvykle při večeři.“

„To člověku může vzít chuť k jídlu.“

„To taky bralo. Dokonce natolik, že od těch dob vůbec nevečeřím - mám na to jídlo až příliš mnoho nepříjemných vzpomínek. Velmi brzy jsme s bratry začali intrikařit jeden proti druhému. Taur Urgas měl mnoho žen a celé řady dětí. Vzhledem k tomu, že koruna vždy připadne nejstaršímu synu, který zůstane naživu, všichni jsme usilovali o život svým starším sourozencům a zároveň jsme se chránili proti úkladům těch mladších. Jeden okouzlující chlapec vrazil nůž do druhého, už když mu bylo devět“

„Skutečně vyspělý hoch," zamumlal Silk.

„Ach ano, vyspělý on byl. Taur Urgas z toho měl pochopitelně radost. Na nějaký čas se ten zákeřný vrahoun stal jeho oblíbencem. Já a mí bratři jsme pochopitelně znervózněli, protože bylo klidně možné, že nás náš nepříliš příčetný předek nechá všechny zardousit, aby uvolnil následnický post pro tu malou zrůdu. Učinili jsme tedy patřičné kroky."

„Ano?"

„Jednoho dne jsme ho nachytali samotného v jednom z horních pater paláce a vyhodili ho z okna." Urgit se zachmuřeně díval na dlouhé, zvedající se vlny Velkého západního moře. „Ode dne, kdy jsme byli odebráni matkám, jsme žili životem plným neustálého strachu a bezcitné brutality. Měli jsme se stát dokonalými Murgy - silnými, statečnými, fanaticky věrnými králi a bezmezně oddanými Torakovi. Každý z nás dostal vychovatele z řad Grolimů a musel denně poslouchat celé hodiny nesmyslné žvásty o bohu Angaraků. Rozhodně to nebylo nic, co by se dalo nazvat příjemným dětstvím."

„Taur Urgas nedal nikdy najevo nějakou lásku?"

„Vzhledem ke mně rozhodně ne. Já byl vždycky nejmenší, a tak mnou dost pohrdal. Od Murgů se očekává, že budou velcí a svalnatí. Dokonce i poté, co jsem se propracoval na místo následníka trůnu, pro mne neměl jediné vlídné slovo a jen povzbuzoval mé bratry, ať se mne pokusí zavraždit."

„Jak se ti podařilo přežít?"

„Díky svému důvtipu - a klíči, který jsem naštěstí ukradl."

„Jakému klíči?"

„Od královské pokladnice. Nevěřil bys, kolik lidí jde na ruku člověku s neomezenými finančními zdroji - dokonce i zde v Kthol Murgosu."

Silk se zachvěl. „Začíná tu být opravdu zima," prohlásil. „Co kdybychom šli dolů na lahvičku kořeněného vína?"

„Já nepiju. Kheldare."

„Ne?" podivil se Silk.

„Musím být stále ve střehu. Člověk, který má hlavu zastrčenou v sudu s vínem, nevidí za sebe, a tudíž nespatří ruku, která se mu

chystá vrazit do zad nůž,“

„Se mnou jsi, bratře, v bezpečí.“

„Nejsem v bezpečí s nikým, Kheldare - a zvlášť ne se svým bratrem. Neber si to osobně, prosím - je to jen důsledek velmi stísněného dětství.“

„No dobrá,“ přikývl Silk přátelsky. „Pojďme dovnitř; můžeš se dívat, jak piju. Jsem v tomhle směru přeborník.“

„Dovedu si to představit. Koneckonců jsi Alorn.“

„Ty taky, můj drahý bratře.“ Silk se rozesmál. „Pojď se mnou a já tě zasvětím do vší té legrace, k níž jsi zdědil sklony.“

Garion se je užuž chystal následovat, ale v tom vyšel na palubu Belgarat, Protahoval se a zíval. „Pol už je vzhůru?' ptal se Gariona.

Ten potřásl hlavou. „Před chvilkou jsem mluvil s Durnikem. Po tom včerejšku je prý velmi unavená.“

Belgarat se trochu zachmuřil. „Tak moc by ji to zas unavit nemělo,“ zabručel. „Bylo to velkolepé na pohled, to připouštím, ale jen sotva vyčerpávající,“

„Nemyslím, že jde jen o vyčerpání, dědečku. Durnik tvrdil, že nejméně polovinu noci nespala.“

Stařec se poškrábal na bradě. „Ach tak,“ protáhl. „Někdy zapomínám, že je Pol žena. Nedokáže nepříjemné věci hodit za hlavu, a někdy ji ten její soucit přemůže.“

„To snad není zas tak špatná vlastnost, dědečku.“

„Pro ženu snad ne.“

„Matně si vzpomínám na událost, která se jednou přihodila v močálech,“ připomněl Garion. „Nesešel jsi tenkrát z cesty, abys pomohl Vordai - víceméně ze soucitu?“

Belgarat se zatvářil provinile. „Já myslel, že jsme se dohodli, že o tom nebudeš nikde mluvit.“

„Víš, co jsi zač, dědečku?“ pousmál se Garion. „Pěkný pokrytec. Tváříš se, že jsi tvrdý jako skála a studený jako led, ale uvnitř v tobě se skrývají stejné emoce jako v kterémkoli z nás.“

„Garione, prosím, nerozmazávej to tolik.“

„Copak ti tak vadí, že jsi lidský?“

„Zas tolik ne, ale mám jistou reputaci, kterou bych si měl udr-

žet.“

K večeru se linie pobřeží, podél níž se plavili, stala ještě rozeklanější a divočejší než dřív a příboj vřel a s hromovými ranami bušil do pobřežních skalisek. Silk a Urgit se objevili opět nahoře a Garion zaznamenal, že kráčejí maličko nejistě.

„Nazdárek, Belgarione,“ houkl Urgit rozjařeně. „Rozhodli jsme se s Kheldarem, že si trochu zazpíváme. Nechceš se k nám přidat?“

„Hm - ani ne, díky,“ odtušil Garion obezřetně, „já to moc neumím.“

„To nevadí, kamaráde. Nevadí to ani trochu. Já tohle umění možná taky moc neovládám. Jistě to nevím, protože jsem v životě nezazpíval ani notu.“ Zachichotal se. „Já vůbec v životě spoustu věcí nezkusil a řekl bych, že je nejvyšší čas s nimi začít.“

Se'Nedra a Prala, ona mladá murgoská šlechtična, se vynořily na schůdcích. Prala tentokrát obvyklou čerň šatů zaměnila za omračující róbu v světle růžové barvě a uhlově černé vlasy měla sepnuty v složitém pletenci vzadu na šíji.

„Dámy,“ pozdravil je Urgit s obřadnou, ale nepříliš jistou úklonou.

„Opatrně, starý brachu,“ nabádal jej Silk a chytil jej za loket. „Nechci tě lovit z vody.“

„Chceš něco vědět, Kheldare?“ zabreptal Urgit a zamžoural očima „Myslel jsem, že mi bude ještě hůř.“ Zaměřil pohled na Se'Nedru a Pralu. „A chceš vědět ještě něco? Jsou to zatraceně hezký holky. Myslíš, že by si s námi chtěly zazpívat?“

„Můžeme se jich zeptat.“

„Jasně, proč ne?“

Oba udělali pár kroků k dámám a začali je přemlouvat. Prala se zasmála při pohledu na murgoského krále, který se nejistě potácel po palubě, kopíruje přitom kolébání lodi. „Řekla bych, že jste oba opilí,“ konstatovala.

„Jsme opilí?“ zeptal se Urgit Silka, stále se pokoušeje získat dávno ztracenou rovnováhu.

„Pevně doufám, že ano,“ opáčil Silk. „Jestli ne, tak jsme pro-

marnili hezké množství dobrého vína.“

„V tom případě asi jsme opilí. A když jsme se domluvili, co kdybychom už začali zpívat?“

„Ti Alorni!“ vzdychla Se'Nedra, obracejíc oči v sloup.

Když se následujícího rána probudili, pršelo. Chladné mrholení se sykotem brázdilo vodní plochu a dopadalo na dobře nasmolená lodní lana, kde se spojovalo v těžké kapky. Na snídani, která se podávala ve velké kabině na samé zádi, se k nim připojila i Polgara. Jedla tiše a očividně byla obrácená do sebe.

Samet se rozhlédla kolem sebe jasnýma očima. Po stěně se namísto kulatých průzorů táhla bytelně vyhlížející okna a těžké trámy nesly strop, který byl v podstatě palubou. Významně se zadívala na dvě nápadně prázdné židle u stolu. „Copak se stalo s princem Kheldarem a jeho rozmarným královským bratrem?“ zajímala se.

„Řekla bych, že včera příliš dlouho nahlíželi do pohárů s vínem.“ opáčila Se'Nedra maličko zlomyslně. „Asi budou po ránu trochu unaveni.“

„Věřili byste, že zpívali na palubě?“ nadhodila Prala.

„Oh?“ podivila se Samet. „A šlo jim to?“

Prala se zasmála. „Vyděsili všechny racky v okolí. Tak strašný rámus jsem ještě nikdy neslyšela.“

Polgara a Durnik tiše rozmlouvali na opačném konci stolu. „Je mi úplně dobře, Durniku,“ ujišťovala jej. „Můžeš klidně jít.“

„Nechci tě tu nechat samotnou, Pol,“ namítal.

„Nebudu tu samotná, drahý. Mám kolem sebe stále Se'Nedru, Pralu a Liselle. Pokud si to nevyzkoušíš sám, budeš o tom celý zbytek života přemýšlet a vyčítat si, žes tu příležitost tenkrát nevyužil.“

„No, když myslíš, Pol.“

„Jsem si tím jistá, drahý,“ řekla přesvědčivě, vzala jej za ruku a políbila ho na tvář.

Po snídani si Garion přehodil přes ramena plášť a vystoupil na palubu. Pár minut tam stál a mhouřil oči do deště, a pak se otočil, neboť se za ním otevřely dveře do podpalubí. Vyšli Durnik a Toth s udicemi v rukou. „Vždyť to dá přece rozum,“ prohlašoval právě Durnik. „V tak velkém množství vody prostě musejí být ryby.“

Toth přisvědčil a udělal podivné gesto; rozpřáhl ruce, jako by jimi chtěl něco změřit.

„Nerozumím.“

Toth gesto zopakoval.

„Ale ne, tak velké zase nebudou,“ odporoval kovář. „Tak velké ryby přece ani nežijí, nebo snad ano?“

Toth zuřivě kýval hlavou na souhlas.

„Nechci se s tebou hádat,“ pronesl Durnik vážně, „ale než ti uvěřím, chci takovou rybu vidět.“

Toth pokrčil rameny.

„Docela pěkné ráno, co, Garione?“ prohodil Durnik a usmál se vzhůru k plačtivému nebi. Nato zdolal poslední tři schody na palubu, přátelsky pokývl kormidelníkovi na zádi a pak hodil dlouhou šňůru do zpěněných vln. Kriticky si změřil návnadu, plovoucí na hladině. „Asi budeme potřebovat nějaké závaží, abychom udrželi háček pod vodou, co?“ řekl Tothovi.

Obr se pousmál a pak přikývl na souhlas.

„Už se Silk a Urgit vyhrabali z postele?“ zavolal na ně Garion.

„Hmm?“ opáčil Durnik, oči upřeny na jasně zbarvené návnadě, poskakující v brázdě lodi.

„Ptal jsem se, jestli jsou už Silk a jeho bratr vzhůru?“

„Hmm - ano. Myslím, že jsem je zaslechl, jak se motají po kabině. Vážně budeme potřebovat nějaké závaží.“

Vzápětí se objevil na palubě i Belgarat, se svým ošumělým pláštěm přitaženým pevně kolem ramen. Kysele se rozhlédl do deště směrem k pobřeží, zpola skrytému mraky, a udělal pár kroků k přídi.

Garion vyšel za ním. „Jak dlouho myslíš, že to bude ještě trvat na Verkat, dědečku?“ zeptal se.

„Tak dva týdny,“ odtušil stařec. „Pokud se počasí ještě nezhorší. Máme před sebou ještě pořádný kus cesty na jih a v téhle roční době jsou tu bouře skoro pořád.“

„Existuje ale rychlejší cesta, nebo ne?“ nadhodil Garion.

„Nerozumím ti.“

„Pamatuješ si, jak jsme se dostali z Jarviksholmu do Rivy? Nemohli bychom to, ty a já, udělat znovu? Ostatní by nás mohli doho-

nit později.“

„Nemyslím, že bychom to měli udělat. Podle všeho se od nás očekává, že se se Zandramas setkáme všichni najednou.“

Garion udeřil pěstí do zábradlí v záchvatu vzteku a zklamání. „Očekává se!“ vybuchl. „Je mi úplně jedno, co se od nás očekává. Chci zpátky svého syna. Už mne nebaví motat se pořád dokola, jen abych uspokojil všechny ty kličky a zákruty Proroctví. Co je na tom špatného, prostě je ignorovat a jít přímo k cíli?“

Belgarat se klidně díval k rezavým útesům, matně se rýsujícím v šedém dešti. „Už jsem to taky párkrát zkusil.“ přiznal, „ale nikdy se mi to nepovedlo - a obvykle jsem se octl od cíle ještě dál, než jsem původně byl. Vím, že už ti dochází trpělivost, Garione, a opravdu je někdy dost těžké smířit se s myšlenkou, že řídit se Proroctvím je ten nejrychlejší způsob, jak se dostat k cíli - ale dosud to tak vždycky fungovalo.“ Položil Garionovi dlaň na rameno. „Trochu to připomíná kopání studny. Voda je dole, ale ty musíš začít odshora. Pochybuji, že se někdy někomu podařilo vykopat studni odspoda.“

„Co to s tím má společného, dědečku? Nevidím mezi tím žádnou souvislost.“

„Když o tom budeš chvilku přemýšlet, možná ji uvidíš.“

Přiběhl Durnik. Třeštil užasle oči a ruce se mu třásly.

„Co se děje?“ zeptal se Belgarat.

„Tak velkou rybu jsem v životě neviděl!“ vyjekl kovář. „Není o nic menší než kůň!“

„Předpokládám, žes ji nechytil.“

„Při druhém skoku mi přetrhla šňůru.“ V Durnikově hlase zazněla podivná hrdost a oči mu zazářily. „Byla nádherná, Belgarate. Vyskočila z vody, jako by ji vystřelili z katapultu, a doslova kráčela ocasem po vlnách. To byl ale kus!“

„Co hodláš dělat?“

„Pochopitelně ji chytit - ale budu potřebovat silnější šňůru; možná dokonce lano. To byla ale ryba! Už musím jít.“ Odspěchal, aby si promluvil s kapitánem lodi o nějakém vhodném laně.

Belgarat se usmál. „Toho člověka mám moc rád, Garione,“ přiznal. „Z celého srdce.“

Dveře do podpalubí na zádi se opět otevřely a vynořil se Silk se svým bratrem. Garion, který býval na palubě jako první, už zjistil, že každý z cestujících dříve nebo později vyleze ven, aby se trochu nadýchal svěžího slaného vzduchu.

Dva muži s lasiččí tváří se blížili po kluzkých prknech paluby. Ani jeden z nich nevypadal právě nejzdravěji. „Jedeme vůbec?“ ptal se Silk mrzutě. Obličej měl bledý a ruce se mu znatelně třásly.

„Trochu ano,“ zabručel Belgarat. „Dneska jste spali dlouho.“

„Klidně jsme mohli spát ještě déle,“ odtušil truchlivě Urgit. „Jako by mne trochu bolela hlava - tady někde za levým okem.“

Vydatně se potil a jeho pleť měla lehce nazelenalý odstín. „Cítím se opravdu hrozně,“ svěřil se. „Proč jsi mne nevaroval, že dopadnu takhle, Kheldare?“

„Chtěl jsem tě překvapit.“

„To je každé ráno po pití takové?“

„Obvykle ano,“ prozradil Silk. „Někdy ještě horší.“

„Horší? Jak by to mohlo být horší? Omluvte mne.“ Urgit si pospíšil k zábradlí a naklonil se přes něj, aby se hlučně vyzvracel do vln.

„Moc dobře to nezvládá, co?“ změřil si jej Belgarat kritickým okem.

„To je jenom nezvyk,“ vysvětloval Silk.

„Namouduši mám dojem, že umřu,“ hlesl Urgit chabě a otřel si ústa třesoucí se rukou. „Proč jsi mne nechal vypít tolik?“

„Tohle rozhodnutí si musí udělat každý sám a za sebe,“ pokrčil rameny Silk.

„Vypadal jsi, že se dobře bavíš,“ dodal Garion.

„Já to opravdu nevěděl, co dělám. Pár hodin si vůbec nepamatuji. Co jsem dělal?“

„Zpíval jsi.“

„Zpíval? Já?“ Urgit se svezl na lavici a zabořil hlavu do dlaní. „Ach bože,“ sténal. „Takhle špatně mi ještě nebylo.“

Objevila se Prala v černém plášti a s nevinným úsměvem na rtech. V rukou nesla dva džbánky a mířila přímo k dvojici pobledlých bratří. „Dobré ráno, pánové,“ pozdravila s lehkou úklonou. „Paní Polgara vám vzkazuje, že to máte vypít.“

„Co v tom je?“ ptal se Urgit podezřívavě.

„Nejsem si jista, Vaše Veličenstvo. Namíchala to ona a ten Nyissánec.“

„Možná je to jed,“ povzdechl si nadějně. „Možná že po tom rychle zemřu a zkrátím si tak utrpení.“ Popadl džbánek a hlučně ho vypil. Vzápětí se otřásl a tvář mu smrtelně zbledla. V očích se mu objevil výraz čisté hrůzy a tělo se mu zimničně roztřáslo. „To je strašlivé!“ zasípěl.

Silk jej okamžik bedlivě sledoval. Pak uchopil druhý džbánek a opatrně jej vylil přes palubu.

„Jak to, žes ho nevypil?“ vyjel na něj Urgit vyčítavě.

„Polgara má trochu zvrácený smysl pro humor. Raději nebudu pokoušet osud - radši počkám, kolik ryb vyplave břichem nahoru.“

Jak se cítíte, Vaše Veličenstvo?“ vyptávala se Prala trpícího krále s účastným výrazem v tváři.

„Je mi špatně.“

„Nezlobte se, ale je to vaše chyba.“

„Nech toho, prosím.“

Sladce se na něj usmála.

„Ty z toho máš legraci, viď?“ obvinil ji.

„Po pravda řečeno ano. Vaše Veličenstvo,“ pohodila hlavou. Nato uchopila své dva džbánky a odkráčela podél zábradlí zpět k zádi.

„To jsou všechny takové?“ zaúpěl Urgit zuboženě. „Tak kruté?“

„Ženy?“ pokrčil rameny Belgarat. „Ovšem. Mají to v krvi.“

Když zasmušilé ráno o něco pokročilo, Silk s Belgaratem se vrátili do sucha kabiny a také, jak Garion předpokládal, na doušek něčeho, co by jim vlilo teplo do žil. Urgit však dál seděl zuboženě na zmáčené lavičce s hlavou v dlaních a Garion mrzutě chodil sem a tam po palubě. „Belgarione,“ ozval se murgský král naříkavě, „musíš přitom tolik dupat?“

Garion na něj vrhl rychlý, pobavený pohled. „Silk tě měl opravdu varovat,“ prohodil.

„Proč mu všichni říkáte Silk?“

„Je to přezdívka, kterou mu dali jeho kolegové z drasnijské

výzvědné služby.“

„Proč je, proboha, člen drasnijské královské rodiny vyzvědačem?“

„Je to jejich, abych tak řekl, národní sport.“

„A je opravdu tak dobrý zvěd, jak se říká?“

„Jeden z nejlepších.“

Urgitova tvář zezelenala docela. „To je strašlivé,“ zasténal znovu. „Nevím dokonce ani, jestli to je tím pitím nebo mořskou nemocí. Snad bych se cítil líp, kdybych strčil hlavu do vědra s vodou.“

„To bys ji tam ale musel nějakou chvíli nechat.“

„Jen mě to tak napadlo,“ pokusil se Urgit o žertovný tón a zvrátil hlavu na zábradlí, aby mu do obličeje mohl padat studený déšť. „Belgarione,“ ozval se po chvíli, „co dělám špatně?“

„Trochu moc piješ.“

„O tom nemluvím. V čem dělám chyby - myslím jako král?“

Garion ho okamžik upřeně pozoroval. Ten mužík to očividně myslel upřímně a Gariona zalila vlna sympatie, kterou už zažil v Rak Urze. Konečně si přiznal, že má toho člověka rád. Zhluboka se nadechl a sedl si vedle trpícího Urgita. „Část svých chyb už znáš,“ odpověděl. „Necháš se zastrašit svými poddanými.“

„To proto, že se bojím, Belgarione. Když jsem byl ještě malý, dal jsem najevo svůj strach, a tak mne nezabili. Asi mi ten zvyk přešel do krve.“

„Každý se něčeho bojí.“

„Ty ne. Čelil jsi přece Torakovi v Kthol Mišrak, nebo ne?“

„Nebyl to můj nápad, jít s ním bojovat - a ani bys nevěřil, jak jsem byl vystrašený, když jsem jel na místo, kde mělo ke střetu dojít.“

„Tys byl vystrašený?“

„Ano, já. Ale i ty už děláš pokroky. Toho generála - Kradak se tuším jmenoval - jsi vyřídil docela dobře. Jen měj pořád na paměti, že jsi král a že ty máš vydávat příkazy.“

„Asi to tak zkusím. Co ještě dělám špatně?“

Garion přemítal. „Snažíš se všechno zvládnout sám,“ odpověděl konečně. „To nikdo nedokáže. Tolik detailů jeden člověk nezvládne. Potřebuješ pomocníka - dobrého, poctivého pomocníka.“

„Kde ho ale mám v Kthol Murgosu najít? Komu mohu důvěřovat?“

„Oskatatovi přece věříš, nebo ne?“

„Tomu vlastně ano.“

„Máš alespoň s čím začít. Víš, Urgite, problém je v tom, že jsi obklopen lidmi, kteří rozhodují o věcech, o nichž bys měl rozhodovat ty. Vzali to rozhodování na sebe, protože ty ses buď bál rozhodnout, anebo jsi byl příliš zavalen jinými věcmi, než abys svou autoritu uplatnil.“

„Teď si odporuješ, Belgarione. Nejdřív mi řekneš, že si mám sehnat nějaké pomocníky, a hned nato zase, že nemám dovolit jiným rozhodovat za mne.“

„Neposloucháš mne. Lidé, kteří za tebe rozhodují, nejsou ti, které by sis zvolil sám. Uchvátili si to právo sami. V mnoha případech to o nich dokonce ani nevíš. Tak to prostě dál nejde. Musíš si lidi kolem sebe vybírat obezřetně. Prvním výběrovým kritériem by měly být jejich schopnosti. Hned potom následuje věrnost tobě - a tvé matce.“

„Mně nikdo věrný není, Belgarione. Moji poddaní mne nesnášejí.“

„Možná by ses divil. O Oskatatově věrnosti není sporu - a myslím, že o jeho schopnostech taky ne. Odtud můžeš začít. Nech ho, ať vybere královské hodnostáře. Ti začnou tím, že budou věrní jemu, ale časem získají úctu i k tobě.“

„To mne nenapadlo. Myslíš, že to půjde?“

„Za pokus to stojí. Abych byl zcela upřímný, nadělal jsi doma pěkný zmatek. Dá asi trochu práce ho napravit, ale někde začít musíš.“

„Poskytl jsi mi dost látky k přemýšlení, Belgarione.“ Urgit se zachvěl a rozhlédl se. „Je tu opravdu ohavně,“ konstatoval. „Kde je Kheldar?“

„Šel zpátky dovnitř. Řekl bych, že se snaží uklidnit rozbouřený žaludek.“

„Myslíš, že se to dá nějak vyléčit?“

„Někteří Alorni doporučují další dávku toho, co jsi před nějakou chvílí vypil.“

Urgitova tvář opět zbělela. „Další dávku?“ opakoval zděšeně.

„Jak to dokáží vypít?“

„Alorni jsou notoricky stateční lidé.“

Urgit se zatvářil podezřívavě. „Počkat,“ řekl. „Nebude to chutnat stejně příšerně jako ráno?“

„Pravděpodobně ano. Tím se vysvětluje, proč jsou Alorni obvykle tak špatně naloženi, když ráno vstanou.“

„To je hloupý zvyk, pít něco takového.“

„Já vím. Ne všechno hloupé na světě pochází od Murgů.“ Garion pohlédl na třesoucího se krále. „Měl bys jít dovnitř, Urgite,“ poradil mu. „Nechceš přece ke všem svým problémům ještě nastydnout.“

Déšť ustal až pozdě odpoledne. Kapitán lodi vzhlédl k stále zakaboněné obloze, přejel očima rozeklaná skaliska, pokrytá bílou pěnou vln, a nařídil opatrně posádce, aby skasala plachty a spustila kotvu.

Toth s Durnikem skoro lítostivě smotali bytelné rybářské šňůry a pyšně se rozhlíželi po dobrém tuctu lesknoucích se stříbrných ryb, které ležely u jejich nohou.

Garion doklouzal k místu, kde stáli, a obdivně si jejich kořist prohlédl. „Není to špatné,“ uznal.

Durnik pečlivě rukama změřil největší z ryb. „Asi tři stopy,“ prohlásil. „Ale ve srovnání s tou první jsou to nedochůdčata.“

„Ty, které nechytíš, jsou vždycky největší,“ utěšil jej Garion. „Mimochodem,“ vzpomněl si, „na tvém místě, bych je, Durniku, napřed vykuchal a očistil, než je půjdeš ukázat tetě Pol. Víš, jak je nato citlivá.“

Durnik si povzdechl. „Asi máš pravdu.“

Toho večera, poté, co povečeřeli část úlovku, seděli všichni v kajutě na zádi u stolu a rozmlouvali.

„Myslíš, že už Agačak chytil Harakana?“ zeptal se Durnik Belgarata

„Pochybuji,“ odtušil stařec. „Harakan je lstivý. Jestli ho nedokázal chytit Beldin, nemyslím, že Agačak bude mít větší štěstí.“

„Paní Polgaro,“ zaprotestoval náhle rozhořčeně Sadi, „ať toho nechá.“

„Co se děje, Sadi?“

„Markraběnka Liselle. Kazí mi mého hada.“

Samet krmila jemně Zith kousky ryby a tajemně se přitom usmívala. Zelený hádek spokojeně předl a zvedal hlavičku v očekávání dalšího sousta.

Kapitola osmnáctá

V NOCI SE ZVEDL VÍTR, SYROVÝ a nárazový, který silně páchl po prastarých ledových pláních polárních krajin, a mrholení, padající po větší část předchozího dne, začalo v ráhnoví namrzat a jemné krupky ledu chřestily při dopadu na palubu jako hrsti oblázků. Garion vstal jako obvykle časně a po špičkách a bos se vyplížil z maličké kajuty, kterou sdílel se svou ženou. Prošel temnou chodbou kolem kajut ostatních a vstoupil do velké kabiny na zádi. Hodnou dobu stál u oken, táhnoucích se přes záď, díval se na bouřící vlny a naslouchal pomalému skřípění tyče kormidla, která běžela od stropu dolů středem kabiny až podní k listu, který se nořil do temných vod pod zádí.

Když se posadil, aby si nazul boty, otevřely se dveře a vstoupil Durnik, oklepávaje si namrzlé krupky plískanice ze záhybů pláště. „Obávám se, že nějakou dobu pojedeme ještě pomaleji," svěřil se Garionovi. „Vítr, který vane, jde přímo od jihu. Pokud se budeme snažit jet proti němu, námořníci za chvíli zlámou všechna vesla."

„Nemáš ponětí, jak daleko to může být k jižnímu konci poloostrova?" zeptal se Garion a vstal a zadupal, aby si nohy našly v botách správné místo.

„Povídal jsem si chvíli s kapitánem. Podle něj je to už jen pár leguí. Nejjižnější cíp poloostrova lemuje pás ostrovů a on chce počkat, až se to nejhorší počasí přežene, dřív než se mezi nimi pokusí projet.

Není moc valný námořník a tohle není moc valná loď; není divu, že se trochu bojí.“

Garion se naklonil vpřed, opřel se rukama o parapet jednoho z oken a vyhlédl ven na bouřlivé moře. „Tohle může vát klidně celý týden,“ usoudil. Obrátil se zpět ke svému příteli. „A už se kapitán trochu uklidnil? Když jsme vyplouvali z Rak Urgy, byl z toho dění kolem trochu vyděšený.“

Durnik se usmál, „Mám dojem, že na sobě celou dobu usilovně pracoval. Pokouší se přesvědčit sám sebe, že to, co viděl, se mu jen zdálo. Přesto sebou ale pokaždé škubne, sotva uvidí Pol.“

„To je jen dobře. Už je teta vzhůru?“

Durnik přisvědčil. „Než jsem šel ven, nechal jsem jí donést šálek čaje.“

„Jak myslíš, že by se tvářila, kdybych ji požádal, ať na kapitána pustí trochu hrůzu? Jenom maličko. Aby ho donutila tu plavbu urychlit.“

„Slovo 'donutit' bych radši nepoužíval, Garione,“ varoval Durnik vážně. „Spíš bych to zkusil formulovat jako 'promluvit' nebo přesvědčit. Pol nemá ráda pocit, že by na někoho pouštěla hrůzu.“

„Ale pouští.“

„Trochu ano, ale ona to tak nebere.“

„Pojďme za ní.“

Kajuta, kterou Polgara sdílela s Durnikem, byla maličká a stísněná stejně jako ostatní obytné prostory na lodi. Dvě třetiny prostoru zabírala postel s vysokými okraji, stlučená z prken, která jako by přímo vyrůstala z lodní přepážky. Polgara seděla na ní ve svém oblíbeném modrém županu, svírala šálek čaje a nepřítomně se dívala okénkem do plískanice venku.

„Dobré ráno, teto Pol,“ pozdravil Garion.

„Dobré ráno, můj milý. Jsi hodný, že ses na mne přišel podívat.“

„Jak je ti?“ zeptal se. „Slyšel jsem, žes byla po těch událostech v přístavu nějak rozrušená.“

Povzdechla si. „Nejhorší na tom bylo, že jsem neměla na vybranou. Jakmile Chabat vyvolala démona, byla odsouzena ke zkáze -

ale to já musela zničit její duši.“ Do modrých, zasmušilých očí se jí vkradla lítost. „Nemohli bychom mluvit o něčem jiném?“ navrhla.

„Dobře. Nemohla by ses za mne u někoho přimluvit?“

„A u koho?“

„U kapitána lodi. Chce spustit kotvu a vyčkat, dokud se počasí neuklidní - jenže mně se nechce čekat.“

„Proč si s ním nepromluvíš sám, Garione?“

„Protože lidé obvykle naslouchají pozorněji tobě. Mohla bys to pro mne udělat, teto? Myslím přimluvit se u kapitána?“

„Ty chceš, abych ho zastrašila a donutila ho k tomu.“

„To jsem neřekl, teto,“ bránil se.

„Ale myslel jsi to tak, Garione. Říkej vždycky to, co si myslíš.“

„A uděláš to?“

„No dobrá, když tedy chceš. A uděláš ty něco pro mne?“

„Cokoli, teto Pol.“

Zvedla prázdný šálek. „Mohl bys mi objednat ještě jeden šálek čaje?“

Po snídani si Polgara oblékla svůj modrý plášť a vydala se na palubu. Murgský kapitán změnil své plány už po prvních jejích slovech. Vzápětí se vyšplhal na hlavní stožár a setrval na tom divoce se kymácejícím a nepohodlném místě po zbytek dopoledne.

U jižního výběžku poloostrova kormidelník ostře otočil kormidlem a loď hbitě změnila směr. Nebylo těžké pochopit, proč se chtěl kapitán vyhnout průjezdu mezi ostrovy v sebeméně neklidném moři. Proudy a slapové vlny vířily úzkými kanály, vítr rval z hřebenů vln pěnu a příboj burácel a bušil do ostrých skal, jež tu a tam trčely z vody. Murgoští námořníci opatrně veslovali, vrhajíce bojácné pohledy na čnějící útesy. Po první legui slezl kapitán ze stěžně, aby napjatě stál po boku kormidelníkovi a sledoval, jak se loď opatrně proplétá mezi větrem a deštěm bičovanými ostrovy.

Než konečně minuli poslední z nich, odpoledne už pokročilo. Záběry vesel se zrychlily a loď zamířila na otevřené moře, kde kapky, smíchané s vločkami, bušily do bílých hřebenů vln.

Belgarat a Garion stáli chvíli na palubě, pláště přitažené k tělu,

a sledovali veslaře. Pak se stařec obrátil a zamířil ke schůdkům do podpalubí. „Urgite!“ křikl do úzké chodbičky, „pojď ven!“

Murgský král se pracně vyhrabal po schůdkách a vyděšeně se rozhlížel.

„Copak tvoji poddaní neumějí nastavit plachtoví na zadoboční vítr?“ zlobil se Belgarat.

Urgit se na něj nechápavě podíval. „Nemám ponětí, o čem to mluvíš.“

„Durniku!“ křikl Belgarat.

Kovář, který stál spolu s Tothem na zádi a upřeně sledoval své rybářské šňůry, neodpověděl.

„Durniku!“

„Hmmm?“

„Musíme nastavit pořádně plachty. Běž a ukaž kapitánovi, jak se to dělá“

„Za chviličku.“

„Hned, Durniku!“

Kovář si povzdechl a začal namotávat šňůru. Ryba zabrala bez jakéhokoli varování a Durnikův vzrušený výkřik téměř zanikl v ostrém větru. Popadl šňůru a prudce zasekl. Z vody vyskočila velká ryba se stříbrnými boky, vztekle škubala hlavou, aby se zbavila háčku, a tloukla sebou ve zvířené vodě. Durnikova ramena se napnula a kovář začal přitahovat ze všech sil; ryba se sáh po sáhu blížila k lodi.

Belgarat začal klít.

„Já to kapitánovi ukážu, dědečku,“ nabídl se Garion.

„Co ty o tom víš?“

„Plavil jsem se přinejmenším tak často jako Durnik. Vím, jak se to dělá.“ Vydal se k zádi za kapitánem, který se neklidně díval na bouřící moře. „Musíš na jedné straně povolit lana,“ vysvětloval Garion, „a utáhnout je na druhé. Když to uděláš dobře, stočí se plachty do takového úhlu, že zachytí vítr jdoucí zezadu z boku. Nato boční tlak větru vyrovnáš kormidlem.“

„Tak to nikdy nikdo nedělal,“ prohlásil kapitán tvrdohlavě.

„Alorni ano, a to jsou nejlepší námořníci na světě.“

„Alorni ovládají moře pomocí kouzel a čárů. Nelze použít

plachty, pokud vítr nevane přímo do zad.“

„Tak to zkus, kapitáne,“ přesvědčoval ho Garion trpělivě. Přejel pohledem rozložitého námořníka a pochopil, že ztrácí čas. „Jestli se ti do toho nechce, protože ti to říkám já,“ dodal, „mohla by si s tebou o tom popovídat paní Polgara. Jistě mi to udělá k vůli.“

Kapitán na něj chvíli zíral a potom polkl nasucho. „Jak jste říkal, abych nastavil to lanoví, pane?“ otázal se mnohem uctivějším hlasem.

Trvalo necelou čtvrthodinu, než nastavili lanoví k dokonalé Garionově spokojenosti. Pak mladý král odvedl stále ještě pochybujícího kapitána na záď a převzal od kormidelníka kormidlo. „Tak,“ prohlásil. „Teď napnete plachty.“

„To nepůjde,“ reptal kapitán potichu. Pak ale zahřměl z plných plic. „Napněte plachty!“

Kladky zaskřípěly, a plachty, třepotající se ve větru, se zvedly na stěžně. Vzápětí se naduly a vyklonily se pod ostrým úhlem, jak zachytily zadoboční vítr. Loď se ostře natočila na závětrnou stranu, ale to už Garion přehodil kormidlo. Příď se jako nůž zařízla do vln.

Kapitán vytřeštil oči. „Tomu nevěřím!“ vyjekl. „Nikdo tohle dosud nedělal.“

„Ale vidíš sám, že to funguje, nebo ne?“ opáčil Garion.

„A - ano. Je to tak jednoduché - jak to, že jsem na to už dávno nepřišel sám?“

Garion znal odpověď, ale rozhodl se nechat si ji pro sebe. Kapitán měl už tak dost špatný den. Obrátil se ke kormidelníkovi. „Budeš držet kormidlo takto, abys vyrovnal sílu větru jdoucího zprava,“ radil mu.

„Rozumím, pane.“

Garion mu odevzdal kormidlo a ustoupil, aby mohl sledovat Durnika s Tothem. Stále ještě přitahovali šňůru a jejich budoucí kořist se svíjela a poskakovala v dlouhých obloucích na vrcholcích vln. Silná šňůra, spojující rybí tlamu s rukama obou rybářů, sebou ve vodě škubala a syčela, jako by byla rozžhavená do běla.

„Pěkná ryba,“ zavolal Garion na zápolící rybáře.

Odpovědí mu byl Durnikův letmý, ale veselý úšklebek.

Plavili se pod plachtami po celý zbytek dne. Když obloha začala tmavnout, byli už daleko od pevniny. V tu dobu si už byl Garion jistý, že si posádka poradí bez něho, a odešel dopředu, aby se mohl připojit k hloučku obdivovatelů Durnikova a Tothova úlovku. Ryba, kterou chytili, byla opravdu veliká.

„Tak ji tedy máte, ale kde teď seženete dost velkou pánev?“ škádlil Silk kováře.

Přes Durnikovu tvář přelétl stín, ale pak se šťastný rybář znovu usmál. „Pol už se o ni postará,“ řekl s důvěrou a obrátil se zpět k obludě, ležící na palubě. „Pol se umí postarat o cokoli.“

Plískanice trochu ustala a jen temné vlny se mrzutě táhly k slabě zářící čáře obzoru, která oddělovala černé vlny od ještě černějšího nebe. Murgský kapitán se k nim prodral větrem, na tváři ustaraný výraz. Uctivě se dotkl Urgitova rukávu.

„Ano, kapitáne?“

„Máme problém, Vaše Veličenstvo.“

Jaký problém?“

Kapitán ukázal k jižnímu obzoru. Asi půltucet lodí, hnán jižním větrem, směřoval přímo k nim.

Urgitova tvář mírně zbledla. „Malloreánci?“

Kapitán přisvědči1.

„Myslíš, že nás viděli?“

„Téměř jistě, Vaše Veličenstvo.“

„Měli bychom se poradit s Belgaratem,“ nadhodil Silk. „S tím jsme asi nepočítali.“

Porada v kabině na zádi byla dost nervózní. „Jedou mnohem rychleji než my, dědečku,“ informoval Garion. „Nám fouká vítr částečně z boku, zatímco jim přímo do zad. Asi budeme muset uhnout na sever - alespoň dokud jim nezmizíme z očí.“

Stařec si prohlížel potrhanou mapu, kterou mu kapitán přinesl.

Potřásl hlavou. „Nelíbí se mi to,“ zabručel. „Záliv, v němž se nacházíme, se zužuje do Gorandského moře, a to je slepá cesta. Můžeme se snadno octnout v pasti.“ Otočil se k Silkoví. „Ty jsi byl párkrát v Mallorei. Jak dobří námořníci jsou tamní lidé?“

Silk pokrčil rameny. „O nic lepší než Murgové. Nechci se do-

tknout vašeho národa, kapitáne, ale Angaraci nejsou rození plavci - a stavitelé lodí - jako Šerekové.“ Okamžik uvažoval. „Malloreánci se na moři bojí, takže se potmě nebudou plavit pod plnými plachtami. Pokud obrátíme na sever a využijeme každou unci plachtoviny, kterou máme k dispozici, můžeme získat slušný náskok - až se zcela setmí, bude z nás z jejich pohledu jen blikající tečka na obzoru. Pak skasáme plachty, přestavíme lanoví a zhasneme na palubě veškerá světla.“

„Ale to nemůžeme,“ protestoval kapitán. „Je to protizákonné.“

„Udělím ti výjimku, kapitáne,“ řekl Urgit suše.

„Je to příliš nebezpečné, Vaše Veličenstvo. Pokud se poplavíme se zhasnutými světly, můžeme narazit do jiné lodi. Můžeme se i potopit.“

„Kapitáne,“ pronesl Urgit trpělivě, „támhle je šest malloreánských lodí, které nás pronásledují. Dovedeš si představit, co s námi udělají, jestli nás chytnou?“

„Samozřejmě nás potopí.“

„Jaký je v tom tedy rozdíl? Přinejmenším takhle alespoň získáme naději. Pokračuj, Kheldare.“

Silk pokrčil rameny. „O moc víc už toho nemám. Jakmile zhasneme světla, vytáhneme opět plachty a poplavíme se opět na východ, Malloreánci nás neuvidí, a poženou se tedy plnou rychlostí tam, kde jsme původně byli. Až táno vyjde slunce, nebudou mít ani ponětí, kde jsme.“

„To by mohlo vyjít,“ souhlasil Belgarat.

„Je to nebezpečné,“ namítal kapitán.

„Někdy je nebezpečné i dýchat, kapitáne,“ ujistil jej Urgit. „Zkusme to a uvidíme. Co ale nechápu - co dělají malloreánské lodi tak daleko na západě?“

„Možná jsou to záškodníci, vyslaní, aby plenili pobřeží,“ napadlo Silka.

„Snad,“ připustil Urgit pochybovačně.

Hnali se na sever, v zádech vítr, který vanul přímo z polárních končin. Lampy osvětlující palubu se houpaly a kymácely, vrhajíce na vichrem bičované ráhnoví divoce tančící stíny. Šest mallorejských plavidel, plujících opatrně pod napůl skasanými plachtami, zaostávalo,

až se změnilo v droboučké hvězdičky na obzoru na zádí. Kolem půlnoci dal kapitán příkaz ke skasání plachet. Lodníci rychle předělali lanoví a záhy už velitel lodi dorazil za Garionem, stojícím na zádi u kormidelníka. „Všechno je připraveno, pane," hlásil.

„Dobrá. Zhasneme světla a pokusíme se nějak proklouznout."

Murgova tvář se zvrásnila do žalostného úšklebku. „Až se z toho dostaneme - jestli se z toho dostaneme - asi měsíc nevylezu z postele." Zvýšil hlas do ochraptělého křiku. „Zhasnete světla!"

Tma, která zavládla, byla tak intenzivní, že se téměř dala nahmatat.

„Vytáhněte plachty!" křikl kapitán.

Garion slyšel skřípění kladek a pleskot plátna. Zadunělo to, jak plachty zachytily vítr a loď se naklonila a přetočila se do pravého úhlu.

„Nemáme žádný pevný bod, podle něhož bychom mohli stanovit polohu, pane," varoval kapitán. „Nemůžeme si tedy být jisti, zda plujeme správným směrem."

„Použijete jako orientační bod je," mávl Garion rukou k blikajícím světlům na palubách vzdálených malloreánských lodí. „Alespoň k nějakému užitku nám budou."

Potemnělá bárka se rozjela na východ a ráhnoví ostře natočených plachet skřípalo ve větru. Světla pronásledujících malloreánských lodí, jež pokračovaly severním kursem, se opět vrátila za záď a posléze zmizela za obzorem.

„Ať je Torak zavede na útes," zaskřípěl zuby kapitán.

„Vyšlo to!" zaradoval se Urgit a poplácal velitele lodi po zádech. „U všech bohů, ono to opravdu vyšlo!"

„Já jen doufám, že mne nikdo nepřistihne, jak se plavím v noci se zhasnutými světly," vrčel kapitán.

Kalné a zasmušilé jitro pomalu rozlévalo slabé světlo po východním obzoru a odhalovalo nízký obrys, ležící nějakých deset leguí před nimi. „To je pobřeží Kthaky," prozradil kapitán.

„Jsou ještě někde vidět ty malloreánské lodi?" ptal se Urgit, rozhlížeje se po neklidném moři.

Kapitán zavrtěl hlavou. „Nechali jsme je za sebou už dávno

během noci, Vaše Veličenstvo. V tuhle chvíli už jsou v půli cesty do Gorandského moře.“ Obrátil se ke Garionovi. „Chtěl jste se přiblížit k pobřeží a pak se znovu otočit obloukem na pravobok, pane?“

„Na pravobok, ovšem.“

Kapitán zašilhal na plachtoví. „To asi budeme muset znovu přestavovat lana.“

„Naneštěstí ne,“ řekl Garion s lítostí. „Jakmile se obrátíme k jihu, poplujeme přímo proti větru. Budete muset skasat plachty a použít vesel.“ Zaznamenal zklamaný výraz na námořníkově tváři. „Je mi to líto, kapitáne, ale všechno má své meze. V tuto chvíli bude o hodně rychlejší veslovat. Jak daleko na sever jsme se během noci dostali?“

„Slušný kus, pane,“ opáčil kapitán a přejel pohledem mlhavé obrysy pobřeží. „Když se člověk plaví s plnými plachtami a takovýmhle větrem v zádech, jede docela rychle. Nedivil bych se, kdyby kousek před námi už bylo ústí Gorandského moře.“

„Tam nechceme. Tentokrát už by se hra na honěnou s Malloreánci nemusela vyplatit - zvlášť když kolem nebude moc manévrovacího prostoru. Půjdu se nasnídat a převléknout do něčeho suchého. Pokud se bude něco dít, pošlete pro mne.“

„Ano, pane.“

Toho rána měli ke snídani ryby. Na Polgařin návrh byl Durnikův obrovitý úlovek naporcován na plátky a pak opatrně grilován nad nízkým plamenem jako steak.

„Je to dobré, co?“ ptal se Durnik pyšně.

„Ano, drahý,“ souhlasila Polgara. „Je to moc dobrá ryba.“

„Už jsem ti vyprávěl, jak jsem ji chytil?“

„Ano, drahý - ale to nevadí. Můžeš mi to vyprávět znovu, pokud chceš.“

Zatímco dojídali, vešel kapitán, starostlivě zachmuřený. „Jsou tam další, pane,“ vyhrkl na Gariona.

„Další co?“

„Malloreánci. Od kthackého pobřeží se sem blíží další flotila.“

Urgitova tvář zbělela a ruce se mu roztřásly.

„Jsi si jistý, že to není tatáž, které jsme dnes v noci ujeli?“ ptal se Garion a rychle se zvedal od stolu.

„Nemůže to být ona, pane. Je to jiná skupina.“

Silk si přimhouřenýma očima Murga prohlížel. „Kapitáne,“ řekl, „už jsi v těchhle končinách někdy měl nějaké soukromé obchůdky?“

Velitel lodi vrhl krátký, provinilý pohled na Urgita. „Nevím, o čem to mluvíte,“ zamumlal.

„Není čas na falešnou skromnost, kapitáne,“ prohlásil Silk. „Ženeme se přímo doprostřed malloreánsfcé flotily. Jsou zde na pobřeží nějaké zátoky nebo skaliska, za nimiž bychom se mohli schovat?“

„U tohohle pobřeží ne, pane, ale přímo tam za Jeho Veličenstvem, v tom kanálu do Gorandského moře, je malá zátoka, dobře skrytá za útesy. Pokud sundáme stěžně a přivážeme na boky nějaké větve, mohli bychom se ztratit z dohledu.“

„Udělejme to tedy, kapitáne,“ vyzval Belgarat krátce. „Jak vypadá počasí?“

„Moc hezky ne. Z jihu se sem blíží velký val mraků. Před polednem bude vánice.“

„To je dobře.“

„Dobře?'

„Slušná vánice Malloreánce zaměstná, aby neměli čas rozhlížet se u zábradlí,“ vysvětlil Belgarat. „Běž vydat rozkazy, kapitáne. Musíme se obrátit a co nejrychleji zamířit do úkrytu.“

„Jak sis mohl být tak jistý, že kapitán ví o nějakém skrytém místě?“ zeptal se Urgit Silka poté, co námořník odešel.

Jeho bratr pokrčil rameny. „Vybíráš přece cla ze zboží, které se dopravuje z jednoho místa na druhé, nebo ne?“

„Ovšem. Potřebuji nějaké příjmy.“

„Šikovný člověk s vlastní lodí občas může zapomenout zajet na celnici - a zastaví na nějakém tichém místě, kde počká, až dorazí zákazníci.“

„To je pašování!“

„Asi ano. Myslím, že tomu lidé tak říkají. Ale podle mého názoru tomu občas neodolá žádný kapitán na světě.“

„Murgové ano,“ trval na svém Urgit.

„V tom případě mi tedy řekni, jak mohl vědět o dokonalém úkrytu necelých pět leguí od místa, kde se nacházíme. A to s největší pravděpodobností zná ještě stovky dalších.“

„Jsi zkažený a nechutný člověk, Kheldare.“

„Já vím. Pašovaní je ale velice výnosný obchod. Možná bys měl uvážit, zda se do něj taky nezapojíš.“

„Kheldare, já jsem král. To bych okrádal sám sebe.“

„Věř mi,“ přesvědčoval ho Silk. „Je to trochu komplikované, ale můžu ti poradit, jak to zařídit, abys na tom vydělal i ty sám.“

Loď se zakymácela a všichni vyhlédli oknem na zádi. Kormidelník ostře změnil kurs a loď se obrátila. Daleko za sebou spatřili asi půltucet červených plachet; na tu vzdálenost vyhlížely jako dětské hračky.

„Jsou na těch lodích nějací Grolimové, Pol?“ zeptal se Belgarat své dcery.

Levandulové oči tety Pol se na okamžik zamžily a pak čarodějka povytáhla jedno obočí. „Ne, otče,“ řekla „Jen obyčejní Malloreánci.“

„To je dobře. V tom případě by nám tedy nemělo dát moc práce se před nimi schovat.“

„Tu bouři, o níž mluvil kapitán, už mají skoro za patami,“ poznamenal Durnik.

„Nepojedou tak ještě rychleji?“ staral se Urgit.

„Pravděpodobně ne,“ chlácholil ho kovář. „Daleko pravděpodobněji skasají plachty a obrátí se, aby čelili vichru přídí. To je nejbezpečnější způsob, jak přečkat bouři.“

„Nebudeme muset udělat totéž?“

„Máme proti sobě šestinásobnou přesilu, můj milý bratře,“ připomněl Silk. „Budeme muset trochu riskovat.“

Blížící se vlna tmy, která postupovala v čele bouře, již zahalila červené plachty a rozeběhla se po pobřeží. Vlny se zvedly ještě výš a murgoská loď se zmítala v sílícím větru. Trámy lodi skřípěly a naříkaly na protest proti nárazům mořských vln a nad hlavami jim znělo dunění plachet. Garion chvíli dunění naslouchal, než mu došlo, co to znamená. Nakonec ho vyburcoval praskot uprostřed lodi. „Ten idiot“

vykřikl, vyskočil a popadl plášť.

„Co se děje?“ ptal se poplašeně Sadi.

„Nechal na stožárech všechny plachty. Jestli se zlomí hlavní stěžeň, jsme ztraceni!“ Garion se otočil na podpatku, vyrazil z kabiny a schůdky na palubu bral po třech. „Kapitáne!“ zařval, když vyběhl do deště. Přes palubu se přelila vlna a podrazila mu nohy; octl se až po kolena ve vodě a křečovitě se chytil jednoho z narychlo natažených záchranných lan. „Kapitáne!“ zakřičel znovu a ručkoval po laně směrem k zádi.

„Ano, pane?“ zakřičel v odpověď udivený kapitán.

„Stáhněte plachty! Začíná se lámat hlavní stěžeň!“

Kapitán se zadíval do ráhnoví a svraštil čelo. „To je nemožné, pane,“ bránil se, když k němu Garion dorazil. „V téhle bouři muži do lanoví nemohou.“

Garion si vymnul déšť z očí a ohlédl se pres rameno na mocně vydutou hlavní plachtu. „V tom případě je budeme muset odříznout.“

„Odříznout? Ale pane, ta plachta je nová.“

„Buď přijdeme o plachtu, nebo o loď. Pokud vyvrátí vítr hlavní stěžeň, rozlomí se loď vejpůl - a pokud ne, rozbijeme se o skály. A teď sundej tu plachtu - nebo to udělám já.“

Kapitán na něj nevěřícně třeštil oči.

„Věř mi,“ křičel Garion, aby přehlušil vítr, „jestli to budu muset udělat já, vezmu přitom i všechno ostatní - všechny plachty, ráhnoví i nástavby.“

Kapitán okamžitě začal hulákat příslušné rozkazy.

Jakmile byla hlavní plachta odříznuta a odlétla kamsi do bouře, děsivé otřesy a praskot ustaly a loď plula dál hladce, hnaná větrem v malé příďové plachtě.

„Jak daleko je to ještě do ústí Gorandského moře?“ zeptal se Garion.

„Ne moc, pane,“ odpověděl kapitán, otíraje si zpocenou tvář. Rozhlédl se po rozbouřeném moři kolem a nízké, téměř neviditelné čáře pobřeží po pravici. „Támhle je to,“ řekl a ukázal na stěži patrný pahorek, vykukující asi tak míli před nimi. „Vidíte ten mys - ten, na jehož konci je ten bílý útes? Průplav je přímo za ním.“ Obrátil se k ná-

mořníkům, křečovitě se držícím zábradlí na zádi. „Spusťte plovoucí kotvu," nařídil,

„K čemu to?" ptal se Garion.

„Jedeme příliš rychle, pane," vysvětloval kapitán, „Projet kanálem není jednoduché, a budeme muset ostře manévrovat. Plovoucí kotva nás bude brzdit."

Garion to uvážil a zamračil se. Něco se mu na tom zdálo divné, ale nebyl schopen říci konkrétně co. Přihlížel, jak námořníci vyvlekli ven těžký pytel z plachtoviny a hodili jej přes palubu. Pytel zmizel vzápětí pod hladinou; lano se napnulo a loď se otřásla a znatelně zpomalila.

„Tak je to lepší," pronesl kapitán s určitým uspokojením.

Garion si zaclonil oči před ledovým deštěm, jejž mu hnal vítr přímo do tváře, a ohlédl se za sebe. Malloreánci zmizeli z dohledu. „Co je tak zlého na tom kanálu?" zajímal se.

„Přímo uprostřed průplavu jsou skály, pane. Abychom se jim vyhnuli, musíme plout těsně u pobřeží, ať už u jednoho či druhého.

Lepší ale bude jižní břeh, protože na něm se nachází zátoka, do níž míříme."

Garion pokývl. „Půjdu upozornit ostatní, že bude ostrý obrat doprava. Náhlá změna kursu by mohla napáchat dole dost slušný zmatek."

„Obrat na pravobok," opravil ho kapitán káravě.

„Cože? Ach tak. Ne, tomu by stejně většina z nich nerozuměla." Garion se vydal vpřed, přejížděje přitom pohledem nízký břeh, který v dešti pomalu ubíhal nazad. Útes a výběžek pevniny za ním už byly docela blízko. Před nimi se rozprostíral průplav, posetý čnějícími rozeklanými skalisky. Protáhl se dolů do úzké, tmavé chodbičky, a než otevřel dveře do kabiny, oklepal z pláště tolik vody, kolik jen mohl. Vstrčil hlavu dovnitř. „Jsme v ústí Gorandského moře," hlásil. „Za chvíli obracíme ostře na pravobok." Tiše zaklel; zase zapomněl.

„Kamže obracíme?" zeptala se Se'Nedra.

„Doprava"

„A proč tedy neřekneš normálně doprava?"

Nechal to bez povšimnutí. „Až k tomu dojde, asi to trochu za-

houpá s lodí, tak se radši něčeho držte. Uprostřed kanálu je útes, takže budeme muset plout těsně kolem jižního břehu, abychom se mu vyhnuli - „ V tom to Garionovi došlo - loď se obracela a vplouvala do kanálu. „U Belara!“ zaklel. Bleskově se otočil, sáhl přes rameno pro meč Železné ruky a vyřítil se zpět do chodby. Rozrazil dveře na schůdky a vyběhl na deštěm smáčenou žádni palubu s pozdviženým mečem. „Odřízněte to!“ řval. „Odřízněte plovoucí kotvu!“

Kapitán na něj nechápavě zíral.

„Přesekněte to prokleté lano!“ hulákal Garion. Vrhl se mezi shromážděné lodníky a ti se mu zoufale snažili uhnout z cesty. Loď už vykonala ostrou otáčku kolem útesů a mířila do volných vod mezi nimi a břehem. Plovoucí kotva, tažená silou větrem bičovaných vln, však pokračovala dál, přes ústí kanálu. Lano, které bylo ještě před chvílí povolené a zmizelo ve vlnách, se prudce napjalo a strhlo loď z jejího kursu. Síla toho bočního nárazu podrazila Garionovi nohy a on plnou vahou dopadl na zábradlí. „Přesekněte lano!“ křičel dál a pokoušel se vymotat z lan, tvořících zábradlí. „Honem!“

Bylo už však pozdě. Těžká plovoucí kotva, hnaná drtivou silou bouře, svým škubnutím nejenže loď zastavila, ale táhla ji neúprosně vzad - od bezpečných voď kanálu přímo na zubatá skaliska.

Garion se vyškrábal na nohy, odstrkuje přitom lodníky, jež postihl stejný osud. Zoufale ťal ze všech sil do drnčícího lana a přitom zasáhl nejen je, ale i rumpál, na němž bylo přivázáno.

„Co to děláte, pane?“ protestoval kapitán.

„Kormidlo!“ křičel Garion. „Obrat na pravobok! Dělejte! Honem!“ Ukazoval na hrozivé ostří útesů, pěnící a řvoucí nárazy vln přímo v cestě.

Kapitán vytřeštil oči. Nato se obrátil a vytrhl kormidlo z rukou strnulého kormidelníka. Instinktivně otočil jeho pákou prudce doleva.

„Na pravobok!“ zařval Garion. „Otoč to doprava!“ „Ne, pane," vzdoroval kapitán. „Musíme nalevo - doleva.“ „Vždyť jedeme pozpátku, ty osle! Otoč doprava!“ „Na pravobok,“ opravil ho kapitán nepřítomně. Stále zápasil s myšlenkou, jež na něj byla příliš složitá - a přitom pevně držel kormidlo v kursu, který se jim záhy stal osudným.

Garion se pokoušel prodrat přes vrávorající členy posádky k

zmatenému veliteli, ale v tom se odkudsi zdola pod čárou ponoru ozval děsivý trhavý zvuk a loď nadskočila, jak narazila zádí na útes. Žebra lodi začala skřípět a praskat, jak ostrá skaliska pronikala jako nůž do břicha lodí. Zůstali viset, doslova napíchnuti na skalách, zatímco vlny, bušící do boků, dokonávaly dílo zkázy.

Kapitola devatenáctá

GARION SE S NÁMAHOU ZVEDL, potřásaje hlavou, aby se zbavil zvonění v uších a hvězdiček tančících mu před očima. Náhlý náraz jej poslal po hlavě přímo do zábradlí a na zátylku se mu teď táhla dlouhá, bolestivá podlitina Vzduch kolem naplnilo mnoho lidských hlasů. Z paluby se ozýval křik a z vody volání o pomoc. Loď se otřásala a sténala a těžké vlny bušily jako kladivo do roztříštěného dna spočívajícího na odshora neviditelné skále. Garion zamrkal, zatřásl ještě jednou hlavou a jal se opatrně klouzat po zvedající se a klesající palubě ke schůdkům do podpalubí. Když se tam dostal, Belgarat a Durnik se už prodírali ven. „Co se stalo?“ křičel stařec.

„Narazili jsme na útes,“ sdělil Garion. „Je někdo dole raněn?“

„Všichni v pořádku - jen trochu potlučení.“

Garion se dotkl podlitiny na zátylku a přimhouřil oči při prudkém bodnutí. Pak se podíval na prsty; krev na nich naštěstí nebyla.

„Co se ti stalo?“ ptal se Belgarat.

„Uhodil jsem se do hlavy.“

„Já myslel, že jsme se dohodli, že už to dělat nebudeš?“

Paluba se jim pod nohama otřásla. Zezdola se ozvalo temné zadunění a s ním i zvuk třištících se trámů a prken.

„Belgarate,“ vyhrkl poplašeně Durnik, „uvázli jsme na útesu. Ten příboj rozbije loď na kusy.“

Belgarat se rychle rozhlédl. „Kde je kapitán?“ houkl.

Garion pohlédl k zádi. „Stál támhle u kormidla, dědečku.“ Vystoupal krátký svah k zádi a chytil se kormidelníka, který mu klopýtal naproti. „Kde je kapitán?“ křikl na něj.

„Pryč. Spadl přes palubu ve chvíli, kdy jsme narazili na útes.“ V kormidelníkových očích se zračil šok a hrůza. „Jsme ztraceni!“ zaječel.

„Nech toho!“ utrhl se Garion. „Kapitán spadl přes palubu, dědečku,“ zakřičel, aby přehlušil bouři a zmatenou vřavu na palubě.

Belgarat a Durnik zdolali rychle tři schody, dělící je od zadní paluby. „V tom případě se o vše budeme muset postarat sami,“ řekl stařec. „Kolik času nám ještě zbývá, Durniku?“

„Mnoho ne. Žebra dole praskají jedno po druhém a je slyšet, jak se dovnitř valí voda.“

„Musíme ji dostal dolů z toho útesu - než se rozerve celé dno.“

„Ten útes je to jediné, co nás ještě drží nad vodou, Belgarate,“ namítl kovář. „Pokud z něj sklouzneme, potopíme se během několika minut.“

„Pak tedy musíme najet přídí na mělčinu. Pojďte se mnou, oba.“ Přešel ke kormidlu a uchopil jej. Zatočil několikrát doleva a doprava a zaklel. „List kormidla je pryč.“ Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a pak se obrátil k čekající dvojici. „Musíme ji vytáhnout z té skály, všichni naráz a na první pokus,“ řekl. „Pokud ji budeme tahat na několikrát, rozerveme ji ještě víc.“ Otřel si z obličeje déšť a mořskou tříšť a zadíval se k pobřeží, dobře míli vzdálenému. Nato ukázal k mysu a bílému útesu, čnějícímu strmě z bouřícího příboje. „Hned vlevo od útesu je pláž,“ oznámil. „Pokusíme se tam dostat. Není moc dobře chráněná a kolem trčí z písku spousta skalisek, ale je to nejbližší mělčina, kterou máme.“

Durnik se vyklonil přes zábradlí a prohlížel si bok lodi. „Ta díra je dost velká, Belgarate,“ hlásil nevesele. Zašilhal přes pruh vody k označené pláži. „Naší jedinou nadějí je rychlost. Jakmile se loď dostane z útesu, začne se potápět. Budeme ji muset tlačit k té pláži, jak nejrychleji to půjde - a bez kormidla jen těžko udržíme směr.“

„Máme snad nějakou jinou možnost?“ zeptal se ho Belgarat.

„Žádná mne nenapadá.“

„Pak tedy do toho.“ Stařec je přejel pohledem. „Jste připraveni?“

Garion a Durnik přisvědčili a napřímili se, soustřeďujíce vůli tak usilovně, jak jen dokázali. Garion cítil mravenčení v celém těle a zatínal zuby, aby nasbíranou sílu ještě chvíli udržel.

„Teď!“ štěkl Belgarat.

„Zvedni se!“ vydechli všichni tři jednohlasně.

Zmrzačená záď se pomalu a líně nadzvedla na vířících vlnách a roztříštěná žebra dole zaskřípěla, jak se trup uvolnil z útesu.

„Tam!“ křikl Belgarat a namířil prstem k matně se rýsující pláži.

Garion napřel svou vůli dozadu, proti pěnou zbrocené skále. Loď se těžce položila na vodu, ponořujíc se zádí rychle do vln. Pak se rozjela; zprvu pomalu, ale hbitě zrychlovala, až se hnala téměř jako před osudným nárazem. I přes vytí větru slyšeli vodu, rozráženou ostrou přídí, a bezpečí pláže se blížilo.

Vzápětí však narazili na vířivé proudy v hlavním korytě a loď, zbavená kormidla, se začala točit sem a tam a kymácet se, až hrozilo, že se převrátí. „Držte ji rovně!“ křičel Belgarat. Na čele mu vyvstávaly žíly a čelisti měl pevně semknuté.

Garion dělal, co mohl. Dokud loď jela dostatečně rychle, příval vody, deroucí se dovnitř rozervanou zádí, byl minimální, ale jestli nastaví bok mohutným vlnám, bude to počátek konce. Ztrátu rychlosti už nenahradí a vnitřek lodi se naplní vodou během několika okamžiků, Garion sevřel trup lodi plnou silou své vůle a držel jej ze všech sil ve správném směru. Přitom se stále snažil postrkovat loď směrem ke spásné pláži.

Ještě tři sta sáhů. Zpocený a vyčerpaný Garion už viděl pěnící příboj, rozlévající se po písčité pláži, tu a tam poseté balvany.

Dvě stě sáhů. Už slyší burácení vln o skály.

Sto sáhů. Pocítil mocnou vlnu, která se pod nimi zvedla a nesla je k záchrana, vzdálené už jen malý kousek.

A pak, ve chvíli, kdy se loď užuž dotýkala pěnou pokrytého písku, se obrovitá vlna, jež je sem donesla, náhle stáhla zpět a od středu trupu zazněl ohlušující, drtivý náraz, jak přistáli na balvanu, skry-

tém až dosud příbojem. A znovu byl Garion vržen na palubu a napůl omráčen strašlivou srážkou.

Příboj kolem nich duněl dál a praskot trámů v břiše lodi stále protínal vzduch, ale byli v bezpečí. Příď zničené lodi ležela pevně zabořena do mokrého písku pláže. Garion se pomalu a bolestně zvedl. Cítil se zcela vyčerpán. Paluba pod nohama se mu náhle podivně naklonila a zezdola zaznělo ještě silnější praskání a tříštění.

„Mám dojem, že jsme při tom nárazu na balvan zlomili páteř lodi," řekl Durnik roztřeseně. Obličej měl šedivý únavou a tělo se mu chvělo. „Měli bychom dostat lidi ven."

Belgarat vstal z odtokové stružky, lemující okraj paluby. Na tváří měl zarudlou pohmožděninu, po tváři mu stékal déšť a mořská tříšť a z očí mu sálal vztek. Šťavnatě nadával. Zničehonic se ale zarazil a vztek z něj vyprchal. „Koně!" vyjekl. „Jsou dole v nákladním prostoru. Durniku, honem!"

Ale kovář už se hnal k zborcenému průlezu do nákladového prostoru. „Zavolejte Totha, ať mi jde na pomoc!" křikl přes rameno. „Musíme koně vyprostit!"

„Garione!" vyštěkl Belgarat. „Postarej se, ať všichni opustí kajuty a vstoupí na souš. Tenhle vrak se zanedlouho začne rozpadat."

Vydali se vpřed, obezřetně šplhajíce po nakloněné palubě a mhouříce oči před deštěm a vodou, které jim vítr vháněl do tváří. Přikrčili se do napůl utržených dveří na zádi a seběhli do podpalubí. Úzkou chodbou se rozléhalo praskání lodních žeber a prken.

Kabina na zádi byla v dezolátním stavu. Náraz na útes a další na balvan na pláži vytrhl ze svého místa většinu připevněného nábytku. Roztříštěná žebra trčela ze stěn a okna na zádi byla rozbita a vytržena z pantů. Otvory po nich sem teď létal déšť a pěna vlnobití.

Se'Nedra s Pralou se tiskly k sobě a vyděšené se dívaly kolem sebe, Urgit se křečovitě držel jednoho z trámů, jako by očekával další náraz, a Sadi napolo seděl v jednom rohu a rukama chránil své červené pouzdro. Polgara se však tvářila rozzlobeně. Byla mokrá; déšť a mořská voda jí promáčela šaty až na kůži a oči sejí blýskaly jako člověku, kterého někdo velice urazil. „Cos to prováděl, člověče?" obořila se na Belgarata, sotva se spolu s Garionem objevil v rozbitých dve-

řích.

„Najeli jsme na útes, Pol," vysvětlil stařec. „Do lodi tekla proudem voda, takže jsme museli najet na mělčinu."

Převalovala tu odpověď v hlavě, očividně ve snaze najít nějakou záminku k pokračování své kritiky.

„O tom se můžeme bavit později," ozval se Belgarat netrpělivě a rozhlédl se. „Jste všichni v pořádku? Musíme ihned opustit vrak."

„Jsme na tom tak, jak by se po takových ranách dalo čekat, otče," opáčila Polgara. „Ale kam ten spěch? Říkal jsi přece, že jsme na mělčině."

„Narazili jsme pod vodou na balvan a zlomili páteř lodi. Tato část lodi je stále ještě ve vodě a jediné, co ji ještě drží pohromadě, je smůla, utěsňující spáry mezi prkny. Musíme na příď a opustit ihned loď."

Pokývla „Rozumím, otče." Obrátila se k ostatním, kteří ohromeně přihlíželi. „Posbírejte všechno, co dokážete pobrat," zavelela. „Musíme na břeh."

„Já půjdu pomoci Durnikovi s koňmi," řekl Garion. „Erionde? Vezmi Totha a pojďte se mnou." Vykročil ke dveřím, ale ještě se obrátil na Se'Nedru. „Nestalo se ti nic?" ujišťoval se.

„Myslím, že ne," řekla trochu vyděšeně a třela si velkou odřeninu na koleni.

„Zůstaň s tetou Pol," řekl jí a opustil místnost.

Situace v nákladním prostoru byla ještě horší, než očekával. Voda, hluboká po kolena, vířila a šplouchala v matném světle, deroucím se sem roztříštěným trupem. Všude plavaly krabice, balíky a žoky a hladina špinavé vody, páchnoucí po podpalubním kalu, byla plná třísek z roztříštěných trámů. Durnik už sehnal dohromady stádečko vyděšených koní a teď s ním stál namačkán u lodního boku, kde byla voda nejmělčí. „Ztratili jsme tři koně," hlásil, „dva měli zlomený vaz a jeden se utopil."

„Které koně?" ptal se Eriond rychle.

„Ten tvůj je v pořádku, Erionde," chlácholil jej Durnik. Obrátil se zpátky ke Garionovi. „Pokoušel jsem se dát dohromady naše zavazadla. Všechno je samozřejmé promočené. Navíc byly veškeré zásoby

uloženy na zádi. K těm se už nedostanem.“

„S tím se vypořádáme později,“ mávl rukou Garion. „Podstatné je dostat ven koně.“

Durnik zašilhal na dvě stopy široký otvor s rozeklanými okraji, šklebící se na zádi do pěnících vln. „Tamtudy je to příliš nebezpečné,“ poznamenal. „Budeme muset přes bok někde na přídi. Dojdu si pro sekeru.“

Garion zavrtěl hlavou. „Na chození pro sekeru není čas. Pokud se záď odlomí, příď se patrně převrátí. Jestli k tomu dojde, přijdeme o dalších pár koní. A záď se už trhá.“

Durnik se zhluboka nadechl a narovnal ramena. Netvářil se právě vesele.

„Já vím,“konejšil jej Garion a položil mu dlaň na paži. „Já jsem taky unavený. Nemá smysl si prosekávat cestu trupem někam do hluboké vody.“

Nebylo to však tak těžké, jak se obávali. Tothova pomoc byla znát.

Vybrali si místo v boku lodi mezi dvěma bytelnými žebry a pustili se do práce. Zatímco Durnik a Garion začali obezřetně vylamovat dřevo lodi mezi žebry silou koncentrované vůle, zaútočil Toth na totéž místo silnou železnou tyčí. Spojenými silami magie a fyzické síly se jim brzy podařilo prorazit nízký, úzký otvor.

Silk stál na pláži, bezpečně z dosahu třísek, které při té dřevorubecké práci létaly. Plášť mu divoce vlál ve větru a příboj mu máčel kotníky. „Jste v pořádku?“ zahulákal přes vytí vichřice.

„Celkem ano,“ zakřičel Garion v odpověď. „Pojď nám pomoci s těmi koňmi.“

Ale ať se Durnik s Eriondem snažili sebevíc, k smrti vystrašení koně odmítali vkročit do vířící a pěnící vody. Nakonec jim museli zavázat oči. Pak už to bylo lepší a koně, vedeni zmáčenými muži, se protahovali jeden po druhém úzkým otvorem ven. Když poslední ze zvířat stanulo na mokrém písku a třáslo se pod studeným bičem větru a deště obrátil se Garion zpět k vraku, malátně se zvedajícímu v rytmu vln. „Teď ta zavazadla,“ křikl na ostatní. „Zachraňte z nich, co půjde, ale žádné riskování.“

Murgoští námořníci, poté co seskákali z přídi do písku, se stáhli přes pláž do chatrného úkrytu na závětrné straně obzvlášť velkého balvanu. Stáli tam natěsnáni v hloučku a mrzutě sledovali vykládku. Garion se svými přáteli zatím navršili zavazadla notný kus za linii pěny, značící, kam až dosáhne příboj.

„Přišli jsme o tři koně a veškeré zásoby jídla," hlásil Garion Belgaratovi a Polgaře. „Jinak máme, myslím, všechno - kromě věcí, které jsme nechali v kajutách."

Belgarat zašilhal vzhůru na valící se déšť. „Tři zavazadla se dají rozložit na ostatní koně," řekl, „ale jídlo budeme potřebovat"

„Je příliv, nebo odliv?" zajímal se Silk, když skládal poslední várku zavazadel.

Durnik zběžně očima prozkoumal rozbouřený průplav, za nímž se skrývalo Gorandské moře. „Řekl bych, že právě vrcholí příliv."

„V tom případě o nic nejde," pokrčil rameny mužík. „Vyhledáme nějaký úkryt a počkáme, až moře trochu ustoupí. Pak se vrátíme a můžeme vrak po libosti prohledat. Za odlivu bude zcela na suchu."

„Tvůj plán má jen jedinou chybu, princi Kheldare," upozornil jej Sadi a zašilhal k hornímu konci pláže. „Zapomínáš na lodní posádku. Jsou to Murgové a navíc uvěznění v pasti opuštěného pobřeží, kolem něhož křižuje přinejmenším tucet mallorejských lodí a pátrá po nich. Malloreánci zabíjejí Murgy skoro se stejnou chutí jako Alorni; námořníci se tedy budou chtít dostat co nejdál odsud, a to co nejrychleji. Bude rozumné odsud odvést koně - pokud o ně nechceme přijít."

„Naložíme věci a nasedneme," rozhodl Belgarat. „Sadi má pravdu. K lodi se koneckonců můžeme vrátit později."

Rozbalili zavazadla, rozložili je tak, aby nahradili tři ztracená zvířata, a pak začali sedlat.

Námořníci, vedeni vysokým, rozložitým mužem s ošklivou jizvou pod levým okem, se k nim pomalu vraceli přes pláž. „Kam chcete jet s těmi koňmi?" ozval se Murgo rázně.

„Nevím, co je ti do toho," opáčil Sadi chladně.

„O to se postaráme, aby nám do toho bylo, co, chlapi?"

Z hloučku promočených lodníků to zahučelo na souhlas.

„Ty koně patří nám," namítl Sadi.

„To je nám jedno. Je nás dost na to, abychom si vzali vše, co budem chtít.“

„Proč plýtváme časem na řeči?“ zakřičel jeden z mužů za zjizveným Murgem.

„Správně,“ zavrčel vůdce. Z pochvy u boku vytáhl krátký, zrezivělý meč, pozvedl jej a zařval přes rameno: „Za mnou!“ Vzápětí se však s bolestivým jekem svíjel v písku, svíraje si zlomenou pravou paži. Toth, aniž pohnul jediným svalem v tváři, totiž nedbalým pohybem paže poslal vzduchem svou železnou tyč - a po krátkém zasvištění následovalo ostré prasknutí zasaženého předloktí.

Námořníci couvli, poděšeni osudem svého vůdce. Pak však neoholený chlapík vpředu pozvedl těžký lodní hák. „Na ně!“ zahulákal. „Je nás víc!“

„Možná by sis nás rád ještě jednou přepočítal,“ ozvala se Polgara mrazivě. Garion, který již mezitím pokročil vpřed a vytrhl meč z pochvy, měl náhle pocit, že vlevo od něj kdosi podivný stojí. Po jeho boku se tyčil obrovitý Barak se svým rudým vousem, tak skutečný, jako by tu opravdu stál.

Zleva cosi zacinkalo a v okamžiku se tam zjevil Mandorallen a jeho brnění se vlhce lesklo v dešti. Sáh za ním vykukovala Hettarova jestřábí tvař. „Což myslíte sobě, přátelé?“ otázala se postava k nerozeznání podobná skutečnému baronovi z Vo Mimbre. „Máme-li padouchům těm příležitost k útěku dáti, či vrhneme se na ně a v mžiku životy jejich zmarníme?“

„To druhé mi připadá příjemnější,“ zahučel Barakův přízrak. „Co myslíš ty, Hettare?“

„Jsou to Murgové,“ odtušil Hettarův stín svým tichým, hrozivým hlasem a vytáhl šavli. „Zabijme je teď a tady. Tak je aspoň nebudeme muset honit jednoho po druhém, až se rozprchnou.“

„Říkal jsem si, že to pochopíš,“ rozesmál se Barak. „Tak dobrá, pánové, do toho.“ Pozvedl těžký meč.

Tři přeludy, o poznání větší než jejich živé předlohy, se pochmurně blížily k pobledlým lodníkům. V jejich středu kráčel Garion, bolestně si vědom skutečnosti, že jde ve skutečnosti sám, a mířil před sebe obrovitým mečem. V tom ale spatřil za Barakovým obrazem To-

tha s jeho železnou ryčí a o kus dál Sadiho, zvedajícího otrávenou dýku. Na opačném konci řady zaujali místa Durnik se Silkem.

Barakův přelud mrkl na Gariona. „Garione, teď!“ Byl to Polgařin hlas, který zazněl z vousatých úst.

Ihned pochopil. Uvolnil mentální pouta, kterými jindy omezoval Orb. Obrovitý meč vmžiku vzplál a z jeho hrotu vystřelil modrý oheň, téměř až do tváří vyděšených Murgů.

„Všichni z vás- kdo touží na místě zemřít a tak se osvobodit od útrap bytí, učiňte krok vpřed!“ zahřměl rudovousý stín po Garionově pravici tak velkolepě, že by to ani jeho originál lépe nedokázal. „Za okamžik můžete být rozsekáni na kusy a v náručí svého jednookého boha.“

Na okamžik všechno ztichlo a vzápětí se dali muži na útěk.

„Ó bohové!“ zazvonil přímo za Garionem Polgařin hlas. „Něco takového jsem chtěla udělat už dobrých tisíc let!“ Garion se obrátil a spatřil ji, jak tam stojí na pozadí rozbouřeného moře a ženoucích se černých mraků, s cípy modrého pláště divoce létajícími ve větru. Deštěm zplihlé vlasy se jí lepily na tvář a krk, ale oči jí z únavy vrásek zářily vítězstvím.

„Pol, holčičko moje!“ vykřikl Belgarat a sevřel ji v náručí. „Bohové, z tebe by ale byl syn!“

„Jsem sice jen tvoje dcera, Belgarate,“ odpověděla prostě, „ale myslíš, že by to syn dokázal líp?“

„Ne, Pol,“ rozesmál se stařec. Drtil ji o hrudník a mlaskavě jí líbal na mokré líce. „Určitě ne.“

Zarazili se, překvapeni a trochu rozpačití z té nesmírné lásky, kterou se snažili před sebou ukrývat celá tisíciletí a která se přece jen projevila naplno na téhle větrem a deštěm bičované pláži na konci světa. Téměř stydlivě se na sebe podívali a pak, neschopni se už déle ovládat, propukli v smích.

Garion se odvrátil, oči náhle plné slz.

Urgit se zatím skláněl nad lodníkem se zlomenou paží. „Pokud by ti nevadilo nechat si poradit od svého krále, příteli,“ prohodil zdvořile, „dovolil bych si ti připomenout, že moře v okolí se přímo hemží Malloreánci, kterýžto národ nalézá přímo dětinské potěšení v ukřižo-

vávání každého Murga, na něhož narazí. Nemyslíš, že by bylo moudré - pro tebe i tvé přátele - zmizet co nejdál od zbytků téhle lodi?“ Ukázal očima významné na zpustošený vrak.

Námořník vrhl vyděšený pohled na rozbouřený kanál a vyškrábal se na nohy. Opatrně si držel zlomenou paži a pospíchal zpět přes pláž ke svým druhům.

„Pozoruhodně chápavý člověk, že?“ utrousil Urgit k Silkovi.

„Prokazuje - na Murga - až výjimečnou bystrost,“ souhlasil mužík a rozhlédl se po zbytku družiny. „Co kdybychom nasedli na koně a zmizeli z téhle pláže?“ navrhl. „Ten vrak tu funguje jako maják pro Malloreánce a naše přátele z lodi by mohlo napadnout zkusit to znovu.“ Rozhlédl se se zájmem po mohutných přeludech, jež Polgara vyvolala. „Jen tak pro zajímavost, Polgaro, byl by nám alespoň některý z těch tvých obrázků k něčemu, kdyby došlo ke skutečnému boji?“

Polgara se ještě nepřestala smát a v levandulových očích se jí opět vesele zablýsklo. „Abych byla zcela upřímná, Silku,“ odpověděla, „nemám nejmenší tušení.“

Z neznámého důvodu se všichni rozesmáli tak, že nemohli přestat.

Kapitola dvacátá

SVAH HŘBETU TÁHNOUCÍHO SE PO celé délce poloostrova byl pokryt vysokou trávou, ohýbající se pod prudkým deštěm. Když se vzdálili kousek od pláže, Garion se ohlédl zpět. Murgoští námořníci se hemžili kolem lodi a snažili se z ní zachránit, co se dalo, vrhajíce občas ustrašené pohledy na rozbouřený průplav.

Na hřebeni se do nich opřela vichřice plnou silou; rvala z nich šaty a zalévala je celými proudy vody. Belgarat zastavil koně, zaclonil si dlaní oči před deštěm a rozhlédl se po holé, promočené pláni před nimi.

„Jet dál je absolutně vyloučeno, otče," prohlásila Polgara, přitahujíc si těsně k tělu promočený plášť. „Budeme muset najít nějaký úkryt a počkat, až se počasí uklidní."

„To může být dost těžké, Pol," Rozhlížel se po travnatých plochách, jež nenesly žádnou známku lidského osídlení. Široké údolí pod nimi bylo zbrázděno hlubokými koryty, jimiž se dolů hnaly zpěněné potoky a odhalovaly v trávě oblé balvany a lavice štěrku, nacházející se pod tenkou vrstvou půdy a travnatým kobercem. Vítr se hnal přes moře trav a ohýbal jeho stébla do vln, posetých dolíčky studeného, se sněhem smíchaného deště. „Urgite," zeptal se stařec, „žijí v těchto končinách nějací lidé?"

Urgit si otřel obličej a rozhlédl se kolem, „Nemyslím," opáčil. „Na mapách téhle části Kthaky není nic kromě jediné cesty, vedoucí

do vnitrozemí. Možná bychom mohli narazit na nějaké osamělé stavení, ale dost o tom pochybuji. Půda je zde příliš chudá, než aby se na ní dalo něco pěstovat, a zimy jsou příliš drsné, než aby se zde mohl pást dobytek.“

Stařec chmurně pokývl. „To jsem víceméně předpokládal.“

„Možná bychom mohli postavit stany,“ napadlo Durnika, „ ale budeme tu na otevřené pláni a dřevo na oheň široko daleko žádné.“

Eriond trpělivě seděl na svém hřebci, čekal, rozhlížeje se po pusté krajině, a tvářil se, jako by ji poznával. „Nemohli bychom se schovat ve strážní věži?“ zeptal se.

„Jaké strážní věži?“ užasl Belgarat a rozhlédl se znovu. „Nic takového nevidím.“

„Odsud ji neuvidíš. Je skoro celá rozpadlá. Ale sklep by měl být v pořádku.“

„Já na tomhle pobřeží o žádné věži nevím,“ ozval se Urgit.

„Už dlouho není používaná.“

„A kde je, Erionde?“ zeptala se Polgara. „Můžeš nám ukázat, kde se nalézá?“

„Ovšem. Není to odtud daleko.“ Mladík obrátil hřebce a vydal se vzhůru na nejvyšší bod hřebene. Když zdolali stoupání, podíval se Garion dolů a spatřil, jak z trávy vyčnívá slušné množství kamenných kvádrů. Na tu vzdálenost to nebylo vidět přesně, ale přinejmenším na některých z kvádrů se rýsovalo cosi připomínající stopy kamenického dláta.

Když vyjeli na vrchol, vichřice zavyla ještě silněji a poletující dlouhá tráva šlehla koně po nohou. „Jsi si jistý, Erionde?“ křičela Polgara, aby přehlušila skučení větru.

„Můžeme se k ní dostat z druhé strany,“ odvětil s jistotou. „Ale asi bude lepší vzít koně za uzdu. Vchod je dost blízko okraji útesu.“ Sklouzl ze sedla a vedl je přes travnatý, oblý vrchol kopce. „Tady si dejte pozor,“ varoval. „Část střechy se propadá.“

Přímo za travnatou proláklinou plošina končila a příkře spadala na úzkou římsu, poslední výspu před propastí útesu. Eriond opatrně sešel na římsu a vedl koně po ní. Garion jej následoval; jakmile však stanul na římse, vrhl pohled přes její okraj. Hluboko pod sebou spatřil

vrak, ležící na pokraji moře. Po mokré pláži se od něj táhl široký pruh stop, aby o kus dál končil v šedé stěně deště.

„Tady je to," ozval se Eriond. Nato i s koněm zmizel - zdálo se, že přímo v travnatém břehu.

Ostatní šli udiveně za ním a nalezli úzký, klenutý otvor, očividně zhotovený lidskýma rukama. Dlouhá tráva kolem se už dávno rozrostla do takové výšky, že otvor téměř zakryla. Garion se vděčně prodral otvorem do temnoty, v níž to sice páchlo zatuchlinou, ale zato nefoukal vítr.

„Napadlo někoho vzít s sebou pochodně?" ptal se Sadi.

„Obávám se, že byly všechny u zásob," potřásl hlavou Durnik. „Počkejte, něco zkusím." Garion pocítil lehké zavlnění a zaslechl slabý šustot. Objevila se skvrna matného světla, vznášející se nad Durnikovou dlaní. Světlo postupně sílilo, až všichni dobře rozeznali vnitřek prastaré zříceniny. Stejně jako většina dávných staveb, i toto nízké sklepení mělo klenutý strop. Nesly jej kamenné pilíře a žebra, opírající se o stěny. Přesně tutéž konstrukci už Garion viděl v celé věky starém paláci krále Anhega v Alomském údolí, v troskách Vo Wacune, v dolních patrech své vlastní rivanské Citadely, a dokonce i v dutou ozvěnou znějícím hrobě jednookého boha v Kthol Mišraku.

Silk si tázavě Erionda prohlížel. „Ty nám to určitě vysvětlíš," řekl. „Jak ses o tomhle místě dozvěděl?"

„Nějakou dobu jsem zde žil se Zedarem - když čekal, až dorostu natolik, abych mohl ukrást Orb."

Silk se zatvářil maličko zklamaně. „Jak obyčejné," utrousil.

„To mne mrzí." opáčil Eriond a zavedl koně k jedné ze stěn. „Chtěl bys radši, abych si vymyslel něco zajímavějšího?"

„To je jedno, Erionde," chlácholil jej mužík.

Urgit mezitím zkoumal jedno z nosných žeber. „Nic takového dosud žádný Murgo nepostavil," konstatoval. „Kameny do sebe přesně zapadají."

„Bylo to postaveno, než sem Murgové přišli." ujistil jej Belgarat.

„Rasou otroků?" užasl Urgit. „Vždyť ti neumějí stavět nic jiného než chatrče z bláta,"

„To jenom předstírají. Stavěli věže - a také města - už v dobách, kdy Murgové žili ve stanech z kozích kůží.“

„Mohl byste někdo, prosím, rozdělat oheň?“ požádala Se'Nedra. Drkotala zuby a celá se chvěla zimou. „Mrznu.“ Garion se na ni podíval zblízka a zjistil, že má rty úplně promodralé.

„Dřevo na oheň je támhle,“ informoval Eriond. Zašel za jeden z pilířů a vynořil se s náručí sluncem a vodou vybělených větví. „Zedar a já jsme sbírali naplavené dřevo na plážích. Ještě ho tu docela dost zbylo.“ Donesl dřevo ke krbu v zadní stěně sklepa, pustil je na zem a nakoukl do komína. „Zdá se být čistý,“ komentoval.

Durnik se dal okamžitě do práce se svým křemenem, ocílkou a troudem. Za chviličku už tenoučký oranžový plamínek olizoval špičatou stříšku z třísek, kterou kovář zbudoval na popelu v krbu. Všichni se shlukli kolem ohníčku a nedočkavě na něj házeli dřevo, aby se co nejdřív rozhořet.

„Takhle to nepůjde,“ pronesl Durnik s neobvyklou přísností. „Jenom byste ho uhasili.“

Zdráhavě se stáhli o půl kroku.

Durnik opatrně přikládal větvičky a třísky, potom malé klacíky a nakonec i velké kusy. Plameny vyšlehly výš a začaly se rychle šířit po dřevě, vyschlém na troud. Světlo z krbu začalo záhy plnit zšeřelý prostor a Garion cítil, jak mu na obličej dopadá první slaboučká vlna tepla.

„Tak dobrá, oheň máme,“ řekla Polgara suchým, věcným tónem, „ale co uděláme s jídlem?“

„Námořníci už od vraku odešli, Polgaro,“ podotkl Garion, „a odliv pokročil natolik, že zanedlouho bude celá loď na suchu. Vezmu pár nákladních koní a sjedu dolů. Zachráníme, co se dá.“

Durnikův oheň začal vesele praskat. Kovář vstal a ohlédl se na Erionda. „Zvládneš to tady?“ zeptal se.

Eriond přisvědčil a odešel za pilíř pro další dřevo.

Kovář se shýbl a sebral svůj plášť. „Můžeme jít s Tothem s tebou Garione.“ nabídl se. „Jen tak pro případ, že by se námořníci hodlali vrátit. Ale budeme si muset pospíšit. Zanedlouho se začne stmívat.“

Vichřice stále ještě vyla a metala Garionovi a jeho dvěma přátelům do očí celé hrsti deště se sněhem. Po chvíli strastiplné cesty však opět stanuli pod zubožením vrakem - a balvanem, na němž ukončil svou pouť.

„Jak dlouho myslíš, že ta bouře ještě potrvá?“ křičel Garion na Durnika.

„Těžko říct,“ zařval kovář v odpověď. „Může ustat ráno anebo, třeba řádit pár dní.“

„Taky mám takový nepříjemný pocit.“

Dorazili k vraku, sesedli a vstoupili do nákladního prostoru otvorem, který si nedávno do boku vytvořili. „Nemyslím, že toho tu najdeme příliš,“ poznamenal Durnik. „Naše vlastní jídlo zničila mořská voda a námořníci jen těžko něco lakového skladovali dole v lodi.“

Garion přitakal. „Dostaneme ven aspoň tetiny věci na vaření?“ nadhodil. „Řekl bych, že je bude chtít.“

Durnik se podíval směrem k přídi na vaky a balíky promáčené lodním kalem, jež se vršily na neuspořádané kupě v roztříštěné zádi, pravidelně omývané vlnami příboje. „Myslím, že ano,“ opáčil. „Podívám se.“

„Když už tu jsme, mohli bychom taky vzít věci, které jsme nechali v kajutách,“ připomněl Garion. „Já je půjdu posbírat a vy s Tothem držte námořníky z dosahu.“ Obezřetně vystoupil po roztříštěných prknech a žebrech k místu, kde byla zlomena lodní páteř, a vyšplhal se po žebříku do průlezu nahoře. Nato odklouzal po palubě ke schůdkům do kajut.

Trvalo mu ani ne čvrthodinku, než posbíral vše, co tu po sobě při odchodu zanechali. Vynesl ranec ven a upustil jej přes palubu do mokrého písku pláže.

Durnik vystrčil hlavu z podpalubních prostor přídě. „Moc toho tu není, Garione,“ hlásil. „Námořníci to vyklidili opravdu pečlivě.“

„Asi budeme muset vystačit s tím, co najdeme.“ Garion zašilhal nad sebe do deště. Nebe znatelně ztmavlo. „Měli bychom si pospíšit,“ varoval.

V deštivém a větrném soumraku zdolali opět kopec a opatrně svedli koně po římse nad srázem jen chvíli předtím, než poslední cáry

světla zmizely z oblohy. Vnitřek sklepení už byl příjemně vyhřátý a plný světla z vesele tančících plamenů. Jejich přátelé mezitím napjali mezi oblouky provaz a na něm sušili promočené svršky a přikrývky.

„Uspěli jste?“ zeptal se Silk, když se Garion objevil ve vchodu.

„Moc ne,“ přiznal Garion. „Námořníci vrak vyčistili opravdu důkladně.“

Durnik a Toth přivedli zbývající koně a sundali z nich několik narychlo vyrobených balíků. „Našli jsme vak s nějakým jídlem a taky fazole,“ hlásil, „a ještě hrnec plný medu. V jednom rohu se válel pytlík s několika pláty slaniny. Námořníci ji tam nechali, protože byla plesnivá, ale podařilo se nám plíseň z větší části odkrojit.“

„A to je všechno?“ otázala se Polgara.

„Obávám se, že ano, Pol,“ pokrčil rameny Durnik. „Přinesli jsme pánev a pár pytlíků dřeveného uhlí - protože v téhle části světa asi moc dříví nenajdeme.“

Lehce svraštila čelo a očima přejížděla inventář, který před ni postavili.

„Moc toho není. Pol,“ omlouval se, „ale dělali jsme, co jsme mohli.“

„Nějak si s tím poradím, drahý,“ usmála se na něj.

„Vzal jsem i šaty, které jsme nechali v kajutách,“ prohodil Garion od svého koně, jehož právě odstrojoval. „Pár kousků je dokonce suchých.“

„To je dobře,“ pochválila ho Polgara. „Pojďme se tedy nějak podělit o suché věci a já zkusím připravit něco k jídlu.“

Silk si podezřívavě prohlížel vak s jídlem. „Už zase bude ovesná polévka?“ otázal se nešťastně.

„Fazole by trvaly moc dlouho,“ opáčila. „S ovesnou kaši, oslazenou medem - a taky s kusem slaniny - do rána vydržíme.“

Povzdechl si.

Nazítří deštivá plískanice ustala, třebaže vítr i nadále cloumal dlouhými stébly trávy na zarostlém svahu. Garion, dobře zabalený v plášti, stál na římse před sklepením a rozhlížel se po zpěněných vlnách zálivu a příboji, tepajícím do pláže dole. Daleko na jihovýchodě se

zdálo, že mraky trochu řídnou, a mezi špinavě šedivým příkrovem probleskovala jasně modrá místa. Někdy během noci loď opět zalil příliv a definitivně vrak rozlomil, odnášeje pryč odlomenou záď. Na kraji příboje se líně pohupovalo několik roztrhaných kusů oděvu a Garion odvrátil oči ve snaze nevnímat němou připomínku námořníků, kteří byli při nárazu na útes smeteni přes palubu a utopili se v moři.

Nato spatřil notný kus od pobřeží množství červených plachet, jak se prodírají vlnami podél jižního pobřeží Gorandského moře k rozbitému vraku dole na pláži.

Belgarat a Eriond se protáhli závěsem z plachtoviny, kterým Durnik večer zakryl klenutý vchod do sklepení, a stanuli vedle Gariona. „Alespoň že přestalo pršet," prohodil k nim Garion, „a vítr zřejmě slábne. Jeden problém tu však přece jen máme." Ukázal na malloreánské lodi, blížící se ke břehu.

Belgarat zachrochtal. „Až uvidí vrak, docela určitě přistanou," souhlasil. „Řekl bych, že je čas odsud odjet."

Eriond se s podivným výrazem v tváři rozhlížel kolem. „Moc se to tu nezměnilo," poznamenal. Ukázal na malou, travou zarostlou lavičku na vzdáleném konci římsy. „Támhle jsem si chodil hrát - vždycky, když mne Zedar pustil."

„Povídal si s tebou často?" ptal se Belgarat.

„Jen málokdy." Eriond pokrčil rameny. „Byl pořád zabrán do sebe. Měl s sebou nějaké knihy a většinu času trávil s nimi."

„Muselo to být dost osamělé dětství," řekl účastně Garion.

„Nebylo to až lak zlé. Dost často jsem pozoroval mraky - nebo ptáky. Na jaře přilétali ptáci až sem a stavěli si hnízda v dutinách útesu. Když se trochu nakloníš přes okraj, snadno dutiny uvidíš, a já se vždycky rád díval, jak mladí poprvé vylétají z hnízda."

„Máš nějaké tušení, jak daleko je ta cesta, která vede do vnitrozemí?" zajímal se Belgarat.

„Obvykle nám to na ní trvalo tak asi den. Byl jsem ovšem tenkrát malý a nemohl jsem jít příliš rychle."

Belgarat přikývl. Zastínil si jednou rukou oči a pohlédl na malloreánské lodi, razící si pracně cestu k pobřeží. „Měl bych jít asi varovat ostatní," prohlásil. „Nemá smysl tady sedět a bránit se několika

dobře vyzbrojeným lodním posádkám najednou.“

Trvalo jim asi tak hodinu, než sbalili dosud vlhké oblečení a skrovné zásoby jídla a naložili je na koně. Nato se i s koňmi protáhli portálem, zakrytým plátěným závěsem, a zamířili do vnitrozemí. Garion sledoval Erionda, jak se ještě jednou maličko lítostivě ohlédl, a pak se rezolutně obrátil zady k místu, kde prožil dětství, a čelem k nekonečným travnatým pláním. „Cestu trochu znám,“ oznámil, „ale bystřiny budou mít hodně vody, musíme si tedy dávat pozor.“ Napřímil se v sedle. „Pojedu napřed a budu hledat nejlepší cestu.“ Naklonil se kupředu a pohladil svého hřebce po krku. Nato se usmál, „Stejně se kůň chce trochu proběhnout." Vyrazil tryskem dolů ze svahu.

„Je to opravdu zvláštní chlapec,“ poznamenal Urgit, když nasedal. „Opravdu zná Zedara?“

„Ach, ano,“ odpověděl Silk, „a taky Ktačika.“ Vrhl potměšilý pohled po Polgaře. „Celý život se stýká s divnými lidmi, takže jeho zvláštnost lze snadno pochopit.“

Malé kousky modré oblohy, které Garion ráno pozoroval na jihovýchodě, se nyní rozšířily a vzdušným oparem proudily dolů celé sloupy slunečního světla, odhalujíce tak rozsáhlou zelenou pláň, protkanou žilkovím potoků a bystřin. Vítr ochabl a změnil se v občasný mořský větřík. Skupina sjížděla rychlým klusem mokrou trávou, sledujíc stopu, kterou zde zanechal Eriond a jeho bujný kůň.

Se'Nedra, oblečená nyní do jedné z Eriondových košil a vlněných nohavic, pobídla koně a dojela Gariona.

„Líbí se mi vaše róba, královno,“ zazubil se Garion, když si jí všiml.

„Moje oblečení je ještě vlhké,“ omlouvala se s úsměvem, pak ale zvážněla. „Nevyvíjí se to moc dobře, viď, Garione? Moc jsme na tu loď spoléhali.“

„Ani nevím, možná to není tak zlé,“ odpověděl. „Trochu času jsme s ní přece jen ušetřili a navíc jsme se vyhnuli větší části oblasti, v níž se válčí. Jakmile mineme Rak Kthaku, možná najdeme jinou loď. Nemyslím, že jsme ztratili příliš mnoho času.“

„Ale taky jsme žádný nezískali, že ne?“

„Opravdu těžko říct.“

Povzdechla si a umlkla.

Kolem poledního dorazili na cestu a obrátili k východu. Jelo se jim hned znatelně lépe a rychleji. Nikde nenašli žádný náznak toho, že by tudy někdo nedávno prošel, ale Silk přesto pro jistotu jel vpředu jako průzkumná hlídka. Shluk nízkých vrb jim na noc poskytl ochranu před větrem a také dřevěné pruty, potřebné ke vztyčení stanů. Večeře se tentokrát sestávala z fazolí se slaninou, jídla, které se zvláště Urgitovi vůbec nezamlouvalo. „Dal bych cokoli za pořádný kus hovězího," vzdychal, „a stačilo by mi dokonce i tak mizerně připravené, jako ho dělají kuchaři v Drojimu."

„Nedalo by si Vaše Veličenstvo mísu vařené trávy?" nabízela Prala potměšile. „Nebo by možná dalo přednost dobře uleželému plátku smažené vrbové kůry?"

Kysele se na ni podíval a obrátil pozornost ke Garionovi. „Pověz mi," vybídl jej, „hodlá se vaše výprava zdržet v Kthol Murgosu dlouho?"

„Moc dlouho ne. Proč?"

„Dámy ze Západu mají v povaze dost slušnou porci nezávislosti - a také politováníhodný sklon k prostořekosti. Obávám se, že mají nevhodný vliv na jisté vnímavé murgoské dívky." Vzápětí si uvědomil, že možná přestřelil, a vrhl rychlý omluvný pohled směrem k Polgaře. „Nic ve zlém, paní," ujišťoval ji spěšně. „To je jen hluboce zakořeněný murgský předsudek."

„Chápu," opáčila Polgara chladně.

Belgarat odložil talíř a pohlédl na Silka. „Jel jsi celý den sám a kus před námi," řekl, „neviděl jsi náhodou nějakou zvěř?"

„Pár stád vysoké, táhnoucí k severu. Zvířata podobná velkým jelenům," odpověděl mužík, „ale ani jednou jsem se nedostal na dostřel luku."

„Co máš za lubem, otče?" zajímala se Polgara.

„Potřebujeme čerstvé maso," odtušil a zvedl se. „S plesnivou slaninou a vařenými fazolemi se daleko nedostaneme." Odešel kousek dál od kruhu světla ohně a zadíval se na měsícem postříbřená oblaka, jež plula přes hvězdnou báň. „Dnes v noci by se mohlo dobře lovit," usoudil. „Co myslíš?"

Polgařiny rty zvlnil lehký úsměv. Vstala. „Myslíš, že to ještě dokážeš, starý Šedivče?“ zeptala se.

„Myslím, že docela slušně,“ opáčil nevzrušeně. „Pojď taky, Garione. Musíme jít kus od koní.“

„Kam jdou?“ zeptal se Urgit Silka.

„Radši to nechtěj vědět, bratře. Určitě by se ti to nelíbilo.“

Měsíc rozléval stříbrné světlo po vlnících se lánech trávy. Do Garionových nozder, mnohem citlivějších než před několika okamžiky, ostře udeřily pachy pláně. Jediným lehkým skokem stanul po boku mohutného stříbrného vlka, zatímco nad nimi přelétala neslyšně známá sněžná sova. Byl to nádherný pocit, cítit opět vítr, jak čechrá srst, zarývat drápy do moktých drnů a po boku svého dědečka vlka se hnát stříbrnou plání v prastarém rituálu lovu.

Pár leguí od tábora vyplašili z úkrytu stádo vysoké zvěře a několik mil je usilovně pronásledovali zvlněnou krajinou. Když vyděšená zvířata skákala přes jeden z potoků, vyčerpaný starý samec špatně při doskoku došlápl, převalil se v gejzíru vody a tiše zůstal ležet u protějšího břehu. Rozložité parohy spočinuly na mokré hlíně a nepřirozeně zkroucený krk svědčil o tom, že si při pádu zlámal vaz.

Aniž by dlouho přemýšlel, vrhl se Garion do rozvodněné bystřiny a popadl mrtvé zvíře mohutnými čelistmi za nohu. S námahou táhl ještě teplé tělo ke břehu, dřív než ho stačil odnést silný proud.

Belgarat a Polgara, kteří mezitím opět nabyli své přirozené podoby, se klidně procházeli po štěrkové vrstvě u břehu, jako by se nic nedělo. „Pěkný úlovek, co?“ ocenila jelena Polgara.

„Není špatný,“ souhlasil Belgarat. Od pasu vytáhl nůž a ozkoušel palcem ostří. „Vyvrhneme ho,“ prohlásil. „Co kdyby ses vrátila do tábora a řekla Durnikovi, ať sem přijede s nákladním koněm?“

„Dobře, otče,“ přikývla, trochu se zamihotala a vzápětí se již vznesla tiše na bílých křídlech do vzduchu.

„Teď budeš potřebovat ruce, Garione,“ nadhodil Belgarat významně.

Garion se rychle zvedl na všechny čtyři. „Promiň dědečku,“ zakňučel řečí vlků zahanbeně. „Já zapomněl.“ Trochu lítostivě se vrá-

til do své původní podoby.

Když následujícího rána Polgara podávala místo ovesné kaše pečené maso, vysloužila si několik kradmých, podivných pohledů, ale nikdo tu náhlou změnu stravy nahlas nekomentoval.

Následující dva dny pokračovali dál v cestě. Nad hlavami jim postupně přelétly poslední zbytky mraků z dohasínající bouře. Kolem poledního dalšího dne zdolali dlouhé stoupání a z vrcholu kopce před sebou spatřili širokou modrou dálavu vodní plochy.

„Jezero Kthaka," oznámil Urgit, „Jak je objedeme, do dvou dnů budeme v Rak Kthaku."

„Sadi," napadlo Belgarata, „máš ještě tu mapu?"

„Tady je. Pradávný," odvětil eunuch, sahaje do záňadři.

„Podíváme se na ni." Starý čaroděj seskočil z koně, vzal si od Sadiho pergamen a rozložil jej. Vítr vanoucí od jezera s ní cloumal a hrozil, že mu ji vytrhne z prstů. „No tak, nech toho," houkl podrážděně. Potom se dlouhou chvíli tiše díval do mapy. „Asi budeme muset sjet z cesty," oznámil nakonec. „Ta bouře a ztroskotání nás zdržely a nemáme jistotu, kam až Malloreánci za tu dobu postoupili. Nestojím o to, aby mne honila nějaká armáda a hnala mne přímo do jezera. Malloreánci nemají žádný rozumný důvod, aby se zdržovali na jižním břehu jezera, takže pojedeme tamtudy." Ukázal na rozsáhlou oblast na mapě, vyplněnou značkami stromů. „Zjistíme, jak to vypadá v Rak Kthaku," pokračoval, „a pokud to bude zapotřebí, vyrazíme přes Velký jižní les."

„Belgarate," ozval se Durnik s naléhavosti v hlase a ukazoval k severu. „Co je to?"

V čerstvém větříku se sem od obzoru linul nízko visící pruh černého kouře.

„Že by stepní požár?" hádal Sadi.

Belgarat zaklel. „Ne," řekl stručně. „Ten má jinou barvu kouře." Rozbalil mapu znovu. „Tím směrem jsou nějaké vesnice," oznamoval záhy. „Myslím, že to bude jedna z nich."

„Malloreánci!" vyrazil Urgit.

„Jak se mohli dostat tak daleko na západ?" podivil se Silk.

„Moment," ozval se Garion, jak ho náhle cosi napadlo. „Urgi-

te, kdo zvítězí, když bojujete s Malloreánci v horách?“

„Samozřejmě že my. Naše hory známe a dokážeme toho využít.“

„Ale na pláních vítězi kdo?“

„Oni. Maji víc vojáků.“

„Takže jsou tvoje šiky v bezpečí jen tehdy, když zůstanou v horách?“

„To už jsem přece říkal, Belgarione.“

„V tom případě, kdybych byl tvým protivníkem, snažil bych se tě vylákat dolů do plání. Kdybych se potloukal kolem a harašil zbraněmi u Rak Kthaky, nemohl bys nereagovat, že ne? Poslal bys veškeré své síly z Rak Urgy a Morkthu, aby město bránily. Jenže já, místo abych město napadl, přesunul bych své voje na sever a západ a nastražil bych ti léčku v otevřené krajině. Mohl bych si zvolit místo střetu a zničil bych tak všechny tvé síly během jediného dne.“

Urgitova tvář zbělela. „Tak proto jsou malloreánské lodě v Gorandském moři!“ vykřikl. „Měly za úkol vyzvědět pohyb mých vojsk přicházejících od Rak Urgy. Zakat na mne chystá past.“ Otočil se na podpatku a zoufale ke starému čaroději. „Belgarate, musíš mne pustit, abych mohl varovat své vojáky. Nejsou na ten útok připravení. Malloreánci moji armádu smetou, a pak už je nic nezadrží v cestě na Rak Urgu.“

Belgarat si popotáhl ušní lalůček a úkosem se na něj díval,

„,Belgarate, prosím!“

„Myslíš, že dokážeš jet tak rychle, abys unikl Malloreáncům?“

„Budu muset. Pokud se mi to nepodaří, Kthol Murgos padne. Krucinál, starče, mám velkou zodpovědnost!“

„Vidím, že už se konečně začínáš učit, Urgite,“ pokývl Belgarat. „Možná z tebe přece jen uděláme slušného krále. Durniku, dej mu veškeré jídlo, které můžeme postrádat.“ Otočil se ke králi. „Ale neriskuj,“ varoval jej. „Vyhýbej se vrcholkům kopců, kde bys byl vidět proti obloze. Snaž se jet co nejrychleji, ale neuštvi přitom koně.“ Zmlkl a pak drsně poplácal Urgita po ramenou. „Hodně štěstí,“ zabručel.

Oslovený pokývl a obrátil se ke svému koni.

Prala mu vzápětí stála za zády.

„Co to děláš?“ houkl na ni.

„Jedu s tebou.“

„To tedy v žádném případě!“

„Ztrácíme čas.“

„Pravděpodobně tam dojde k boji, děvče. Mysli.“

„I já jsem Murgo,“ odsekla vzdorně. „Pocházím z rodu Kthan, a tak se boje nelekám!“ Vytáhla od svého sedla dlouhé pouzdro z černé kůže. Rozepla na něm přezky a rychle je rozevřela. Uvnitř ležel meč s jílcem vykládaným rubíny. Uchopila jej a zvedla do výše. „Toto je meč posledního krále z rodu Kthan,“ oznámila slavnostně. „Bojoval s ním u Vo Mimbre. Zacházej s ním tak, abys neposkvrnil jeho čest.“ Uchopila meč za hrot a nabídla jej jilcem Urgitovi.

Král vytřeštil oči nejprve na ni a potom na meč.

„Měl to být můj dar pro tebe v den, kdy se staneme manželi,“ pokračovala, „ale ty ho potřebuješ už teď. Vezmi si jej, králi všech Murgů, a nasedni. Čeká nás boj a je nutno jej dovést k vítězství.“

Vzal meč a zvedl jej. Rubíny najilci zazářily ve slunečním svitu jako kapky krve. Pak se náhle otočil, jak jej zřejmě cosi napadlo. „Pojď, zkřížíme své meče, Belgarione,“ řekl. „Pro štěstí.“

Garion pokývl a vytáhl svůj velký meč. Oheň, který přeběhl po čepeli, zasvítil jasnou modří, a když se čepele zbrani dotkly, murgský král bolestně stiskl rty, neboť mu jilec jeho meče spálil dlaň. Vzápětí vytřeštil užasle oči. Rubíny na jilci se změnily v jasně modré safíry. „To jsi udělal ty?“ vyjekl.

„Ne,“ odvětil Garion, „To je práce Orbu. Z nějakého důvodu tě má rád. Hodně štěstí, Vaše Veličenstvo.“

„Díky. Vaše Veličenstvo,“ opáčil Urgit s úsměvem. „A hodně štěstí i vám - všem.“ Vykročil opět ke koni, ale pak se otočil a beze slova sevřel Silka v drsném objetí. „Tak dobrá, děvče,“ řekl po chvilce Prale. „Jedeme.“

„Nashledanou, Se'Nedro,“ zavolala Prala, už ze sedla. „Děkuji za všechno.“ Pak oba obrátili koně a odcválali k severu.

Silk si povzdechl. „Bojím se, že ho ztratím,“ pronesl žalostně.

„Myslíš kvůli těm Malloreáncům?“ zeptal se Durnik.

„Ne - kvůli té dívce. Když odjížděla, tvářila se tak majitelsky -

jako by ho už měla v hrsti.“

„Já myslím, že je to krásné,“ odfrkla si Se'Nedra uraženě.

„Krásné? Mně to připadá troufalé.“ Rozhlédl se. „Pokud se máme někdy dostat k jižnímu konci jezera, měli bychom vyrazit.“

Hnali se na jih podél břehu v šikmých zlatých paprscích odpoledního slunce, až je od místa, kde se rozloučili s murgským králem, dělilo několik leguí. Silk, který jel jako obvykle vpředu, vystoupal na jeden z kopců a mávl na ně, aby jeli za ním - ale opatrně.

„Co se děje?“ ptal se Belgarat, jakmile k němu dorazili.

„Támhle před námi hoří něco dalšího,“ oznamoval mužík. „Viděl jsem to jen zdálky, ale vypadá to na nějaký statek - samotu.“

„Podíváme se tam,“ prohodil Durnik k Tothovi a oba se vydali směrem k východu, odkud se linul nízko se plazící kouř.

„Moc rád bych věděl, co dělá Urgit,“ pronesl Silk s ustaraným výrazem v tváři.

„Máš ho rád, viď?“ spíš konstatovala Samet.

„Urgita? Ano, asi ano. Jsme si v mnohém hodně podobní.“ Změřil si ji zkoumavým pohledem. „Předpokládám, že se o tom hodláš zmínit Oštěpovi?“

„Přirozeně.“

„Byl bych rád, kdybys to nedělala.“

„Propána, proč?“

„Nejsem si vlastně jistý. Asi jen nechci, aby drasnijská zpravodajská služba využívala ve svůj prospěch mého vztahu s murgským králem. Chtěl bych si jej udržet jako soukromý vztah, ne služební.“

Na jezero již padal stříbřitý soumrak, když se Durnik a Toth zachmuřeně vrátili. „Byl to murgský statek,“ oznamoval kovář. „Zřejmě se tu potloukalo pár Malloreánců. Nevypadá to na vojáky pravidelné armády - spíš na nějaké dezertéry. Plenili a pálili, což vojáci obvykle nedělají, pokud mají za zády velitele. Dům shořel, ale stodola je téměř nedotčená.“

„Zbylo z ní dost abychom se v ni mohli na noc schovat?“ chtěl vědět Garion.

Durnik se zatvářil pochybovačně a pokrčil rameny. „Střecha tam z větší části zůstala.“

„Je tam v nepořádku něco jiného?“ vyptával se Belgarat.

Durnik mu nenápadně pokynul a odešel kousek z doslechu. Garion a Belgarat jej následovali.

„Tak v čem je problém, Durniku?“ naléhal Belgarat.

„Stodola je celkem zachovalá,“ svěřoval se kovář tiše, „ale Malloreánci narazili na kůl každého, kdo na tom statku žil. Dámy by něco takového vidět neměly. Není to zrovna pěkný pohled.“

„A nedají se ta těla někam odklidit?“ napadlo starce.

„Zkusit se to dá,“ povzdechl si Durnik. „Proč lidé dělají taková zvěrstva?“

„Většinou z nevědomosti. Nevědomý a hloupý člověk se z nedostatku představivosti často uchyluje k brutalitě. Běž s nimi, Garione. Postarejte se o ty nešťastníky, a až budete hotovi, zamávejte na nás pochodní.“

Houstnoucí tma jim nepříjemný úkol trochu ulehčila; Garion alespoň neviděl tváře lidí na kůlech. Vzadu na konci dohořívající usedlostí byl přístěnek s drnovou střechou, která díky dešťům unikla plamenům. Tam těla odnosili. Potom vzal Garion pochodeň a poodešel kus od domu, aby jeho signál nezanikl ve světle a dýmu požáru. Stodola byla suchá a oheň, který Durnik rozdělal na pečlivě vyklizeném kusu kamenné podlahy, brzy příjemně hřál.

„Je to tu docela pěkné,“ libovala si Se'Nedra a s úsměvem se rozhlížela po stěnách a trámech stavení. Ozkoušela pružnost kupky sena, na níž seděla. „A postel dnes bude krásně měkká. Takovéhle místo na spaní bych chtěla najít každou noc.“

Garion místo odpovědi raději odešel ke dveřím a vykoukl ven. Vyrůstal na statku nepříliš odlišném od tohoto a představa Faldorovy usedlosti vypálené a vyvražděné vojenskými zběhy ho naplňovala zuřivým vztekem. V hlavě se mu vynořil hrůzný obraz. Nezřetelné obličeje Murgů na kůlech mohly klidně být tvářemi jeho přátel z dětství - a ta představa jím otřásla až do morku kostí. Ti mrtví zde byli Murgové, ale byli také rolníci, a proto k nim cítil vztah. Útok, jehož se stali obětí, Garion vnímal jako útok na sebe sama a jeho mysl ovládla nenávist a myšlenka na pomstu.

Kapitola dvacátá první

RÁNO UŽ ZASE PRŠELO, HUSTĚ a drobně, a obrysy krajiny se ztrácely v šedi a oparu. Vyjeli z trosek usedlosti, oblečeni opět po způsobu nyissijských otrokářů, a obrátili se po východním břehu jezera na sever.

Garion jel mlčky a jeho myšlenky byly těžké a temné jako mraky, jež se mu honily nad hlavou. Hněv, který v něm bouřil včerejšího večera, se změnil v ledové odhodlání. Spravedlnost, jak mnohokrát slýchal, je jen abstraktní pojem, ale pokud mu někdy vkročí do cesty malloreánští zběhové zodpovědní za zvěrstva na statku, byl rozhodnut změnit abstraktní pojem v tvrdou realitu. Bylo mu jasné, že by Belgarat a Polgara jeho záměry neschvalovali, navenek se tedy tvářil klidně a svou pomstu - pokud nespravedlnost - si nechával pro sebe.

Když dorazili na blátivou cestu vedoucí od severního konce jezera na jihovýchod až k městu Rak Kthaka, shledali, že je ucpaná houfy vyděšených poddaných, oděných povětšinou v rozedrané cáry a třímajících skrovné uzlíky toho mála, jež se jim podařilo ze svého majetku zachránit

„Pojedeme radši mimo cestu," rozhodl Belgarat. „Pokud se budeme prodírat tímhle davem, ztratíme spoustu času."

„Jedeme tedy do Rak Kthaky?" zeptal se Sadi.

Belgarat přejel pohledem davy valící se po cestě. „V tuhle chvíli neseženeš v Rak Kthace ani vor, natožpak loď. Dáme se přes les

a proklestíme si cestu na jih mezi stromy. Nerad se na nepřátelském území zdržuji v otevřené krajině, a pokud si budeme chtít najmout člun, podaří se nám to lépe v rybářské vesničce než v městském přístavu.“

„Co kdybyste jeli napřed,“ navrhl Silk. „Já bych se těch lidí na pár věcí zeptal.“

Belgarat zamručel. „To není tak špatný nápad. Ale ať ti to netrvá moc dlouho. Rád bych se k Velkému jižnímu lesu dostal ještě do jara.“

„Půjdu s ním, dědečku,“ nabídl se Garion. „Potřebuji přijít na jiné myšlenky - potom, co jsem včera viděl.“

Dvojice jezdců se prodírala vysokou travou k širokému proudu vyděšených uprchlíků, mířících na jih. „Garione,“ ozval se Silk a přitáhl uzdu, „není támhleto Sendařan - ten chlapík, co tlačí trakař?“

Garion si zaclonil oči před deštěm a prohlížel si podsaditého muže, kterého Silk označil. „Vypadá tak,“ souhlasil. „Ale co by Sendařan dělal zde v Kthol Murgosu?“

„A co kdybychom se ho zeptali? Sendařané milují klepy, takže by nám mohl ledacos zajímavého povědět.“ Mužík opatrně manévroval s koněm, až se octl po boku muže s trakařem. „Dobrýtro, příteli,“ pozdravil přátelsky. „Jsi dost daleko od domova, co?“

Podsaditý chlapík postavil trakař a nedůvěřivě si změřil Silka v jeho zeleném nyissijském šatu. „Nejsem otrok,“ ohradil se, „takže si nech zajít chuť.“

„Ty myslíš tohle?“ rozesmál se Silk a zatahal za cíp otrokářského hábitu. „Neboj se, příteli, nejsme Nyissánci. Tyhle hadry jsme jen před nedávném našli na nějakých tělech u cesty. Napadlo nás, že by se mohly hodit, pokud se dostaneme do nesnází. Ale co ty, propána, děláš v Kthol Murgosu?“

„Utíkám,“ odvětil Sendařan žalostně, „stejně jako ostatní. Copak jste neslyšeli, co se stalo?“

„Ne. Byli jsme mimo dosah.“

Podsaditý muž opět zvedl rukojeti trakaře a lopotil se dál po travnalém kraji cesty. „Západně od Gorutu je celá malloreánská armáda,“ prozradil. „Vypálili město, kde jsem žil, a pobili polovinu obyva-

tel. S Rak Kthakou se ani nenamáhali, takže tam teď mířím. Pokusím se najít loď, která míří někam k Sendarii. Zničehonic mě přepadl stesk po domově.“

„Ty jsi žil v murgoském městě?“ podivil se Silk.

Chlapík se zašklebil. „Dobrovolně to nebylo,“ opáčil. „Před deseti lety jsem zrovna obchodoval v Tolnedře a dostal jsem se tam do křížku se zákonem. Podplatil jsem tedy kapitána jedné obchodní lodi, aby mne dostal za hranice. Byl to ale pěkný darebák, když ze mne vytáhl všechny peníze, které mohl, vysadil mne v půli cesty - na molu v Rak Kthace. Dostal jsem se pak do jednoho města na severním břehu jezera. Nechali mne tam, protože jsem byl ochoten dělat věci, které jsou pod murgoskou důstojnost, ale na druhé straně jsou příliš důležité, než aby je svěřili otrokům. Byla to určitá degradace, ale zůstal jsem naživu. Před pár dny tím městem propochodovali Malloreánci. Když odešli, nezbyl za nimi jediný stojící dům.“

„Jak se ti podařilo uniknout?“

„Až do setmění jsem se skrýval v kupce sena. Pak jsem se vmísil do tohohle davu.“ Ukázal očima na zástupy uprchlíků, ploužící se po kotníky v bahně cesty. „Není to k pláči? Nemají ani tolik zdravého rozumu, aby udělali pár kroků stranou a šli po trávě. Vojáci tak hloupí nejsou, to ti tedy řeknu.“

„Sloužil jsi tedy v armádě?“

„To ti povím,“ prohlásil chlapík pyšně. „Byl jsem desátníkem v armádě princezny Se'Nedry. Došel jsem s ní až do Thull Mardu.“

„O to jsem přišel,“ odtušil Silk lítostivě. „Měl jsem zrovna spoustu práce někde jinde. Jsou nějací Malloreánci směrem k Velkému jižnímu lesu?“

„Kdoví? Já po nich moc nepátrám. Ale ty doufám nemáš namířeno do lesa. To zabíjení už určitě probudilo Krkavce.“

„Krkavce? A co na tom?“

„Zde to nejsou ptáci, ale ghúlové. Většinou se živí mrtvými těly, ale slyšel jsem o nich i pár horších věcí. Být na tvém místě, vyvinul bych obzvláštní úsilí se tomu lesu vyhnout, příteli.“

„Dáme si na to pozor. Dík za informaci. Hodně štěstí v Rak Kthace a přeju ti, aby ses dostal šťastně až do Kamaaru.“

„V tuhle chvíli mířím rovnou do Tol Honetu. Tolnedranské věznice jsou proti tomuhle učiněný ráj.“

Silk se na něj zazubil, obrátil koně a vyrazil cvalem za ostatními, následován Garionem.

Toho odpoledne se přebrodili přes říčku Kthaka, pár leguí před jejím ústím do moře. Mrholení k večeru ustalo, ale mraky na obloze zůstaly. Jakmile se dostali na druhý břeh, spatřili v dáli nepravidelný, temný obrys kraje Velkého jižního lesa, jenž se před nimi tyčil, vzdálen ani ne legui po travnaté pláni.

„Zkusíme to?“ zeptal se Silk.

„Počkáme,“ rozhodl Belgarat. „Přece jen mám trochu obavy z toho, o čem mluvil ten tvůj chlapík. Nestojím o překvapení - a zvlášť ne potmě.“

„Kousek po proudu je hustý shluk mladých vrb,“ prohodil Durnik a ukázal k hájku menších, štíhlých stromů, ohraničujících řeku asi půl míle na jih. „Můžeme tam jít s Tothem postavit stany.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Belgarat.

„Jak daleko je to ještě na Verkat, dědečku?“ nadhodil Garion, zatímco klusali podél deštěm rozvodněné řeky k vrbičkám.

„Podle mapy pojedeme ještě asi padesát leguí na jihovýchod, než se dostaneme na pobřeží naproti ostrovu. Pak musíme najít člun, abychom se přeplavili na druhou stranu.“

Garion vzdychl.

„Nevěš hlavu,“ těšil jej čaroděj. „Jedeme rychleji, než jsem původně předpokládal, a Zandramas nemůže utíkat donekonečna. Svět není bez hranic. Dříve nebo později ji dostihneme.“

Zatímco Durnik s Tothem stavěli stany, Garion a Eriond pročesávali vrbové houští ve snaze najít nějaké dříví na oheň. Bylo dost obtížné najít něco suchého a po hodinovém úsilí nakonec přinesli jen pár větviček a klacků, jež před deštěm uchránily kmeny padlých stromů - stěží dost na to, aby mohla Polgara uvařit skrovnou večeři. Ta se hned jala krájet zvěřinu a vařit fazole a Garion, který si sedl a rozhlížel kolem sebe, zpozoroval, že Sadi obchází tábořiště a očima pročesává okolí. „Tohle už není legrace, má milá,“ řekl eunuch po chvíli přísně. „Koukej hned vylézt.“

„Co se stalo?“ zajímal se Durnik.

„Zith utekla z láhve,“ odpověděl Sadi, stále zaměstnán pátráním.

Durnik se spěšně zvedl. „Jsi si tím jistý?“

„Občas se baví tím, že se mi někam schová. Ale teď už opravdu pojď ven, ty ošklivý hade.“

„Radši bys o tom měl říct Silkovi,“ nabádal jej Belgarat. „Pokud se mu Zith mihne někde pod nohama, dostane hysterický záchvat.“ Stařec se rozhlédl. „Mimochodem, kde je vůbec Silk?“

„Šel se projít s Liselle,“' informoval Eriond.

„V tomhle mokru? Někdy ho dost dobře nechápu.“

Ze stanu vyšla Se'Nedra a přisedla si na kládu vedle Gariona. Sklopila hlavu a povzdechla si. „Copak asi dnes večer dělá Geran,“ vzdychla smutně.

„Patrně spí.“

„Vypadal vždycky tak roztomile, když spal.“ Povzdechla si znovu a zavřela oči.

Ve vrbičkách cosi zapraskalo a do světla ohně se přiřítil Silk, oči navrch hlavy a tvář bledou jako křída.

„Co se děje?“ zajímal se Durnik.

„Měla toho hada v živůtku!“ zachroptěl Silk.

„Kdo?“

„Liselle!“

Polgara se s naběračkou v ruce otočila, aby si s jedním pozdviženým obočím změřila třesoucího se mužíka. „Povez mi, princi Kheldare,“ vyzvala jej chladným hlasem, „co jsi dělal s živůtkem markraběnky Liselle?“

Silk okamžik tomu pohledu vzdoroval, ale pak se dokrvava zarděl.

„Ach ták,“ protáhla Polgara, „chápu.“ A vrátila se ke svému vaření.

Mohlo být již po půlnoci a Garion nevěděl, co ho vlastně probudilo. Pomalu se odsunul, aby neprobudil Se'Nedru, opatrně nadzvedl cíp stanu a vykoukl ven. Z řeky se zvedla hustá, přízemní mlha, a tak neviděl víc než matnou a špinavě bílou stěnu. Tiše ležel ve vchodu

stanu a napínal uši, zda neuslyší nějaký zvuk.

Odkudsi z mlhy zaznělo slabé zacinkání a Garionovi okamžik trvalo, než si jej dokázal zařadit. Vzápětí však věděl, že slyší cinkání drátěné zbroje muže jedoucího na koni. Natáhl se tiše za sebe a hmátl po meči.

„Pořad ještě chci vědět, cos v tom domě našel, než jsi ho zapálil," zazněl drsný hlas s malloreánským přízvukem. Mluvčí nebyl příliš blízko, ale zvuky se v noci nesou daleko, takže mu Garion rozuměl každé slovo.

„Moc toho nebylo, kaprále," odpověděl jiný malloreanský hlas vyhýbavě. „Trochu krámů, pár nějakých tretek…"

„Měl by ses s námi o to rozdělit. Koneckonců v tom jedeme všichni."

„A že tě to nenapadlo do chvíle, než jsem něco našel já? Pokud toužíš po podílu na kořisti, pak jsi měl prolézat domy, a ne trávit čas narážením obyvatel na kůl."

„Je válka," prohlásil neviditelný kaprál farizejsky. „Je naší povinností zabíjet nepřítele."

„Povinnost," odfrkl si pohrdlivě jeho společník. Jsme zběhové, kaprále. Naší jedinou povinností je starat se sami o sebe. Pokud chceš ubíjet čas kuchárním zdejších rolníků, je to tvoje věc, ale já osobně sháním úspory, abych měl na stará kolena z čeho žít."

Garion se obezřetně vykulil ven, kus od chlopně stanu. Cítil v sobě podivný klid, jako by všechny jeho emoce zmizely neznámo kam. Vstal, tiše se přesunul k hromadě zavazadel a prohraboval se v jednom z nich tak dlouho, až se jeho prsty dotkly oceli. Opatrně, aby to nevydalo žádný zvuk, vytáhl svou těžkou kroužkovou zbroj. Navlékl si ji a několikrát pokrčil rameny, aby se mu dobře usadila na těle.

Toth stál na stráži u koní a jeho obrovitá postava se matně rýsovala v mlze.

„Mám tu nějakou práci," sykl k němu Garion.

Toth k němu obrátil vážný pohled a pak přikývl. Odvázal jednoho z koní a podal Garionovi otěže. Nato mu stiskl rameno v tichém souhlasu a ustoupil stranou.

Garion nechtěl dopřát malloreánským dezertérům čas, aby se

mohli vzdálit od houští. Nasedl tedy na koně, aniž se zdržoval s jeho sedláním, a tichým krokem se vydal za hlasy.

Slábnoucí rozhovor z mlhy jako by se vzdaloval směrem k lesu a Garion se tím směrem opatrně vypravil, prozkoumávaje mlžnou stěnu před sebou ušima i myslí.

Když ujel asi tak míli, zaslechl ohavný smích, přicházející zepředu a maličko zleva. „Slyšel jsi, jak vřískali, když jsme je naráželi na kůl?“ ptal se z mlhy hrubý hlas,

„To stačí,“ procedil Garion přes zaťaté zuby a vytáhl meč. Nasměroval koně ke zdroji zvuku a pobídl jej patami do slabin. Kůň vyrazil; na mokré zemi kopyta nevydávala téměř žádný zvuk.

„Mohli bychom si trochu posvítit,“ navrhl jeden z dezertérů.

„Myslíš, že je to bezpečné? Všude po okolí pátrají hlídky po zběžích.“

„Už je po půlnoci. Všechny hlídky jsou už dávno v posteli. Neboj se a zapal pochodeň.“

Za okamžik se ve tmě rozzářilo narudlé světlo a doneslo se ke Garionovým očím.

Jeho vpád zběhy dokonale překvapil. Několik z nich bylo mrtvo, než si vůbec stačili uvědomit, co se děje. Po obou stranách jeho koně se ozývaly výkřiky a sténání, jak mezi nimi projel, rozsévaje mohutné rány vpravo i vlevo. Obrovitý meč pronikal bez námahy zbrojí, masem i kostmi. Po prvním nájezdu jich pět leželo na zemi. Garion obrátil koně a vrhl se na zbývající trojici. Jeden z nich se vzpamatoval a uprchl; další vytáhl meč z pochvy a třetí, jež držel pochodeň, seděl jako přimrazen tou hrůzou.

Malloreánec s mečem chabě pozvedl zbraň, aby si chránil hlavu před mocnou ranou, k níž se už Garion rozpřáhl. Rivova zbraň však v úderu, zasazeném oběma rukama, roztříštila nastavenou čepel a projela hlavou zběha, aby se zastavila až kdesi u jeho pasu. Garion drsně skopl škubající se tělo z meče a obrátil se k muži s pochodní.

„Milost,“ zaječel vyděšený Malloreánec, pokoušeje se otočit koně k útěku. „Mějte slitování!“

Jeho škemrání však Gariona z neznámého důvodu rozzuřilo ještě víc. Zaťal zuby a jediným rozmachem poslal vrahovu hlavu kam-

si do mlhavé temnoty.

Prudce zastavil koně, okamžik naslouchal, odkud zní dusot kopyt posledního prchajícího muže, a vyrazil za ním.

Trvalo mu jen pár minut, než jej dohonil. Zprvu se hnal jenom za zvukem, ale po chvíli už rozeznal matný obrys jezdce, jehož kůň pádil jako o život. Zamířil trochu doprava a překřížil Malloreánci cestu, aby se obrátil přímo proti němu.

„Kdo jsi?“ zaječel neoholený zběh, když strhl vzpínajícího se koně. „Proč to děláš?“

„Jsem spravedlnost,“ zaskřípěl Garion a plnou silou protínal svou zbraň muži tělem.

Muž se ohromeně díval na meč trčící mu z prsou. S bublavým vzdechem se skácel na stranu a zůstal bez hnutí ležet na zemi.

Garion, stále bez jakéhokoli náznaku lidského citu, seskočil z koně a otřel meč o kabátec mrtvého. Vzápětí, jak jej cosi napadlo, uchopil otěže mužova koně, nasedl a vracel se k místu, kde pobil ostatní. Pečlivě ohledal jedno tělo po druhém, pátraje po známkách života, a pak sebral další tři koně a vrátil se zpět k táboru ve vrbovém mlází.

U Totha kousek od přivázaných koní, stál Silk. „Kde jsi byl?“ obořil se na Gariona šeptem, sotva mladý král sesedl.

„Potřebovali jsme přece pár koní,“ opáčil Garion stručně a podal otěže ukořistěných zvířat Tothovi.

„Malloreánští koně, podle sedel soudě,“ poznamenal Silk. „Kde jsi k nim přišel?'

„Jejich jezdci si povídali a nedávali pozor. Očividně se dobře bavili tou návštěvou, kterou vykonali před pár dny na jednom murgoském statku.“

„A tos mne nemohl vzít s sebou?“ vyčetl mu mužík.

„Promiň,“ omlouval se Garion, „ale musel jsem si pospíšit. Nechtěl jsem, aby se mi ztratili v mlze.“

„Byli čtyři?“ zeptal se Silk, když přejel očima koně.

„Ty další čtyři koně jsem nenašel,“ pokrčil rameny Garion. „Ale i tak nám to stačí, abychom nahradili ztráty při ztroskotání.“

„Osm?“ Silk se zatvářil trochu překvapeně.

„Přistihl jsem je nepřipravené. Ani jsem nemusel moc bojovat. Co kdybychom se šli trochu vyspat?“

„Ehm - Garione,“ zrozpačitěl mužík, „možná by ses mohl před spaním trochu umýt. Se'Nedra má přece jen trochu pocuchané nervy, a kdyby se probudila a zjistila, že jsi celý od krve, mohlo by ji to dost rozrušit.“

Následujícího rána mlha ještě zhoustla. Byla to těžká a vlhká mlha, pokrývající říční břeh jako silná duchna a posévající křivé větvičky mladých vrb šňůrami kapek, podobnými perlám.

„Alespoň nejsme vidět,“ utěšoval se Garion. Stále ho v duši tížil ten podivný pocit osamění.

„Jenže v té mlze není vidět i kdokoli jiný, kdo se potlouká nablízku,“ připomněl Sadi, „člověk nebo nějaký jiný tvor. Ten les před námi nemá moc valnou pověst.“

„A jak je vlastně velký?“

„Patrně je to největší les na světě,“ odtušil Sadi, nakládaje zavazadlo na jednoho z koní. „Táhne se stovky leguí.“ Udiveně se zahleděl na řadu koní, přivázaných ke kolíku. „Zdá se mi to, nebo ne, že je dneska těch koní víc?“

„Včera v noci jsem jich pár potkal,“ vysvětlil Garion stručně.

Po snídani zabalili Polgařino nádobí, nasedli a vydali se přes zbývající pruh trávy k lesu, skrývajícímu se v mlze.

Garion, který jel vpředu, slyšel za sebou rozhovor mezi Silkem a Durnikem. „Tak cos to tam včera dělal?“ ptal se bez obalu kovář. „Myslím, když jsi našel v Lisellině živůtku toho hada?“

„Až tohle všechno skončí, Liselle o tom bude podávat zprávu Oštěpovi,“ odpověděl Silk. „Potěšilo by mne, kdyby o pár věcech pomlčela. Pokud bych se s ní blíže spřátelil, možná bych ji dokázal přesvědčit“

„Měl by ses stydět. Vždyť je to ještě děvče.“

„Durniku, věř mi, Liselle se o sebe dovede postarat. Hrajeme s ní takovou hru - kdo s koho. Přiznám se ale, že s tím hadem jsem nepočítal.“

„Jsou Drasnijci pořád takhle hraví?“

„Ovšem. Tím se dobře zabíjí čas. Drasnijské zimy jsou dlouhé

a nudné. Hry, které hrajeme, zostřují náš důvtip a pomáhají nám přežít v době, kdy si zrovna nehrajeme.“ Mužík maličko zvýšil hlas. „Garione?“ zavolal.

„Ano?“

„Nejedeme, doufám, přes místo, kde jsi včera našel ty koně? Nerad bych rozrušil dámy tak brzy po snídani.“

„K tomu došlo támhle,“ mávl Garion rukou doleva,

„A k čemu?“ nechápal Durnik.

„Ta zvířata navíc pocházejí od houfce malloreánských zběhů, kteří našli zalíbení v drancování izolovaných usedlostí,“ odtušil Silk lehce. „Garion se postaral, aby už ty koně nikdy nepotřebovali.“

„Ach,“ řekl Durnik a chvíli o tom zřejmě přemýšlel. „Dobře udělal,“ pronesl konečně.

Jak se blížili k lesu, temné stromy se vynořovaly z bílé hradby. Listí již zhnědlo a z valné části spadalo, neboť zima už byla na dosah. Když se vnořili pod pokroucené větve, Garion se rozhlédl, zda to místo nepozná, ale stromy, které viděl, mu povědomé nebyly. Mechem obrostlé kmeny, zdeformované do fantaskních tvarů, jako by vysílaly své údy, aby se svíjely sem a tam a posléze se napřáhly po zamračeném nebi. Tmavé uzly, nadouvající na mnoha místech drsnou kůru větví a kmenů, jako by propůjčovaly každému stromu groteskní vzezření znetvořené lidské tváře s vytřeštěnýma očima a zejícími ústy, zkroucenými výrazem nepředstavitelné hrůzy. Půdu lesa tvořil vysoký koberec spadaného listí, zčernalý a promáčený, jenž kontrastoval s šedým mlžným příkrovem, visícím jen o pár stop výš.“

Se'Nedra si přitáhla plášť úžeji kolem ramen a otřásla se. „Opravdu musíme přes tenhle les?“ otázala se naříkavě.

„Já myslel, že máš stromy ráda," opáčil Garion.

„Tyhle ne.“ Bojácně se rozhlédla kolem. „Mají v sobě cosi velice krutého. Nenávidí jeden druhého.“

„Nenávidí? Stromy?“

„Zápasí spolu; strkají se, aby se dostaly ke světlu. Tohle místo se mi nelíbí, Garione.“

„Zkus na to nemyslet,“ radil jí.

Prodírali se hloub a hloub do zasmušilého lesa Většinou jeli

mlčky; stísněné přítmí a chladná nevraživost, čišící z těch podivných, pokroucených kmenů, jim brala chuť k hovoru.

Rychle snědli studený oběd a pokračovali dál až do sotva postřehnutelného soumraku, který byl jen stěží víc, než jen dokonáním mlžného lesního šera.

„Řekl bych, že to pro dnešek stačí," usoudil Belgarat konečně. „Tady rozděláme oheň a postavíme stany."

Možná to byl jen výplod Garionovy představivosti nebo výkřik nějakého létajícího dravce na lovu - ale ve chvíli, kdy první plamínek olízl suché větvičky v improvizovaném ohništi, jako by Garion zaslechl skřek, pocházející ze samotných stromů - skřek plný strachu, smíšeného s děsivým hněvem. Rozhlédl se kolem; znetvořené karikatury lidských tváří, hluboce vryté do lesních kmenů, jako by se v mihotavém světle pohnuly a tiše zavyly vztekem nad nenáviděným ohněm.

Poté, co se najedli, vzdálil se Garion kousek od ohně. Stále cítil uvnitř podivnou otupělost, jako kdyby kdosi obalil všechny jeho city ochrannou pokrývkou. Shledal, že si již nedokáže vzpomenout na detaily nočního boje; v hlavě se mu jen občas vynořily kratičké záblesky krve, tryskající v načervenalém svitu pochodně, jezdců, kácejících se ze sedla, a hlavy muže se světlem, jak odlétá kamsi do tmy.

„Chce se ti o tom mluvit?" zeptal se Belgarat tiše. Zničehonic mu stál přímo za zády.

„Ani ne, dědečku. Pochybuji, že bys můj čin schválil, tak to raději nechme být. Stejně mne nepochopíš."

„Nemusíš mi to věřit, ale já tě chápu, Garione. „Jen si myslím, že jsi tím ničeho nedosáhl. Zabil jsi - kolik že jich bylo?"

„Osm."

„Tolik? No dobrá - osm Malloreánců. Co jsi tím dokázal?"

„Nechtěl jsem tím nic dokazovat, dědečku. Jen jsem chtěl mít jistotu, že už to nikdy neudělají. Neměl jsem ani jistotu, že to byli právě oni, kdo zavraždili ty murgoské zemědělce. Někoho však zabili docela určitě, a takové lidi je třeba zastavit, aby tu zkázu nešířili dál."

„Tak jsi je zastavil, o to nic. A cítíš se teď o něco líp?"

„Ne, asi ne. Když jsem je zabíjel, neměl jsem dokonce ani vztek. Měl jsem jen pocit, že je to třeba vykonat, tak jsem to vykonal.

Nyní je po všem a já bych na to rád co nejdřív zapomněl.“

Belgarat na něj upřel dlouhý, zkoumavý pohled. „Tak dobrá,“ řekl konečně. „Dokud to bereš takhle, obešlo se to pro tebe bez trvalých následků. Pojďme zpátky k ohni, v tomhle lese je chladno.“

Garion spal tu noc neklidně a i Se'Nedra, téměř bojácně schoulená v jeho náručí, se neustále převalovala z boku na bok a naříkala ze sna.

Druhé dne ráno Belgarat vstal a zachmuřeně se rozhlédl. „To je absurdní,“ vybuchl zničehonic. „Kde je slunce?“

„Za mraky a mlhou, otče,“ odtušil Polgara klidně, aniž si přestala česat dlouhé, tmavé vlasy.

„To já vím. Pol,“ opáčil upjatě, „ale potřebuju ho občas zahlédnout - aspoň na okamžik - abych se zorientoval. Bez správného směru tu můžeme bloudit dokola třeba celé týdny.“

Toth, který pravě stavěl dříví na oheň, vrhl na starce pohled, klidný a nezúčastněný jako vždy. Nato zvedl paži a ukázal směrem, trochu odkloněným od toho, kterým jeli předcházejícího dne.

Belgarat se zakabonil. „Jsi si tím zcela jistý?“ zeptal se obra.

Toth přisvědčil.

„Ty už jsi tady někdy byl?“

Němý znovu přisvědčil a pak ještě jednou ukázal naznačeným směrem.

„A pokud půjdeme tím směrem, vynoříme se na jižním pobřeží nedaleko od ostrova Verkat?“

Toth znovu přikývl a obrátil svou pozornost zpět k ohni.

„Cyradis říkala, že má jet s námi, aby nám pomohl v pátrání, dědečku,“ připomněl Garion.

„Dobrá. Když tedy zná cestu, ať jede v čele. Mne už to odhadování cesty nebaví.“

Ujeli toho zamračeného rána snad dvě leguy, s Tothem jedoucím sebejistě v čele po sotva postřehnutelné stezce, když Polgara zničehonic přitáhla otěže svému koni a varovně vykřikla: „Pozor!“

Z mlhy zasvištěl šíp - přímo na Totha, ale obr jej srazil svou holí. Nato se z lesa vyřítil houf drsně vyhlížejících mužů, mávajících zbraněmi. Někteří z nich byli Murgové, u jiných národnost nešla roze-

znat.

Aniž by zaváhal, Silk sjel ze sedla a jeho ruce se potopily pod otrokářský hábit, pátrajíce po dýkách. Než k nim hulákající bandité stačili doběhnout, skokem se jim vrhl vpřed, velké dýky v natažených rukou jako dva oštěpy.

Garion, který rovněž seskočil z koně, zahlédl koutkem oka Totha, jak pokračuje stále vpřed a jeho těžká hůl víří vzduchem na hlavy útočníků, zatímco Durnik, svírající oběma rukama těžkou sekeru, vyrazil na druhou stranu, aby lupiče napadl z boku.

Garion vytrhl z pochvy Rivův meč a rozběhl se vpřed, máchaje kolem sebe planoucí čepelí. Jeden z lapků se vymrštil do vzduchu a zkroutil tělo v neumělém pokusu o manévr, který tak často předváděl Silk. V tomto případě však osvědčená technika selhala. Místo aby zasáhl nohama Garionovu tvář či hruď, střetl se útočník ve vzduchu s hrotem Garionova hořícího meče - a silou svého skoku se na něj doslova nabodl.

Silk zatím rozpáral jednoho z mužů dýkou, hbitě se obrátil a vehnal ostrou čepel přímo do prsou dalšímu.

Toth a Durnik, každý z jedné strany, sevřeli mezi sebe chumel nájezdníků a metodicky začali jednomu po druhém rozbíjet hlavy, zatímco se lapkové zoufale snažili alespoň nepřekážet jeden druhému.

„Garione!“ vykřikla Se'Nedra, a on se otočil, aby spatřil hřmotného, neoholeného muže, jak jednou rukou stahuje malou, vzpírající se královnu ze sedla, zatímco druhou pozvedá nůž. Náhle však upustil zbraň a oběma rukama se zoufale pokoušel uchopit hladkou, hedvábnou šňůru, která se mu obtočila zezadu kolem krku. Zlatovlasá Liselle s ledovým klidem utahovala smyčku stále víc a víc, opírajíc se kolenem o záda divoce se zmítajícího lapky. Se'Nedra s hrůzou přihlížela, jak ten, kdo se ji ještě před chvilkou pokoušel zabít, umírá zardoušen přímo před jejíma očima.

Garion se zachmuřeně otočil a jal si prosekávat cestu mezi již demoralizovanými útočníky. Vzduch kolem něj se rychle naplnil výkřiky, steny a kusy oblečení i masa. Za Garionem zůstávala široká brázda těl, zmítajících se v poslední křeči, a dosud živí protivníci se od něj kvapně stahovali. Zanedlouho se dali na útěk,

„Zbabělci!“ zařval černě oděný muž za prchajícími psanci. Pozvedl luk a namířil přímo na Gariona Vzápětí se však zlomil v pase a jeho šíp dopadl neškodně před něj; jedna ze Silkových dýk se totiž zaleskla v letu, aby se vzápětí zabořila hluboko do mužova žaludku.

„Stalo se někomu něco?“ ptal se Garion a rychle se rozhlížel, v ruce stále ještě meč, z něhož kapala krev.

„Stalo,“ rozesmál se Silk spokojeně a palcem ukazoval na hromadu padlých, poházených po mýtině.

„Už toho, prosím tě, nech!“ zaječela přiškrceným hlasem Se'Nedra na Samet.

„Cože?“ otázala se nepřítomně světlovláska, stále utahujíc hedvábnou šňůru kolem krku mrtvého. „Ach tak,“ pochopila. „Promiň, Se'Nedro. Asi jsem trochu roztržitá.“ Povolila smyčku a muž s promodralou tváří jí bezvládně dopadl k nohám.

„Dobrá práce,“ blahopřál jí Silk.

„Rutinní záležitost.“ Pokrčila rameny, pečlivě smotávajíc škrtidlo.

„Bereš to, koukám, s klidem.“

„Nevím, proč by mne to mělo nějak vzrušovat, Kheldare. Je to jen koneckonců součást práce, v níž jsme byli vycvičeni.“

Díval se na ni, jako by chtěl něco odpovědět, ale její věcný tón jej očividně zarazil.

„Máš ještě něco na srdci?“ zeptala se.

„Ne, už nic.“

Kapitola dvacátá druhá

„PŘESTAŇ S TÍM!“ HOUKL DURNIK znechuceně na Sadiho, který chodil po mýtině a nedbale vrážel svou malou otrávenou dýku do každého z ležících těl.

„Jen si chci být jistý, pane Durniku,“ opáčil Sadi odměřeně. „Není příliš moudré nechat si v zádech živého nepřítele.“ Přesunul se k muži v černém, kterého skolil Silk. „Ale?“ podivil se. „Tenhle je ještě živý.“ Shýbl se, aby odhrnul muži kápi z očí, ale pak ucukl a ostře se nadechl, až to syklo. „Na toho by ses měl jít podívat, Belgarate,“ řekl.

Belgarat přesel mýtinu a stanul vedle eunucha.

„Neznamená náhodou to purpurové lemování kápě, že je to Grolim?“ zeptal se Sadi.

Belgarat nevesele přisvědčil. Sehnul se a zlehka se dotkl jilce Silkový dýky, jež muži stále trčela z břicha, „Moc času mu už nezbývá,“ usoudil. „Dovedl bys ho přivést k vědomí, abychom mu mohli položit pár otázek?“

„Pokusím se,“ odtušil Sadi. Odešel ke svému koni a vyhledal v červeném pouzdře flakónek se žlutou tekutinou. „Mohl bys mi přinést hrnek vody, pane Durniku?“ požádal.

Kovářova tvář vyjadřovala hluboký nesouhlas, ale její majitel přece jen vytáhl ze zavazadel plechový hrníček a naplnil jej vodou z jednoho z měchů.

Sadi do hrnečku pečlivě odměřil několik žlutých kapek a pak jeho obsahem párkrát zakroužil. Klekl si k umírajícímu a téměř něžně mu zvedl hlavu. „Tumáš," vybídl jej jemně, „vypij to. Možná se ti udělá líp." Přidržel Grolimovu hlavu nad zemí a přiložil mu hrníček ke rtům. Muž se chabě napil a pak se položil zpět. Po chvíli se mu na popelavé tváři rozlil klidný úsměv.

„Tak co, je to lepší?"

„Mnohem lepší," zasípěl umírající.

„Byl to pěkný boj, což?"

„Mysleli jsme, že vás překvapíme," přiznal Grolim, „ale překvapeni jsme byli my."

„Tvůj pán - jak že jsi říkal, že se jmenuje? Strašně zapomínám jména."

„Morgat," odpověděl Grolim s pobaveným úsměvem. „Hierarcha Rak Kthan."

„Ach ano, už si vzpomínám. Morgat ti měl dát víc lidí."

„Sám jsem si je najal - v Rak Kthace. Tvrdili mi, že se ve svém řemesle dobře vyznají, ale -" chabě se rozkašlal.

„Nevysiluj se," nabádal ho Sadi. Odmlčel se. „Proč se o nás Morgat tak zajímá?"

„Jednal podle Agačakových instrukcí," řekl Grolim hlasem ne hlasitějším než šepot. „Agačak nerad ponechává věci náhodě a v Rak Urze byla prý vznesena nějaká velmi závažná obvinění. Agačak nařídil, že každý Grolim v purpuru má jít po tobě pátrat."

Sadi si povzdech!. „To jsem mohl čekat," postěžoval si. „Lidé mi bůhvíproč nevěří. Ještě mi pověz, jak se vám podařilo nás najít?'

„To Kthrag Yaska," Grolim dýchal čím dál namáhavěji. „Jeho prokletá píseň zní přes celý Kthol Murgos jako zvon a každý Grolim v purpuru ji slyší - a podle ní jde přímo k vám." Muž se zhluboka nadechl a jeho matné oči se náhle podezíravě zaostřily. „Co bylo v tom hrnku?" vyjel. Odstrčil Sadiho paži a pokusil se posadit. Z úst mu však vytryskl velký proud krve a oči se mu zakalily. Zachvěl se a dlouze, bublavě zachroptěl, aby vzápětí zvláčněl a bezvládně padl na zem.

„Je mrtev," konstatoval věcně Sadi. „To je nevýhoda oretu. Je-

ho účinek je vždycky nápor na srdce, a tenhle chlapík už moc nevydržel. Je mi to líto. Belgarate, ale dělal jsem, co jsem mohl.“

„To docela stačilo. Sadi,“ opáčil stařec zachmuřeně. „Pojď se mnou, Garione,“ vyzval mladého krále. „Uchýlíme se někam do ústraní. Budeme si muset dlouze popovídat s Orbem.“

„Nemohl bys to trochu odložit, Belgarate?“ zeptal se Sadi a nervózně se rozhlížel kolem. „Měli bychom odsud zmizet co nejdál - čím dřív, tím líp.“

„Pochybuji, že se ti lapkové vrátí, Sadi,“ ušklíbl se Silk

„To mne netrápí, Kheldare. V tomhle lese není moudré setrvávat v blízkosti mrtvých těl, a už jsme otáleli i tak dlouho.“

„Mohl bys mi to vysvětlit?“ požádal Garion.

„Vzpomínáš si, jak vás varoval ten Sendařan na cestě?“

„Myslíš před těmi tvory, jimž říkal Krkavci?“

„Ano. Co vám o nich řekl?'

„Jen tolik, že jsou to ghúlové - bytosti, které se živí mrtvolami. Ale to je jen nějaká báchorka, ne?“

„Obávám se, že nikoli. Slyšel jsem o tom vyprávět lídi, kteří se s nimi skutečně setkali. Rozhodně bychom odtud měli zmizet. Většina lidí, kteří žijí zde v lese nebo v jeho blízkosti, své mrtvé nepohřbívá do země, ale spaluje,“

„O náboženské detaily pohřbívání jsem se nikdy nestaral,“ mávl rukou Durnik,

„Nemá to nic společného s náboženstvím, pane Durniku. Dělají to proto, aby chránili živé.“

„No dobrá,“ prohlásil Silk. „A jak mají ti ghúlové vypadat? Existuje spousta zvířat, která žere mrtvoly.“

„Krkavci nejsou zvířata, Kheldare. Jsou to lidé - nebo tak alespoň vypadají. Za normálních okolností jsou nemotorní a vycházejí ven jenom v noci, ale když vypukne válka nebo mor, nebo když se vyskytne z jiného důvodu množství nepohřbených těl, zachvátí je doslova šílenství. Pach mrtvých těl je pokaždé rozdivočí. V takovém stavu pak zaútočí na cokoli, co se hýbe.“

„Otče,“ zaváhala Polgara“ je to pravda?“

„Je to možné,“ připustil Belgarat. „Sám jsem o těchto lesích

slyšel pár ošklivých věcí. Obvykle se ale o strašidelné historky nezajímám, takže jsem po jejich pravdivosti zas tak nepátral.“

„Každá země má své legendy o ogrech a jiných příšerách,“ namítl Silk skepticky. „Těch se bojí jenom děti.“

„Uzavřeme spolu dohodu, Kheldare,“ řekl Sadi. „Pokud projedeme tímto lesem, aniž potkáme jediného Krkavce, můžeš se dosyta vysmát mé bázlivosti - ale pojďme odtud pryč; kvůli našim dámám, když už ne kvůli sobě.“

Belgarat se mračil. „Nemám chuť uvěřit v existenci ghúlů,“ uvažoval nahlas, „ale svého času jsem nevěřil ani na eldrakyn - až jsem jednoho spatřil. Jedeme odsud, a s Orbem si promluvíme později.“

Vedeni opět Tothem se cvalem rozjeli pryč, stále sledujíce stěží patrnou stezku, jež se klikatila na jihovýchod. Hnali se zamlženým porostem a kopyta koní trhala z vrstvy hnijícího listí velké, lepivé kusy. Znetvořené stromy jako by na ně otvíraly ústa, a přestože Garion věděl, že to je jen výplod jeho fantazie, zlomyslně se na ně šklebily.

„Počkejte!“ křikl Silk náhle. „Stůjte!“

Všichni přitáhli otěže.

„Mám dojem, že jsem něco zaslechl - támhle tím směrem,“ sykl mužík.

Napínali uši ve snaze něco zaslechnout přes hlasité oddechování zpocených koní.

Odkudsi z východu se k nim mlhou donesl výkřik.

„Už zase,“ řekl Silk. Obrátil koně.

„Co to děláš?“ ptal se Belgarat.

„Musím se tam jet podívat.“

Ale Toth popojel se svým zvířetem tak, že mužíkovi přehradil cestu. Vážné vrtěl hlavou,

„Musíme přece vědět, co se děje,“ zlobil se Drasnijec.

Toth své gesto zopakoval.

„Tothu,“ řekl Garion, „je pravda, co nám pověděl Sadi? Opravdu existují Krkavci?“

Toth ponuře přisvědčil.

Z mlžných lesů se ozval další výkřik; tentokrát mnohem blíž.

Byl plný hrůzy a smrti.

„Kdo je to?“ vyjekla Se'Nedra, hlas na pokraji hysterie. „Kdo to křičí?“

„Muži, kteří nás napadli,“ odvětil Eriond smutně. „Ti, kteří přežili boj. Něco je hubí jednoho po druhém.“

„Krkavci?“ zeptal se Garion.

„Myslím, že ano. Ale ať je to cokoli, je to strašlivé.“

„Blíží se to sem,“ všiml si Sadi. „Pojďme odtud.“ Vrazil paty koni do slabin.

Řítili se pryč strašidelným lesem, aniž se zdržovali sledováním stezky. Zběsilý úprk je zavedl snad o půl míle dál, když tentokrát přitáhla koni uzdu Polgara „Zastavte!!“ zavelela

„Co se děje, Pol?“ ptal se Durnik.

Místo odpovědi pobídla koně a popojela pár kroků k mlází, napůl zahalenému mlhou. „Před námi někdo je,“ zašeptala.

„Krkavec?“ hlesl tlumeně Garion.

Soustředila se. „Ne. Je to jeden z těch lapků. Pokouší se ukrýt“

„Jak je daleko?“

„Nepříliš.“ Okamžik se ještě rozhlížela po mléčném oparu. „Tam,“ sykla Je za támhletím stromem na okraji mlází - za tím se zlomenou větví.“

Garion matně rozeznal tmavou skvrnu, krčící se za pokroucením kořenem, jenž trčel ze spadaného listí. Vtom koutkem oka zaznamenal pohyb a na okamžik zahlédl, jak se ze stromoví šourá jakási postava. Zdála se úplně šedá, téměř neviditelná v kalné mlze, a byla tak vychrtlá, že připomínala kostru. Cáry, jež měla na sobě, měly na sobě skvrny od hlíny a krve. Bledou lebku pokrývaly řídké vlasy, pod nimiž se matně leskly skelné oči a černala se otevřená ústa. Postava se pohybovala přikrčeně, s volně visícíma rukama, a hlasitě čenichala

Z lesů se vynořila další postava a pak ještě jedna. Jak se blížily, vydávaly tiché sténání, jež, jak se zdálo, nebylo výrazem nějakého artikulovaného sdělení - snad jen strašlivého hladu.

„Pokusí se uprchnout,“ oznámila Polgara

Ukrytý nájemný vrah se s vyděšeným zaječením vymrštil a dal se na zoufalý útěk. Krkavci se ho jali pronásledovat a jejich sténání

zesílilo. Šouravé kroky zněly ve stoupající frekvenci; kostnaté nohy dokázaly vyvinout překvapující rychlost.

K smrti vyděšený zabiják kličkoval mezi stromy, jeho děsiví pronásledovatelé však dotahovali každým krokem. Když konečně zmizel v bílém přítmí, ztenčil se jeho náskok na pouhých pár sáhů.

Jeho výkřik všemi otřásl. Zaječel znovu a potřetí.

„Zabíjejí ho?“ Se'Nedřin hlas zněl vysoko a přiškrceně.

Polgařina tvář byla bílá jako křída a prozrazovala děs. „Ne,“ odpověděla třesoucím se hlasem.

„Tak co tedy dělají?“ utrhl se Silk.

„Požírají ho.“

„Ale -“ Silk se zarazil vpůli věty, neboť se ozval další výkřik.

„Vždyť je ještě -“ zíral na čarodějku s vytřeštěnýma očima a z tváří se mu ztratila krev.

Se'Nedra zalapala po dechu. „Chceš říct, že je živý?“ vydechla. „Požírají ho zaživa?“

„To jsem se vám snažil vysvětlit, Vaše Veličenstvo,“ pronesl Sadi pochmurně. „Když se dostanou do transu, nerozlišují už mezi mrtvým a živým. Žerou vše, na co narazí.“

„Tothu,“ řekl ostře Belgarat, „můžeme je nějak odehnat? Třeba zastrašit?“

Němý obr zavrtěl hlavou a učinil několik rychlých posunků, dotýkaje se přitom hlavy a potom břicha.

„Říká, že nejsou dost inteligentní, aby se dokázali bát,“ překládal Durnik. „Neznají nic než hlad.“

„Co budeme dělat otče?“ naléhala Polgara.

„Pokusíme se jim utéci,“ opáčil starec, „a pokud nám některý z nich zkříží cestu, budeme jej muset zabít.“ Pohlédl na Totha, „Jak dlouho dokážou běžet?“

Obr zvedl ruku a opsal jí přes hlavu oblouk, načež to celé dvakrát zopakoval.

„Celé dny,“ tlumočil kovář.

Belgarat se zachmuřil ještě víc. „Jedeme,“ prohlásil, „a nevzdalujte se od skupiny.“

K prvnímu útoku došlo dřív, než urazili první míli. Jejich po-

stup tím děsivým lesem byl nyní opatrnější a všichni muži jeli s připravenými zbraněmi. Z mlhy mezi stromy se vyšouralo na tucet hladově sténajících Krkavců a rozptýlilo se před nimi, aby jim přehradilo cestu.

Garion se vrhl vpřed, máchaje mečem v širokých obloucích. Zuřivě si proklestil cestu houfem ghúlů, kteří po něm tupě vztahovali ruce, aby jej stáhli ze sedla, a z rozevřených úst jim přitom vytékaly sliny. Ze zabitých tvorů stoupal odporný, hnilobný zápach. Pobil jich při svém nájezdu dobrou polovinu a prudce obrátil koně, aby dorazil zbytek, ale vtom se zarazil a žaludek se mu zvedl. Krkavci, kteří unikli jeho meči, se plazili po mrtvých tělech svých bratří a rvali z nich cáry masa, které si vzápětí cpali kostnatými pařáty do úst. Ani přitom však nepřestali sténat.

Belgarat a jeho přátelé opatrně objeli děsivou hostinu, odvracejíce přitom oči.

„Takhle to nepůjde, otče," prohlásila Polgara. „Dřív nebo později někdo z nás udělá chybu. Musíme se chránit štítem."

Okamžik přemýšlel. „Možná máš pravdu, Pol." připustil posléze. Obrátil se ke Garionovi. „Dávej s Durnikem pozor, jak to děláme," instruoval jej. „Až se já a Polgara unavíme, vystřídáte nás."

Pokračovali dál krokem, protože Belgarat s Polgarou teprve dotvářeli štít. Nedojeli daleko a opět se vynořila šedivá tvář Krkavce. aby se sténáním zamířila k nim. Když byl tvor sotva deset sáhů od Durnikova koně, náhle se zarazil a couvl, jako by narazil hlavou na nějakou pevnou překážku. S děsivým úpěním znovu vykročil vpřed a jal se špinavýma rukama s dlouhými nehty škrábat do prázdného vzduchu.

„Durniku," požádala Polgara klidně, „postaral by ses o něj, prosím?"

„Jistě, Pol." Kovář svraštil obličej do výrazu maximálního soustředění a zamumlal jediné slovo. Krkavec se zamihotal a na okamžik zmizel. Když se opět objevil, stál dobrých dvacet sáhů od nich, pod rozložitým stromem. Pokoušel se skočit po nich znovu, ale zdálo se, že se z nějakého důvodu nemůže pohnout z místa

„To by mělo stačit," ozval se Durnik.

„Co jsi s ním provedl?“ zajímal se Silk.

„Přichytil jsem mu ruku k tomu stromu,“ vysvětlil Durnik. „Pokud na nás bude chtít zaútočit, buď bude muset vzít ten strom s sebou, nebo na něm nechat ruku. Neublížil jsem mu, ale bude mu trvat celý den, než si tu paži vyprostí.“

„Už sis na ten štít zvykla, Pol?“ zeptal se Belgarat přes rameno.

„Ano, otče.“

„V tom případě přidáme trochu do kroku. Rychlost nám rozhodně neuškodí.“

Vyrazili, nejprve klusem a později cvalem. Štít, který Belgarat držel před nimi, byl jako ochranný rám, který odhazoval útočící Krkavce z cesty.

„Kde berou ty hadry, co v nich chodí?“ zajímal se Silk.

Toth udělal rukou gesto, jako by něco kopal.

„Říká, že je seberou z mrtvol, které vyhrabou,“ překládal Durnik.

Silk se otřásl. „V tom případě tedy chápu, proč tak páchnou.“

Několik následujících dní Garionovi zcela splývalo. Každé asi tak čtyři hodiny museli střídat Polgaru a Belgarata a váha štítu, který spolu s Durnikem vytvářeli, mu připadala míli od míle těžší. Mlha neustávala a omezovala jim výhled na nějakých dvě stě sáhů, takže se pokroucené stromy vynořovaly zcela náhle a nečekaně, aby se na ně pokaždé zašklebily svou téměř lidskou grimasou. Tu a tam se z mlhy vynořily šedivé a na kost vychrtlé postavy a bezduché úpění je provázelo téměř neustále.

Noc se stala obdobím nepřestávající hrůzy; Krkavci se shlukli kolem štítu, drápali po něm paťáty a sténali svou děsivou touhu po lidském mase. Garion, vyčerpán celodenním pochodem, musel vynaložit i ten nejposlednější zbyteček své vůle - nejen proto, aby udržel mentální štít, ale také aby zahnal spánek. Ten byl pro něj ještě těžším nepřítelem než Krkavci. Přinutil se kráčet tam a zpátky mezi stany. Štípal se do rukou. Dokonce zašel tak daleko, že si nasypal do levé boty kamínky v naději, že jej to nepohodlí udrží v bdělém stavu. Jednu chvíli však jeho únava překonala veškeré zábrany, které jí nastavěl, a

hlava mu klesla na prsa spánkem vyčerpání.

Hnilobný zápach jej probral takřka okamžitě. Jak zvedl hlavu, celé jeho zorné pole vyplňoval Krkavec. Tupé, nemyslící oči, v rozevřených ústech se černaly ulámané, zkažené zuby a ruce s černými nehty se rozevíraly - směrem k němu. S překvapeným výkřikem udeřil svou vůlí, a odmrštil tak tvora o několik sáhů zpět. S chvěním po celém těle horečnatě opět zvedl štít, který už opadal.

A pak už konečně dosáhli jižního okraje toho děsivého hvozdu a vyjeli zpod pokroucených větví na mlhou zahalená vřesoviště.

„Budou nás pronásledovat dál?“ zeptal se Durnik svého němého přítele.

Ten učinil celou sérii nejasných posunků.

„Co říkal?“ nechápal Garion.

Durnik se netvářil nijak vesele. „Podle něj se patrně nevzdají, dokud potrvá mlha. Nemají rádi slunce, ale mlha jej zakrývá, takže -“ Pokrčil rameny.

„V tom případě musíme dál udržovat štít, což?“

„Obávám se, že ano.“

Planina, po níž jeli, byla pustým a bezútěšným krajem, tu a tam porostlým nízkými trnitými keři a posetým mělkými jezírky s rezavě zbarvenou vodou. Mlha se vlnila a vířila v kotoučích kolem nich a na nejzazším okraji jejich dohledu se vždy zdály číhat nezřetelné postavy Krkavců.

Jeli dál. Polgara a Belgarat převzali námahu se štítem a Garion se zhroutil do sedla, chvěje se vyčerpáním.

Po chvíli zachytil, velice slabé, pach soli a jódu.

„Moře!“ vykřikl Durnik. „Dorazili jsme k moři.“

„Teď už nám chybí jenom člun,“ připomněl Silk.

Toth však s jistotou ukazoval kamsi dopředu a dělal k tomu podivná gesta.

„Tvrdí, ž tam na nás čeká loď,“ vysvětlil Durnik.

„Loď?“ užasl Silk. „Jak to dokázal?“

„To vážně nevím,“ přiznal Durnk. „To neříkal.“

„Durniku,“ ozval se Silk, „jak ty vlastně vždycky víš, co říká? Ty jeho posunky přece vůbec nedávají smysl.“

Kovář se zamračil. „Sám nevím," přiznal se. „Ani jsem o tom nepřemýšlel. Prostě mne to vždycky napadne."

„Používáš přitom kouzel?"

„Ne. Možná je to proto, že jsme spolu tak často. Společná práce lidi vždycky sblíží."

„Když to říkáš."

Vystoupali na oblý kopec a spatřili pod sebou štěrkovou pláž, kde se ze zamlženého moře zvedaly dlouhé vlny a narážely do kamenů na pobřeží, aby se vzápětí s žalostným sykotem stáhly zpátky v podobě temné, chomáči pěny poseté vody, a po chvíli se v nové vlně přihnaly zpět.

„Nějak tu tvou loď nevidím, Tothu," pronesl Silk téměř vyčítavě, „Kdepak je?"

Toth ukázal kamsi do mlhy.

„Vážně?" Silk se tvářil víc než pochybovačně.

Němý přisvědčil.

Krkavci, již se táhli za nimi, dávali najevo značné rozrušení, když se družina pustila dolů k moři. Sténání zesílilo a tvorové začali pobíhat po kopci sem a tam, natahujíce paráty v zoufalé touze po potravě. Za nimi se však již neodvážili.

„Zdá se mi to, nebo ne - že se něčeho bojí?" prohodila Samet.

„Dolů z kopce se jim nechce," souhlasil Durnik. „Bojí se?" zeptal se Totha.

Obr přisvědčil.

„To bych ráda věděla čeho," divila se Samet.

Němý udělal jakési gesto oběma rukama.

„Má to co do činění s něčím, co je ještě hladovější než oni," prozradil Durnik. „Toho se bojí."

„Snad žraloků?" hádal Silk.

„Ne. Moře samého."

Jakmile dorazili na pruh kamení na břehu, slezli z koní a unaveně stanuli před velkou vodní plochou. „Jsi v pořádku, otče?" starala se Polgara. Stařec se opíral o koně a upřené se díval do husté mlhy, jež ležela na hladině.

„Cože? Ach, ano. Je mi dobře, Pol - snad jsem jen trochu pře-

kvapený, nic víc. Pokud na nás skutečně čeká nějaká loď, pak bych rád věděl, kdo ji sem poslal a jak věděl, že dorazíme ke břehu právě teď a tady.“

„A co je ještě důležitější,“ doplnil Silk, „jak jejímu kapitánovi dáme vědět, že už jsme přijeli. Přes tu mlhu není vidět víc než na dvě stě sáhů.“

„Toth tvrdí, že už o nás vědí,“ prozradil Durnik. „Patrně přistanou během půl hodiny.“

„Ano?“ protáhl Belgarat udiveně. „A kdo sem tu loď poslal?“

„Toth říká, že Cyradis.“

„S tou mladou dámou si budu muset někdy popovídat,“ zabručel Belgarat. „Začínám z ní mít tak trošku stísněný pocit.“

Jdou zpátky,“ hlásil Eriond, který zatím hladil krk svého hřebce.

„Kdo?“ nechápal Garion.

„Krkavci,“ odtušil hoch a ukázal směrem ke kopci. „Vracejí se zpět do lesů.“

„A dokonce se s námi ani nerozloučili,“ zašklebil se Silk. „Ti lidé se dnes už neumějí chovat.“

Loď, která jako duch vyplula z mlhy, byla neobvykle stavěná: vysoká příď i záď a na dvou stěžních široké plachty.

„Jak může jet?“ ptala se Se'Nedra a udiveně si prohlížela mlhavý stín.

„Nerozumím,“ zavrtěl hlavou Garion.

„Vždyť neveslují,“ vysvětlila Se'Nedra, „a nefouká ani větříček.“

Ostře si loď změřil a okamžitě viděl, že má jeho žena pravdu. Z boků lodi netrčela žádná vesla; navzdory mrtvolně klidnému, mlhou zakalenému vzduchu se však plachty lodi nadouvaly a plavidlo se hladce pohybovalo vodou, stojatou jako olej.

„Nejsou v tom nějaká kouzla?“ šeptla Se'Nedra.

Zapátral svou myslí směrem k tmavému obrysu, hledaje nějaký náznak kouzelné síly. „Nezdá se mi,“ pokrčil rameny. „Přinejmenším to nejsou kouzla, která bych znal.“

Kousek od nich stál Belgarat a jeho tvář zračila hluboký ne-

souhlas.

„Jak tu loď pohánějí, dědečku?“ obrátil se Garion na něj.

„Je to jedna z forem čarodějnictví,“ opáčil stařec, aniž rozjasnil líce, „dost nevyzpytatelná a obvykle také nespolehlivá.“ Pohlédl na Totha „Na tohle se máme podle tebe nalodit?' ujistil se s nedůvěrou.

Toth přikývl.

„A odveze nás to na Verkat?“

Toth znovu přisvědčil.

„Chceš říci, že nás to odveze - pokud to toho skřítka, který loď pohání, nepřestane bavit a nezačne loď tlačit třeba opačným směrem.“

Toth zvědl obě ruce.

„Máme mu prý důvěřovat,“ vysvětlil Durnik.

„Byl bych moc rád, kdybych už tuhle větu nikdy neslyšel.“

Loď zpomalila a její kýl jemně spočinul na štěrkovém dně. Z boku se vysunul široký můstek a jeho závažím opatřený konec se opřel o dno v asi třístopové hloubce. Toth uchopil za uzdu svého zdráhajícího se koně a brodil se k můstku. Když k němu dorazil, obrátil se a pokynul paží ostatním.

„Říká, že si máme nastoupit,“ přetlumočil Durnik.

„Já ho slyšel,“ zavrčel poněkud nesmyslně Belgarat. „No tak dobrá, jdeme.“ Neochotně popadl otěže svého koně a vydal se směrem k lodi.

Kapitola dvacátá třetí

OSÁDKA TÉ DIVNÉ LODI BYLA ODĚNA v hrubé kytlice s kápí, zhotovené ze silného plátna. Vystupující lícní kosti propůjčovaly jejich obličejům vzhled soch tesaných z kamene. Všichni námořníci byli, stejně jako Toth, němí a plnili svěřené úkoly v absolutní tichosti. Garionovi, zvyklému na hulákání a kletby, jež byly nezbytnou součástí práce šereckých mořeplavců, připadalo to ticho nepřirozené a trochu znervózňující. Loď sama rovněž nevydávala žádný z obvyklých zvuků. Nebylo slyšet žádné skřípení vesel v havlenkách, žádné vrzání ráhnoví ani sténání žeber lodi - jen slabé šplouchání mlhou zšedlé vody, rozrážené přídí. Loď klouzala vpřed, poháněna silou, jíž Garion ani trochu nerozuměl

Jakmile za nimi pobřeží zmizelo v mlze, nezůstal žádný orientační bod, podle nějž by mohli porovnat směr plavby. Tichá loď prostě jela dál.

Garion stál na palubě s rukou položenou kolem Se'Nedřiných ramen. Nepříjemná kombinace vyčerpání z cesty přes les plný Krkavců a neustálé pochmurné šero temné, jednolité vody a mlžného příkrovu v něm vyvolávalo melancholii a vymazalo v něm všechny myšlenky. Sotva dokázal stát, s matným pohledem upřeným slepě do dáli, a podpírat svou unavenou ženu.

„Co to propána je?“ vyjekla kdesi za ním Samet. Obrátil se a podíval se směrem k zádi. Odkudsi z mléčné mlhy se vynořil straši-

delně bělostný pták s nepřirozeně dlouhými křídly - delšími, než bylo rozpětí paží dospělého muže. Křídla se ani nepohnula, a přece tichý pták letěl dál, klouzaje oparem jako nějaký duch, jenž na sebe vzal ptačí podobu.

„Albatros," určila Polgara totožnost velkolepého tvora

„Nenosí náhodou albatrosi smůlu?" vyptával se Silk.

„Ty jsi pověrčivý, princi Kheldare?"

„Ne tak úplně, ale - „ významně nedokončil.

„Je to jen mořský pták, nic víc," ujistila jej.

„Proč má tak velká křídla?" zajímala se Samet.

„Létá dlouhé vzdálenosti přes otevřené moře," vysvětlila Polgara.

„A křídla jej drží ve vzduchu bez přílišné námahy. Je to velice praktické vybavení."

Velký pták se zakolébal ve vzduchu a vyrazil podivný, teskný výkřik - zvuk, který v sobě nesl všechnu prázdnotu a opuštěnost nesmírného, vzdouvajícího se moře.

Polgara naklonila hlavu v odpovědi na ten neobvyklý pozdrav.

„Co říkal, Pol?" ptal se Durnik nezvykle tlumeným hlasem.

„Bylo to dost formální oslovení," řekla. „Mořští ptáci si zachovávají značnou důstojnost - snad proto, že tráví tolik času v osamění, a mohou tedy v klidu formulovat myšlenky. Suchozemští ptáci hodně žvatlají; mořští se snaží mluvit hluboce a vážně."

„Jsou to vůbec podivní tvorové, co - myslím ptáci obecně?"

„Musíš si na ně zvyknout." S neproniknutelným výrazem se dívala za alabastrovou siluetou, vznášející se v tichu vedle lodi.

Albatros pohnul mohutnými křídly a vyrazil před příď, aby zůstal chvíli nehnutě viset v oparu nad vodou.

Belgarat si upřeně prohlížel plachty, které se proti vší logice nadouvaly v nehybném vzduchu. Nakonec cosi zavrčel a otočil se k Tothovi. „Jak dlouho trvá cesta na Verkat?"

Toth rukama odměřil kratičkou vzdálenost.

„To není moc přesná odpověď, příteli."

Toth ukázal vzhůru a roztáhl prsty.

„Říká, že tam budeme asi za pět hodin, Belgarate," vložil se do

toho Durnik.

„V tom případě tedy jedeme rychleji, než by se zdálo," usoudil stařec. „Jen bych rád věděl, jak dokážou přesvědčit toho skřítka, aby se na tak dlouho soustředil na jediný úkol. Dosud jsem nepotkal ani jediného, který by dokázal dělat totéž déle než minutu."

„Mám se ho zeptat?" nabídl se Durnik.

Belgarat zašilhal zpět k vydouvajícím se plachtám. „Ne," zavrtět pak hlavou. „Radši ne. Mohla by to být dost děsivá odpověď."

Mlhou rozmazané severozápadní pobřeží ostrova Verkat se před nimi objevilo ještě před soumrakem. Pokračovali stále blíž, se zářícím albatrosem přímo nad hlavou, a Garion zjistil, že nízké pahorky zvedající se za kamenitou pláží jsou pokryty temně zelenými jehličnany, ověnčenými mlhou. Kus za pláží zlatě zářilo několik roztroušených světel - patrně oken nějaké vesnice, a od nich se klikatila k pobřeží řada pochodní. Ke Garionovým uším se donesl slabounký zpěv. Slovům rozumět nebylo, ale nápěv prozrazoval zármutek, osamění a nekonečnou touhu.

Jejich loď se bezhlučně sunula přes mělkou zátočinu a záhy měkce přistála u primitivního kamenného mola, jež vyhlíželo spíše jako přírodní skalní útvar než dílo lidských rukou.

Na molu stál vysoký muž v bílém plátěném rouchu. Navzdory hladkému obličeji bez vrásek a obočí černému jako havraní křídla mu dlouhé vlasy zářily stříbrem o nic méně než Belgaratovi. „Vítejte," pozdravil je. Měl hluboký, podivně laskavý hlas. „Jsem Vard. Už dlouho očekáváme váš příchod, který před věky předpověděla Kniha nebes."

„Teď vidíte, proč tyhle lidi nemám rád," zabručel Belgarat. „Nemůžu vystát, když někdo předstírá, že ví všechno."

„Odpusť nám, svatý Belgarate," pousmál se maličko muž, „pokud tě to potěší, pomlčíme o tom, co jsme vyčetli z hvězd."

„Máš bystré uši, Varde," poznamenal stařec.

„Pokud tomu chceš věřit," pokrčil rameny muž. „Místo na spaní je již pro vás připraveno - i jídlo. Vaše cesta byla dlouhá a namáhavá a jistě jste velmi unaveni. Půjdete-li se mnou, ukážu vám cestu. Moji lidé přivedou vaše zvířata i s věcmi."

„Jsi velice laskavý, Varde," poděkovala Polgara přes zábradlí

lodi, zatímco němí lodníci přivazovali lana k molu a chystali můstek.

Vard se uklonil. „Jsme poctěni tvou přítomností, paní Polgaro," odtušil. Již od počátku Třetího věku se před tebou skláníme v úctě a obdivu."

Stezka vedoucí od zátoky byla úzká a klikatila se sem a tam bez jakéhokoli zřejmého důvodu. „Obávám se, že po mocných městech Západu vám naše vesnice bude připadat primitivní a ubohá," omlouval se jejich průvodce. „Nikdy jsme příliš nevěnovali pozornost našemu „okolí."

„Všechna lidská sídliště jsou si podobná," pokrčil rameny Belgarat a snažil se rozeznat něco za shlukem světel, zářících měkce z mlhy.

Vesnice se sestávala asi tak z dvaceti kamenných budov, zastřešených slaměnými došky. Zdály se být náhodně rozsety po okolí a nikde netvořily nějakou řadu či ulici. Místo však působilo čistým a spořádaným dojmem; nikde nebyla ani stopa po odpadcích a kalu, v podobných vesnicích obvyklým, a schody před každými dveřmi nesly známky častého otírání nohou.

Vard je dovedl k rozlehlému domu uprostřed vesnice a otevřel jim dveře. „Tento dům bude váš - jak dlouho budete chtít," řekl. „Stůl je již prostřen a moji lidé vám přinesou jídlo. Pokud byste potřebovali cokoli jiného, pošlete, prosím, pro mne." Nato se uklonil, obrátil se a odkráčel do mlžného šera.

Vnitřek domu nebyl nijak luxusní, ale jednoduché a účelné zařízení docela stačilo. Ani jeden z pokojů nepostrádal nízký, domácký krb, z něhož se šířilo příjemné světlo a teplo. Dveře byly klenuté a stěny omítnuté na bílo. Prostý, avšak bytelně zhotovený nábytek zahrnoval židle a postele, pokryté silnými prošívanými pokrývkami, dobře naplněnými peřím.

V ústřední místnosti stály lavice a stůl plný hliněných nádob s pokličkami. Vůně, která se z nich linula, připomněla Garionovi, že už několik dní neokusil teplé jídlo.

Silk přejel prostřenou tabuli očima. „Nechceme je přece urazit tím, že bychom nechali večeři vystydnout, že ne? Nevím jak vy, ale já přímo umírám hlady."

Přichystané jídlo bylo výtečné. Žádná z krmí nebyla nic neobvyklého, ale dokonalé okořenění z nich dělalo skutečnou lahůdku. Hlavní chod tvořil dobře propečený kus nějakého masa. Garion nepoznal, z jakého zvířete pocházelo, ale chuť mělo bohatou a aromatickou.

„Co je to za skvělou pečeni?“ prohodila Se'Nedra, když si nabírala další kus.

„Řekla bych, že koza,“ odtušila Polgara.

„Koza?“

„Asi ano.“

„Ale já kozí maso nesnáším.“

„Vždyť už máš třetí porci, má drahá,“ usmála se Polgara.

Po jídle se sesedli kolem krbu. Garion cítil po těle nesmírnou únavu a věděl, že by si měl jít lehnout, ale bylo mu dobře a nechtělo se mu hýbat.

„Nezaznamenal jsi nějaký náznak toho, že by tudy prošla Zandramas?“ zeptal se jej Silk.

„Cože? Ne, vůbec nic.“

„Připadá mi, že se Zandramas vyhýbá obydleným místům,“ poznamenal Belgarat. „Pochybuji, že by šla sem do vesnice. Asi se budeš zítra muset trochu projet po okolí a podívat se po ní.“

„Nemohla jet přímo do Rak Verkatu?“ napadlo Silka. „Tam přece kotví všechny lodě, a ona chce pokračoval do Mallorey, nebo ne?“

„Možná si to zařídila jinak,“ upozornil ho stařec. „Na její hlavu je koneckonců vypsána odměna a Malloreánci ve Verkatu by ji patrně získali stejně rádi jako ti v Rak Hagze. Až dosud si každý další krok své cesty pečlivě připravila předem. Nemyslím, že když už se dostala až sem, ponechá teď něco náhodě.“

Do místnosti se vracel Sadi a nesl si svou hliněnou lahvičku. „Markraběnko Liselle,“ pronesl kysele, „mohl bych, prosím, dostat zpátky svého hada?“

„Je mi to strašně líto, Sadi,“ omlouvala se. „Úplně jsem na Zith zapomněla,“ Zastrčila prsty pod šaty na prsou a jemně zeleného hádka vylovila.

Silk vtáhl vzduch, až to syklo.

„Opravdu jsem se ji nepokoušela ukrást," ujišťovala Samet Sadiho. „Té chuděrce jenom byla zima."

„Chápu." Eunuch si dotčeně vzal svého mazlíčka.

„Chtěla jsem ji jenom zahřát, Sadi. Jistě bys nechtěl, aby nastydla, že ne?"

„Tvoje starostlivost mne dojímá." Obrátil se a odkráčel zpět do ložnice se Zith líně obtočenou kolem zápěstí.

Druhého dne ráno zamířil Garion do stáje, přiléhající k zadní části domu, osedlal koně a vyjel zpět na kamenitou pláž, do níž v nekonečném úsilí narážely šedivé vlny. Zastavil se a propátral očima okolí. Nic však nenašel, a tak pokrčil rameny a obrátil koně k severovýchodu.

Horní konec pláže byl plný naplaveného dřeva. Jak Garion pokračoval v cestě, mimoděk přejížděl očima po změti větví a polámaných kmenů. Tu a tam si všiml otesaného lodního trámu, svědectví, že zde skončilo svůj život nějaké plavidlo. Napadlo jej, že vrak, z něhož pocházejí ty trámy, mohl ztroskotat třeba před sto lety a že jeho pozůstatky mohly obeplout polovinu světa, než spočinuly mezi těmito solí pokrytými oblázky.

„To všechno je moc zajímavé," prohlásil onen suchý hlas v jeho mysli, „ale jedeš špatným směrem."

„Kde jsi byl?" zeptal se Garion a přitáhl uzdu.

„Proč začínáme náš rozhovor pokaždé toutéž otázkou? Odpověď na ni by ti stejně nic neřekla, tak proč se pořád ptáš? Otoč se a jeď zpátky. Správná cesta je na opačné straně vesnice - a ty nemáš tolik času, abys mohl objíždět celý ostrov."

„Je tu Zandramas ještě? A má pořád mého syna?" ptal se Garion spěšně, než mu ten hlas zase zmizí v nenávratnu.

„Ne," odtušil hlas. „Odjela odsud před týdnem."

„Pak ji tedy doháníme," usoudil Garion a v jeho srdci zahořela naděje.

„To je poměrně logická úvaha," pochválil jej hlas.

„Kam jela?"

„Do Mallorey - ale to už přece víš, ne?"

„Nemůžeš to trochu víc upřesnit? Mallorea je velká,“

„Nech toho, Garione,“ napomenul jej hlas. „UL ti řekl, že najít syna je tvůj úkol. Nemám právo ti jej ulehčovat o nic víc než on. Jen tak mimochodem, dávej si pozor na Se'Nedru.“

„Na Se'Nedru? Proč?“

Ale hlas už byl pryč. Garion zaklel a vracel se zpátky tam, odkud přijel.

Asi legui na jih od vesnice, kde se do pobřeží zakusovala zátoka chráněná dvěma vybíhajícími mysy zatahal Rivův meč za závěs, na němž byl na Garionových zádech upoután. Mladý muž ostře zastavil koně a vytáhl jej. Zbraň se mu v ruce obrátila a neomylně zamířila hrotem do vnitrozemí.

Klusem zdolal první z pahorků, hlídaje stopu dlaní položenou přes jilec meče. Stopa však vedla stále rovně. Před Garionem klesal dlouhý travnatý svah, ztrácející se na pokraji stěny mlhy v jehličnatém lese. Chvilku uvažoval a potom usoudil, že bude lepší dojet pro ostatní, než pronásledovat Zandramas sám. Jak otáčel koně nazpět k vesnici, vrhl pohled do mělkých vod zátoky. Pod hladinou lam ležel na boku potopený vrak nevelké lodi. Stiskl rty. Zandramas se už zase odměnila smrtí těm, kdo jí pomáhali. Pobídl koně do cvalu a hnal se oparem po loukách, oddělujících moře a les, směrem k vesnici.

Bylo už téměř poledne, když dorazil k domu, jejž jim Vard vykázal, a seskočil ze sedla, ovládaje své rozrušení, jak jen mohl.

„Tak co?“ zeptal se ho Belgarat, když vkročil dovnitř. Starý čaroděj trůnil u krbu a popíjel z korbele.

„Přistála asi legui odtud směrem na jih.“

Polgara, která seděla u stolu, k němu rychle zvedla oči od pergamenu, který právě studovala. „Jsi si jistý?“otázala se.

„Já možná ne, ale Orb ano.“ Garion si rozepnul plášť. „A ještě něco - zase mne navštívil náš přítel.“ Zaklepal si na čelo. „Prozradil mi, že Zandramas opustila ostrov asi tak před týdnem a že miří do Mallorey. Víc jsem z něj nedostal. Kde je Se'Nedra? Chtěl bych jí říct, že už máme cíl na dosah.“

„Spí,“ odpověděla Polgara, pečlivě skládajíc pergamen.

„To je část jedné z těch knih, které tak shání dědeček?“ zajímal

se Garion.

„Ne, můj milý, To je recept na polévku, kterou jsme měli včera k večeři.“ Otočila se k Belgaratovi. „Tak co ty na to, otče? Pustíme se dál po stopě?“

Stařec chvíli přemítal a nepřítomně se přitom díval do plamenů, tančících v krbu. „Nejsem si jist, Pol,“ odpověděl konečně. „Na tento ostrov jsme byli dopraveni zcela záměrně, za nějakým účelem, a já si nemyslím, že jím bylo nalézt další směr cesty. Domnívám se, že bychom tu měli den dva zůstat.“

„Dohonili jsme značnou část náskoku, který před námi Zandramas měla, otče,“ připomněla mu Polgara. „Proč to chceš promarnit tím, že tu budeme sedět a čekat bůhví na co?“

„Říkej tomu klidně předtucha. Pol. Mám velmi silné tušení, že tu máme na něco počkat - na něco dost důležitého.“

„Já myslím, že děláme chybu, otče.“

„Na to máš jistě právo, Pol. Nikdy jsem ti nenařizoval, co si máš myslet.“

„Jenom vždycky to, co mám dělat“ odsekla.

„Na to mám právo zase já. Je povinností otce, aby vedl své děti. Jsem si jist, že to chápeš.“

Otevřely se dveře a ze zamračeného poledne se dovnitř vraceli Silk a Samet. „Našel jsi stopu?“ ptal se mužík, svlékaje si plášť.

Garion přikývl. „Přistála na pláži asi legui odtud směrem k jihu. Potom potopila loď, která ji přivezla. Leží nad dně s celou posádkou, asi tak padesát sáhů od pobřeží.“

„Je stále věrná svému stylu,“ poznamenal Silk.

„Co jste dělali celé dopoledne?“ zeptal se Garion na oplátku.

„Slídili.“

„Správný výraz je 'sbírali informace', Kheldare,“ opravila jej Samet upjatě. I ona se svlékala z pláště a uhlazovala si šaty.

„Obojí ale znamená totéž, nebo ne?“

„Ovšem, ale slídění zní tak ošklivě.“

„A zjistili jste něco?“ přerušil jejich dohadování Garion.

„Mnoho ne,“ přiznal Silk a udělal pár kroků k ohni, aby se ohřál. „Zdejší lidé jsou nesmíme zdvořilí, ale přímo mistrně uhýbají

položeným otázkám. Jedno ti ale říci mohu. Tohle místo není vesnice - alespoň ne v tom smyslu, jak jej chápeme my. Je to zde velmi pečlivě naaranžováno, aby to vyhlíželo chudě a primitivně, a lidé tu dokonce i chovají dobytek a pěstují obilí, ale to všechno jen naoko. Zemědělské náčiní nenese téměř známky používání a zvířata jsou až příliš napůlírovaná."

„Co tedy dělají?" zajímal se Garion.

„Domnívám se, že většinu času tráví studiem," odtušila Samet. „Byla jsem na návštěvě u jedné z žen, a ta měla na stole jakési mapy. Stačila jsem je ještě zahlédnout, než je schovala. Vypadalo to jako nějaká souhvězdí - obraz noční oblohy,"

Belgarat zachrochtal. „Astrologové. Já téhle disciplíně nikdy moc nevěřil. Podle mne hvězdy říkají každou čtvrthodinu něco jiného." Chvíli přemýšlel. „Když jsme byli v Prolgu, Gorim říkal, že tihle lidi jsou Dalové - stejný národ, jaký žije v jižní Mallorei - a že dosud nikdo neví, co to vlastně provádějí. Vypadají mírně a pokojně, ale podle mne je to jenom maska. V Dalasii existuje několik středisek, kde se Dalové vzdělávají, a já bych se nedivil, kdyby mezi ně patřila i tahle vesnice. Neviděli jste někoho s páskou na očích - takovou, jakou nosí Cyradis?"

„Myslíš nějakého věštce?" pochopil Silk. „Já nikoho takového neviděl. Co ty, Liselle?"

Zavrtěla hlavou.

„Možná by nám mohl na ledacos odpovědět Toth, otče," napadlo Polgaru. „Mám dojem, že s těmi lidmi komunikuje způsobem, který my neznáme."

„Jak chceš ale získat odpovědi od němého, Polgaro?" divil se Silk.

„Durnik se s ním přece dokáže nějak domluvit," opáčila. „Mimochodem, kde jsou ti dva?"

„Našli na horním konci vesnice nějaký rybník," prozradila Samet. „Tak zkoumají, jestli v něm jsou ryby. Eriond šel s nimi."

„Jak jinak,"usmála se Polgara

„Není to trochu nudné?" nadhodila Samet. „Myslím strávit polovinu života rybařením."

„Je to zdravá zábava," bránila svého muže Polgara. Významně pohlédla na korbel v Belgaratově dlani. „Rozhodně zdravější než zábavy mnohých jiných, které nebudu jmenovat."

„Co dál, příteli?" obrátil Silk pohled k Belgaratovi.

„Nějakou chvíli tu zůstaneme a budeme dávat pozor, co se bude dít. Mám takové tušení, že se něco dít bude - a to důležitého."

Toho odpoledne začal slabý větřík rozfoukávat mlhu, která je celý týden sužovala. Než nastal večer, byla už obloha čistá s výjimkou mohutného valu mračen na západě, zbarveného dokrvava zapadajícím sluncem.

Sadi strávil celý den s Vardem, když se vrátil, prozrazovala jeho tvář hluboké zklamání.

„Dostal jsi z něj něco?" dychtil vědět Silk.

„Nic, co by dávalo nějaký smysl," opáčil eunuch mrzutě. „Tihle lidé na realitě opravdu nijak nelpí. Jediná věc, která je snad zajímá, je nějaký záhadný nesmysl, jemuž říkají úkol. Vard mi neprozradil, co je to za úkol, ale on a jeho lidé už na něm zřejmě pracují od počátku času."

S houstnoucím soumrakem se vrátil Durnik, doprovázen Eriondem. Přes rameno měl rybářský prut a na tváři rozčarování.

„Kde je Toth?" podivil se Garion,

„Tvrdil, že má nějakou práci," opáčil Durnik a pečlivě si prohlížel své rybářské náčiní. „Možná bych potřeboval menší háček," uvažoval nahlas.

Když Polgara se Samet odešly nachystat večeři, hodil Silk okem po Garionovi. „Co kdybychom si šli trochu protáhnout nohy?" navrhl.

„Myslíš hned teď?"

„Nějak mne pálí půda pod nohama." Mužík vstal ze židle. „Pojď," přemlouval Gariona. „Pokud tu budeš sedět ještě chvíli, zapustíš tu kořeny."

Garion udivené následoval svého přítele ven. „Co to mělo znamenat?" ptal se.

„Rád bych zjistil, co má Toth za lubem, a nechci s sebou vláčet Liselle."

„Já myslel, že ji máš rád.“

„To ano, ale už mne trochu unavuje mít ji pořád za zády. Kam jdou?“ užasl. Od vesnice k lesu se táhla řada pohybujících se pochodní.

„Můžeme jít za nimi a zjistit to,“ navrhl Garion.

„Tak pojďme.“

Vard šel v čele zástupu vesničanů s pochodněmi a po jeho boku se tyčil Toth, o hlavu vyšší než ostatní. Mířili k lesu na horním konci louky. Garion se Silkem, sehnutí, aby je kryla vysoká tráva, je v uctivé vzdálenosti následovali.

Když se muži s pochodněmi přiblížili k okraji hvozdu, vynořilo se ze stínů pod stromy několik nezřetelných postav a čekalo. „Rozeznáš, co jsou zač?“ sykl Garion.

Silk potřásl hlavou. „Jsou moc daleko,“ zamumlal, „a je málo světla. Musíme se dostat blíž.“ Položil se na břicho a jal se plížit kupředu.

Louka byla ještě mokrá z nedávné mlhy, a než Garion se Silkem dosáhli ochrany stinného lesa, byli promočení až na kůži.

„Moc příjemné to není, Silku,“ zašeptal Garion mrzutě.

„Neboj se, nerozpustíš se,“ odpověděl Silk tlumeně. Zvedl hlavu a opatrně se rozhlédl. „Vidíš to, co já? Mají ti lidé pásku přes oči?“

„Už to tak vypadá,“ kývl Garion.

„Pak to tedy jsou věštci, že ano? Ve vesnici jsme žádné neviděli; možná tedy žijí v lesích. Zkusme se dostat ještě trochu blíž. Začínám být pořádně zvědavý.“

Vesničané s pochodněmi šli vlhkým lesem ještě několik set sáhů a konečně se zastavili na veliké mýtině. Kolem jejího okraje stála řada hrubě otesaných kamenných bloků o výšce asi dvojnásobku vzrostlého člověka. Vesničané se rozmístili v řádě mezi bloky, vytvářejíce tak kruh, osvětlený pochodněmi, a věštci s páskou přes oči, jichž mohlo být na tucet, se uchopili za ruce ve středu mýtiny a vytvořili tak další, menší kruh. Za každým z nevidících věštců stál velký, svalnatý muž, který jej - jak Garion usoudil - vodí a ochraňuje. V samém středu, obklopení kroužkem věštců, stáli stříbrovlasý Vard a Toth.

Garion se Silkem se přikradli blíž.

Jediným zvukem na mýtině bylo až dosud praskání pochodní. Nyní však shromáždění lidé začali zpívat, zprvu tiše, ale čím dál hlasitěji. V mnoha směrech se jejich píseň podobala disharmonickému chorálu Ulgů, drobné rozdíly tu však přece jen byly. Ačkoli neměl Garion hudební vzdělání, přesto cítil, že tento hymnus je starší a snad i ryzejší než ten, který po pět tisíciletí zněl jeskyněmi Ulgů. V náhlém záblesku jasnozřivosti Garion porozuměl, jak nekonečná staletí zkreslujících ozvěn postupně změnila píseň lidu Ulgo. Tento hymnus však nebyl určen UL, ale jakémusi neznámému bohu, jehož jméno nepadlo, a zpívající v něm svého boha žádali, aby se jim zjevil a přišel vést a chránit Daly, tak jako UL vedl a chránil Ulgy.

Nato Garion zaslechl či vycítil další zvuk, který se připojil k tomu prastarému nápěvu. Charakteristické vzdechy v jeho mysti jej upozornily na to, že lidé, shromážděni ve svých podivných kruzích, spojili své vůle, aby jejich silou doprovodili pradávnou melodii.

V samém středu mýtiny se zavlnil vzduch a objevila se zářící postava Cyradis, zahalená v bílém platná a s pruhem látky přes oči.

„Odkud se tu vzala?“ vydechl Silk.

„Není tu doopravdy,“ šeptl Garion. „Je to jen její obraz. Poslouchej.“

„Vítej, svatá věštkyně“,“ uvítal Vard zářící přelud. „Jsme ti vděční, žes vyslyšela naše volání.“

„Tvá vděčnost zbytečná jest, Varde,“ odpověděl jasný hlas dívky v bílém. „Odpověděla jsem, neboť jsem k tomu zavázána svým úkolem. Dorazili tedy již hledající?“

„Dorazili, svatá Cyradis,“ odvětil Vard, „a ten, jehož Belgarionem zovou, nalezl zde, co hledal.“

„Pouť Dítěte Světla však než započala,“ oznámil přelud. „Dítě Temnoty dosáhlo již vzdáleného pobřeží Mallorey a nyní míří k Domu Torakovu v Ašabě. Nadešel čas, aby Věčný muž otevřel Knihu věků.“

Vardova tvář se zachmuřila. „Je to moudré, Cyradis?“ zapochyboval. „Byť je to sám Pradávný Belgarat, lze mu důvěřovat, při tom, co v Knize nalezne? Vždyť celý svůj život zasvětil pouze jednomu z duchů, již ovládají běh života.“

„Musí to tak být, Varde, sic k setkání Dítěte Světla a Dítěte Temnoty nedojde ve stanovený čas a náš úkol zůstane nedokončen.“ Povzdechla si. „Ten čas již přichází,“ pokračovala pak. „Okamžik, na nějž čekáme od Prvního věku, se rychle blíží, a než nastane, musíme splnit úkol, jenž na nás leží po nesčetná staletí. Dejte Věčnému Belgaratovi Knihu věků, by mohl Dítě Světla zavést na Místo, jež není více - a kde se vše rozhodne jednou provždy.“ Nato se obrátila k němému muži, stojícímu vedle Varda „Mé srdce je bez tebe prázdné,“ hlesla k němu hlasem, který neměl daleko k slzám. „Kráčím nejistě a cítím se sama žádám tě, společníku můj, bys úkol svůj rychle dokončil, neboť zoufalá jsem bez tebe.“

Garion ve svitu plápolajících pochodní jasně viděl slzy, které se koulely po Tothových lících. Obr, s výrazem posvátné úcty v tváří, natáhl ruku k zářícímu obrazu a pak ji nechal bezmocné klesnout.

I Cyradis k němu napřáhla dlaň - zdálo se, že téměř proti své vůli.

Nato zmizela.

Kapitola dvacátá čtvrtá

„JSI SI JISTÝ, ŽE ŘÍKALA AŠABA?“ ptal se Belgarat naléhavě.

„Já to slyšel také, dědečku,“ potvrdil Garion Silkovu výpověď. „Říkala, že Dítě Temnoty dosáhlo Mallorey a míří do Domu Torakova v Ašabě“

„Ale tam přece vůbec nic není,“ namítal Belgarat. „To místo jsme s Beldinem důkladné prohledali hned po bitvě u Vo Mimbre.“ Jal se chodit sem a tam a přitom se mračil. „Co tam může Zandramas chtít? Vždyť je to jen prázdný dům.“

„Možná najdeš nějaké odpovědi v Knize věků,“ nadhodil Silk.

Belgarat se zastavil a vytřeštil na něj oči.

„Aha, k tomu jsme se ještě nedostali,“ zarazil se mužík. „Cyradis řekla Vardovi, že ti tu knihu má dát. Vardovi se to moc nelíbilo, ale ona na tom trvala.“

Belgaratovi se začaly třást ruce; ovládl se jen s největším úsilím.

„To je to tak důležité?“ zeptal se Silk udiveně.

„Tak proto!“ vybuchl stařec. „Já věděl, že ta cesta sem má nějaký důvod.“

„Co je to Kniha věků, Belgarate?“ otázala se Se'Nedra.

„Je to součást Malloreánského evangelia - posvátné knihy věštců z Kellu. Zdá se, že jsme sem byli zavedeni jen proto, abych ji

dostal do rukou.“

„Pro mne je to všechno příliš zamotané, příteli,“ opáčil Silk, který se třásl po celém těle. „Pojďme se převléknout, Garione. Jsem promočený skrznaskrz.“

„Kde jste se tak zmáčeli?“ divila se Samet.

„Plížili jsme se v trávě.“

„To by ti tak odpovídalo.“

„Opravdu musíš být taková, Liselle?“

„Jaká?“

„To je jedno. Pojď, Garione.“

„Co tě na ní tak strašně dráždí?“ vyzvídal Garion, když spolu kráčeli chodbou dál do domu.

„Ani nevím,“ přiznal Silk. „Mám prostě dojem, že se mi pořád vysmívá - a že na mne něco ví. Nevím přesně proč, ale hrozně mne znervózňuje.“

Když se osušili a převlékli do čistých šatů, vrátili se do příjemně vyhřáté hlavní místnosti, aby zjistili, že je tu i Toth. Seděl nevzrušeně na lavici u dveří, s mohutnýma rukama složenýma na kolenou. Posvátná úcta byla již dávno tatam a jeho výraz byl stejně nevyzpytatelný jako dřív.

Belgarat sedal u krbu a nakláněl ke světlu velkou, v kůži vázanou knihu, již usilovně studoval.

„To je ta kniha?“ zeptal se Silk.

„Ano,“ odpověděla Polgara. „Toth ji přinesl.“

„Doufám, že v ní jsou alespoň natolik podstatné informace, aby se to trmácení sem vyplatilo.“

Zatímco Garion, Silk a Toth jedli, Belgarat stále četl, obraceje netrpělivě zažloutlé stránky. „Poslechnete si tohle,“ pronesl náhle. Odkašlal si a začal číst nahlas: „Vězte, ó lidé moji, že již od počátku věků rozdělení to zmařilo vše, co mohlo být - neboť rozpor ten nalézá se již v samém srdci Stvoření. Hvězdy však, a také duchové i hlasy skal, hovoří o dni, kdy rozpor skončí a vše se opět jediným stane - neb Stvoření samo ví, že ten den přijíti má. A dva duchové zápasiti spolu budou v samém středu času, a tito duchové dvěma stranami jsou toho, co rozdělilo Stvoření. Nyní však den nastane, kdy bude nám mezi ni-

mi si zvoliti, a volba ta mezi dobrem a zlem bude. To, co sobě zvolíme -dobro či zlo - převládne pak až do konce dní. Jak však vědět máme, co dobro a co zlo jest?

Vězte pak také tuto pravdu: skály tohoto světa i světů jiných šeptají bez ustání o dvou kamenech, jež nalézají se v jádru rozporu. Kdysi kameny tyto byly jedním, ležícím v samém srdci Stvoření, avšak, jako vše ostatní, i ony byly rozděleny, roztrženy silou, jež dokázala zničit celá slunce. A tam, kde tyto kameny sejdou se, tam dojde dozajista i k poslednímu střetnutí mezi oběma duchy. Pak nadejde den, kdy rozpor skončí a všechno bude opět jedním. Jen rozpor mezi kameny tak velký jest, že spojiti jich už více nelze. V ten den pak jeden z nich zmizí navždy, a též jeden z duchů navěky zanikne."

„Chtějí snad říct, že Orb je jen půlkou původního kamene?" užasl Garion.

„A tou druhou polovinou je Sardion," souhlasil Belgarat. „Tím se mnohé vysvětluje."

„Nevěděl jsem, že je mezi nimi nějaký vztah."

„Já také ne, ale zapadá to do sebe, ne? Všechno, co s touhle záležitostí souvisí, se vyskytuje v párech - dvě Proroctví, dva Osudy, Dítě Světla a Dítě Temnoty - je jenom logické, že jsou i dva kameny, nemyslíš?"

„A Sardion má stejnou moc jako Orb," doplnila Polgara ustaraně.

Belgarat přitakal. „V rukou Dítěte Temnoty dokáže vše, co umí Garion s Orbem - a hranice Garionových možností jsme ještě ani neprozkoumali."

„Takže máme o důvod víc, abychom se snažili zastavit Zandramas, než se dostane k Sardionu," prohodil Silk.

„Já už žádný další důvod nepotřebuju," řekla Se'Nedra smutně.

Následujícího rána vstal Garion časně. Když se tiše vyplížil z pokoje, který se Se'Nedrou sdílel, nalezl ve společenské místnosti Belgarata, jak si v blikajícím světle svíce stále čte v Knize věků.

„Ty jsi nešel spát, dědečku?"

„Cože? Ne. Chtěl jsem to dočíst až do konce, aniž by mne přitom někdo rušil."

„Našel jsi něco užitečného?“

„Spoustu, Garione. Velkou spoustu. Teď už vím, co dělá Cyradis.“

„Opravdu v tom má nějakou úlohu?“

„Ona tomu alespoň věří.“ Zavřel knihu a opřel se do židle, s pohledem zamyšleně upřeným na strop. „Lidé v téhle vesnici a také ti z Kellu v Dalasii se domnívají, že jejich úkolem je zvolit jedno ze dvou Proroctví - ze dvou sil, které rozdělily vesmír - a věří, že jejich rozhodnutí tuto záležitost vyřeší jednou provždy.“

„Jejich rozhodnutí? Nic víc? To chceš říct, že oni se prostě rozhodnou, a tak to skončí?“

„Velmi zhruba řečeno ano. Domnívají se, že to rozhodnutí musí padnout během jednoho ze setkání Dítěte Světla a Dítěte Temnoty - za přítomnosti obou kamenů, Orbu a Sardionu. Když se probíráme historií, je zřejmé, že rozhodnutí skutečně bylo vždy na některém z věštců. Každého setkání Dítěte Světla a Dítěte Temnoty se účastnil některý z nich. Předpokládám, že nějaký věštec přihlížel i tvému střetnutí s Torakem v Kthol Mišraku. Tentokrát ten úkol padl na Cyradis. Ví, kde je Sardion, a ví také, kde k tomu setkání dojde. Bude tam - a budou-li splněny všechny podmínky, přijme rozhodnutí.“

Garion se posadil k dohasínajícímu ohni. „Ale moc tomu všemu nevěříš, že ne?“

„Nevím, Garione. Strávili jsme celý život naplňováním našeho Proroctví, a stálo to hodně sil a námahy, abych si mohl sednout do téhle židle a číst si tuto knihu. Možná že tak docela nevěřím všemu tomu mysticismu, ale rozhodně to, co se zde píše, nebudu ignorovat.“

„Je tam vůbec něco o Geranovi? Jaká je jeho úloha v celém dění?“

„Nejsem si jist. Možná má být obětován - tak, jak se domnívá Agačak. Nebo jej možná Zandramas unesla jen proto, aby tě donutila jet za ní a dopravit na místo Orb. Nic nelze vyřešit, pokud se Orb a Sardion nesejdou na jednom místě.“

„Na místě, které už není,“ zavrčel Garion kysele.

Belgarat zamručel. „Na té formulaci mi něco vrtá hlavou,“ svěřil se. „Mám to skoro na jazyku, ale pokaždé mi to vyklouzne. Je to

cosi, co jsem už někde viděl nebo slyšel, ale nedokážu si vzpomenout kde.“

Vstoupila Polgara. „Dneska jste na nohou brzo,“ poznamenala.

„Jenom Garion,“ upřesnil Belgarat. „Já jsem na nohou spíš pozdě.“

„To jsi tu seděl celou noc, otče?“

„Už to tak vypadá. Mám dojem, že na tohle jsem čekal.“ Poplácal knihu, jež mu ležela na klíně. „Jakmile vstanou ostatní, zabalíme a připravíme se k odjezdu. Je čas vyrazit dál.“

Na venkovní dveře kdosi lehce zaklepal. Garion vstal, přešel k ním a otevřel.

Venku, v kalné šedém světle rozbřesku, stál Vard. „Musím vám něco říci,“ pronesl.

„Pojď dál.“ Garion ustoupil od vchodu.

„Dobré ráno, Varde,“ uvítal muže v bílém Belgarat. „Neměl jsem ještě příležitost, abych ti za tu knihu poděkoval.“

„Poděkovat musíš Cyradis. Dali jsme ti to na její pokyn. Ale vy byste měli odejet. Blíží se sem vojáci.“

„Malloreánci?“

Vard přisvědčil. „Od Rak Verkatu sem míří ozbrojený oddíl. Před polednem patrně dorazí sem.“

„Můžeš nám opatřit jakoukoli loď?“ otázal se Belgarat. „Potřebujeme se dostat do Mallorey.“

„To by v tuto chvíli nebylo nejmoudřejší. Kolem pobřeží hlídkují malloreánské lodě.“

„Myslíš, že pátrají po nás?“ nadhodila Polgara.

„Je to možné, paní Polgaro,“ připustil Vard, „avšak vojenský velitel v Rak Verkatu posílal tyto pátrací výpravy už dřív - obvykle proto, aby pochytaly všechny Murgy, kteří se ještě skrývali na ostrově. Pokaždé se vojáci několik dní pohybují po ostrově a pak se vrátí do kasáren v Rak Verkatu. Pokud se jedná jen o jednu z pravidelných akcí, vojáci nebudou hledat příliš důkladně a nezdrží se zde dlouho. Jakmile se vzdálí, můžete se sem vrátit a my vám připravíme loď.“

„Jak rozsáhlý je ten les nad pobřežím?“ zajímal se Belgarat.

„Značně, Pradávný.“

„To je dobře. Malloreánci se v lesech necítí nejlíp. Jakmile se dostaneme do lesa, neměl by být problém se jim vyhnout.“

„Budete se ale také muset vyhnout poustevníkovi, který v lesích žije.“

„Poustevníkovi?“

„Je to pomatený ubožák. Není doopravdy zlý, ale je trochu zlomyslný a rád provádí všelijaké kousky těm, kdo jdou kolem.“

„Budeme si dávat pozor,“ ujistil ho starý čaroděj. „Garione, běž probudit ostatní. Ať se přichystají k odjezdu.“

Než bylo vše hotovo, slunce se už vyhouplo nad nízký hřeben východních kopců. Sadi vykoukl dveřmi ven na jasnou sluneční záři, zalévající vesnici a jiskřící na vlnách v zátoce. „Kde je ta mlha, když ji zrovna potřebujeme?“ ptal se okázale.

Belgarat se rozhlédl. „Máme asi tak čtyři hodiny, než sem přijedou Malloreánci,“ prohlásil. „Využijme je k tomu, abychom odjeli co nejdál.“ Obrátil se k Vardovi. „Děkujeme za všechno,“ řekl prostě.

„Nechť jsou všichni bohové s vámi,“ odpověděl stříbrovlasý muž. „A nyní jeďte - rychle.“

Opustili vesnici a vydali se přes louku k lesu.

„Máme nějaký konkrétní směr, příteli?“ vyzvídal Silk na Belgaratovi.

„Myslím, že na směru příliš nezáleží,“ odtušil stařec. „Patrně nám bude jako úkryt stačit nějaké houští. Malloreanci jsou celí nesví, když nevidí alespoň na míli kolem, nebudou tedy lesy prohledávat nijak důkladně.“

„Houští? Podívám se po nějakém,“ nabídl se mužík. Obrátil koně k severovýchodu, ale vzápětí ostře zastavil; ze stínu stromu vystoupily dvě postavy. Jedna na sobě měla dlouhé roucho s kapuci, druhá byl mohutný muž, jenž na tu první dával pozor.

„Vítám tě, Pradávný Belgarate.“ pronesla postava v kápi ženským hlasem. Zvedla hlavu a Garion spatřil, že má oči převázány tmavým plátnem. „Jsem Onatel,“ pokračovala, „čekám tu na tebe, bych ti ukázala bezpečnou cestu.“

„Jsme ti vděční za pomoc, Onatel.“

„Cesta tvá míří na jih, Belgarate. O kus dál v hloubi lesa na-

lezneš prastarou stezku, již značně zarostlou. Ta odvede tě na místo, kde se ukrýti můžeš.“

„A víš, Onatel, co se stane?“ zeptala se Polgara. „Budou vojáci prohledávat les?“

„Ty a tví společníci jsou těmi, jež hledají, Polgaro, a pátrati budou po celém ostrově, nenajdou vás však - leda by vás jim někdo ukázal. Varujte se však poustevníka, jenž dlí v tomto lese. Pokusí se změřit s vámi síly.“ Pak se otočila a natáhla ruku. Mohutný muž, stojící opodál, ji za ni uchopil a vedl ji jemně zpět do lesa.

„Jak snadné,“ zamumlala Samet. „Možná až příliš.“

„Nemůže lhát, Liselle,“ chlácholila ji Polgara.

„Ale nemusí nám přece říci úplně všechno, že ne?“

„Máš opravdu hodně podezřívavou povahu,“ utrousil Kheldar.

„Řekněme, že jsem opatrná. Když se objeví naprosto cizí člověk a snaží se mi pomáhat, trochu mne to znervózňuje.“

„Pojedeme dál a podíváme se po té její stezce,“ prohlásil Belgarat. „Pokud se rozhodneme jet někam jinam, můžeme to udělat o kus dál, kde nás nikdo neuvidí.“

Ponořili se do stínů hustých jehličnanů. Půda tu byla vlhká a pokrytá silnou vrstvou spadaného jehličí. Slunce pronikalo tu a tam až k nim, zlatými, dlouhými snopy paprsků, a stíny v sobě nesly onen slabý, namodralý nádech rána. Silný mech tlumil kroky koní, a tak jejich cestu provázelo ticho.

Stezka, o niž mluvila věštkyně, ležela asi míli hluboko v lese. Byla hluboce vyšlapána do lesní půdy, jako by na ní před dávnými časy vládl hustý provoz. Nyní ji však zřejmě už dlouho nikdo nepoužíval, a tak pomalu zmizela pod plevelem a trávou.

Když se slunce vyšplhalo vysoko nad obzor, modrý nádech stínů zmizel a ve slunečním světle se rojila mračna drobného hmyzu. Belgarat zničehonic prudce přitáhl koni otěže. „Poslouchejte!“ sykl.

Zezadu zaslechl Garion slabý, ale zřetelný štěkot.

„Psi?“ vydechl Sadi, ohlížeje se nervózně přes rameno. „Že by si vojáci přivedli psy, aby nás vyčenichali?“

„To nejsou psi,“ potřásl hlavou Belgarat. „To jsou vlci.“

„Vlci?“ vyjekl Sadi. „Musíme honem pryč!“

„Neboj se, Sadi,“ uklidňoval ho stařec. „Vlci na lidi obvykle neútočí.“

„Já bych na to raději nespoléhal, Belgarate,“ opáčil eunuch. „Slyšel jsem o tom pár hodně děsivých příběhů.“

„Taky to nebylo nic jiného než příběhy. Věř mi, já vlky znám. Žádného vlka, který si sám sebe váží, by nikdy ani nenapadlo sežrat člověka. Zůstaňte všichni tady. Půjdu se podívat, co chtějí.“

Sklouzl ze sedla.

„Jdi kus od koní, otče,“ varovala Polgara. „Víš, jak se vždycky plaší.“

Zabručel cosi a odkráčel do hloubi lesa.

„Co to dělá?“ vyptával se Sadi neklidně.

„Tomu bys stejně nevěřil,“ opáčil Silk.

Čekali v chladném vlhku lesa a naslouchali vzdálenému štěkotu a občasnému zavytí, jež zvonilo ozvěnou mezi stromy.

Když se Belgarat vrátil, zlostně nadával.

„Co tě tak rozčililo, otče?“ zajímala se Polgara.

„Někdo si z nás střílí,“ zavrčel zlostně. „Žádní vlci tam nejsou.“

„Belgarate,“ zamračil se Sadi, „já je slyšel. Štěkali tam a vyli celou dobu, cos byl pryč.“

„A nic víc tam taky není - jenom zvuky. Na celé míle odtud není jediný vlk.“

„Ale kdo tedy ty zvuky vydává?“

„Už jsem vám to říkal - někdo si z nás střílí. Jedeme dál - a mějte se na pozoru.“

Pokračovali opatrně v cestě a za každým stromem očekávali další nástrahu. Potom se kdesi před nimi ozvalo vysoké, vřeštivé zařvání.

„Co to bylo?“ vyjekl Durnik a sáhl po sekeře.

„Nic než nesmysl,“ utrhl se Belgarat. „Nevšímejte si toho. Není to o nic reálnější než ti vlci předtím.“

Ve stínech stromů vpředu se však cosi pohybovalo - bylo to šedé a nepředstavitelně obrovské.

„Podívejte! Co to tam stojí?“ Se'Nedřin hlas měl hysterický

nádech.

„To je slon, má drahá," řekla Polgara klidně. „Takoví žijí v džunglích Gandaharu na východním pobřeží Mallorey."

„Jak se ale dostal sem?"

„Nedostal. Je to jen přelud. Otec měl pravdu. Někdo v těchto lesích má velice svérázný smysl pro humor."

„A já už brzy tomu žertéři ukážu, co si o těch jeho vtipech myslím," zavrčel Belgarat.

„Ne, otče," zavrtěla hlavou Polgara. „Měl bys to nechat na mně. Jsi podrážděný a někdy neodhadneš míru. Já se o to postarám."

„Polgaro - „ vyjel hněvivě.

„Ano, otče?" Pohled modrých očí byl přímý a chladný.

S úsilím se ovládl. „No dobře, Pol," zabručel. „Ale neriskuj. Ten chlapík má možná v záloze i nějaké účinnější triky."

„Já jsem vždycky opatrná, otče," opáčila. Nato pobídla koně do kroku a předjela skupinu o několik sáhů. „Je to moc pěkný slon," zavolala pak do lesů, zatímco si prohlížela mohutný šedý obrys. „Ukážeš nám ještě něco?"

Zavládlo dlouhé ticho.

„Nevypadáš, že by to na tebe udělalo velký dojem," zavrčel kdesi nedaleko skřípavý hlas.

„Pravda, pár chyb jsi udělal. Uši jsou dost malé a ocas zase příliš dlouhý."

„Nohy a kly jsou ale jaksepatří," štěkl hlas z lesa. „Však se o tom brzy přesvědčíš."

Šedivý obrys pozvedl mohutný chobot a zaryčel. Vzápětí vyrazil přímo na Polgaru.

„Jak únavné," prohodila čarodějka a pohnula nepatrně rukou.

Slon zmizel v půli kroku.

„Tak co dál?" otázala se.

Zpoza stromu vystoupila postava. Byl to vysoký muž s rozcuchanými vlasy a velmi dlouhým vousem, plným slámy a větviček. Oděn byl ve špinavé kytlicí, z níž vyčuhovaly bosé, sýrovitě bílé nohy s uzlovitými koleny a vystouplými žilami. V ruce držel tenkou hůl.

„Vidím, že máš moc, ženo," řekl výhružně.

„Trochu ano," odtušila klidně. „Ty jsi určitě poustevník, o němž mluvili lidé z okolí."

Do očí se mu vkradl vychytralý lesk. „Možná," opáčil. „A kdo jsi ty?"

„Řekněme, že návštěvník."

„Nestojím o návštěvníky. Tyhle lesy jsou moje a já chci být sám."

„To není příliš vychované. Musíš se naučit trochu se ovládat."

Vousatá tvář se zničehonic zkroutila v pomateném šklebu. „Neříkej mi, co mám dělat!" zavřeštěl. „Já jsem bůh!"

„To sotva," potřásl hlavou Polgara.

„Však poznáš, jak strašná je moje zloba!" zařval. Pozvedl hůl, na jejímž konci se objevila žhnoucí jiskra. Náhle se odnikud vynořila veliká nestvůra a vrhla se na čarodějku. Měla šupinatou kůži, rozevřenou tlamu plnou špičatých zubů a veliké pracky s drápy ostrými jako jehly.

Polgara zvedla ruku, otočenou dlaní ke zjevení; netvor se vmžiku zastavil a zůstal bezmocné viset ve vzduchu. „To už bylo trochu lepší," pronesla kriticky. „Tohle už má v sobě i trochu hmoty, nejen vzduch."

„Pusť ji!" hulákal poustevník a rozzuřeně poskakoval z nohy na nohu.

„Vážně ji mám pustit?"

„Pusť ji! Ihned ji pusť!" Křepčil dál a jeho řev se měnil v hysterické vřeštění.

„Když na tom trváš," řekla. Obluda se pomalu obrátila ve vzduchu a dopadla na zem. Vzápětí se s řevem vrhla na překvapeného poustevníka.

Muž couvl a nastavil před sebe hůl. Netvor zmizel.

„S obludami musíš opatrně," poučila jej Polgara. „Nikdy nevíš, kdy se nějaká z nich vrhne na tebe."

Šílené oči se zúžily a poustevník na ni namířil hůl. Z jejího konce vystřelilo několik sálajících ohnivých koulí a se sykotem letělo přímo na ni.

Opět zvedla dlaň a dýmající chuchvalce ohně změnily směr,

aby skončily kdesi v lese. Garion vrhl pohled najedno z míst, kam dopadly, a shledal, že oheň byl pravý; vlhké jehličí na zemi začínalo doutnat. Vrazil koni paty do slabin a pohnul se vpřed. Durnik učinil totéž.

„Držte se stranou, vy dva!“ křikl Belgarat. „Pol to zvládne sama.“

„Ale dědečku,“ protestoval Garion, „vždyť to byl opravdový oheň.“

„Dělej, jak ti říkám, Garione. Pokud se do toho budeš míchat, vyvedeš ji z rovnováhy.“

„Proč nám nedáš pokoj,“ domlouvala Polgara šílenci, který na ni upíral nenávistný pohled. „Neděláme nic, než že projíždíme tímto lesem.“

„Ten les je můj!“ zavřeštěl. „Můj! Můj! Můj!“ Znovu zatančil svůj zuřivý tanec a zahrozil jí pěstmi.

„Teď už začínáš být směšný,“ ujistila jej.

Poustevník s překvapeným vyjeknutím uskočil zpět; země přímo před jeho nohama vybuchla jasným zeleným ohněm, z něhož se vyvalil vroucí oblak fialového dýmu.

„Líbí se ti ty barvy?“ zeptala se Polgara nevinně. „Já se jimi občas pokochám, ty ne?“

„Pol,“ křikl Belgarat rozhořčeně, „přestaneš už si s ním hrát?“

„Tohle není hra, otče,“ odpověděla pevně. „To je výchovná lekce.“

Strom stojící sáh či dva za poustevníkem se náhle ohnul, uchopil muže do náruče pevných větví a pak se opět narovnal, zvedaje kopajícího šílence do vzduchu.

„Už máš dost?“ otázala se překvapeného protivníka, který se zoufale pokoušel osvobodit od větví, jež se mu obtočily kolem pasu. „Rozhodni se rychle, příteli. Jsi hezký kus nad zemí a mne přestává bavit tě tam udržovat.“

Poustevník se s hlasitým zaklením vykroutil a dopadl těžce do hlíny pod stromem.

„Neublížil sis?“ vyptávala se Polgara starostlivě.

Se vzteklým zaprskáním na ni seslal vlnu absolutní tmy.

Aniž by se nechala vyvést z klidu, rozzářila se i s koněm intenzivním modrým světlem, které tmu rozehnalo.

Šílené oči se opět vychytrale zablýskly. Garion ucítil vlnu vůle. Rozběsněný poustevník se začal trhavě rozpínat, jednu část těla po druhé. Rostl víc a víc. S tváří zcela znetvořenou šíleným šklebem vymrštil jednu z obrovitých pěstí a roztříštil na kusy nedaleký strom. Sehnul se, zvedl mohutnou větev a snadno ji rozlomil vedví. Kratší kus odhodil a mávaje tím delším blížil se k Polgaře.

„Pol!“ vykřikl Belgarat poplašeně. „Dej pozor!“

„To zvládnu, otče,“ ujistila jej. Nato se obrátila k šílenci, nyní dobrých deset stop vysokému. „To už jsi trochu přehnal,“ pokárala ho. „Doufám, že taky umíš utíkat.“ Učinila podivný pohyb rukou.

Vlk, který se mezi nimi objevil, byl nepřirozeně veliký - dobře o polovinu větší než kůň - a jeho zavržení znělo jako dunění hromu.

„Nebojím se tvých přeludů, ženo,“ zaburácel obrovitý poustevník. Jsem bůh a nebojím se ničeho.“

Vlk po něm skočil a zaryl mu zuby do ramene. Obrovitý muž zaječel a vyškubl se, zanechávaje šelmě v tlamě cár oděvu. „Jdi pryč!“ křičel na vrčícího vlka.

Zvíře se přikrčilo a obnažilo tesáky.

„Jdi pryč!“ zavřeštěl znovu poustevník. Vymrštil ruce do vzduchu a Garion pocítil neuspořádanou, divokou vlnu, jak se šílenec pokoušel vší svou mocí vlčí přelud rozpustit.

„Doporučuji ti, abys vzal nohy na ramena,“ podotkla Polgara. „Ten vlk už nejedl dobrých tisíc let a má strašlivý hlad.“

V tu chvíli poustevníkovi povolily nervy. Bleskově se obrátil a zoufale prchal zpět do lesů; bledé, kostnaté nohy se blýskaly a dlouhé vlasy a vousy za ním vlály. Vlk jej volným tempem pronásledoval; chňapal mu po patách a hrozivě vrčel.

„Přeji příjemný den,“ volala za nim Polgara.

Kapitola dvacátá pátá

ČARODĚJKA S NEPRONIKNUTELNÝM VÝRAZEM v tváři sledovala, jak poustevník utíká. Nakonec si povzdechla „Chudák," zamumlala.

„Dohoní ho ten vlk?" hlesla Se'Nedra tiše.

„Ten vlk? Ach ne, má milá. To je jenom iluze."

„Ale vždyť ho kousl. Viděla jsem krev."

„To bylo jen malé vylepšení mého přeludu, Se'Nedro."

„Tak proč je tedy chudák?"

„Protože je zcela nepříčetný. Jeho mysl je temná, bez jediné naděje na uzdravení."

„To se někdy stává, Polgaro," vložil se do toho Belgarat. Jedeme dál. Chci se dostat do hloubi lesa dřív, než zapadne slunce."

Po několika krocích Garion pobídl koně a dojel Belgarata. „Myslíš, že kdysi býval Grolimem?" zeptal se.

„Jak jsi na to přišel?"

„Víš - napadlo mne -" Garion se ze všech sil snažil tu myšlenku formulovat. „Chtěl jsem říci, že jsou na světě dvě skupiny čarodějů - Grolimové a my. A k naší skupině nepatřil, že ne?"

„To je trochu naivní úvaha," potřásl hlavou Belgarat. „Schopnost čarovat dříme do určité míry v každém. Může se projevit kdekoli - a také k tomu dochází. V různých kulturách se pak vyvíjí různými směry, ale ty mají mnoho společného - magie, čarodějnictví, kouzla,

černokněžnictví, dokonce i zvláštní nadání věštců. To vše pochází z jednoho zdroje a v principu je to totéž. Jen se to projevuje různými způsoby, nic víc.“

„To jsem nevěděl.“

„Pak ses tedy dnes něco dozvěděl. Žádný den, během něhož se něčemu naučíš, není ztracený.“

Podzimní slunce, třebaže již nízko nad severním obzorem, zářilo velmi jasně. Zima byla na dosah. Garion si znovu připomněl, že se nacházejí v té podivné části světa, kde jsou roční období převrácená. Na důvěrně známém Faldorově statku se už touto dobou blíží léto. Pole jsou zorána, obilí klíčí a dny jsou dlouhé a teplé. Zde, na konci světa, je však tomu naopak. Překvapeně si uvědomil, že s výjimkou krátkého pobytu v Aragské poušti letos nezažil léto, a ta myšlenka jej bůhví proč skličovala.

Už nejméně hodinu stále stoupali; před nimi se táhlo pásmo kopců, tvořící páteř ostrova. Terén tu byl daleko členitější a dosud rovné dno lesa začínaly rozrývat zalesněné prolákliny a strže.

„Nenávidím kopce,“ stěžoval si Sadi a vraštil čelo na útes, který se znenadání ze stromů vynořil. „Členitý terén je vždycky tak namáhavý.“

„Pro Malloreánce nebude o nic příjemnější,“ utěšoval ho Silk.

„To je asi pravda,“ připustil Sadi, „ale obávám se, že kvůli tomu kopce a údolí milovat nezačnu. Prostě mi připadají nepřirozené. Kdybych tu tak měl úhlednou, plochou bažinu.“

„Zkusím prozkoumat tu strž před námi,“ ozval se Durnik. „Za chvíli zapadne slunce a potřebujeme bezpečné nocležiště.“ Pobídl koně“ klusem do úzké soutisky, přebrodil zpěněnou bystřinu, která z ní vytékala, a zmizel kdesi proti jejímu proudu.

„Kolik jsme toho dnes ujeli?“ zajímala se Samet. „Šest či osm leguí,“ odhadoval Belgarat. „Měli bychom být dost hluboko v lese, aby nás Malloreánci nenašli - za předpokladu, že to pátrání nevezmou příliš důkladně.“

„A za předpokladu, že se o nás věštkyně, kterou jsme potkali na kraji lesa, někde náhodou nezmíní.“

„Proč těm lidem tak málo věříš?“ zeptala se jí Se'Nedra.

„Sama nevím," zaváhala plavovlasá Drasnijka, „ale pokaždé, když nás jeden z nich pošle nějakým směrem, mám takový stísněný pocit. Pokud mají být v tomhle sporu neutrální, proč nám tedy pomáhají?"

„To je důsledek jejího studia na Akademii, Se'Nedro," vmísil se do hovoru Silk. „Skepticismus je jedním z hlavních témat přednášených drasnijskými profesory."

„A ty jí věříš, Kheldare?" udeřila Samet přímo.

„Ovšemže ne - ale já jsem na naší Akademii studoval také."

Durnik se vracel ze strže a tvářil se spokojeně. „Je to dobré místo," hlásil. „Bezpečné, chráněné před deštěm a z dohledu."

„Podíváme se tam," souhlasil Belgarat.

Následovali kováře do soutěsky a pod nohama jim přitom zurčel a šplouchal potok. Po několika stech sázích se strž stáčela ostře doleva, aby se o kus dál zase vracela zpět a rozevřela se v zalesněnou pánev. Potok, proti jehož proudu postupovali, padal z vysokého vápencového útesu nad nimi a v oparu, jenž stoupal z vodní tříště, dopadal do malého jezírka na dně pánve.

„Opravdu pěkné, Durniku," pochválila Polgara svého manžela. „Ale nehoruješ pro tohle tábořiště jenom kvůli tomu jezírku, že ne?"

„Tedy -" pokusil se hájit kovář.

Laskavě se rozesmála, naklonila se k němu a políbila jej. „To je v pořádku, Durniku," chlácholila ho, „ale nejdřív potřebujeme mít střechu nad hlavou. Teprve pak se můžeš jít podívat, jestli v tom jezírku něco žije."

„Žije, Pol, neboj," ubezpečil ji. „Viděl jsem jednu rybu, jak vyskočila nad hladinu." Zaváhal. „Tedy - samozřejmě" jsem ji zahlédl jen tak, jak jsem jel kolem, ne že bych tu nějak stál."

„No ovšem, drahý."

Sklonil hlavu jako zahanbený školák, ale Garion si dobře všiml jiskřičky úsměvu, jež kováři hrála kolem rtů. Byl to pro Gariona šok, když si uvědomil, že jeho upřímný, dokonale poctivý přítel je daleko lstivější, než vypadá. Polgaru potěšilo, když ho přistihla při nějakém drobném prohřešku, Durnik se tedy občas postaral, aby ho přistihnout mohla - jen proto, aby jí udělal radost.

Vztyčili stany pod ochranou stromů, nedaleko jezírka. Nepříliš zábavný úkol nasbírat dříví na oheň jako obvykle připadl Garionovi a Eriondovi, zatímco Durnik s Tothem stavěli stany. Silk a Belgarat, také jako obvykle, zmizeli a ukázali se teprve, až když bylo vše hotovo. Sadi seděl a klábosil se Se'Nedrou a Samet a jeho vysoký kontraalt mezi jejich ženské hlasy dokonale zapadal.

Když se Polgara pustila do přípravy večeře, přejel Durnik kritickým pohledem tábořiště. „Myslím, že to by mohlo stačit," utrousil jakoby mimochodem.

„Ano, můj drahý," přitakala Polgara.

„Potřebuješ ještě něco?"

„Ne, drahý."

„Tak si tedy myslím - „ Vrhl pohled k jezírku.

„Jen běž, Durniku," vybídla jej. „Jen přijď včas na večeři."

„Jdeš taky?" obrátil se kovář k němému obrovi.

Když údolíčko potemnělo pokračujícím večerem a na sametovém nebi zazářily hvězdy, shromáždili se všichni kolem ohně a snědli večeři, sestávající z jehněčího, lehce opečeného na rožni, zeleniny vařené v páře, a tmavého chleba. To vše jim naložil Vard, když opouštěli vesnici u mořského břehu.

„To bylo jídlo hodné krále, Polgaro," pochválil večeři Sadi a natáhl se pohodlně na záda

„To ano," zamumlal Garion.

Sadi se rozesmál. „Já pořád zapomínám," omluvil se. „Vypadáš tak nenápadně, Belgarione. Kdyby ses choval trochu víc královsky, lidé by na tvé postavení brali větší ohled."

„Z celého srdce souhlasím," ozvala se Se'Nedra.

„Nevím, jestli je to v tuhle chvíli ta nejlepší rada," namítl Garion. „Myslím, že v současné době by mi byly královské pocty jen na obtíž."

Silk vstal a protáhl se.

„Kam jdeš, Kheldare?" vyzvídala Samet.

„Jdu se trochu rozhlédnout po okolí," odtušil. „Po návratu ti podám zevrubnou zprávu, abys o tom mohla napsat Oštěpovi."

„Měl bys pochopit, že je to nutné, princi Kheldare."

„Jenom nemám rád, když mne někdo špehuje.“

„Ber to jako mou přátelskou starost o tvé blaho. Když to vezmeš takhle, tak to přece není špehování.“

„Ale v praktickém důsledku to znamená totéž, Liselle.“

„To jistě, ale zní to přece jen příjemněji.“

„Moc mazané.“

„Taky si myslím. Tak se aspoň neztraťˇ.“

Mužík zmizel se zlostným brbláním do tmy.

„Co myslíš, dědečku,“ ozval se Garion. Jak dlouho nás budou vojáci hledat?“

Stařec se zamyšleně poškrábal na vousaté bradě. „Těžko říci,“ odpověděl. „Malloreánci nevykonávají příkazy tak tupě a horlivě jako Murgové - ale pokud ten příkaz dostanou od nadřízeného s dost velkou autoritou, neustanou dřív, než - podle svého názoru - po dlouhém pátrání.“

„Řekněme tedy několik dní?“

„Přinejmenším.“

„A Zandramas s mým synem se nám po celou tu dobu bude vzdalovat.“

„Obávám se, že s tím nemůžeme nic dělat.“

„Myslíš, že by se Malloreanci nenechali oklamat tím otrokářským přestrojením, Belgarate?“ nadhodil Sadi.

„Rozhodně se mi to nechce riskovat. Murgové vídali nyissijské otrokáře po celý život, takže jim obvykle nevěnují pozornost. Malloreanci budou patrně ostražitější - a navíc nevíme, jaký popis dostali. Možná hledají přímo skupinu otrokářů.“

Silk se tiše vrátil k ohni. „Máme společnost,“ hlásil. „Zahlédl jsem támhle pár dalších ohňů.“ Mávl rukou k severovýchodu.

„Jak jsou daleko?“ ptal se Garion spěšně.

„Patrně několik leguí. Byl jsem až na vrcholu toho útesu a odtud je vidět dost velký kus kraje. Jsou ale rozházené po celém okolí.“

„Malloreánci?“ ujistil se Durnik.

„Patrně ano. Řekl bych, že pročesávají lesy.“

„Co s tím uděláme, otče?“ nadzvedla obočí Polgara.

„Nemyslím, že má smysl dělat nějaká rozhodnutí dřív, než se

rozední," pokrčil rameny stařec. „Pokud jen namátkou projíždějí lesem, bude patrně lepší počkat tady a nic nedělat. Pokud to ovšem myslí s hledáním vážně, budeme muset něco vymyslet. Zítra bude možná dost perný den."

Druhý den vstával Silk ještě za tmy. Než se družina sešla kolem ohně, vracel se už z výstupu na hřeben. „Jedou sem," oznamoval, „a pročesávají les palec po palci. Můžeme si být téměř jistí, že některý z nich se podívá i do téhle strže."

Belgarat vstal. „Uhaste oheň," poručil. „Nemusíme je k sobě přivolat tím kouřem."

Zatímco Durnik rychle udusával oheň, Toth vstal a rozhlížel se přes jezírko. Nato zaklepal Belgaratovi na rameno a kamsi ukázal.

„Co to říká, Durniku?" zaváhal stařec.

„Povídá, že na druhé straně jezírka je ostružinové houští," překládal Durnik. „Myslí si, že pokud bychom jezírko obešli, mohli bychom se do něj schovat - z druhé strany nás bude chránit útes."

„Běž se tam podívat," přikázal Belgarat krátce. „My ostatní zatím odstraníme veškeré stopy po naší přítomnosti."

Trvalo jim jen asi čtvrthodinu, než sbalili stany a zahladili ohniště a nejvíce viditelné otisky nohou i kopyt. Zatímco Silk ještě naposledy kritickým okem kontroloval stav tábořiště, Durnik s Tothem se vrátili. „Bude to stačit," hlásil kovář. „Uprostřed toho houští je otevřené místo. Pokud tam opatrně odvedeme i koně a zahladíme stopy, nikdo nás tam nenajde."

„A co když se podívají odtamtud?" zapochyboval Garion a ukázal na vrcholek útesu.

„Můžeme mýtinku shora zamaskovat dalšími ostružinami," navrhl kovář. „To stihneme za chvilku." Obrátil se k Silkovi. „Kolik ještě máme času? Jak daleko jsou vojáci?"

„Pravděpodobně tak hodinku jízdy odtud."

„To je času víc než dost."

„Tak dobrá," kývl Belgarat, „pustíme se do toho. Rozhodně se radši schovávám, než utíkám."

Aby mohli na volné místo mezi ostružinami dovést koně, museli jim proklestit cestu mezi šlahouny. Zatímco Garion a Silk průklest

opět uzavírali, Durnik s Tothem nařezali množství dlouhých, trnitých šlahounů, aby jimi zastřešili mýtinku. Uprostřed práce se Toth náhle zarazil a zahleděl se kamsi do prázdna, jako by něčemu naslouchal. Zatvářil se velice zdráhavě a pak si povzdechl.

„Co se stalo?“ staral se Durnik.

Obr pokrčil rameny a vrátil se ke své práci.

„Dědečku,“ ozval se Garion, „pokud jdou s těmi vojáky i Grolimové, proč nás nehledají pomocí myslí?“

„Není to příliš pravděpodobné, že by tu byl i nějaký Grolim,“ potřásl hlavou Silk. „Tohle je dost malá výprava a mallorejská církev nemá s armádou nijak vřelé vztahy.“

„Už jdou, otče,“ hlásila Polgara.

„Jak jsou daleko?“

„Asi míli.“

„Pojď, prolezeme až na kraj houští,“ vyzval Silk Gariona. „Rád bych viděl, co se děje.“ Lehl si na zem a jal se plazit mezi ostnatými šlahouny.

Garion, který jej následoval, začal už po několika sázích mumlat šťavnaté kletby. Ať se kroutil a vyhýbal, jak chtěl, ostré trny si vždycky našly cestu do kůže.

„Nerad ruším tvé spravedlivé rozhořčení,“ šeptl mu Silk, „ale je skoro vhodná doba nedělat moc velký hluk.“

„Vidíš něco?“ ptal se Garion tlumeně.

„Ještě ne, ale slyším, jak se prodírají vegetací u ústí strže. Nenápadnost není zrovna nejsilnější stránkou Malloreánců.“

Ke Garionovým uším dolétly slabě útržky hovoru několika mužů. Hlasy zkreslené ozvěnou od křivolakých stěn kaňonu zde zaznívaly v podivných vlnách. Nato se ozval klapot kopyt o kamenné podloží potoka, jak se Malloreánci vydali vzhůru strží.

Ve skupině bylo asi tucet vojáků, oděných v obvyklých červených uniformách. Seděli na koních prkenně jako lidé, kteří se v sedle necítí příliš dobře.

„Už nám někdo řekl, proč ty lidi vlastně hledáme?“ ozval se jeden z nich mrzutě.

„Jsi v armádě dost dlouho, abys věděl, jak to chodí, Breku,“

opáčil jeden z jeho společníků. „Nikdy ti neřeknou důvod. Když ti velitel řekne, abys skočil, taky se neptáš, proč. Řekneš jenom, Kam?“

„Velitelé,“ odplivl si Brek. „Vždycky vyžerou to nejlepší a pracovat je neuvidíš. Jednoho dne toho obyčejní vojáci jako ty a já budou mít dost a pak se všichni ti fajnoví kapitáni a generálové budou muset mít na pozoru.“

„Moc mluvíš, Breku,“ napomenul ho druhý a neklidně se rozhlížel. „Jestli tě zaslechne kapitán, nechá tě na místě přibít na kříž.“

Brek se zaškaredil. „No měli by si prostě dávat pozor,“ zabručel. „Nemůžeme sebou nechat tolik zametat.“

Červeně odění ozbrojenci projeli přímo tábořištěm, které Garion a jeho přátelé pečlivě zrušili, a dorazili na okraj jezírka.

„Kaprále,“ oslovil naříkavě Brek rozložitého muže v čele skupiny, „není už čas na chvíli se zastavit a odpočinout si?“

„Breku,“ zavrčel kaprál, „někdy hodně brzo bych rád strávil den, kdy nebudu muset poslouchat tvoje věčné kňourání,“

„Nemáte důvod mluvit se mnou tímhle tónem,“ bránil se Brek. „Plním přece rozkazy, nebo ne?“

„Ale pořád si stěžuješ, Breku. Mám už tvých řečí plné zuby - natolik, že jakmile příště otevřeš zobák, vrazím ti do něj pěst.“

„Povím to na vás kapitánovi,“ vyhrožoval Brek. „Víte, jak vás napomínal, že nás nemáte bít.“

„A myslíš, že ti bude rozumět, Breku?“ zeptal se kaprál zlověstně. „To víš, člověk s vyraženými zuby nedokáže mluvit zřetelně. A teď běž napojit koně a drž jazyk za zuby.“

Nato se strží vzhůru přihnal muž s přísnou tváří a ocelově šedými vlasy. „Našli jste něco?“ houkl úsečně.

Kaprál zasalutoval. „Vůbec nic, kapitáne,“ hlásil.

Důstojník přelétl pohledem okolí. „Dívali jste se i do toho houští?“ otázal se a ukázal k místu, kde se skrýval Garion a jeho družina.

„Právě jsme se k tomu chystali, pane,“ odpověděl kaprál. „Nejsou tu ale žádné stopy.“

„Stopy lze zahladit. Pošli tam své lidi.“

„Provedu, kapitáne.“

Zatímco vojáci zamířili k houští, důstojník slezl a vedl koně k jezírku, aby mu dal pít.

„Řekl vám generál, proč máme ty lidi zajmout, pane?“ nadhodil kaprál a také seskočil.

„Neřekl mi nic, co bys měl vědět.“

Vojáci objížděli houští a okázale občas do něj nakoukli.

„Řekni jim, ať slezou z koní,“ zatvářil se kapitán znechuceně. „Chci, aby to houští důkladně prohledali. Ten bělovlasý muž ve vsi říkal, že se schovávají v téhle části lesa.“

Garion zalapal po dechu. „Vard!“ šeptl Silkovi. „Poradil jim, kde nás mají hledat.“

„Vypadá to tak,“ vydechl Silk pochmurně. „Stáhneme se trochu hloub. Ti vojáci to začínají brát trochu vážně.“

„To houští je samý trn, kapitáne,“ zakřičel Brek. „Nemůžeme se dostat skrz.“

„Použijte oštěpy,“ nařídil kapitán. „Bodejte jimi do křoví, třeba na někoho narazíte.“

Malloreánští vojáci odvázali od sedel oštěpy a začali je vrážet do ostružin.

„Nezvedej hlavu,“ sykl malý Drasnijec.

Garion se přitiskl k zemi, jak jen mohl, a bolestně se zašklebil; do stehna se mu zarylo hned několik tmu najednou.

„Je to zcela neprostupná změť ostružin, kapitáne,“ zavolal Brek po krátké chvíli. „Tam nikdo být nemůže - zvlášť ne s koňmi.“

„Dobrá,“ kývl velitel. „Nasedněte a jeďte zpátky. Zkusíme další strž.“

Garion opatrně vypustil vzduch, který zadržoval v plicích. „To bylo jen tak tak,“ šeptl Silkovi.

„O vlas,“ souhlasil jeho druh. „Asi si budeme muset popovídat s Vardem.“

„Proč by nás ale zrazoval?“

„Právě na to se ho musíme zeptat.“

Jakmile se vojáci vrátili k jezírku, vyhoupl se kapitán opět do sedla. „Tak dobrá, kaprále,“ řekl, „shromáždi své muže a jedeme dál.“

V tom se náhle před ním podivně zavlnil vzduch a objevila se

Cyradis, v dlouhé říze a s páskou přes oči.

Vyděšený důstojníkův kůň se vzepjal a jeho jezdec se jen s potížemi udržel v sedle. „Torakovy zuby!“ zaklel. „Odkud ses tu vzala?“

„To není podstatné,“ odvedla věštkyně. „Přišla jsem, bych ti v tvém pátrání pomohla.“

„Dejte pozor, kapitáne,“ varoval Brek. „To je jedna z těch dalasijských čarodějnic. Mohla by vás proklít.“

„Drž hubu, Breku,“ Štěkl kaprál.

„Vysvětli to, ženo,“ houkl kapitán pánovitě. „Co jsi myslela tou poslední větou?“

Cyradis se otáčela, až stanula tváři k ostruziníkovému houští, Pozvedla paži a ukázala k němu. „Ti, jež hledáš, jsou tam ukryti.“

Kdesi za Garionem zalapala Se'Nedra po dechu.

„Tam jsme se právě dívali,“ namítl Brek. „V tom houští nikdo není.“

„Pak jest tvůj zrak nedobrý,“ řekla žena v bílém.

Kapitánova tvář ztvrdla. „Jenom s tebou ztrácím čas,“ zavrčel. „Na vlastní oči jsem viděl, jak moji muži to houští prohledávají.“ Prohlížel si ji zúženýma očima. „Co dělá věštkyně z Kellu zde v Kthol Murgosu?“ obořil se na ni potom. „Vaši lidé zde nejsou vítáni. Vrať se domů a dál si plň mysl výplody vašich chorých mozků. Nemám čas poslouchat blábolení sotva dospělých čarodějnic.“

„Pak ti tedy musím dokázat, že má slova jsou pravdivá,“ odtušila. Pozvedla tvář a tiše znehybněla.

Odkudsi zezadu za ležícími Garionem a Silkem se ozval praskot a okamžik nato se obrovitý Toth, poslušen tichého příkazu své paní, vyřítil z houšti, svíraje vzpírající se Se'Nedru.

Kapitán na něj vytřeštit oči.

„To je jeden z nich, kapitáne,“ vyjekl Brek. „To je ten obr, co jste nám o něm říkal - a ta zrzavá ženská taky!“

„Je to, jak jsem ti pravila,“ pokývla Cyradis. „Na stejném místě vyhledej i ostatní.“ Nato zmizela.

„Chopte se jich!“ zavelel kaprál a několik mužů seskočilo s koni a obklopilo Totha a stále se bránící Se'Nedru s napřaženými zbraněmi.

„Co budeme dělat?“ sykl Garion k Silkoví. „Dostali Se'Nedru.“

„To vidím.“

„Vyrazíme na ně.“ Garion sáhl po meči.

„Mysli,“ utrhl se mužík. „Pokud tam takhle vyběhneš, ohrozíš ji ještě víc.“

„Garione, Silku,“ donesl se k nim Belgaratův šepot, „co se děje?“

Garion se zkroutil, aby se mohl ohlédnout přes rameno, a spatřil svého dědečka, jak k nim vykukuje skrz ostnaté šlahouny. „Dostali Totha a Se'Nedru,“ hlásil tiše. „Prozradila nás Cyradis, děďečku. Řekla jim přesně, kde nás mají hledat.“

Belgaratova tvář zkameněla a Garion rozeznal, jak starcovy rty nehlučně artikulují řádku šťavnatých kleteb.

Malloreánský kapitán mířil k houští, následován kaprálem a zbytkem oddílu. „Bude pro vás lepší, když vylezete ven,“ houkl ostře. „Mám už dva vaše lidi a vím o vás.“

Nikdo neodpovídal.

„No tak,“ domlouval jim, „buďte rozumní. Pokud nevylezete sami, pošlu prostě pro další vojáky a nechám je prosekat si cestu do houští meči. Nikdo z vás dosud nebyl zraněn a dávám vám své slovo, že ani nebude, pokud se dobrovolně vzdáte. Ponechám vám dokonce zbraně - jako gesto dobré vůle.“

Garion z hloubi mlází zaslechl útržky tiché porady.

„No dobrá, kapitáne,“ zvolal Belgarat znechuceně. „Držte si své muže na uzdě, jdeme ven. Garione a Silku, vy taky.“

„Proč to udělal?“ stěžoval si Garion. „Mohli jsme tu zůstat schovaní a zase je všechny osvobodit.“

„Malloreánci vědí, kolik nás bylo,“ ubezpečil jej Silk. „Kapitán je pánem situace. Jdeme.“ Začal se plazit ven z houští.

Garion zaklel a vydal se za ním.

Zezadu z houští se vynořili i ostatní a kráčeli k veliteli Malloreánců. Durnik, s tváří zrůzněnou hněvem, se však prodral hloučkem vojáků a rychle se vydal ze svahu, kde stanul před Tothem. „Tak takhle si ty představuješ přátelství?“ houkl na něj. „Takhle nám odplá-

cíš za všechnu laskavost, kterou jsme ti prokazovali?“

Toth posmutněl, ale neučinil žádné gesto na omluvu či vysvětlenou.

„Mýlil jsem se v tobě,“ pokračoval kovář hrozivě tichým hlasem. „Nikdy jsi nebyl naším přítelem. Tvá paní tě jen podstrčila mezi nás, abyste nás mohli v příhodnou chvíli zradit. Ale další příležitost ke zradě už mít nebudeš.“ Pozvedl dlaň a Garion ucítil známou vlnu koncentrující se vůle.

„Durniku!“ vykřikla Polgara. „Ne!“

Oba manželé se na sebe dlouze a upřeně dívali. Zřejmě mezi nimi proběhla jakási výměna beze slov, protože Durnik po chvilce sklopil oči a otočil se zpět k němému. „My dva jsme spolu skončili. Už ti nikdy nebudu věřit. Nechci tě už ani vidět. Dej mi Se'Nedru. Nejsi hoden se jí dotýkat.“

Toth mu tiše předal útlou postavu. Durnik ji vzal do náruče a zcela záměrně se obrátil zády k obrovi.

„Tak, kapitáne,“ prohodil Belgarat, „Co dál?“

„Mám rozkaz eskortovat vás všechny bez újmy na zdraví do Rak Verkatu, Pradávný Belgarate. Tam vás očekává vojenský guvernér ostrova. Bude ovšem nezbytné, abych některé z vás oddělil od ostatních - jen tak pro jistotu. Tvá moc, a stejně tak moc paní Polgary, je dostatečně známa. Život a zdraví vašich přátel tedy bude záležet na tom, jak slušně se budete chovat. Jsem si jist, že mi rozumíte.“

„Ovšem,“ opáčil Belgarat suše.

„A plány, které s námi má vojenský guvernér, zahrnují i žaláře a podobné atrakce?“ zajímal se Silk.

„To Jeho Excelenci křivdíš, princi Kheldare,“ potřásl hlavou kapitán. „Dostal pokyn zacházet s vámi se vší úctou.“

„Zdá se, kapitáne, že jste pozoruhodně dobře informováni, kdo jsme,“ poznamenala Polgara.

„Ten, který nařídil vaše zadržení, nám dal zcela přesné instrukce, paní,“ odpověděl s krátkou, vojensky říznou úklonou.

„Kdopak to asi byl?“

„Máš o tom snad nějaké pochybnosti, paní Polgaro? Ten příkaz pochází přímo od Jeho císařského Veličenstva, Kal Zakata. Už

nějakou dobu si je náš pán vědom vaší přítomnosti v Kthol Murgosu.“ Obrátil se ke svým mužům. „Obklopte vězně,“ poručil ostře. „Odpusť mi, paní,“ omlouval se Polgaře. „Raději bych samozřejmě řekl 'hosty', ale vojenský slovník je někdy strohý a nezdvořilý. V Rak Verkatu na vás čeká loď. Jakmile dorazíte do města, nastoupíte na palubu. Jeho císařské Veličenstvo vás nedočkavě očekává v Rak Hagze.“